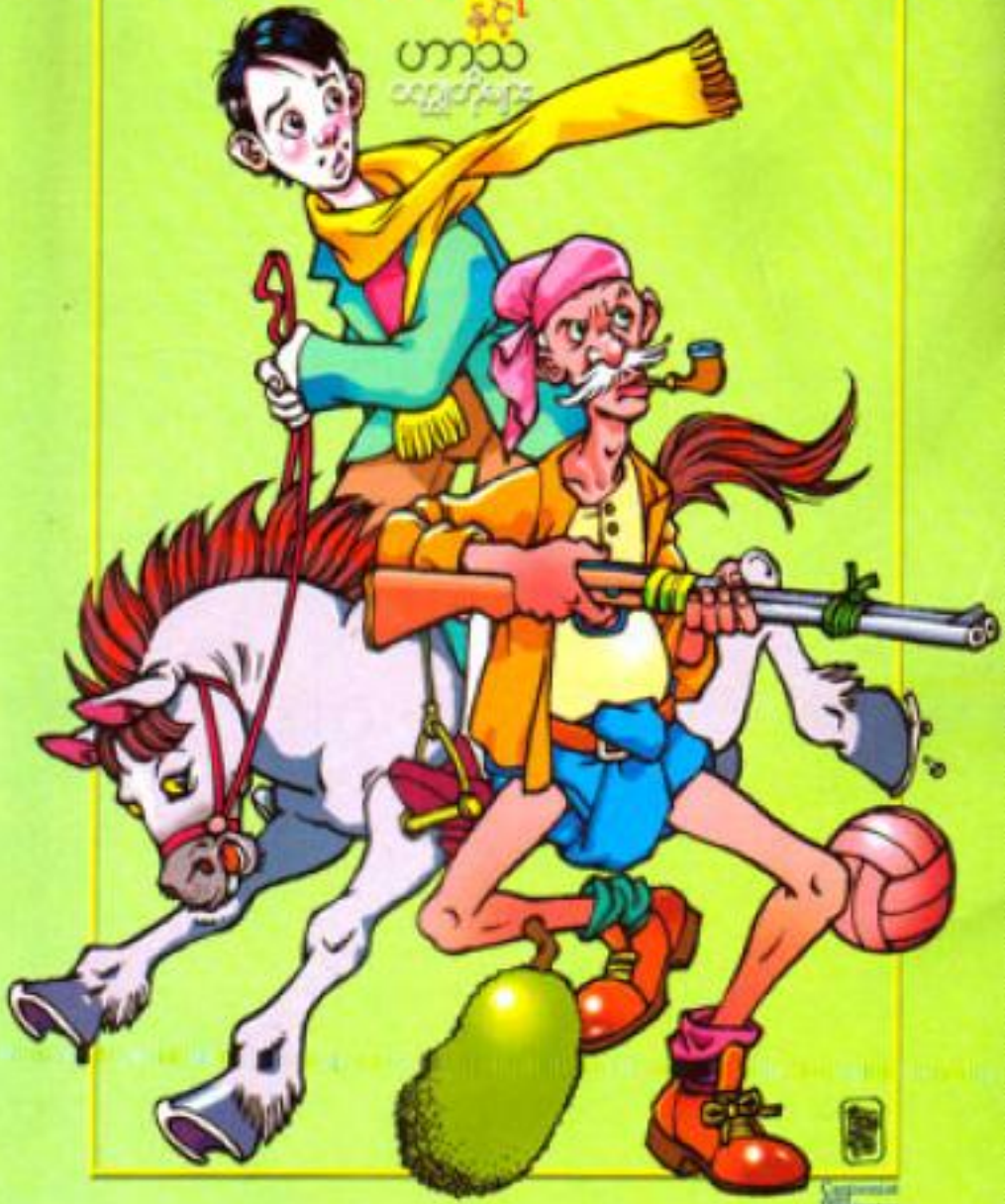




# ကုသ

ဝင်္ဂါကိုင်

ဟာသ  
သရုပ်ဆောင်



## ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ★ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဖွဲ့အရေး
- ★ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဖွဲ့အရေး
- ★ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဖွဲ့အရေး

## ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

## နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး၊

## စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

## လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

# ဝဇီရီ နှင့် ဟာသဝတ္ထုတိုများ ကုသ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း - ၂၄၅၂၈၄၊ ၃၇၉၄၈၇။

## ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၁၃၈၀၆၀၁
ပျက်နာရုံးခွင့် ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၄၇၆၀၆၀၅
အပုံနှိပ်ခွင့်	- စောမင်းဝေ
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြ - ၀၃၉၀၀)
ပျက်နာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)လမ်း၊ ကျောက်တံတား။ ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (ပုံနှိပ်ပုံနှိပ်တိုက်) ၈၀/၁၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်း။
အတွင်းစာလင်	- ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	- ကြူကြူမွှေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၈၀၀ ကျပ်

**မာတိကာ**

**စဉ် မာတိကာ**

**စာမျက်နှာ**

၁။	ဝဇီကိုင် (၁)	-	၇
၂။	ဝဇီကိုင် (၂)	-	၁၃
၃။	ဝဇီကိုင် (၃)	-	၂၈
၄။	ဝဇီကိုင် (၄)	-	၄၉
၅။	အာဠာဝကတဲ့ဟေ့	-	၆၉
၆။	သပြေသီး	-	၇၅
၇။	သံတုတ်ထိစ	-	၈၄
၈။	နီထွတ်ကွ	-	၉၀
၉။	ခွဲရေးတွဲရေး	-	၉၈
၁၀။	ပထမဆုံးရုပ်ရှင်	-	၁၁၀
၁၁။	ဝိဇ္ဇာထိုရ်ကြီး	-	၁၁၈
၁၂။	အင်္ဂလိပ်ငွေတန်	-	၁၃၄
၁၃။	ယပ်ပစ်ရှစ်ပါး	-	၁၅၆
၁၄။	ကော်ရင်ဂျီလောက	-	၁၆၂
၁၅။	ဆေးကောင်းခွေးခေါင်း	-	၁၈၃
၁၆။	ကျွန်းသာယာသရဲ	-	၁၉၉

**ဝဇီကိုင် (၁)**

အခါကား လွန်ခဲ့သော နွေဥတု ကျောင်းပိတ်စဉ်။ နေ့ကား စနေတည်း။ နေမင်းက အလွန်ပူ၊ ညည်းညူရတနန်း၊ စိတ်ဝမ်းမချမ်းသာ စရာပင်တည်း။

ကျွန်တော်၏ရွာအနီး ကော့ဂလဲရွာနေ မိတ်ဆွေဆယ်အိမ်ခေါင် မောင်ဖိုးဘသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ အရေးတကြီးရောက်လာခဲ့လေသည်။ လာရခြင်းအကြောင်းမှာကား အခြားမဟုတ်၊ ဘောလုံးပွဲတွင် “ဝဇီကိုင်” လုပ်ရန်ပြောကြားလိုသောကြောင့်တည်း။

“ဝဇီကိုင်”ဆိုသည်မှာ ကော့ဂလဲရွာသုံးစကားဖြစ်သည်။ “ဝီဝီ” ခေါ် “ဝီဝီ” ကို ကိုင်မှုတ်ကာ ဘောလုံးပွဲတွင် ဒိုင်လူကြီးလုပ်သူပင်တည်း။ (ဤကားအမှာ)

မကြာမီ ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် ဘောလုံးကန် စဉ် ဝတ်လေ့ရှိသော အင်္ကျီကျားနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ပြီးသော် လှေ လှော်အသင်း ကွတ်အင်္ကျီစိမ်းကို အပေါ်ရုံ၍ အရံသင့် စောင့်လျက်ရှိသော လှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ဖိုးဘသည် ဝိယာနံပါတ် ၁-တည်းဟူသော တံဖျာကို တိုင်၍ ဝင့်ရာ နွားတို့သည် ရုန်းစပြုတော့၏။ ထို့နောက် တံဖျာနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်၍ ငေါက်ရာ လှည်းသည် အလွန်မြန်လေ၏။ ဤကား ဝိယာနံပါတ် ၂-နှင့် ၃-တည်း။

လှည်းသွားနေစဉ် ဖိုးဘက “ဟဲ့ဝိုင်းကြီး . . . ဘာနှေးကန်နေရ သလဲ၊ နန်းတော်သူလို လုပ်မနေနဲ့ . . . အခုထိသွားမယ် . . . အောင်မယ်

တို့ဘက်က နက္ခတ်ကြီးတကော... ဘာဟန်လုပ်နေရတာလဲ၊ လမ်းဘေးက နဖြူမလေးကိုမြင်လို့လား၊ ဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့ဟေ့... ကြိုက် ကြိုက်တယ်ပြော... အခုဝယ်ပြီး အိမ်ခေါ်သွားဖေးမယ်”ဟုဆိုကာ တံဖျားကို အလက်မြှောက်၍ အချက်ကျကျငေါက်ရာတွင် အလိုက်သိသော နွားတို့သည် ခြေကုန်သုတ်ကြလေတော့၏။

ရန်ကုန်မြို့တွင် မော်တော်ကားမှထွက်လေ့ရှိသော ဓာတ်ဆီအခိုးအနံ့ကို ရှုရှိုက်နေကျဖြစ်ပေမည် ထိုစဉ်အခါဝယ် နွားချေးအနံ့ဖြင့် သာတင်းတိမ်လိုက်ရတော့၏။ တောရွာတွင် အဘယ်မှာလျှင် ဓာတ်ဆီနဲ့ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။ တောအလိုက်သာ ကျေနပ်ကြရသည်။

မကြာမီ ဂေါဏမော်တော်ကားသည် ရပ်တန့်သဖြင့် မေးကြည့်ရာ ကော့ဂလဲရွာသို့ ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

တက္ကသိုလ်မှ “ဝင်္ကီ” ရောက်မည်ဟု ကြားသိရ၍ ဘယ်လိုအကောင်စားမျိုးဖြစ်မည်ကို သိရှိရန် လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်လူပေါင်းမှာ မနည်းလှပေ။ တက္ကသိုလ်ကဆို၍ မင်းသားဖြစ်မည်ဟု အထင်ရှိနေကြသေးသော သူတစ်ချို့မှာ မျက်လွှာကိုအောက်ချ၍ မနီး မဝေးမှ ခူးတုပ်ကာ ခစားနေကြ၏။

ထိုစဉ်ပင် ရွာသူကြီးနှင့် ကျေးရွာလူကြီး ၄-ဦးတို့သည် အနီးသို့ ချဉ်း၍ “အရှင်... ဒီကိုကြွပါ၊ ပွဲတော်များ အရံသင့် ပြင်ဆင်ထားနှင့်ပါတယ်” ဟု မရဲတရဲ ကြည့်ကာ နားတော်လျှောက်ကြပေ၏။ ကျွန်တော်ကား “ရာဇိန္ဒြေဖြင့် ဂေါဏယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့တော့၏။

ထမင်းပွဲမှာ အရံသင့် ရှိနှင့်နေပေပြီ။ ငါ့ခြောက်နှင့် ခရမ်းသီးဟင်း၊ သစ်တိုသီးအစုံစိမ်း၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ငါ့သေတ္တာနှင့် ဗူးသီးဟင်းချိုတို့သည် မင်းသားပွဲတော်တည်ရန် ငှဲလင့်၍ နေကြဘိ၏။ ရာဇကုမာရလည်း ရာဇိန္ဒြေမှ မငဲ့ကွက်နိုင်တော့ဘဲ ခပ်ဆာဆာနှင့် အတွင်သာဟပ်ရာ ဗိုက်ကားမှ တော်တော့၏။ မကြာမကြာလည်း နန်းတော်သူထက် မသာသော်လည်း နန်းတော်သူထက်ပင် နုပျိုစိုပြည်သော ကော့ဂလဲသူကလေးများကို ခေါင်းငဲ့ရွာစားမိ၏။ ပွဲတော်တည်၍ ဝပြီ ဗိုက်ကားပြီဖြစ်၍ ဘောလုံးကွင်းသို့ သွားရန်သာ လိုတော့သည်။ သူ့ဆန်စား ရဲမှဖြစ်တော့မည်။

ရန်ကုန်၊ ကျိုက္ကဆံမြင်းပြိုင်ကွင်းမှ “ဝင်းသန်း” “ဝင်းစိန်” တို့ထက်ပင် နာမည်မကျော်ကြားသော်လည်း မန်ကျည်းပင်ရွာတွင် အကောင်းဆုံးပင်ဟု သမုတ်ခြင်းကိုခံရသော “ကွတ်နီ” နာမ အသ

လိမ္မာသည်၊ ရောက်နှင့်ပေပြီ။ မင်းသားလည်း လေးလံသော ခန္ဓာကိုယ်ကို အနိုင်နိုင်ပင်သူကာ အသုခိရ်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် နောက်လိုက်နောက်ပါ တို့ဖြင့် ယွက်ကြွရာ နေ့ ၁၂-နာရီခန့်တွင် ဘောလုံးကွင်းသို့ ရောက်တော့သည်။ နေကလည်း ပူပြင်းပါဘိသနှင့်။

ဘယ်ကသတင်းကြားမှန်းမသိ ဘောလုံးကွင်းတွင် လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေကြသူတို့မှာ ၅၀၀-ခန့်လောက်ရှိ၏။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး၊ လူပျို၊ အပျို၊ သားသည်အမေတို့ အများပင်ဖြစ်၏။

ဘောလုံးကွင်းမှာ ဘီ-အေ-အေ ကွင်းလိုမဟုတ်။ ထူးဆန်းမှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ အလျားနှင့်အနံ့မှာ ထပ်တူဖြစ်ရကား ၄-ထောင့် သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အထူးကျဉ်းစိတ်၏။ စည်းကြောင်းဟူ၍ မရှိ။ ဘေးနှစ်ဖက်နှစ်ချက်တွင် ရိုးငယ်နှစ်ခုသာရှိလေသည်။ ဘောလုံးရိုးထဲသို့ ကျမှ ယူ၍ မြှောက်ရလေသည်။ ကြုံမကြုံတွေ့ရတတ်သည်တကား။

မကြာမီ ဘောလုံးကစားသူများ ရောက်ပြီဖြစ်၍ ဝီစီမုတ်ရန်သာ လိုတော့သည်။ ဝီစီအဘယ်မှာနည်း။ ရှာ၍ မရချေ။ သို့ရာတွင် ဝီစီအစား ဝါးကုလားတက်ငယ်နှင့် ခေါက်ရန် တုတ်တိုတစ်ချောင်းကို ပေးအပ်ပေသည်။

ကစားမည့် ဘောလုံးသင်း နှစ်သင်းအနက် တစ်ဖက်အသင်း မှာ အင်္ကျီဗလာ၊ ကျန်တစ်ဖက်မှာကား နတ္ထိ။ သို့ရှိဘိလည်း တစ်ဖက်အသင်းသာစဉ်း ထုံးကိုအရည်ဖျော်၍ ကိုယ်တွင်သုတ်ထားဘိ၏။ အားလုံးခါးတောင်းကျိုက်နှင့် ချည်း။ ဤကား ချွေတာရေးအစစ်ပင်တည်း။ မြို့နေဘောသမားများကဲ့သို့ ဘောကန် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်များ ဝယ်ရ၍ စရိတ်ငွေမကုန်တော့ချေ။

ထိုစဉ်ပင် “အပေါက်စောင့်” “၂-တန်းလူ” “၃-တန်းလူ” “၅-တန်းလူ” “လက်ဘော်” “ရမ်းကား” “ရှေ့လွန်” “ဝိန္နသီး” စသော ဝေါဟာရ အထူးအဆန်းများကို ကြားရသည်။ သိလိုသဖြင့် မေးမြန်းကြည့် ရာ ၅-တန်းလူမှာ (ဖောဝါဒ်)၊ ၃-တန်းလူမှာ (ဟစ်ဘက်)၊ ၂-တန်းလူမှာ (ဖူးလ်းဘက်) အပေါက်စောင့်မှာ (ဂိုးသမား)၊ လက်ဘော်မှာ သိသာပြီ၊ ရမ်းကားမှာ (ဖောင်းလ်)၊ ရှေ့လွန်မှာ (အောက်ဆိုက်)၊ ဝိန္နသီးမှာ (ပယ်နယ်လ်တီ)တို့နှင့် ညီကြောင်းများကို အံ့ဩဝမ်းမြောက်စွာ သိရ၏။ အံ့ဩခြင်းကား နိုင်ငံခြားအခေါ် ဝေါဟာရများကို သင့်လျော်စွာ ဘာသာပြန်ဆိုနိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား နိုင်ငံခြားအခေါ်

အပေါ်တို့ကို မြန်မာစကားသက်သက်ဖြင့် မှန်ကန်တိကျစွာ ဘာသာပြန် ဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ထင်ရှားသိသာသောကြောင့်တည်း။

ဘောလုံးကွင်း နှစ်ဖက်နှစ်ချက်တွင် ဂိုးငယ်တစ်ခုစီရှိနေရာ (တော်နာ)ကန်၍မရသဖြင့် ထိုဝေါဟာရကို မည်သို့ခေါ်ကြောင်း မကြားရ။ သို့သော် (ထောင့်ကန်)ဟူသော အခေါ်သည်ပင် လျော်ကန်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ ပိန္နဲသီးမှာကား (ပယ်နယ်လ်တီ)ပင်တည်း။ ဂိုးအနီးတွင် ရမ်းကား သည်ဖြစ်စေ၊ ဘောလုံးကို လက်နှင့်ကိုင်မိ ထိမိသည်ဖြစ်စေ ဝဇီကိုင်က ပိန္နဲသီး ၁၈-လုံးခန့်အကွာနေရာမှ ဂိုးပေါက်ထဲသို့ ကန်သွင်းရန် အမိန့်ပေး နိုင်သည်။ ဤကား မန်ကျည်းပင်ရွာသားတို့ အခေါ်အဝေါ်နှင့် ဥပဒေ ပင်တည်း။ (ပယ်နယ်လ်တီ)ကို (ပြစ်ကြီးဒဏ်)ဟု ခေါ်ဆိုက သင့်မည် ထင်သည်။ ဤကား ကျွန်တော်၏ထင်မြင်ချက်တည်း။ သင့်လျော်ရာကို ကြံဆကြပါကုန်။

လောင်းကစားသောပွဲဖြစ်ရကား ငွေသံတချွင်ချွင်ကြားရ၏။ နေမွန်းတည့်ချိန်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဘောလုံးပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့ ပဓာန မထားကြ။ ရွှေလသာ ဝါဝင်းစဉ် ဖျာခင်း၍ထိုင်ကြသလို ထင်မှတ်ကြရော သလား မတွေ့တတ်။

အချိန်ကျပြီဖြစ်၍ ကုလားတက်ကို တုတ်နှင့်ခေါက်လိုက်ရာ ဘောသမားများ ထွက်လာကြတော့၏။ ပရိသတ်ထဲမှ “ဝါးရင်းတုတ်” တွဲ့ နော်၊ “ဓညင်းကျား” “ခွေးဘီလူး” “ရှားနှစ်” “သံချောင်း” “ပုဏ္ဏက” “ကျော်ဟိုး” “အယ်ဒီပိုလို” “တောက်တဲ့” “ပေါက်ဆိန်ပေါက်” “ဗန္ဓုလ” “မြွေနဂါး” “ဂဠုန်” စသော ခေါ်သံအော်သံများကို ကြားရမှ ဘောလုံး ကစားသမားများကို နာမည်ရင်းမခေါ်ဘဲ နာမည်သစ်ဖြင့် ခေါ်ကြောင်း သိရ၍ အလွန်တမင်း ရယ်ချင်ဘိ၏။

ဝါးကုလားတက် တစ်ချက်ခေါက်သည်တွင် ရွှေဖရုံသီးနှင့် အသွင်တူသော ၂-ကျပ်၊ ၈-ပဲတန် ဘာဘူချုပ် ဘောလုံးသည် ထိုမှဤသို့ ဤမှထိုသို့ လူးလာတုံပြန်၍ နေတော့၏။ ဘောလုံးကန်နေစဉ် အချို့မှာ မကြာခဏ အပြင်ထွက်၍ ထုံးသုတ်ရပြန်၏။ မကြာမကြာလည်း ဘောလုံးနှင့် လူ ၂-ယောက် ၃-ယောက် ဂိုးငယ်ထဲသို့ ဒလိန့်ခေါက်ကွေး ကျလေဘိ၏။ ဤအခါမျိုးတွင် ရယ်သံကြီးပေပ။

မကြာမီပင် (တောက်တဲ့)သည် (မြွေနဂါး)သယ်လာသော ဘောလုံးကို ပြေး၍ ဖျက်ရာ ပျက်လေသဖြင့် “တောက်တဲ့တွဲ့နော်” ဟု

သော ချီးမွမ်းသံသည် ဟိန်းသွားလေ၏။ သဘောကျလွန်းသဖြင့် ကွင်းထဲ ဝင်ကသူများလည်းရှိ၏။

မကြာမကြာလည်း ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးထိုးကာ “ဗျို့ဆရာ ကြီးနဲ့ မြင်းကျား မတရားတော့မလုပ်နဲ့နော်၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် ထိုက် ပါမယ်”ဟု အော်သူတွေမရှား။ “သံသရာဘေးကိုကြောက်ပါနော်”ဟု ဟစ် သူတွေကအဖုံဖုံ၊ အလုံးစုံ တစ်ခဲနက်သော အသံဆိုးကြီးများသည် အထက်မိုးကို ပြန်နဲ့သွားချေတော့သည်။

ထိုအတွင်းဝယ် (မြွေနဂါး) ဘောလုံးယူလာရာ (ပေါက်ဆိန် ပေါက်)သည် ရုတ်တရက် ပြေး၍ ညှိသကျည်းကို ကန်သဖြင့် (မြွေနဂါး) ပစ်လဲလေတော့၏။ ပရိသတ်ထဲမှ (ရမ်းကား)ဟူသော အသံဆိုးကြီးကို ကြားလိုက်ရကား (ရမ်းကား)ကို မြွေနဂါးဘက်သို့ ပေးရန် ကုလားတက် ခေါက်မှ အသံတိတ်တော့၏။ ပရိသတ်ထဲမှ “ဟေး... ရှားနှစ်၊ ပုဏ္ဏက ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ ချပါတော့လား...၊ ဆော်လေ...၊ တို့ဆီမှာ စားမြောင်ပါတယ်...၊ မကြောက်နဲ့...၊ ဘာခဲနေရသလဲ” စသည်ဖြင့် အော်စပြုလာတော့၏။

ဘောလုံးကစားသူတို့မှာလည်း တပြည်းပြည်း ကြမ်းစပြုလာလေ ပြီ။ ကုလားတက်ကို ခဏခဏခေါက်ရလွန်းသဖြင့် တုတ်မှာ ကျိုးလုမတတ် ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ပေါက်ဆိန်ပေါက်၊ ခွေးဘီလူးနှင့် ကျော်ဟိုးတို့သည် အထူး ကြမ်းတမ်းလာကြချေပြီ။ ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ဂဠုန်တို့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ လူမထင်ကြတော့ချေ။

ထိုစဉ်ပင် ကုလားတက်ခေါက်ရန် တုတ်မှာ ကျိုးသွားရာ ကျန် တစ်ပိုင်းနှင့်သာ အနိုင်နိုင်ခေါက်ရချေသည်။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ခွေးဘီလူး ဘောလုံးယူသွားရာ တစ်ဖက်ဂိုးပေါက်သို့ရောက်လုနီးသွား၏။ သွင်းမည် အပြုတွင် အယ်ဒီပိုလို ပြေး၍ထိုးရာ ခွေးဘီလူး နှာခေါင်းသွေးထွက် လေ၏။ ပရိသတ်ထဲမှ (ပိန္နဲသီး)ဟု တစ်ခဲနက်သောအသံကြီးကို ကြားလိုက် ရ၏။

ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော်၏လက်ထဲတွင် တုတ်မရှိတော့ချေ။ ဘယ် နေရာတွင် လွတ်ကျသွားသည် မသိရ။ ကုလားတက်ခေါက်ရန် ဝတ္တရား ပျက်ကွက်သွားချေပြီ။ “ဝဇီကိုင်မတရားဘူး”ဟု ကြိမ်းမောင်းသံကြီးကို ကြားရတိ၏။ ခက်ချေပြီ။ မည်သို့ကြံရအံ့နည်းဟု အောက်မေ့မိတော့၏။

တစ်ပြိုင်နက်ပင်လျှင် နှစ်ဖက်သော လူစုတို့သည် တုတ်ကိုင်သူ ကိုင်၊ လက်သီးဆုပ်သူဆုပ်၍ ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ကာ ရန်ပွဲကြီးစလေတော့

၏။ ပရိသတ်ထဲမှ အများပင် ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်ကြလေ၏။ မြွေနဂါးမှာ ထိပ်ပြသွားချေပြီ။ ခေ့ကွေးမှာ နှာခေါင်းသွေးထွက်ချေပြီ။ အယ်ဒီပိုလို ကား အတွင်သာထိုးနေတော့၏။ တောက်တဲ့မှာ သွားတစ်ချောင်းကျွတ် ထွက်သွား၏။

ထိုအချင်းအရာကို မြင်ရသော ကျွန်တော်သည် အခက်ကြုံပြီ ဖြစ်၍ ဘောလုံးကွင်းမှ အလျင်အမြန်ထွက်ခဲ့ပြီးသော် ကွတ်နီ အဿမိုရ် ပေါ်သို့ လွှားတက်ပြီးလေ၏။ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် အတွင်သားနှင့်ရာ နေအိမ်သို့ ညနေတွင် ရောက်လေ၏။ သို့မှ စိတ်အေးသွားတော့သည်။ အပူလုံးကြီး ကျသွားပြီတကား။



www.foreverspace.com.mm

ဝေါ့ကိုင် (၂)

ဘောလုံးပွဲလည်း နိုင်လေပြီ။ တစ်မြို့လုံးလည်း ဆူလေပြီ။  
“ဘယ်နှယ်လဲဗျ... ပုလိပ်ကြီးကို ကျောင်းတော်သားကလေးတွေ အနိုင်ယူလိုက်ပြီ ဆိုပါကလား...။ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ဆက်နိုင်တဲ့ အတွက် ကားကြီးကို အပိုင် ယူသွားပြီဆိုပါကလား...။ အာဂကျောင်းတော်သားကလေးတွေပါကလား...။ သူတို့အမေရယ်... မွေးပဲမွေးတတ်ပလေတယ်ဗျာ...။ ဆပ်ကော်လိပ်ဂျီတာ၊ ပုလိပ်မာရဂီးရာ၊ ပန်းထိုးဦးမီလာ၊ ဆူးဝတ်ရဖလီ ခါလီတင်းထိုးဒေတာ၊ ကျားနဲ့ဆင်လယ်ပြင်တွေ့ကြသည်နှယ်...။ ပုလိပ်ကို ကောလိပ်အနိုင်လုကန်လိုက်ပြီဆိုပါကလား...။ ပုလိပ်ဖြင့် လိပ်နှစ်ကောင်စပ်ကြားမှာ ကောသွားတော့တာပဲဗျ...။ သြဘာသံ... ထောမနာသံတို့သည် မစဲတော့ပြီတကား...။ ဟင် ဘာရမလဲ ကောလိပ် ကျောင်းသားတွေဟာ လူပျိုအစစ်တက်တုန်း၊ သန်တုန်းအရွယ်တွေပဲ၊ ဘယ်ဒီပုလိပ် အိမ်ထောင်သည်တွေ နိုင်နိုင်မှာတုန်းဗျ” စသည်ဖြင့် ချီးမွမ်းကြသော အသံတို့သည် များပါဘိတောင်း။

ကျောင်းပိတ်ပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇာတိချက်ကြွ မိမိရပ်မြေသို့ ပြန်လာခဲ့ပေ၏။ ရန်ကုန်ဘူတာမှစ၍ လမ်းခရီးတွင် ကြားရသော အသံတို့မှာ များသောအားဖြင့် ပုလိပ်ကြီးကို ကျောင်းတော်သားများက မည်ကဲ့သို့နိုင်လိုက်ပုံ၊ ကောလိပ်ကျောင်းတော်သားများသည် ဘယ်ကဲ့သို့

တော်ပုံဖြစ်ပါသကည်း။

ကျွန်တော်၏အနီး လူတစ်ယောက်သည် မိမိအဖော်ဖြစ်သူ အား

“ကောလိပ်ဘောအသင်းဟာ နီးကီးရားတားမဟုတ်ဘူးဗျ. . . ၊ မောင်ဝင်းဆိုတဲ့ ကျောင်းသားဟာ ဘောအရာမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်တယ် ဆိုပဲ. . . ၊ သူဟာ ခြေဘယ်လောက်ပြင်းတယ် မပြင်းတယ်ဆို. . . တစ်ဖက်ဂိုးကနေပြီး ကန်ရင်. . . တစ်ဖက်ဂိုးကို တန်းခနဲ တန်းခနဲ ဝင်သွားတော့တာပဲဗျာ. . . ၊ သူ ဘောလုံးရရင် ဂိုးပြီသာမှတ်လိုက်ပေ တော့. . . ၊ တစ်ခါတည်း ဖြတ်ပြေးပြီး ဂိုးသွင်းတာ ဘယ်သူမှ လိုက်မခံဘူး တဲ့ဗျ. . . ၊ ဂိုးသွင်း မဟာစိဇ္ဇာကြီးပေါ့ဗျ. . . ၊ ကောလိပ်ဘောလုံး အသင်းမှာ ဒီသူငယ် အသွင်းဆုံးပဲလို့ပြောတယ်. . . ၊ ဒီနှစ်အတွင်းမှာပဲ သူ ဂိုးပေါင်း ၁၅၀၀-လောက် သွင်းပြီးပြီဗျ. . . ၊ နောက်တော့လဲ ဒီသူငယ်ဟာ အလွန်မြန်တဲ့ သူငယ်ဆိုပဲ. . . ၊ ကျုပ်ကြားတာဖြင့် နံနက် တိုင်း မြင်းနဲ့ထပြီး အပြေးပြိုင်လို့ ဒီလောက်မြန်တာပဲဗျ. . . ၊ သူ့နာမည် ကိုကြည့်ပါလား. . . ၊ မောင်ဝင်းတဲ့၊ မောင်ပလေးမဟုတ်ဘူး. . . ၊ ဒါကြောင့်လည်း လူများထက် မြန်ပေတာပဲ၊ စကြဝဠာတစ်သောင်းမက၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ လိုက်ရှာစောင် မောရုံရှိမှာပဲ၊ ဒီသူငယ်လို ကောင်းတဲ့သူငယ် တွေမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုစဉ် ပီးရထားဆိုက်ရာ လူတိုထန်ဟုထင်ရသော လူတစ် ယောက် ၎င်း၏အနီးနှင့် အသက် ၁၉-နှစ်ခန့်ရှိ သမီးချောတစ်ယောက် တက်လာကြလေ၏။ ကောလိပ်ကျောင်း ဘောလုံးအကြောင်းကို ကြားရာ စိတ်ဝင်စားကာ နားထောင်နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုသူမှာ မနေ နိုင်ဘိသကဲ့သို့ မိမိနေရာမှထလာပြီးလျှင်. . .

“ဟုတ်သဗျာ. . . ဒီသူငယ်ဟာ အလွန်လျင်တဲ့သူငယ်ပဲလို့ ကြားတယ်၊ ကျုပ်လဲ ရန်ကုန်စိန်မေရီကျောင်းမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူပြောပြလို့ သိတာပါပဲ. . . ၊ ကျုပ်သားကတော့ ဘောလုံးကန်မတော် ပါဘူး. . . ၊ လက်တောက်ဘီလီယက်ပဲ တော်တယ်. . . ၊ ဟာ. . . ကျုပ်ဖြင့် မောင်ဝင်းလိုသားတစ်ယောက် လိုချင်တော့တယ်ဗျာ” ဟု ပြောရာ၊ ၎င်း၏သမီးမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် တခြားဘက် လှည့်သွား သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ (အင်း. . . မောင်ဝင်း. . . ကိုဝင်း ခင်ဗျား စန်းပွင့်လှချေကလား)

မကြာမီ တစ်ယောက်က ဆက်လက်၍. . .

“မောင်ဝင်းဆိုတာ ထားဝယ်သားတဲ့ဗျ. . . ၊ ဒါကြောင့် ရဲရင့် တာပဲ. . . ၊ ဒီလိုရဲရင့်ရင် ရာဇဝတ်အုပ်ခန့်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ”

အခြားလူတစ်ယောက်က. . .

“ဟာ. . . ခင်ဗျားမှားပြီ၊ ထားဝယ်သားမဟုတ်ဘူး. . . ၊ သထုံ သားလေးဗျ. . . ၊ ကျုပ်တို့အိမ်နားမှာနေတယ်. . . ၊ ရာဇဝတ်အုပ်လောက် များ ဘာအရေစိုက်မလဲ. . . ၊ ဒီလိုတော်တဲ့သူငယ်မျိုးကို အစိုးရက မကြာမီ ပုလိပ်မင်းကြီးခန့်မယ်ဗျ. . . ၊ ခင်ဗျား အသာကြည့်နေပါ”

“ဒါထက် ကံညွှန်ဆိုတဲ့သူငယ်ဟာလည်း သိပ်ကောင်းတယ် ဆို ပါလား. . . ၊ ဂိုးရှူးအလွန်ပြင်းတယ်လို့ ကြားရတယ်. . . ၊ တစ်ခါက သူရှူး တဲ့ ဘောလုံးကို ဂိုးစောင့်ဖမ်းတာ မမိဘဲ ထိပ်ကိုရှုပ်သွားလို့ ဘောလုံးပြင်း အားကြီးတာနဲ့ ဂိုးစောင့်ဆံပင်တွေ ကျွတ်ပြီး ထိပ်ပြောင်သွားတယ်ဗျ. . . ၊ နောက်တော့လဲ ဒီသူငယ်ဟာ လူချောကလေး. . . ရုပ်ရည်က သနား ကမားနဲ့၊ အသားဖြူဖြူ၊ တရုတ်စပ်၊ အင်္ကျီရှည်လို့ပြောတယ်. . . ၊ သူ ဘောလုံးရရင် မြွေကလေးလိုပဲ ဟိုကွေ့သည်ကောက်နဲ့ လိမ်လိမ်ပြီး ရှူး တာဟာ သူ့အိလာလုတဲ့လူတွေ တစ်ခါတည်း အရှုဖြစ်ကုန်တာပဲတဲ့ ဗျ. . . ၊ နောက်တော့လည်းဗျာ သူဘောလုံးရရင် ဘယ်တော့မှ မလွတ် တော့ဘူး၊ ဘောလုံးတစ်ခါရရင် တစ်ဂိုးသွင်းဖြစ်အောင် သွင်းတာပဲ. . . ၊ ယီးတီးယားတား ရောင်ပြီးဝင်မလုချင်နဲ့ ချက်ချင်း အရှုဖြစ်တာပဲ. . . ၊ လူတော်ဗျလူတော်. . . ၊ ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့ရင် ငွေတစ်ကျပ် ချက်ချင်းဆုချ မှာပဲ”

“ဘာ. . . အာ. . . အရှုဖြစ်ကုန်တာပဲ၊ ဒါဖြင့် ဆရာဝန်တွေ ဆေးထိုးပေးဖို့ခေါ်ထားရမှာပေါ့”

“ဟာ. . . ခက်တော့တာပဲ၊ အရှုတစ်ခါတည်းဖြစ်တာမဟုတ် ဘူးဗျ. . . ၊ ဘောပွဲပြီးရင် အရှုဖြစ်တဲ့လူတွေဟာ တစ်ခါတည်း ပျောက် ကုန်တာပဲ. . . ၊ ခင်းဗျားကမသိဘဲနဲ့ မရမ်းစမ်းပါနဲ့ဗျာ. . . ၊ နားရွက် မခတ်ပါနဲ့ အသာနေပါ”

အနီးရှိ ကုလားတစ်ယောက် ထလာလေ၏။

“အာရေ. . . နာမြဲမယ်နော်. . . ၊ ဂုတ်ဘွန်းနော်. . . ဂေါင်း ကောင်းကောင်းရှိတယ်၊ ဟိုးဒီဂေါင်းရှိတယ်. . . ၊ တူနော်. . . ဂေါင်းနဲ့ ပေါက်တယ်နော်. . . ဂေါင်းကျိုးတယ်ရှိတယ်၊ ဝနဲ့. . . လွန်နဲ့. . . မှေးဗု

နာလု... အန်ချီ... ဂေါင်း ၅-ခုရှိပြီ၊ တူဂေါင်းကိုနော် ဘာလူမ မခံနိုင်ဘူး... ဤခါတည်း ဂေါင်းကျိုးတယ်”

ထိုစဉ် အနီးရှိ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ထလာပြန်၏။

“ဟေ့ ကုလား... နင်ဝုတ်မဝုတ် တယ်ပြောရ နင်းကြည့် တယ်၊ မဝုတ်ဘဲနဲ့ ဝုတ်တယ်မပြောနဲ့... ဝုတ်ဝုတ်မဝုတ်ဝုတ် မပြောရ နင်းကြည့်ဘူး၊ ဒီဝုတ်ကွန်းဆိုတဲ့တငယ်ဟာ ဒဿင်ရီနကွတ်နဲ့ မွေးရ နင်းကြည့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဂေါင်းကောင်းရ... နင်းကြည့်တယ်၊ နောက်တော့ဟာ သူ့ကျောင်းမှာနေရင် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဟိုးဒီတစ်လုံးကို ဂေါင်းနဲ့နဲ့ နင်းကြည့်တယ်လို့... ကြားနင်းကြည့်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကောင်း နင်းကြည့်တယ်လို့ ကျုပ်ထင်နင်းကြည့်တယ်”

ထိုစဉ် အနီးရှိ တရုတ်တစ်ယောက် ထလာပြန်၏။

“ဆရာကီး... ဝုတ်ကန်လေ အားကီးကောင်းတယ်... ဝူလေ ဝိုးစွင်းအားကီးဟုတယ်... ဖြစ်စကလပ် ဂေါင်းအားကြီး မာလယ်ရှိလယ်... လုမင်လော ဝူအာ ကောင်းဖို့ပဲ... ဝ စုကို တွေ့ရင် ဝမ်းဘဲဆန်ပြုတ် ကောင်းကောင်းကျွေးလိုက်မယ်”

မြန်မာတစ်ယောက် ထလာပြန်လေ၏။

“ဒီသူငယ်ဟာ သစ်တောအရော့ပိုင်လို့ပြောတယ်၊ တန်တော့ ကျုပ်သားကို ဘောကန်သင်ပြီး သူနဲ့အသိဖွဲ့ထားမယ်... ဒီတော့မှ ကျုပ်သစ်ကောင်းကောင်း ခုတ်နိုင်မယ်ဗျ”

“အော် ဒါထက်... မောင်ဝင်း၊ ကံညွန့်၊ ဝုတ်ကွင်းတို့လိုပဲ ကောင်းတဲ့ မောင်မောင်ကလေးဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ် ဗျ... ဒီသူငယ်ဟာလည်း လူကောင်းကလေးပါပဲ... သူ ထောင့်ကန် ကန်ရင် ဘောလုံးဟာ သက်တံလို ကိုင်းညွတ်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ဝိုးထဲ ဝင်သွားတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှမလွဲဘူး... သူတော်မှန်းသိတော့ ဝဇီကိုင် တွေဟာ သူ့ကို ဝိုင်းညွှင်းကြတယ်တဲ့... တစ်ခါတလေ သူသွင်းတဲ့ဝိုး မပေးဘူးဗျ... ဒါနဲ့ တစ်ခါ သူဒေါပွလာတော့ ဝဇီကိုင်ကို ဘောနဲ့ ပိတ်တာ ဝဇီကိုင် နားရွက်ပြတ်သွားလို့ ထမ်းထုတ်သွား ရာယံလို့ ကြားရတယ်... သူ ဘောရလို့ ဝင်လုတဲ့လူတွေဟာ အစဉ် အရွှေဖြစ်ကုန် တာပဲဗျ... အာဂလူတော်လေးပါပဲဗျာ... ရှာမှရှားတဲ့ မိုးကျရွှေကို လေးပါပဲ... ကျုပ်ဖြင့် သူ့ကိုရွှေချပြီး ကိုးကွယ်ချင်လာပြီ...”

“ဪ... ဒါထက် စတီဗင်ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးတစ်ယောက်

ရှိပါသေးတယ်... ဒီသူငယ်ဟာ ရှမ်းစပ်လို့ပြောတယ်၊ သူကဖြင့် ကြောင်သူတော်လိုပါပဲဗျာ... မခုတ်တတ်သလို၊ မပြေးနိုင်သလိုလို့နဲ့ လစ်တာနဲ့ လေးကွက်ဆိုင်းနင်းပြီး ပြေးရှားတော့တာပဲ... သူ့ဒီလေးဟာ ဖုန်းဘောင်စော်ဘွားရဲ့ တူတော်တယ်လို့ ပြောကြတယ်... ဒါကြောင့်လဲ ဒီသူငယ် ရဲပေတာပဲ... နောက်တော့လည်း ဒီသူငယ်ဟာ ခြေတော် တော်ပြင်းတယ်ဆိုပါတလား... တစ်ခါ သူကန်လိုက်တာ ဗိုက်တောင် ပေါက်သွားတယ်တဲ့ဗျ”

“ဟင်... ဘာ... ဘာ ဗိုက်ပေါက်သွားရင် မသေဘူးလား ဗျ”

“ဟော... ဟော... ခင်ဗျား ရမ်းပြန်ပြီ၊ ဗိုက်ပေါက်တာဟာ အင်္ဂလိပ်စကားဗျ၊ ဝိုးနောက်က ဗိုက်ကို ပြောတာ၊ မြန်မာလိုခေါ်တော့ ပိုက်ကွန်ပေါ့ဗျ... ခင်ဗျားနှာခေါင်း မလှုပ်ဘဲ အသာနေပါ”

“ဟာ... ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ မပြောရသေးတဲ့ သူငယ်တစ် ယောက် ကျန်ပါသေးတယ်... အပေါက်စောင့် ကိုကိုလေးလေ... သူ အပေါက်စောင့်တာ သိပ်လုံတာပဲတဲ့၊ ဝိုးပေါက်ထဲကို ဘယ်သူမှဝင် အောင်မသွင်းနိုင်ဘူး... ဝမ်းနံပါတ်ပဲဗျ... သူ့ဝိုးပေါက်စောင့်တာ ဟာ ဝေဘူလတောင်မှာ မနောမယ ပတ္တမြားကို ဂုဏ္ဍာန်တစ်ထောင်စောင့် တာထက် လိုသေးတယ်ဆိုပါလား... နောက်တော့လဲ... ပိန္နဲသီး တောင် ဖမ်းနိုင်သဗျ”

“ဟာ... ပိန္နဲသီးတော့ ကျုပ်သားလည်း ဖမ်းနိုင်တာပေါ့ ဗျာ... ဘာခက်လို့လဲ... ဆူးမှမရှိပဲ... ဒူးရင်းသီးသာ မဖမ်းနိုင်ရင် နေရမယ်၊ အလွယ်လေးဗျာ”

“လာပြန်ပြီ ခင်ဗျား... ကျုပ်တို့စားတဲ့ ပိန္နဲသီးကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ပိုင်နယ်လ်တီဆိုတာ ဝိုးအနီးကနေပြီး တစ်ယောက်ချင်း ဝိုးသွင်းတာကို ခေါ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားဗျ... အင်္ဂလိပ်စကားမတတ် တိုင်း ဝင်မရမ်းစမ်းပါနဲ့ဗျာ... အသာနေပါ... နှာခေါင်းမလှုပ်ပါနဲ့ဒီ၊ နောက်တော့လဲဗျာ ဒီသူငယ်ဟာ အလွန်မှပဲ အဟန့်ကောင်းတယ်ဆိုပါ လားဗျ... သူ ဘောဖမ်းတုန်း ဝင်လုတဲ့လူတွေဟာ တစ်ခါတည်း ပစ်လဲ ကုန်ကြတာပဲတဲ့ဗျာ... သူလည်း ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ ပစ်လဲပစ်လဲကြတာ ဗျ၊ ကျုပ်တစ်ခါကြည့်တုန်းက ဂေါ်ရာတစ်ကောင် သူဘောလုံးဖမ်းထား တုန်း ဘောလုံးဝင်လုတာဟာ အနားလည်းရောက်ရော တစ်ခါတည်း



ပစ်လဲသွားတယ်ဗျ. . . ကျုပ်အထင်ဖြင့် ကိုကိုလေးရဲ့ ကိုယ်စောင့် နတ်ဟာ အလစ်မှာ ဆင်းပြီ၊ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီ၊ နားရင်းအုပ်တယ်လို့ ထင်မိတော့တာပဲဗျ”

“ဪ. . . ဒါထက် အေးငွေဆိုတဲ့ သူငယ်ကို ဘယ်သွားထား ဦးမှာတုံး. . . ဒီသူငယ် ကောင်းတဲ့အကြောင်းတော့ ကျုပ် စာတင်မဖွဲ့ လိုပါဘူး. . . ဘယ်သူ ဘောလုံးဘယ်လိုယူလာ. . . ယူလာ. . . အေးငွေ ဆီကျရင် ဘောလုံးဟာ တစ်ခါတည်း ဟိုဘက်ရိုးဆီ ရောက်သွားတယ် ဆိုပဲ. . . ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့အကောင်လာလာ အေးငွေဆီကျရင် တစ်ခါတည်း ပစ်လဲကုန်ကျတာပဲတဲ့. . . မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ် ငါးရာတို့ဟာ မဟာသမုဒ္ဒရာထဲကျရင် တစ်ခါတည်း ပျောက်သလို၊ ဘယ်သူ ဘောလုံးယူလာ. . . ယူလာ မဟာသမုဒ္ဒရာအေးငွေဆီ ကျရင် ပျက်တော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာအေးငွေလို့ ခေါ်ချင် တော့တာပဲဗျ. . . သူ့လက်ဝဲနဲ့ လက်ယာဘက်မှာ လူ ၂-ယောက်ရှိ သေးတယ်. . . ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းလိုပေါ့ဗျ. . . ဆင်မိဖုရား ၂-ကောင် လက်ဝဲနဲ့ လက်ယာဘက်မှာ အစဉ်ခစားနေရတယ်. . .

“အောင်မာ. . . ခင်ဗျားဘာသိသလဲ၊ ဘယ်နှယ်ဟာတွေ ပြောနေရတာလဲ. . . မိုးကြိုးတွေဘာတွေ ပစ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ အေးငွေ ဘေးက ကစားတဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ ငမန်းရိုးနဲ့ ဘုံပေါက်လို့ခေါ်တယ်၊ သူတို့ ဘယ်သူကိုမှ မခစားပါဘူး. . . သူတို့လည်း သူတို့တာဝန်ကို သူတို့ ထမ်းရွက်နေရတာဗျ. . . ဘောလုံးဟာ နေမင်းကြီးနဲ့တူတယ်. . . နေမင်းသွားတာ လမ်းသုံးလမ်းရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အန္တောဝိထိ၊ မရွေ့ဝိ ထိ၊ ဘာဟီရဝိထိလို့ရှိတယ် မဟုတ်လားဗျ. . . အေးငွေဟာ မရွေ့ဝိထိနဲ့ တူတယ်. . . ဘုံပေါက်ဟာ အန္တောဝိထိနဲ့တူ တယ်. . . ငမန်းရိုးဟာ ဘာဟီရဝိထိနဲ့တူတယ်၊ နေမင်းနဲ့တူတဲ့ ဘောလုံးဟာ ဘယ်ဝိထိပဲလာလာ အေးငွေ၊ ဘုံပေါက်နဲ့ ငမန်းရိုးတို့ ပြေးအုပ်ကြတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မလွတ် ဘူးဗျ. . . သူတို့ဘောကန်တာတွေဟာ ပြင်းအားကြီးလွန်းလို့ ဘောလုံးကျွဲ ပြီး ပရိသတ်ပေါ်ကျရင် ထိတဲ့လူဟာ တစ်ခါတည်း လဲတာပဲ. . . ဒါ ကြောင့် ပွဲကြည့်တဲ့လူတွေဟာ အထူးသတိထားပြီး ကြည့်ရတော့တာ ပဲ. . . အေးငွေ၊ ဘုံပေါက်နဲ့ ငမန်းရိုးလို ကောင်းတဲ့လူတွေ ဇမ္ဗူဒီပါမှာ မရှိဘူးဗျ. . .”

“ဪ. . . ဒါထက် အပေါက်စောင့် အရှေ့မှာနေတဲ့ လူနှစ်

ယောက်ရှိသေးသဗျ. . . သူတို့ကို (ငွေလဖက်)လို့ ခေါ်တယ်တဲ့”  
“ဟော. . . ဟော. . . ခင်ဗျားမှားပြန်ပြီ၊ (ငွေလဖက်)မဟုတ် ဘူးဗျ (ဖုတ်သဘက်)လို့ခေါ်တယ်. . . ဂိုးရှုတဲ့ လူ ၅-ယောက်ကိုတော့ ကောဝက်လို့ ခေါ်တယ်၊ သူတို့ဟာ တောဝက်တွေမီးခိုးလျှောက်လိုက်သလို ဘောလုံးကို လျှောက်လိုက်ကြတာကိုးဗျ. . . ကောလိပ်(ဖုတ်သဘက်) နှစ်ယောက်ဟာဖြင့် (အာလူး)နဲ့ (လက်သုတ်)လို့ခေါ်တယ်၊ အာလူးဟာ ယီတီးယားတားမဟုတ်ဘူးဗျ. . . မဟတ္တမဓန္တီရဲ့တူတော်တယ်လို့ ပြောကြ တယ်၊ အမျိုးအနွယ်ကြီးထဲက ပေါ့ဗျ. . . လက်သုတ်ကတော့ အီတလီ လူမျိုးတဲ့ဗျ. . . မူဆိုလီနီရဲ့ မြေးတော်တယ်လို့ ကြားရတယ်၊ သူတို့ဟာ ကိုယ်ပေါက်အရပ်ချင်းကလည်း ညီပေတော့. . . မဟောသဓာဇာတ်ထဲ ဒီယတာလာနဲ့ တူတော့တာပဲ. . . ဘောလုံးဘယ်လိုလာလာ အာလူးကွဲ၊ လက်သုတ်ကွဲလို့ အော်လိုက်ရင်ပဲ ပြေးအုပ်တဲ့အုပ်ဟာ ဘောလုံးကွဲ ကုန်တာချည်းပဲ၊ ဘောပွဲတစ်ခါဖြစ်ရင် အောလုံး ၄-၅-၆ လုံး ခွဲကြတာ ချည်းပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ကန်တဲ့ ဘောလုံးဟာ လူနဲ့ထိသွားရင် ထိတဲ့ လူဟာ လွင့်စဉ်သွားတာပဲဗျ. . . ဒီလိုကောင်းတဲ့လူတွေကြောင့်လည်း ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းဟာ တော်တာပေါ့ဗျာ”

ဤသို့ သူတစ်လှည့် ငါတစ်ပြန်နှင့် ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်း ကို အမွန်းတင်၍နေကြပြီးနောက်၊ တစ်ယောက်သောသူသည် တိတ်ဆိတ် စွာနေသော ကျွန်တော့်အနားသို့လာပြီးလျှင်. . .

“ဒါထက်. . . မောင်ရင်၊ မောင်ရင်အင်္ကျီက အစိမ်းကြီးပါလား၊ နောက်တော့လည်း တောက်တဲ့ရုပ်ကြီးနဲ့ပါလား. . . မောင်ရင် သစ်တော ဘက်ကထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်ဝတ်ထားသော ကောလိပ်လှေအသင်း ကွတ်အင်္ကျီကို ကြည့်ကာမေးလေ၏။

မိမိ ကောလိပ်ကျောင်းကမှန်း မသိစေလို။ ၎င်းတို့စိတ်ရှိတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောလိုက ပြောနိုင်ကြစေရန်. . .

“ဟာ. . . ကျွန်တော် ကျောင်းသားပါပဲ၊ သစ်တောက မဟုတ် ပါဘူး”

“ဟုတ်လား. . . ဒါဖြင့် ဘယ်ကျောင်းကလဲ၊ ဘယ်နှတန်းလဲ” ရုတ်တရက်

“ဟာ. . . ကျွန်တော် စိန်မေရီကပါ. . . ရှစ်တန်းရောက်ပြီ”

“ဟင်. . . ဒါဖြင့် ဦးသားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ပန်းခွေးလေ

မသိဘူးလား။ သူ့လ စိန်မေရီမှာပဲ”

“အင်း... အင်း... ရှိပေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့တော့ လူချင်းမသိကြဘူး”



စံမဲတို့၊ ဆရာစံတို့ထစဉ်က မြို့တိုင်း၊ ရပ်တိုင်း၊ ရွာတိုင်းတွင် ၎င်းတို့အကြောင်းချည်းသာ ပြောကြားဘိသည်ကို အမှတ်ရမိပေ၏။ သို့ရာတွင် ကောလိပ်ဘောအသင်း၊ ပုလိပ်အသင်းကို ပြတ်ပြတ်သတ်သတ်နိုင်၍ ဖလားကြီးကို ကျကျနန အပိုင်ယူသွားကြောင်းကို ပြောကြသည်မှာကား များလှတောင်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှဘိတောင်း။ ဟိုနေရာကြည့် ကောလိပ်၊ သည်နေရာကြည့် ကောလိပ်၊ ဟိုအိမ် ကောလိပ်၊ သည်အိမ် ကောလိပ်၊ ဟိုဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ကောလိပ်၊ သည်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကောလိပ်နှင့် နေရာတိုင်းလိုပင် ကောလိပ်အကြောင်းသာ ပြောနေကြ ဘိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာတိုက်ဗိုလ် ၆-ယောက်ခန့်နှင့် တွေ့ဆုံမှုရာ ကောလိပ်ကျောင်းကို လူအများ ဘယ်အထိအားထားသည်ဆိုမှု အခြား အသင်းနှင့် ကောလိပ်ဘောအသင်း ဘောကန်တိုင်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ စာတိုက်တွင် သတင်းစာကြည့်ရန် လူအလွန်စည်ကားစွာ လာရောက်ကြကြောင်းကို ပြောပြကြလေသည်။

သီတင်းကျွတ်လ ကျောင်းပိတ်စဉ် ယနေ့တိုင်ကျွန်ုပ်အား ဝဇီ ကိုင်လုပ်ရန် အနီးအနားရှိရွာများမှ လာရောက်ခေါ်ငင်သဖြင့် သွားရသည် မှာ ၁၅-ကြိမ်ရှိပေပြီ။ ထိုဘောလုံးပွဲများတွင် ဝဇီကိုင်လုပ်တိုင်း မောင်ဝင်း၊ ကံညွန့်၊ မောင်မောင်ကလေး၊ စတီဗင်၊ ဂုတ်ကွင်း၊ ကိုကိုလေး၊ ဘွန်ကောက်၊ မနာရီ၊ အေးငွေ၊ ရုပ်ချိတို့ကို တွေ့ရသည်ချည်း။ ထိုသူတို့ကား ကောလိပ် မောင်ဝင်း၊ ကံညွန့် စသည်တို့နှင့် အနည်းငယ်မျှမတူချေ။ မောင်ဝင်း ပုပုကလေးများ၊ ကံညွန့်ရှည်ရှည်ကြီးများ၊ ဂုတ်ကွင်းခေါ် မြန်မာမူဆလင် ၅-ယောက်နှင့် မောင်မောင်ကလေး၊ ကိုကိုကလေး ပုပုကလေးများကို တွေ့ရရာ၊ အလွန်တရာမှ ရယ်ချင်၏။

အင်း... တို့ကောလိပ်ကျောင်း ဘောလုံးအသင်းသာတွေဟာ တယ်လည်း လူကြိုက်များနေပါကလားဟု ဝမ်းမြောက်မိ၏။

တစ်ခါ ကိုရင်များနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ ကန်ကြသော

ဘောလုံးပွဲတွင် ကိုရင်မောင်ဝင်း၊ ကိုရင်ကံညွန့်၊ ကိုရင်ဂုတ်ကွင်း၊ ကိုရင် မောင်မောင်ကလေးနှင့် ကိုရင်ကိုကိုကလေးတို့ကို တွေ့ရချေသေး၏။

အများအားဖြင့် မြင်းရထားမောင်းသမားထဲမှ မောင်ဝင်းများစွာ ပေါ်လာလေသည်။ ဟေ့ ဒီကောင်ရထားမောင်းတာ တယ်မြန်တယ်၊ ဝင်းရောက်အောင် မောင်းနိုင်တယ်၊ ဘောလုံးကန်တာလည်း မြန်တယ်၊ မောင်ဝင်းကွ... မောင်ဝင်းကွနှင့် ချီးမွမ်းကြလေသည်။

တံငါသည် သားသမီးများ ဘောလုံးကစားလျှင် ငမန်းရိုးဟု ခေါ် ကြသည်သာ များချေသည်။ ကောလိပ် ငါးမန်းရိုးကွဲနော်ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ တစ်ခါတရံ ငါးခူရိုးကွဲနော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ချီးမွမ်းကြလေ ရှိသည်။

တစ်ခါဝယ် ကရင်တော ဘောလုံးပွဲတွင် လူပျိုနှင့် လူအိုများ ကန်ကြသော ဘောလုံးပွဲ၌ ဝဇီကိုင်လုပ်ရာ၊ ဘုံပေါက် ၅-ယောက်ခန့် တွေ့ရလေသည်။ အားလုံးလိုပင် လူဗုများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အဘယ် ကြောင့် ဘုံပေါက်ခေါ်သနည်းဟု မေးကြည့်ရာ၊ ၎င်းဘုံပေါက်များသည် ဆိုင်းဆရာသားများဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဘုံကိုပေါက်အောင် ခြေထောက်နှင့် ကန်နိုင်ကြကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

တုလားဘောကန်သမားတိုင်း အာလူး၊ အာလူးကြီး၊ အာလူးက လေး၊ တစ်ခါတရံ ဗုံလာဥ၊ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီး စသည်ဖြင့် ခေါ်ကြ လေသည်။ အာလူးတို့မှာ များသောအားဖြင့် ဖုတ်သဘက်မဟုတ်။ တောဝက်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဝိုးသမားကောင်းများလည်း တွေ့ရသေးသည်။ ကိုကိုလေးစတိုင် ဟူသော စကားများကို မကြာမကြာ ကြားရလေသည်။ ကိုကိုလေးစတိုင် ကား အခြားမဟုတ်။ ဘောလုံးကို မြေပေါ်တွင် ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ ဖမ်းခြင်း တည်း။ တစ်ခါသော် ကိုကိုလေးစတိုင်ဖြင့် ဖမ်းရာ ခေါင်းနှင့်ဝါးဘိုးလုံး တိုက်မိသဖြင့် ထိပ်ကွဲသွားသော ဝိုးစောင့်တစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရ သေးသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် မောင်ဝင်း၊ ကံညွန့်၊ အေးငွေ၊ မောင်မောင်ကလေး တို့၏ အမည်များရေးထားသော မြင်းရထားများကို တွေ့ရ၏။ လာပါ ဗျ... လိုရာခရီးကို ကောလိပ်ဘောသမားတွေလို မြန်မြန်နဲ့ရောက် အောင် ပို့နိုင်တဲ့ ရထားပါဗျ၊ ထွက်တော့မယ်နော်... လာပါ... လာပါ၊ နှင့် အော်သံခေါ်သံကို ကြားရပြန် ဘိ၏။

ရွာငယ်တစ်ခုတွင် မောင်ဝင်း၊ ကံညွန့်၊ လက်သုတ်နှင့် အာလူးခေါ် နွားများကို မြင်ခဲ့ရလေသည်။ (ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ) လှည်းသမားက ဟဲ့... မောင်ဝင်း၊ ဟဲ့... အာလူး၊ ဟဲ့... ကံညွန့်၊ ဟဲ့... ဘယ်သူ၊ ဟဲ့... ဘယ်ဝါနှင့် တံဖျာကို အထက်မြောက်၍ အချက်ကျကျ ငေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသေး၏။ ကြုံမှကြုံတွေ့ရတတ်သည်တကား။ ဪ တို့ကောလိပ်ဘောသမားတွေဟာ မြန်မာပြည်နှင့်အမျှ ကျော်ကြားနေပြီ ပါကလားဟု သတိရဝမ်းမြောက်မိ၏။

လောက၌ လူကြိုက်များလျှင် နာမည်ကို အလွဲသုံးစားပြုလေ့ ရှိကြောင်းမှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်တော့သည်။ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလ၏ အမည်မှာ လူကြိုက်များသည့်အားလျော်စွာ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ဝိတ်ဆိုင်၊ မော်တော်ကားဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဓာတ်ပြားဆိုင် အသီးသီးတို့၏ အလွဲသုံးစားပြုခြင်းကို ခံရသည်မဟုတ်ပါလော။

ထိုအတူ ဇာတ်ဆရာကြီး ဦးဖိုးစိန်မှာလည်း လူကြိုက်များသဖြင့် ရုပ်တိုင်းရွာတိုင်းလိုလိုပင် ဖိုးစိန် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၊ ဖိုးစိန် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၊ ရေထမ်းကုလားဖိုးစိန်၊ မြင်းဖိုးစိန်၊ နွားဖိုးစိန်၊ ကျွဲဖိုးစိန် စသည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ကြလေသည်။ ထိုအတူ ကျွန်ုပ်တို့ ဘောလုံးအသင်းသားများမှာလည်း လူကြိုက်များသည့်အတိုင်း အမည်ကို အလွဲသုံးစား ပြုကြချေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုရာ၌ အကယ်စင်စစ်ဝယ် နစ်နာစေလို၍မဟုတ်။ လူချစ်လူခင်များသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ခါသော် ချစ်တီးကုလားလေးများ၏ ဘောလုံးပွဲတွင် ဝဇီကိုင်လုပ်နေစဉ် မောင်ဝင်း၊ ကံညွန့်၊ မန်းမန်းကလည်း၊ ကုတ်ကုတ်ကလည်း... စသည်ဖြင့် ချစ်တီးမောင်ဝင်း၊ ချစ်တီးကံညွန့်၊ ချစ်တီးမောင်မောင်ကလေးနှင့် ချစ်တီးကိုကိုကလေးတို့အား ချီးမွမ်းသံကို ကြားမိရာ ပထမ၌ ရယ်မိ၏။ ဒုတိယ၌ ဝမ်းမြောက်မိ၏။ အကြောင်းကား ကောလိပ်ဘောသမားများ လူမျိုးမရွေး ကြိုက်နှစ်သက်ကြကြောင်း သိသာထင်ရှားသောကြောင့် တည်း။

ထိုနေ့သည်ကား သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၆-ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ကော့ဂလဲရွာ လောင်းကြေးနှင့် ကန်သော ဘောပွဲတစ်ပွဲတွင် ဝဇီကိုင်လုပ်ရန် ကျွန်ုပ်သည် နေအိမ်မှထွက်ခဲ့လေရာ မကြာမီပင် ကော့ဂလဲရွာသို့ ရောက်ပေ၏။ ရောက်သော် ဝီစီရွာ၍မတွေ့၊ ဝါးကုလားတက်လည်းမရရာ၊ အခက်အခဲနှင့် ကြုံရပြန်ချေ၏။ ထိုအခါ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတစ်ဦးသည်

ကျွန်တော့်အား ခေတ္တစောင့်ရန် မှာထားပြီးလျှင် ဘောကွင်းမှ အလျင် အမြန် ထွက်ခဲ့ပေ၏။ မကြာမီပင် ခွေးမတစ်ကောင်ကို ကြုံနှင့်ဆွဲ၍ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

“ခွေးဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

“ဟာဆရာအသာနေပါ။ ဝီစီကိုင်လုပ်ရင်း အပြစ်တွေ့ရင် လက်သာမြောက်လိုက်ပေတော့၊ လက်မြောက်တာတွေ့ရင် ကျွန်တော်ခွေးမကို နာနာတစ်ချက်ရိုက်လိုက်မယ်။ ခွေးအော်သံကြားရင် ဘောကန်သမားတွေကို ရင်ဖို့မှာထားပါ ဆရာ...။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ...။ ဝီစီလဲမရှိ၊ သံပုံးလဲမရ၊ ဝါးကုလားတက်လဲမတွေ့တော့၊ ဝီခွေးမနဲ့ပဲ ကိစ္စချောရတာ ပေါ့၊ မခက်ပါဘူး...။ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုလုပ်နေကျပဲ”

“ဟင်... ခင်ဗျားဟာ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ် ခွေးမနာလို့ သေသွားပါဦးမယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ...။ ကြံကြံဖန်ဖန်”

“ဟာ... ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဝီခွေးမဟာ ခွေးသူခိုးပဲ၊ အိမ်မှာအစဉ်ထမင်းခိုးစားတယ်၊ မနေ့ကလည်း ကျွန်တော်မနက်စာငတ်သွားတယ်၊ သင်းဝင်ခိုးစားသွားလို့ပေါ့၊ သင်းကို ရိုက်မလို့ ချောင်းနေတာ ငါးရက်ရှိပြီ၊ ဝီနေ့မှတွေ့တော့တယ်...။ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာ...။ ဘုရားလည်း ဖူးရင်း... လိပ်ဥလည်း တူးရင်းပေါ့...။ သူ့လည်းရိုက်ရ၊ ဘောပွဲမှာလည်း ဝီစီဖြစ်ရောပေါ့...။”

ထိုစဉ် ဘောလုံးသမားများ ထွက်လာကြလေ၏။ ရယ်သံများလည်း တိန်းပါတီ၊ မောင်ဝင်းကွဲ့၊ ကံညွန့်ကွဲ့၊ စပယ်ပင်ကွဲ့၊ ဂုတ်ကွင်းကွဲ့၊ မောင်မောင်ကလေးကွဲ့၊ အေးငွေဟ၊ ငမန်းရိုးဟ၊ ဘုံပေါက်ဟ၊ အာလူးဟ၊ လက်သုတ်ဟ၊ ကိုကိုလေးဟ စသည်ဖြင့် လူတွေဩဘာပေးကြရာ လက်စသတ်တော့ ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းသားတွေပါလားဟု သိရ၏။ ၎င်းတို့မှာ ကောလိပ်ဘောကန်အင်္ကျီရောင်မကျတကျ ငှက်ပျောရွက်ကိုယ်စီပတ်ချည်ထားလေသည်။ ထူးဆန်းလှဘိ၏။

ကျန်တစ်ဖက်အသင်းသားများ ထွက်လာကြလေ၏။ ၎င်းတို့ကား မြေနီများ ကိုယ်တွင် လိမ်းကျံထားဘိသည်။ ပုလိပ်ကြီးကွဲ့၊ နော်ဟူ၍ အော်သံကြားရလေသည်။ ရာဘကွဲ့၊ ဘရှင်ကွဲ့၊ ဘလဲကွဲ့၊ စံလင်းကွဲ့၊ ဘာဘာဟ၊ မြင်းနီးဖိုးဟနှင့် အော်သံကြားရလေသည်။ အင်း... ပုလိပ်ကြီးအသင်းသားတွေကလည်း လူစုံပါပဲကလားဟု ပြုံးမိတော့သည်။

ဘောလုံးကွင်းမှာ မြက်တစ်ပင်မျှမရှိ၊ အလွန်ချောလေသည်။

ကွင်းမှာ မကြီးလှ၊ အလယ်တွင် ညောင်ပင်တစ်ပင်ပေါက်လေသည်။ ထိုညောင်ပင်အောက်တွင် ရေတွင်းငယ်တစ်ခု ရှိလေသည်။ ညောင်ပင်ပေါ်တွင် ပွဲကြည့်သူ ၅၀-ခန့် တက်၍ ကြည့်နေကြရာ ညောင်ပင်မှာ ဘီ-အေ-အေ က(ဂရင်းစတင်း)နှင့် မခြားတော့ပေ။

မောင်ဝင်းနှင့် ကံညွန့်တို့က (တောဝက်)၊ အာလူးနဲ့ လက်သုတ်တို့က (ဖုတ်သဘက်) ရာဘာကဘာ၊ ဘယ်သူကညာ၊ ဘယ်သူဘယ်မှာကစား၊ ကြောက်တဲ့စိတ်ပါရင် မကစားနဲ့ကွဲ့ စသည်ဖြင့် ဘောအသင်းကပွတ်တိုက်သည် မိမိတို့လူများကို နေရာချပေးနေ၏။ ထိုအသံများထဲ ဆဲဆိုသံများကိုလည်း ကြားရလေသည်။

အချိန်တိုင်ပြီဖြစ်ရာ လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်တွင် ဆယ်အိမ်ခေါင်းသည် ယမထာရွှေကြိမ်လုံးနှင့် ခွေးမကို ရိုက်ရာ "အိုင်"ခနဲ အသံကြားရပြီနောက် ဘောပွဲစလေ၏။ ဘောလုံးကန်နေစဉ် ကောလိပ်ဘက်မှ ရှိတယ်ဟေ့၊ ပုလိပ်ဘက်က ရှိတယ်၊ ဓွဲရင်ဓွဲသွားပါစေ စသည်ဖြင့် လောင်းနေကြ၏။ အဲဒါမှ မောင်ဝင်းကွဲ့၊ ဒါမှ ရာဘာဟေ့၊ မြင်းနီးဖိုးဟေ့၊ ကံညွန့်ဟေ့နှင့် ချီးမွမ်းသံကိုလည်း မကြာမကြာ ကြားရလေသည်။ ဘောလုံးစတင်၍ ၁၀-မိနစ်ခန့်တွင် ကောလိပ်ဘောအသင်းသားများ၏ ငှက်ပျောရွက်များ စုတ်ပြတ်ပြီးလျှင် ငှက်ပျောရိုးများသာ ကျန်နေချေတော့သည်။

ဘောသမားတချို့မှာ ညောင်ပင်အနီးတွင် လေးငါးပတ်ပတ်ပြေး၍နေလေသည်။ အချို့လည်း ဘောလုံးနှင့် ညောင်ပင်ရင်းတွင် ပုန်းကွယ်၍နေလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပုန်းနေစဉ် ညောင်ပင်ပေါ်မှ လူအများသည် ခါချဉ်ထုပ်များပစ်ချမှ ညောင်ပင်ရင်းမှ ထွက်လေတော့သည်။ ရာဘာသည် တစ်ခါ၌ ညောင်ပင်ရင်းတွင် ပုန်းနေရာ ခါချဉ်ထုပ်ကျလာပြီးလျှင် ခါချဉ်ကိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးရလေသည်။ ရာဘာလည်း ဒေါပွဲပြီးလျှင် မိမိဘောရသောအခါ ညောင်ပင်ပေါ်သို့ ဘောနှင့် တအားကုန်ပိတ်ကန်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ထိမှန်သည်တွင် ညောင်ပင်ပေါ်မှ ကားယားကျလာ၍ ပေါင်ကျိုးသွားသဖြင့် ထမ်းထုတ်သွားရလေ၏။ မကြာမီ ရာဘာသည် ညောင်ပင်အနီးသို့ ရောက်သွားရာ မဏိတော်ကို ညောင်စောင့်နတ်က အုတ်ခဲနှင့် တွယ်လိုက်သဖြင့် ထိပ်ဖူးသွားလေ၏။ မြင်းနီးဖိုးကား မြင်းလိုဟီပြီး ဘောယူပြေးလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါသော် ငွေ့အပြေး ရေတွင်းထဲသို့ ကျရကား မနည်းကြိုးစားပြီး ဆယ်ရလေ သည်။ မကြာမီ ကံညွန့်က မြွေကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်ပြီးလျှင်

မောင်မောင် ကလေးသို့ ဘောလုံးကို ပေးလိုက်၏။ မောင်မောင်ကလေးက မောင်ဝင်းသို့ ပြတ်၍ပေးလိုက်ရာ မောင်ဝင်းပြေးရှုသည်တွင် တစ်ခါတည်း ဝင်သွားလေ၏။ ဂိုးကွဲ့နော် ဂိုးဟ...၊ ဂိုးပြီဟနှင့် အော်ကာ ဘောကွင်းသို့ လူတစ်ရာခန့် ဝင်ကကြလေတော့သည်။ ဖိုးစိန်က၊ စိန်ကတုံးက စသည်ဖြင့် ဝင်ခွဲကြသည်မှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့၏။ ဆက်လက်၍ ကစားကြပြန်ရာ ရာဘာသည် ဘောလုံးကို သယ်ယူ၍အလာ ညောင်ပင်အောက်သို့ရောက်သော် ညောင်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ကျိုးကျပြန်သဖြင့် လူလေးယောက် ၎င်းအပေါ်တွင်ပိနေတော့၏။ ရာဘာလည်း ခပ်နာနာနှင့်ပင်ထလာရလေ၏။ မကြာမီ ဘောအရတွင် ညောင်ပင်ပေါ် သို့ တအားကုန်ပိတ်ကန်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ဦးပဉ္စင်းသုံးပါး ဒလိန့်ခေါက်ကွေးကျလာပြီးလျှင် မြေပေါ်တွင်မေ့နေသဖြင့် ရေလောင်းယူရလေ၏။ "ဟေ့ရာဘာ မင်းမိုက်လားကွဲ့" စသည်ဖြင့် ဆူညံ၍နေတော့၏။

မကြာမီပင် အချိန်စေ့ပြီဖြစ်၍ လက်မြှောက်လိုက်ရာ စူးရှသော ခွေးမ၏အော်သံကို ကြားရပြီးလျှင် ဘောပွဲခေတ္တရပ်စဲလေ၏။

လူတစ်ယောက် တောင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် ဝင်လာပြီးလျှင် ရှောက်သီးတစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ဝေပေးလေသည်။ ထိုစဉ်ပင် ညောင်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကျိုးပြီးလျှင် လူရှစ်ယောက် ဒလိန့်ခေါက်ကွေး ကျလာလေသည်။ လူနှစ်ယောက်မှာ ထိပ်ကွဲပြီးလျှင် သုံးယောက်မှာ ခြေနာသွားလေသည်။ ကျန်လူများကား ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ လွတ်မြောက်သွားကြလေသည်။ တစ်ကွင်းလုံး ရယ်ကြသည်မှာ ဆူ၍ သွားလေတော့သည်။

၅-မိနစ်နာစဉ် ဆယ်အိမ်ခေါင်းသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ လာပြီးလျှင်

"ဆရာ ခွေးမဟာ မအော်တော့ဘူးဗျ...၊ အသံသိပ်မထွက်တော့ဘူး...၊ ဒီတစ်ခါ ခပ်နာနာကလေး ရိုက်ပေးမှပဲ"

"ဟာ... သိပ်မလုပ်ပါနဲ့၊ မကောင်းပါဘူးဗျာ...၊ လွတ်လိုက်ပါတော့၊ သနားပါတယ်...၊ ကျွန်တော် ဝီစီလိုအော်ယူပါမယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာ...၊ ပြီးတော့မှပဲ...၊ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်ပါမယ်...၊ ဒီခွေးမ ထမင်းခိုးစားထားတာ ဒီလောက်နဲ့ မကျေသေးပါဘူး"

အချိန်စေ့ပြီဖြစ်ရာ လက်ကိုတစ်ဖက်မြှောက်လိုက်သည်တွင် ခွေးမ၏အသံမထွက်တထွက်နှင့် အော်သံကို ကြားရပြီးနောက် ဘောလုံး

ပွဲစပြန်လေ၏။ မောင်ဝင်း၊ ကံညွှန်နှင့် အေးငွေတို့သည် သေသေချာချာ ကစားကြလေပြီ။ ပုလိပ်ကြီးအသင်းသားတို့သည်လည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကစားကြလေပြီ။ တစ်ချက်တွင် မြင်းနီးဖိုးသည် မောင်ဝင်းကို ခူးနှင့်တိုက် ရာ အင့်ခနဲနေတော့၏။ မြင်းနီးဖိုးဘက်သို့ (ရမ်းကား)ကိုပေးလိုက်ရာ မောင်ဝင်းပြေးရှုသည်တွင် နောက်ထပ်တစ်ရိုး ဝင်သွားပြန်လေ၏။ သြဘာသံကြီးကား ဟိန်းသွားလေ၏။

မကြာမီ ရာဘာသည် မောင်ဝင်းကို ဖြတ်၍ ဘောလုံးယူလာသည် တွင် အေးငွေဆီရောက်သော် ခူးနှင့်တိုက်လေ၏။ မောင်ဝင်းနှင့် ကံညွှန်တို့ သည် ပြေးဝင်လာပြီးလျှင် ရာဘာကို ဝိုင်းထိုးရာ ရာဘာမြေပေါ်တွင် ပစ်လဲ လေတော့သတည်း။ ပရိသတ်များကား (ရမ်းကား၊ ဝိန္ဒသီး) စသည်ဖြင့် အော်ကြလေ၏။ ညောင်ပင်ပေါ်မှ ဘုန်းကြီး ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်နှင့် ဘုန်း ကြီးကျောင်းသားအများ ဆင်းလာပြီးလျှင် ဝိုင်းထိုးကြလေ၏။ ကောလိပ် အသင်းသားများကား လက်နက်မရှိသဖြင့် မိမိတို့ကိုယ်တွင်ပတ်ထားသော ငှက်ပျောရိုးဖြင့် ဝင်ရိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘောပွဲတိုရပ်ရန် လက် မြှောက်ရာ ခွေးအော်သံကို မကြားရချေ။ အကြောင်းသိသာရန် လှည့်၍ ကြည့်ရာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကို ခွေးမတိုက်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေ သည်။ အတော်ကြာသော် ပုလိပ်အသင်းမှ လူ ၅-ယောက်ခန့် မြေပေါ်တွင် လဲ၍ ကျန်လူတို့သည် ထွက်ပြေးကုန်ဘိ၏။ ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းအများ ပုလိပ်အသင်းသားများနောက်သို့ လိုက်၍ ရိုက်ကြလေသည်။ ခက်ချေပြီ မည်တဲ့သို့ ဖျဉ်ရအံ့နည်း။

အခန့်သင့်ပင်လျှင် သူကြီးဦးသာဗျောသည် နှစ်လုံးပြုကြီးကို နှစ်ချက်ဖောက်ကာ ရွာသားအများနှင့် လာကာမှ ရန်ပွဲကြီး စဲလေတော့ သည်။ ရန်ပွဲကြီးစဲမှပင် ခွေးကိုက်ဒဏ်ရာများဖြင့် လဲနေသော ဆယ်အိမ် ခေါင်းကို ကွင်းနဲဘေးတွင် တွေ့ရသဖြင့် ထမ်းစင်နှင့် ယူသွားရလေသည်။ (အင်း... တိရစ္ဆာန်ပေတဲ့ မခံနိုင်အားကြီးသော် ထင်မိထင်ရာ လုပ်တတ် ပါကလား။)

နေမင်းသည် ဝင်လုဆဲဆဲအချိန်တွင် ဘောလုံးကွင်းမှ လူအများ ပြန်သွားကြလေသည်။ ထိုလူအုပ်ထဲမှ ကောလိပ်ဘောလုံးသမားများ၏ သြဘာသံကို ခပ်သန့်သန့် ကြားလိုက်ရပေ၏။ အဘယ်နည်း။

“တီး... ချား... ဘော်... ကောလိပ်”  
 “ငဟစ်... ငဟစ်... ခွေး”

“ငဟစ်... ငဟစ်... ခွေး”  
 “ငဟစ်... ငဟစ်... ခွေး”

**ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘောလုံးပွဲ အောင်တော်မူမှတ်တမ်း**  
**၁၉၃၄၊ နိုဝင်ဘာလ**



ဝဇီကိုင် (၃)

'ဝဇီကိုင်'ဆိုသည်မှာ ကော့ကလဲရွာသုံး ဝေါဟာရစကားပင် တည်း။ ကော့ကလဲရွာတွင် ကျင်းပသော ဘောလုံးပွဲ မှန်သမျှ၌ 'ဝဇီ' (ဝါ) 'ဝီစီ' (ဝါ) Whistle (ဝါ) ဝီစီကိုင် မှတ်ကာ ကြီးကြပ်ထိန်းအုပ်ပေးရသော ဗိုင်လူကြီးပင်တည်း။

ယခု ဝဇီကိုင် (၃)ဟူ၍ ခေါင်းစဉ်တပ်ပေးခြင်းမှာ ဝဇီကိုင် အမှတ်(၁)နှင့် (၂)တို့ကို ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ဖူးသောကြောင့်ပင်ဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်သည် ဝဇီကိုင် အမှတ်(၁)ကို ၁၉၃၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ လထုတ် ဂန္ထလောတ မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးပြီး ဝဇီကိုင် အမှတ်(၂)ကိုမူ ၁၉၃၄-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားနှစ်ဦးဖြစ်သော မောင်ကိုကြီးနှင့် မောင်သိန်းတင်တို့ ဦးစီး ထုတ်ဝေခဲ့သော "ဘောလုံးပွဲအောင်တော်မူမှတ်တမ်း" စာစောင်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။

ယင်းစာစောင် ဖြစ်မြောက်ထုတ်ဝေနိုင်ရေးအတွက် မောင်ကို ကြီးက အထွေထွေမန်နေဂျာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ မောင်သိန်းတင်က စာတည်းအဖြစ်လည်းကောင်း အသီးသီးတာဝန်ယူခဲ့ကြသည်။

ယင်း မောင်ကိုကြီးဆိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ယခုရန်ကုန်ဆေးရုံ ကြီးတွင် မျက်စိရောဂါကု အထူးဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးကိုကြီးပင် တည်း။ မောင်သိန်းတင်မှာကား စာရေးဆရာ 'ညိုမြ'ဘွဲ့ခံ အိုးဝေသတင်း စာ အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးသူပင်တည်း။

ရန်ကုန်ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းသည် ၁၉၃၂-ခုနှစ်မှစ၍

၁၉၃၄-ခုနှစ်အထိ 'ဝါလ်တာလော့' ဗိုင်လူပွဲကြီးတွင် ၃-နှစ်တိုင်တိုင် အောင်ပန်းဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ယင်းဗိုင်ကြီးကို အပိုင်ရရှိနိုင်ခဲ့ သောကြောင့် နောင်အမှတ်တရဖြစ်စေရန် အထက်ပါ ကောလိပ်ကျောင်း သား ၂-ဦးက ယင်းစာစောင်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဝဇီကိုင် အမှတ်(၁)တွင် ကော့ကလဲရွာ၌ ကျင်း ပသော ဘောလုံးပွဲ၌ 'ဝဇီ' (ဝါ) 'ဝီစီ' (ဝါ) 'ဝီစီ'ကို မရနိုင်သောကြောင့် ဝါးကုလားတက်ငယ်တစ်ခုကို တုတ်တိုတစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်တီးကာ 'ဝဇီ ကိုင်' (ဝါ) ဗိုင်လူကြီးအဖြစ် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲထိန်းအုပ်ပေးခဲ့ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

တစ်ဖန် ဝဇီကိုင် အမှတ်(၂)တွင်မူကား ဝီစီ(ဝါ) ဝီစီလည်း ရှာမရနိုင်၊ ဝါးကုလားတက်လည်း ရှာမတွေ့နိုင်သောကြောင့် ဘောလုံးပွဲ တစ်ပွဲကို ခွေးမတစ်ကောင်၏ အော်သံဖြင့် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ ထိန်းအုပ်ပေး ခဲ့ရကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

ယင်းဘောလုံးပွဲတွင် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်ဖိုး ဘအား ခွေးမတစ်ကောင်ကို ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ထားစေပြီး ဘောလုံးကွင်း၏ အလယ်ခါးပိုင်း အပြင်ဘက်အနီးတစ်နေရာတွင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းကာ နေခဲ့စေရသည်။ ကျွန်တော်သည် ယင်းဘောလုံးပွဲတွင် ဝဇီကိုင်၏ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရင်း ဘောလုံးကန်သမားများ၏ အပြစ်များကို မြင်တွေ့တိုင်း ယာဘက်လက်ကို မြှောက်ပြလိုက်လျှင် ဖိုးဘ က ခွေးမကို တုတ်ဖြင့် ခပ်နာနာတစ်ချက် ရိုက်ပေးရတော့သည်။

ခွေးမ၏ 'အိုင်'ခနဲအော်မြည်သံကို ကြားရတိုင်း ဘောလုံးပွဲကို ခေတ္တမျှ ရပ်လိုက်ရမည်ဟု ဘောလုံးသမားများအား ကြိုတင်မှာကြားထား ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် မဟာဝိဇ္ဇာ (မြန်မာစာ)ဂုဏ်ထူးတန်းကို အောင် မြင်ခဲ့သည့် ၁၉၃၅-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း မိမိဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိကာ အနားယူနေစဉ်တွင် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဖိုးဘသည် တစ်နံနက်တွင် အရေးတကြီး ရောက် လာတော့သည်။

"အလို... ကိုဖိုးဘပါကလား။ အရေးတကြီးနဲ့ ဘာကိစ္စများ ရှိလာပြန်ပြီလဲ"

"တခြားမဟုတ်ပါဘူး... ခင်ဗျားကို ဘောလုံးပွဲမှာ ဝဇီကိုင်

လုပ်ခိုင်းမလို့လို့”

“ဟာ လာပြန်ပြီလား၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အလိုကိုလိုက်ပြီး ဘောလုံးပွဲမှာ ပထမအကြိမ် ဝဇီကိုင်လုပ်ပေးစဉ်က ဘောလုံးသမားတွေ မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး ဆူပူလာကြလို့ ကျွန်တော်သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရပြီမဟုတ်လား၊ ဒုတိယအကြိမ် ဝဇီကိုင်လုပ်ပြန်တော့လဲ ရန်ပွဲအကြီး အကျယ်ဖြစ်ခဲ့ရပြန်တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလဲ ခွေးမအကိုက်ခံရလို့ အတော်ခံလိုက်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒီအကြိမ်မှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဝဇီကိုင်မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့တော့ဗျာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်အေးအေးပဲ နေပါရစေတော့ ကိုဖိုးဘ”

“ဒီလိုတော့ မငြင်းပါနဲ့တော့ဗျာ. . . ကျွန်တော့်ကို ကော့ဂလဲ တစ်ရွာလုံးက တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကူပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက သာမညဝိဇ္ဇာမဟုတ်တော့ဘဲ မဟာဝိဇ္ဇာဖြစ်နေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ကော့ဂလဲတစ်ရွာလုံးက အင်မတန်ကြည်ညို ရှိသေးလေးစားနေကြပါတယ်၊ ဘောလုံးပွဲမှာ ခင်ဗျားဝဇီကိုင်လုပ်မှ ကျေနပ်ကြမယ်တဲ့၊ အခြားလူ ဝဇီကိုင်လုပ်ရင် သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ မတန်လို့ကြားတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ယခုကန်မဲ့ဘောလုံးပွဲဟာ သာမညမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆက်ကူညီစမ်းပါဗျာ. . . ခင်ဗျားပင်ပန်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး. . . ဘောလုံးပွဲအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကာလက နေ့ ၁၂-နာရီက ညနေ ၆-နာရီအထိပါပဲ”

“ဟာ. . . ၆-နာရီထောင် ကြာမှာပါလား၊ ဒီလောက်ကြာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မုချသေဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှာဆိုရင် ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲဟာ တစ်နာရီသာ ကြာလေ့ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျား မသေနိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို မသေစေရအောင် ကျွန်တော် အားဆေးတွေ တိုက်ကျွေးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ အားဆေးတွေရှိနေပါတယ်၊ မငြင်းပါနဲ့တော့ဗျာ. . . ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆက်ကူပါတော့”

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပါပြီဗျာ. . . ကျွန်တော် စဉ်းစားပါမယ်၊ ဒါထက် ကော့ဂလဲရွာက ဘောလုံးအသင်းနဲ့ ဘယ်ရွာက ဘောလုံးအသင်းကန်ကြမှာလဲဗျာ”

“ဟုတ်တဲ့. . . ကော့ချဲ့ရွာက ဘောလုံးအသင်းနဲ့ ကန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီ ကော့ချဲ့ရွာသာတွေဟာ အပြောကြီးကြလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့

ရွာသာတွေက မခံနိုင်ကြတော့ဘူး. . . ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ဂိုးပေါင်း ၁၅၀၀-သွင်းပြမယ်လို့ ကြွားနေကြပါတယ်၊ သူတို့ဘောလုံးအသင်းမှာ ထိုးခတ်ရိုက်ပုတ်ပေမယ့် မဖူးမရှုမကွဲမအက်နိုင်တဲ့ ထောင်တွတ်နှစ်ဦး ဝင်ပြီးကန်ကြလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ မုချနိုင်ရမယ်လို့ အကြီးအကျယ် ကြွားလုံးတွေ ထုတ်နေကြတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ မခံနိုင်ကြလို့ ဘောလုံးပွဲဟာ နေ့ ၁၂-နာရီက ညနေ ၆-နာရီအထိ ကန်ရမယ်ဆိုပေမဲ့လဲ. . . တဆက်တည်း မရပ်မနား ကန်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး. . . တစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်သွင်းလိုက်ရင် တစ်ပွဲပြီးသွားတော့တာပဲ၊ နောက်တစ်ပွဲ ဆက်ပြီး ကန်ရပါမယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား မပင်ပန်းပါဘူး၊ တစ်ပွဲပြီးရင် အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက် အနားယူနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မငြင်းတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆက် ကူစမ်းပါဗျာ. . . ကျွန်တော် တောင်ပန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဝန်ထောက် ဖြစ်သွားရင် ရွာကို တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရော့. . . ခင်ဗျားအတွက် လက်ဆောင် ဝိုလိုစီးကရက်တစ်ဖာ. . . နက်ဖြန် မနက် စာ စောစောစာပြီး အိမ်မှာ အသင့်စောင့်နေပါနော်. . . ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာကြပါမယ်”

“ခင်ဗျား အတင်းတောင်းပန်နေတော့မှဖြင့် ကျွန်တော်မငြင်းနိုင်တော့ပါဘူး. . . နက်ဖြန်သာ ဆက်ဆက်လာကြပါတော့. . . ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးကွင်းနားမှာ မြင်းတစ်ကောင်ကိုတော့ ရှာပြီး အသင့်ကြီးနဲ့ ချည်ထားပေးပါ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘောလုံးပွဲမှာ ရန်ဖြစ်ကြပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်ပြုဖို့ကြံကြရာ မြင်းစီးပြီး ထွက်ပြေးနိုင်အောင်ပေါ့. . . အရင် ပထမအကြိမ် ဝဇီကိုင်လုပ်ခဲ့တုန်းကလဲ ဘောသမားတွေ ရန်ဖြစ်ကြပြီး ဝဇီကိုင်မတရားဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်ပြုဖို့ကြံကြတော့ ကျွန်တော် မြင်းစီးပြီး ရွာကို အမြန်ပြေးခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ မြင်းစီးပြေးနိုင်လို့သာ ကျွန်တော် ဘေးကင်းခဲ့ရတယ်. . . မဟုတ်ပါလား”

“ဟို ခင်ဗျားမစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့၊ ကော့ဂလဲရွာသူကြီး ဦးသာဗျောက ၂-လုံးပူးသေနတ်ကြီးကို ထမ်းပြီးစောင့်ရှောက်ပေးမယ်တဲ့၊ ဆိုးတဲ့ လူတိုင်းကိုလဲ ထိပ်တုံးထဲမှာ ခတ်ထားလိုက်မယ်တဲ့. . . နောက်တော့လဲ သုဿန်ကျောင်းဆရာတော် ဦးမောင်ထောင်ကလဲ ကြိမ် ၂-လုံးပူးကိုကိုင်

ပြီး ဘောလုံးပွဲကို ကြီးကြပ်ပေးမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား စိတ်ချပြီး နေပါတော့...။ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့လိုအပ်ဆန္ဒ အတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးဦးမောင်းထောင်ရဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကိုတော့ဖြင့် လိုရမယ်ရ ဘောလုံးကွင်းအနားမှာ အသင့် ကြိုးနဲ့ ချည်ထားပေးပါမယ်”

“ဒီလိုသာဆိုရင် စိတ်ချနိုင်ပါပြီ၊ နက်ဖြန် ဆက်ဆက်သာ လာ ကြိုပါတော့၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်စောင့်နေပါမယ်”

(၂)

နောက်ရက် နံနက် ၉-နာရီအချိန်ခန့်လောက်တွင် ဖိုးဘသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ နွားလှည်းဖြင့် လာရောက်ကြိုဆောင်သွားရာ တစ်နာရီ ခန့်အကြာတွင် ကော့ဂလဲရွာပြင်ရှိ ဘောလုံးကွင်းဆိုသော နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း လှည်းပေါ်မှဆင်းပြီး ဘောလုံးကွင်းကို တစ်ပတ်မျှကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်တော့သည်။

ဘောလုံးကွင်းဟု ဆိုသော်လည်း အကယ်စင်စစ်မူကား ၄-၅ နှစ်မျှ ထွန်ယက်ခြင်းမပြုဘဲ စွန့်ပစ်ထားသော လယ်ကွက်ဟောင်းတစ် ကွက် ဖြစ်နေသည်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ တွေ့မိလိုက်တော့သည်။ ဘော လုံးကွင်းမှာ အလျား ပေ ၂၀၀-ခန့်၊ အနံမှာ ပေ ၁၀၀-ခန့်မျှသာလျှင် ကျယ်ဝန်းပေလိမ့်မည်။

သိငြားလည်း တွင်းအတွင်း ဝိုးပေါက်နှစ်ပေါက်အနီးတွင်မူ တစ်ပေခန့်စီမြင့်မည့် ကန်သင်းရိုး တစ်ရိုးစီသည် အနံလိုက် ကန်လန့် ဖြတ်၍ တည်ရှိနေသည့်အပြင် ကျွဲလူးအိုင်ငယ် ၅-အိုင်မျှလည်း ရေအပြည့်နှင့် ရှိနေသည်ကို မြင်မိတော့သည်။

ကော့ဂလဲရွာနေ လူရွယ်များက ၎င်းကန်သင်းရိုးနှစ်ရိုးကို တူးဖွဲ့ ခွင့်ပေးရန် လယ်ပိုင်ရှင်ထံ ခွင့်တောင်းတိုင်း ၎င်းက ယင်းလယ်ကွက်ကို ပြန်လည်ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်မည်ဟု အကြောင်းပြုပြီး ခွင့်မပေးခဲ့ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရသည်။

တွင်းပတ်လည်တွင် ပေါက်ပြားများဖြင့် ပေါက်ထားသော မျဉ်း စည်းကြောင်းမှာ အနံအားဖြင့် တစ်တောင်ခန့်၊ အနက်အားဖြင့် တစ်တောင်ခန့်မျှ ကျယ်နက်ပြီး ရေအတိ ပြည့်လျှမ်းနေတော့သည်။ ၎င်းပြင် ကွင်းအလယ် ခါးပိုင်းတစ်ခုလောက်တွင် ၁၅-တောင်မျှမြင့်မည့်

သပြေပင်လတ်တစ်ပင် ပေါက်လျက်ရှိနေသည်။ လယ်လုပ်သားများ အရိပ် ခိုနိုင်ရန် ယင်းသပြေပင်ကို မခုတ်ဘဲ ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဝိုးတိုင်မှာအများသုံးနေကျ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးနှင့် လုံးဝမတူဘဲတစ်မူ ဆန်းနေချေတော့သည်။ အမြင့် ၈-ပေမျှစီရှိမည့် ဝါးဘိုးတိုင်နှစ်တိုင်ကို မြေပေါ်တွင် တစ်တိုင်နှင့်တစ်တိုင် ၁၂-ပေမျှကွာပြီး မြေပေါ်တွင်စိုက်၍ ယင်းဝါးတိုင်နှစ်တိုင်၏ ထိပ်ဖျားနှစ်ဖျားကို ဆွဲယူစုစည်းကာ ကြိမ်ဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဝိုးပေါက်ဝမှာ ကြိမ်၏ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေချေ တော့သည်။ ထို့ပြင်ဝိုးပေါက်၏ ထိပ်ဖျားပေါ်တွင်လည်း စက္ကူဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော ထီးငယ်တစ်လက်စီကို စိုက်ထူထားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမောင်းထောင်အား ကော့ဂလဲတစ်ရွာလုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ကြည်ညိုလေးစား အားထားကြသည်မဟုတ်ပါလော။ သို့နှင့်အမျှ ၎င်း၏ တီထွင်ဖန်တီးမှုများကို အဘယ်ရွာသားသည် သဘော မတူ၊ မနှစ်သက်နေနိုင်ချေအံ့နည်း။

ဘောလုံးကွင်းပတ်လည်၌ တည်ခင်းရောင်းချလျက်ရှိသော ဈေး ဆိုင်များတွင် များသောအားဖြင့် အမောပြေစေနိုင်သည်ဆိုသော ရှောက် သီ၊ သံပုရာသီ၊ မရမ်းသီ၊ အိုးစိမ်မရမ်းပြားနှင့် သရက်သီးသနပ်များကို တွေ့ရသည်။

ဆိုင် ၅-ဆိုင်ခန့်တွင်မူကား မြွေဟောက်နှင့် မြွေပွေးများကို ကင်ပြီး ရောင်းချနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရပေသည်။ ၎င်းမြွေနှစ်မျိုးတို့ မှာ လွန်စွာအဆိပ်ပြင်းလှသည်နှင့်အမျှ ၎င်းတို့အသားများကို စားသုံးလျှင် လွန်စွာခွန်အားရှိပြီး အမောခံနိုင်သည်။ အာယုဝ ဖနပေါက်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသောကြောင့် ဝယ်စားသူ အလွန်များသဖြင့် မကြာမီပင် တက် တက်ပြောင်သွားကြတော့သည်။

၎င်းပြင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်မူကား ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရှိ သတ္တရဗ္ဗန် တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်အတွင်းမှ ခက်ခဲစွာ ဖမ်းဆီးရမိလာခဲ့သည် ဆိုသော လင်းပိုင်သတ္တဝါ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ထုတ်ယူရရှိသည့် အဆီ ဆိုပြီး ဇွန်ဇလဖြင့် ခြင်တွယ်ရောင်းချနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပေသည်။ ၎င်းလင်းပိုင်ဆီကို မိမိအလိုရှိသော နေရာတွင် သုတ်လိမ်းလိုက်ပါက အဖောအရောင်အတိုက်အခဲများကို ချက်ချင်းပျောက်တင်းစေပြီး ခွန်အား ပြည့်ဖြိုးစေသည်ဟု ယုံကြည်ကာ ဝယ်ယူသူအတော်ပင် များလျက်ရှိပေ သည်။



အထူးသဖြင့် ဘောလုံးသမားများသည် ၎င်းလင်းပိုင်ဆီကို လက်ဖြင့် ခံယူပြီး ခြေထောက်၊ ခြေဖျား၊ ခြေသလုံးနှင့် ပေါင်တံများပေါ်တွင် လှမ်းပွတ်နေကြတော့သည်သာ။

ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရှိ သတ္တရတ္တန်တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်အတွင်းမှ ခက်ခဲစွာ ဖမ်းဆီးရမိလာခဲ့သည်ဆိုသော လင်းပိုင်သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ခုံငယ်တစ်ခုပေါ်တွင် နမူနာအဖြစ် တင်၍ပြသထားသည်ဖြစ်ရာ ပုတ်သင်ညိုလိုလို၊ ပတတ်လိုလို၊ ကင်းလိပ်လိုလို။

မကြာမီပင် ကော့ဂလဲရွာသူကြီး ဦးသာဗျောသည် ပြောင်းနှစ်ပြောင်းကို ကြိမ်ဖြင့်ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသည့် နှစ်လုံးပူးသေနတ်အိုကြီးကို ထမ်းကာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းလေးယောက်တို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ကော့ဂလဲရွာနှင့် ကော့ချဲရွာဘောလုံးပွဲကို နေ့ ၁၂-နာရီအချိန်တွင်မှ စတင်ကျင်းပနိုင်မည်ဖြစ်၍ ယခုလောလောဆယ်အားဖြင့် အိမ်ထဲတွင် ကျောက်စလစ်ရွာမှ မူလတန်းကျောင်းသားဘောလုံးနှစ်သင်းတို့ ကန်မည့်ပွဲတွင် ဝဇီကိုင်လုပ်ပေးစေလိုကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံလေတော့သည်။

ယင်းဘောလုံးပွဲမှာ အချိန် တစ်နာရီကြာအောင် မကန်ရဘဲ တစ်ဖက်သို့ တစ်ဦးသွင်းလိုက်လျှင်မင် အနိုင်ရကာ ပြီးဆုံးသွားသော ပွဲမျိုးဖြစ်လေသည်။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ဖိုးဘသည် ကော့ဂလဲရွာတွင်းသို့ သွားရောက်၍ ဝါးလက်ခုပ်ကြီးတစ်ခုကို ယူဆောင်လာပြီး ကျွန်တော့်အား ဖေးအပ်လေ တော့သည်။

ရွာတွင် ဝီစီခေါ် ဝီပီလည်း ရှာမတွေ့၊ ကုလားတက်ငယ်လည်း မရနိုင်သောကြောင့် ယင်းဝါးလက်ခုပ်ကြီးကို ရိုက်တီးအချက်ပေးကာ ဘောလုံးပွဲတွင် ဝဇီကိုင်လုပ်ပေးရန် ပြောလာတော့သည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝါးလက်ခုပ်ကြီးကို ဆယ်ချက်မျှ ရိုက်လိုက်သည်တွင် နှစ်ဖက်အသင်းမှ ဘောလုံးသမားများ ကွင်းအတွင်းသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာပြီလျှင် အိမ်ထဲရွာအသင်းမှာ မြောက်ဘက်၊ ကျောက်စလစ်ရွာအသင်းမှာကား တောင်ဘက်တွင် နေရာအသီးသီး ယူထားလိုက်ကြတော့သည်။

ဘောလုံးကစားမည့် ကျောင်းသားတိုင်းမှာ အင်္ကျီမဝတ်ထားဘဲ ခါးတောင်းကျိုက်ထားကြသည်။ တစ်ဖက်အသင်းမှာ ခေါင်းတုံးကိုယ်စီနှင့်

ကျန်အသင်းမှာကား သျှောင်ထုံးကိုယ်စီနှင့်။ အိမ်ထဲရွာဘောလုံးအသင်းသားများမှာ ကိုယ်ပေါ်တွင် ထုံးကိုအရည်ဖျော်ကာ သုတ်လိမ်းထားကြပြီး ကျောက်စလစ်ရွာအသင်းသားများမှာကား ငှက်ပျောရိုးများကို စလွယ်သိုင်းထားကြလျက်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဝါးလက်ခုပ်ကြီးကို တစ်ချက်မျှ ရိုက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘောလုံးပွဲ စလေတော့သည်။

နှစ်သင်းလုံးမှာ တစ်သင်းနှင့်တစ်သင်း အနိုင်မခံဘဲ အကြိတ်အနယ်ယှဉ်ပြိုင်ကစား၍ အလုအယက်ဦးသွင်းနိုင်ရန် ကြိုးစားကြတော့သည်။ သို့ငြားလည်း ဦးပေါက် နှစ်ပေါက်တို့မှာ တြိဂံပုံ(ဝါ)စေတီပုံဖြစ်နေရကား အထက်ပိုင်းနယ်မှာ အထူးပင်ကျဉ်းနေသည်နှင့်အမျှ အထက်ပိုင်းသို့ ရောက်သမျှဘောလုံးများကို ဦးသမားနှစ်ဦး(ဝါ) အပေါက်စောင့်နှစ်ဦးတို့က အလွယ်တကူ ဖမ်းယူကာ ကာကွယ်နိုင်ကြတော့သည်သာ။

ဘောလုံးမှာ နံပါတ် ၃-မျှသာဖြစ်၍ ငယ်သောကြောင့် အထက်သို့သာ အတက်များနေချေတော့ရကား တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် ဦးမသွင်းနိုင်သေးချေ။ ယင်းကဲ့သို့ ဘောလုံးကန်နေစဉ် ကိုရင်နှစ်ပါးက အလံတိုင်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ပြေးရင်းလွှားရင်း ရေမြောင်းများထဲသို့ မကြာခဏ လိမ့်ကျကုန်တော့သည်။ ယင်းအခါများတွင် ရယ်ပွဲကြီးပေ။

ဘောလုံးသမားများမှာ အထူးသဖြင့် ဘောလုံးကို လက်ဖြင့် မကြာခဏ ထိကိုင်မိခြင်း၊ ရှေ့လွန်(ဝါ) လူကျွဲဘောအဖြစ်များခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝါးလက်ခုပ်ကြီးကို မကြာမကြာ ရိုက်တီးကာ အပြစ်ပေးနေရချေတော့သည်။

သို့နှင့် နာရီဝက်မျှ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဦးမသွင်းနိုင်ဘဲ ရှိနေရာမှ တစ်ချက်တွင် အိမ်ထဲရွာ ၄-တန်းသားခွေးပုသည် ဘောလုံးကို ကွေ့ရှောင်လိမ်ကောက်ပြီး ကျောက်စလစ်ဘောလုံးအသင်း၏ ဦးပေါက်ထဲသို့ အလစ်တွင် ကန်သွင်းလိုက်ရာ ဘောလုံးသည် မြေပြင်ပေါ်တွင်လိမ်ပြီး ဦးဝင်သွားတော့သည်။

သို့နှင့်အမျှ အိမ်ထဲရွာဘောလုံးအသင်းကို အားပေးနေကြသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်အများသည် ဘောလုံးကွင်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြပြီး ဖိုးစိန်နှင့် စိန်ကတုံးကများကို ကွေးညွတ်နေအောင် တကြခုန်ကြတော့သည်။ အချို့လည်း ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်း ပစ်ကြတော့သည်။ ပွဲကြည့်

သူများ ခေါ်ဆောင်လာကြသော ခွေးမျိုးစုံတို့ကလည်း အူကြ၊ ဟောင်ကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြပါဘိသနှင့်။ လက်ခုတ်တီးသံနှင့် လေချွန်သံများကလည်း ဆူညံစွာ ပေါ်လာတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် “အိဗျစ်ကွ”ဟူသော ချီးကျူးသံများသည် အထက်မိုးယံသို့ တက်မြီးလှံသွားတော့သည်။

(၃)

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် အိဗျစ်ရွာဘောလုံးအသင်းအား အနိုင် ဖေးလိုက်ပြီး ကွင်းပြင်သို့ ထွက်လာရာ သူကြီးဦးသာဗျော၊ သုဿန်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမောင်းထောင်နှင့် မကြာမီအကြိမ်အနယ်ကန်ကြတော့ မည့် ကော့ကလဲနှင့် ကော့ချဲ့ရွာ ဘောလုံးအသင်း နှစ်သင်းသားတို့ အဆင် သင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

၎င်းနောက် သူတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမောင်းထောင်နှင့် သူကြီးဦးသာဗျောတို့အား ၃-ကြိမ်စီ အလေးပြုလိုက်ကြပြီးလျှင် ဘုန်းတော် ကြီးဦးမောင်းထောင်ချပေးသော အောက်ပါကျမ်းသစ္စာများ ကျယ်လောင် ပီသစွာ ကျိန်ဆိုကြလေတော့သည်။

- “တပည့်တော်တို့သည်”
- “ဤဘောလုံးကန်ပွဲတွင်”
- “အကြမ်းမဖက်ဘဲ”
- “ယဉ်ကျေးစွာ ကစားကြပါမည်”
- “ကိလေသာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ယုတ်များကို”
- “ချိုးနှိမ်ပယ်ဖျောက်ကြပါမည်”
- “ဝဇီကိုင်၏”
- “အဆုံးအဖြတ်ကို”
- “နာခံရိုသေလေးစားပါမည်”
- “စည်းကမ်းကို မျက်မှောက်ပြုပါမည်”
- “ဂိုးပေါက်ကိုမြင်မိတိုင်း”
- “ရှင်တော်ဘုရားအား သတိရပါမည်”
- “ဒေါသစိတ်များကို”
- “ချုပ်တည်းပါမည်”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

- “တစ်ဖက်အသင်းကို”
- “ညီရင်းအစ်ကိုပမာ”
- “ချစ်ခင်ပါမည်”
- “လေးနက်စွာ ကျမ်းသစ္စာဆိုပါသည်”
- “ဤကျမ်းသစ္စာအတိုင်း”
- “မလိုက်မနာ မကျင့်မသုံးဘဲ”
- “ပျက်ကွက်ပါက”
- “ကျမ်းစူးပါစေသား”

သို့ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုပြီးသည့်နောက် အိဗျစ်ရွာ ဘောလုံး အသင်း ကပွတ်နိလူကြီးနှင့် ကျောက်စလစ်ရွာ ဘောလုံးအသင်း လူကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်တော်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသဖြင့် ကျွန်တော်က ၎င်းတို့အား . . .

- “ပြောချင်တာများ ရှိကြပါသလား”
  - ဟုမေးလိုက်တော့သည်။
  - “ဟုတ်တဲ့ . . . ရှိပါတယ်ဆရာ”
  - “ကောင်းပြီ . . . ပြောစရာရှိရင် အားမနာဘဲ ပြောကြပါ”
- သို့နှင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် မိမိတို့လိုအင်ဆန္ဒများကို အားမနာဘဲ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကြတော့သည်မှာ ၁၅-မိနစ်မျှပင် ကြာသွားချေတော့ သည်။

၎င်းတို့ပြောကြားသော လိုအင်ဆန္ဒများမှာ ယခု မိမိတို့ ကန်ကြ တော့မည့် ဘောလုံးပွဲတွင် ရှေ့သို့လူကျံနေခြင်းကို အပြစ်တစ်ရပ်အနေဖြင့် မမှတ်ယူဘဲ ဘောလုံးကန်သမားတိုင်းကို ဘောလုံးကွင်းအတွင်းရှိ မည်သည့်နေရာ၌မဆို ရပ်တည်နေထိုင်ခွင့် ပြုစေလိုကြောင်း၊ လူကျံနေ ခြင်းကို အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းမှာ လုံးဝမလိုအပ်ဘဲ အပိုသက်သက်သာ ဖြစ်နေကြောင်း၊ တစ်ဖက်က ဘောလုံးသမားများသည် အခြားတစ်ဖက်ရှိ ဂိုးပေါက်ဝန်းသို့ သွားရောက်စောင့်ဆိုင်းနေကြလျှင် ကျန်တစ်ဖက်အသင်း မှ ဘောလုံးသမားများမှာလည်း အလားတူ ကျင့်သုံးနိုင်သဖြင့် တူညီသော အခွင့်အရေးမျိုးကို ခံစားရရှိနိုင်ကြောင်း အဂတိလိုက်စားသော ဝဇီကိုင်က ဂိုးသွင်းခါနီးတွင် လူကျံဘောဟု အပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်ခွင့် ရရှိနေခြင်းမှာ လည်း ယထာဘူတ မကျသောကြောင့် ယင်းလူကျံဘောအပြစ်ဒဏ်မျိုးကို လုံးဝဖျက်သိမ်းပေးစေလိုကြောင်း။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်



ပထမတွင် ကျွန်တော်ရိုက်တီးခဲ့သော ဝါးလက်ခုပ်ကြီး တစ်ဖက်မှာ ကွဲစွဲကာပြုတ်ထွက်သွားပြီဖြစ်၍ ဖိုးဘသည် ကော့ဂလဲရွာဘက်သို့ အမြန်ပြန်ပြန်ဝင်သွားပြီး ကြေးလင်းကွင်းကြီးနှစ်ချပ်ကို ယူဆောင်၍ ကျွန်တော့်အား ပေးအပ်လေတော့သည်။ ယင်းလင်းကွင်းကြီးတစ်စုံကို ကော့ဂလဲရွာနေ ဆိုင်းဆရာကြီး “စိန်ဥဿဖယား” ထံမှ ငွေ ၃/- ပေးပြီး ငှားယူလာခဲ့ရကြောင်း သိရှိရသည်။

အသင်းနှစ်သင်းလုံးတွင် အကျိုးမပါဘဲ ခါးတောင်းကျိတ်ထားကြသည်ချည်း။ ကော့ဂလဲရွာ ဘောလုံးအသင်းတွင် ထိုမယောင်း၊ ရိုက်မကွဲ ခုတ်မရှေ့သော သုဿန်ကျောင်းပျော် ဦးပဉ္စင်း ၃-ပါး ပါဝင်ကစားကြ ကြောင်း သိရှိရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဧကသီတို့ မဝတ်ဘဲ သင်းပိုင်ကို ခါးတောင်းကျိတ်ထားကြလျက်၊ ပေါင်များပေါ်တွင် နဂါး၊ ဂဠုန်နှင့် အင်္ဂလိပ်ရုပ်များကို ထိုးကွင်းထိုးထားလျက်ရှိကြသည်။ ကော့ချဲရွာ ဘောလုံးအသင်းဘက်တွင်မူ ဖိုးသူတော် ၂-ယောက်နှင့် ကိုရင်ကြီး ၂-ပါး ဝင်ရောက်ကစားကြသည်။ ၎င်းတို့မှာလည်း ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် ဗလာကျင်းထားပြီး ခါးတောင်းကျိတ်ထားလျက် ရှိကြသည်။ အလွန်ပီသည်ဆိုသော ထောင်ထွက် ၂-ယောက်လည်း ပါလာသည်။

ကော့ဂလဲရွာ ဘောလုံးသမားတိုင်း ကိုယ်ပေါ်တွင် ငှက်ပျောရိုး အစိမ်းနှစ်ရိုးစီကို စလွယ်သိုင်းရစ်ပတ်ထားကြပြီး ကော့ချဲရွာ ဘောလုံးအသင်းသားများမှာမူ ငှက်ပျောရိုးအဝါရောင် နှစ်ရိုးစီကို စလွယ်သိုင်းကာ ရစ်ပတ်ထားလျက် ရှိကြသည်။

သူတို့အသင်းမှာ တစ်ဖက်တွင် ၁၁-ယောက်မဟုတ်ဘဲ၊ ၁၀-ယောက်စီသာ ပါဝင်သည်။ ၎င်းတို့မှာ အပေါက်စောင့်ခေါ် ဝါးသမားတစ်ယောက်၊ ၂-တန်းလူ ခေါ် ဖူးလံဘတ် ၂-ယောက်၊ ၃-တန်းလူ ခေါ် ဟပ်ဘက် ၃-ယောက်၊ ၄-တန်းလူ ခေါ် ဖောဝါဒ် ၄-ယောက်စီဖြစ်ကြသည်။ အလံကိုင်များအဖြစ် သုဿန်ကျောင်းမှ ကပ္ပိယအိုကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကော့ချဲရွာ တောရကျောင်းမှ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးတို့က ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ သူတို့သည် သရက်ကိုင်ကိုယ်စီနှင့်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် ကြေးလင်းကွင်းကြီး ၂-ချပ်ကို အထက်သို့ မြှောက်၍ ရိုက်တီးလိုက်သည်တွင် ‘ချွမ်း’ဟူသော အသံကြီးဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက် ဘောလုံးပွဲကြီး စလေတော့သည်။

သို့နှင့်အမျှ ၁၂-နေရာခန့်လောက်တွင် ချုပ်ဖာထားသော ၂-ကျပ်

၈-ပဲတန် ဘာဘူတုလားချုပ် ရွှေဖရုံသီးသဏ္ဍာန်ရှိသော ဘောလုံးဟောင်းကြီးသည် ကွင်းအတွင်း၌ ‘လူးလားတုံးဖယ်၊ ယက်ကန်းရှယ်’ ကာ ခုန်ယုံသွားလာနေချေတော့သည်။

ထိုစဉ်တွင် . . .

“ကော့ဂလဲရွာဘက်ကရှိတယ်၊ လောင်းချင်ရင် လာကြဟေ့၊ တစ်ဆယ်နဲ့ တစ်ကျပ်ကျောပေးမယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း . . .

“ကော့ချဲဘက်ကရှိတယ်၊ လောင်းချင်ရင်လာခဲ့တော့၊ တစ်ဆယ်ကို ငါးဖူးကျောပေးမယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း . . .

ဇူးရှသော အသံများသည် ကွင်းအနှံ့ ပေါ်ထွက်ပျံ့လွင့်သွားတော့သည်။

ဘောလုံးတန်နေစဉ်အတွင်း ကွင်းကို အနံ့လိုက် ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ တည်ရှိနေသော တန်သင်းရိုးနှစ်ရိုးသည် အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာ ဖြစ်နေစေတော့သည်။ အကြောင်းသော်ကား ဘောလုံးသမား အများပင် ကန်သင်းရိုးနှင့် တိုက်မိကာ လဲကျသွားကြရသောကြောင့်တည်း။

မကြာမကြာလည်း ဘောလုံးသမားများသည် ဘောလုံးကို အချင်းချင်းလုကြရာမှ ကွင်းအတွင်းရှိ ကွဲလွဲအိုင်ငယ်များထဲသို့ လိမ့်ကျသွားပြီး ရွံ့ရေတွေပေကျဲကုန်ကြသည်။ သည်လိုအဖြစ်မျိုးတွင် တစ်ကွင်းလုံး ရယ်ပွဲကြီးပေ။

တစ်ကြိမ်တွင် ကော့ဂလဲရွာဘောလုံးအသင်းသား ယာဘက် ၂-တန်းလူဖြစ်သူ ဝိတ်ဇဂုတ်ကြောင်နက်ကြီးသည် ဘောလုံးကို ပြေးပြီး အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တန်လိုက်ရာ လွဲချော်လဲကျသွားရသည်ကို ကွင်းအတွင်းရှိ သပြေပင်ကိုင်းများပေါ်မှ ကြည့်နေသူများက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်သွမ်းသွေးကြသည်ကို ဝိတ်ဇဂုတ်ကြောင်နက်ကြီးသည် အထူးပင် ဒေါသပွားပြီး မှတ်ထားလိုက်တော့သည်။

သို့နှင့်အမျှ ၎င်းသည် မကြာမီပင် ဘောလုံးရလိုက်ပြီး သပြေပင်အနီးသို့ သယ်ယူသွားပြီးနောက် အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် အထက်သို့တန်တင်လိုက်သည်တွင် သပြေကိုင်းပေါ်မှ ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ဖိုးသူတော်တစ်ယောက်တို့သည် မြေပေါ်သို့ ဒလိန့်ကောက်ကွေး ကျလာပြီး အတော်ပင် နာကျင်သွားရတော့သည်။

သို့နှင့် ပွဲကြည့်သူတစ်ယောက်မကျန် သပြေပင်ပေါ်တွင် မနေရဲကြတော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ အမြန်ခုန်ဆင်းကာ ကွင်းပြင်သို့ ထွက်ပြေး

ကုန်ကြတော့သည်သာ။

ဘောလုံးကစားသူများသည် ခြေဖြင့်သာကန်ကြသည်မဟုတ်ဘဲ ဘောလုံးကို လက်ဝါးများဖြင့်လည်း တားဆီးရိုက်ပုတ်ကြတော့သည်။ သို့ငြားလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ရပြီး ဘောလုံးကို လက်ဝါးပြင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်ကို တွေ့မိမှ ကျွန်တော်လည်း လင်းကွင်းကြီး ၂-ချပ်ကို ရိုက်တီးပြီး အပြစ်ပေးရတော့သည်။

ဘောလုံးပွဲမှာ တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် ဂိုးဝင်အောင် မသွင်းနိုင်သေးဘဲ အကျိတ်အနယ် ကစားနေကြဆဲပင်။ တစ်ချက်တွင် မင်းသုဘရာဇာသည် တစ်ဖက်က ဖုတ်သဘက်ခေါ် ၂-တန်းလူ ၂-ယောက်ကို လှပကျင်လည်စွာ လိမ်ယူပြီး ဂိုးသွင်းတော့မည်အပြုတွင် ပြေးနေသော ဘောလုံးသည် ရုတ်တရက်လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားသောကြောင့် ဂိုးသွင်းခွင့် မရလိုက်တော့ချေ။ အကြောင်းသော်ကား ပွဲကြည့်နေသူတစ်ဦးက ဘောလုံးကို သားရေခွလေးဖြင့် ပစ်လိုက်ရာ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိမှန်သွားသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် ကွင်းပြင်ဘက်မှ ဆူညံပြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်လာရာ တစ်ဖက်သို့ လောင်းထားသော လူတစ်စုက သားရေခွလေးဖြင့် ပစ်သူကို ဝိုင်း၍ ထိုးကြခြင်းပင်။

သို့နှင့်အမျှ သူကြီးဦးသာဗျောလည်း ၂-လုံးပူးသေနတ်ကို အထက်သို့မြှောက်ပြီး ဗလာယမ်းတောင့်တစ်တောင့်ကို ပစ်ဖောက်လိုက်တော့မှ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် သုဿန်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမောင်ထောင်ရောက်ရှိလာပြီး သားရေခွလေးပစ်သူအား ၂-လုံးပူးကြိမ်တုတ်ဖြင့် ဆယ်ချက်မျှနာကျင်အောင် ဆုံးမတော်မူလိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ထိုသူအား သူကြီးအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားစေပြီး ၎င်း၏ ခြေနှစ်ဖက်တို့ကို ထိပ်တုံးတွင် ခတ်ထားစေလိုက်တော့သည်။

၂၅-မိနစ်မျှအကြာတွင် ကော့ချဲ့ရွာဂိုးပေါက်အနီး၌ ဖုတ်သ ဘက်၊ မျောက်ဖင်နီသည် သတိမေ့ပြီး ဘောလုံးကို မိမိဦးခေါင်းနှင့် တိုက်မိတော့သဖြင့် တစ်ကွင်းလုံးက ပိန္နဲသီးဟု တစ်ခဲနက်အော်ဟစ်ကြတော့သည်။

သို့နှင့်အမျှ ကျွန်တော်လည်း လင်းကွင်းကြီးနှစ်ချပ်ကို ရိုက်တီးပြီးလျှင် အသင့်ထားရှိသော အရှည်တစ်တောင်ခန့်ရှိမည့် ပိန္နဲသီးလုံးကြီးနှင့် ဂိုးပေါက်ဝမှ အပြင်ဘက်သို့ ကိုးပြန်တိတိတိုင်းတာ၍ ဘောလုံးကို

မြေပြင်ပေါ်တွင် တည်ထားလိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဂိုးပေါက်အတွင်းသို့ အပြင်လူ ၁၀-ယောက်မျှ ဝင်လာပြီး ရပ်နေကြသောကြောင့် လင်းကွင်းကို ရိုက်တီး၍ ဖယ်ရှားလိုက်ရတော့သည်။

ပိန္နဲသီးအပြစ်ဒဏ်ပေးသောကြောင့် ကော့ချဲ့ရွာဂိုးပေါက်အတွင်းသို့ ဂိုးသွင်းပေးမည့်သူမှာ မျောက်ဖိုးစိန်ဆိုသူဖြစ်ပြီး အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းသူတစ်ယောက်ပင်။ အရပ်မှာလည်း ၆-ပေမျှ မြင့်ပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ . . .  
“ဖွဟဲ့ . . . လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ . . . ၊ ဂိုးမဝင်ဘဲ မြောက်သွားပါစေ . . . ၊ ဟေ့ . . . အပေါက်စောင့် ခွေးပု . . . ဟောဒီလက်ဖွဲ့ကို လည်ပင်းမှာစွပ်ထားလိုက်ပါ။ ညှိရီရိမံမာရေထ၊ ငါလာရင်နင်ဦးချ၊ ပဗ္ဗတလက်မှာနိပါ။ ဖိုးသကြား . . . ၊ ဖွဟဲ့ . . . ငါ့အာဏာ”

စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်သံကြီးကိုလည်းကောင်း၊  
“ကျွန်မလောင်းထားမိတဲ့ ငွေ ၃/-တော့ ရှုံးရတော့မှာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ” ဟူ၍လည်းကောင်း . . .

“ဝါမအန္တရေ မောဂ္ဂလံနော . . . ပူရတော ပိတကတ်တရ၊ ဘောလုံးဂိုးပေါက်ထဲ မဝင်သွားပါစေနဲ့” ဟူ၍လည်းကောင်း . . .

အသံများ ဆူညံစွာ ပေါ်နေတော့သည်။  
သို့နှင့်ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးကို ဂိုးပေါက်ထဲသို့ ကန်သွင်းရန် လင်းကွင်းကြီးကို ရိုက်တီးကာ အချက်ပေးလိုက်တော့သည်။

ချက်ချင်းပင် မျောက်ဖိုးစိန်သည် ပေ ၄၀-မျှအကွာမှ ပြေးလာပြီး၊ ဘောလုံးကို ဂိုးပေါက်ထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကန်သွင်းလိုက်တော့သည်။

သို့ငြားလည်း ဘောလုံးသည် အရှိန်ပြင်းလွန်းရကား ဂိုးပေါက်ထဲသို့မဝင်ဘဲ ကြိတ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော ဂိုးပေါက်ထိပ်ဖျားကို ပွတ်ရှုပ်ပြီး အထက်သို့ ခုန်ထွက်သွားချေတော့သည်။ ဂိုးထိပ်ဖျားတွင် စိုက်ထူထားသော စက္ကူထီးငယ်မှာလည်း လွင့်သွားတော့၏။

သို့နှင့်အမျှ ပရိသတ်ထဲမှ . . .  
ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ အပေါက်ကြီးထဲကိုတောင် ဝင်အောင်မသွင်းနိုင်တာ အံ့ပါဘိတော် . . . ၊ ဟဲ့ . . . ဒဿဂီရိယောက်ဖ၊ ငါငွေ ၃/-လောင်းထားတာ မရနိုင်တော့ပါဘူး”

စသည်ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီး ဆဲဆိုကြသံများ ပေါ်လာပြီး နောက် တွင်းထဲသို့ လူ ၁၅-ယောက်မျှ ဝင်လာပြီး ကခုန်ကျွမ်းပစ်ကြတော့ သည်။

ထိုစဉ်ပင် ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးသမားများ ခေတ္တရပ်နား နိုင်ကြရန် လင်းကွင်းကြီးကို ၃-ချက်မျှ ရိုက်တီးအချက်ပေးလိုက်တော့ သည်။

(၅)

ချက်ချင်းပင် ဘောလုံးကွင်းထဲသို့ ဆွဲခြင်းတစ်ခြင်းစီကိုင်ကာ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာကြပြီး ဘောလုံးသမားတိုင်းအား အခွံနှာပြီး ဆား ဖြူးထားသော ရှောက်သီးကြီးတစ်လုံးစီကို ပေးလေတော့သည်။

မကြာမီပင် နောက်ထပ်လူနှစ်ယောက် အိုးငယ်တစ်လုံးစီကိုင် ဆောင်လာကြပြီး အိုးထဲမှ အဆီများကို ဘောလုံးသမားတိုင်းအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းကာ နှိပ်နယ်ပေးကြတော့သည်။

၎င်းအိုးငယ်နှစ်လုံးထဲမှ အဆီမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေရှိ သတ္တရတ္တန် ခုနစ်ထပ်အတွင်းမှ ခက်ခဲစွာ ဖမ်းဆီးရရှိမိလာခဲ့ သည်ဆိုသော လင်းပိုင်သတ္တဝါမှ ထုတ်ယူရရှိခဲ့သော အဆီပင်ဖြစ်တော့ သည်။

၁၅-မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးပွဲကြီးကို ထပ်မံကစားစေရန် လင်းကွင်းကြီးကို ၃-ချက်မျှ ရိုက်တီးကာ အချက်ပေး လိုက်ရာ ဘောလုံးအသင်းနှစ်သင်းသည် ငိုနေရာ မပြောင်းတော့ဘဲ မိမိတို့ နေရာဟောင်းအသီးသီးတွင်ပင် ဝင်ရောက်ရပ်တည်စောင့်ဆိုင်းနေကြ တော့သည်။

သို့နှင့် လင်းကွင်းကြီးကို နောက်တစ်ချက်ရိုက်တီးလိုက်ရာ ဘောလုံးပွဲကို စတင်ကစားကြပြန်တော့သည်။

သို့ငြားလည်း သည်တစ်ကြိမ်တွင် ထူးဆန်းလာသည်မှာ ရှေ့ဆုံး တန်းတွင် လူတစ်ယောက်စီသာ ကစားနေပြီး ရှေ့ဆုံးတန်းမှ လူ ၃- ယောက်နှင့် အလယ်တန်းမှ လူ ၃-ယောက်တို့သည် တစ်ဖက်ရှိ ဂိုးပေါက် ဝအနီးသို့ သွားရောက်ကာ စုပုံနေကြသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့ရှိလိုက်ရ

တော့သည်။ အချို့သော ဘောသမားများကား တစ်ဖက်ရှိဂိုးပေါက်အနီး တွင် ဆော့ပွဲကြောင့်ထိုင်နေကြလျက်။ အချို့မှာမူ မတ်တတ်ရပ်နေကြ လျက်၊ အချို့မှာကား ဂိုးသမားဘေးနှစ်ဖက်တွင် ရပ်နေကြလျက် ဘောလုံးရောက်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေကြတော့သည်။

သူတို့ဆန္ဒအရ သူတို့ကန်နေကြသော ဘောလုံးပွဲတွင် 'လူကွံ့ ဘော'ဟူသော အပြစ်ဒဏ်မျိုးကို ဖျက်သိမ်းထားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော။ လူကွံ့ဘောသာမက လက်ထိဘော အပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းထား လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော။

ရှေ့တန်းတွင် လူတစ်ယောက်စီသာ ကစားနေရသဖြင့် ယင်းလူ မှာလည်း အတော်ပင် မောတိုက်နေချေတော့သည်။ သို့နှင့်အမျှလည်း ၎င်းသည် ဘောလုံးကို ရလိုက်လျှင် မိမိထံ၌ကြာကြာမထားတော့ဘဲ တစ်ဖက်ဂိုးပေါက်ဆီသို့ အမြန်တန်ပို့လိုက်ပြီး ကွင်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချ ကာ အပန်းဖြေနေတော့သည်။ တစ်ဖက်အဆင်းရှေ့တန်းမှ တစ်ယောက် တည်းသော လူမှာလည်း ထိုနည်းတူပင်။

ဘောလုံးသည် ဂိုးပေါက်သို့နီးလာတိုင်း ပွဲကြည့်သူများထဲမှ "ချဟေ့... ဆော်ဟေ့... သတ္တိပြုလိုက်စမ်း၊ တွယ်လိုက်စမ်း၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ငါတို့ဆီမှာ ဓားမြှောင်တွေပါတယ်၊ ချသာချ၊ ဆော်သာဆော်" စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်အားပေးကြတော့သည်။

သို့ငြားလည်း နှစ်ဖက်ဂိုးပေါက်ဝနားတွင် ဘောလုံးကန်သမား အများပင် အခါမလင့်စုပုံစောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေရကား ဂိုးသွင်းရန် လွန်စွာခက်ခဲနေချေတော့သည်။

ဘောလုံး ၂-သင်းတို့မှာ တစ်ဖက်တိုတစ်ဖက် ဂိုးဝင်အောင် မသွင်းနိုင်ကြတော့သည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော့်မှာလည်း တစ်စတစ်စ ရမ်း ကားလာကြသော ဘောလုံးသမားများအား လင်းကွင်းကြီးကို မကြာမကြာ ရိုက်တီးကာ အပြစ်ဒဏ်များကို ပေးနေချေတော့သည်။

မကြာမီပင် ဘောလုံးကွင်းအတွင်းသို့ မည်သူရိုက်သွင်းလိုက် သည်မသိ ကျွဲကြီးတစ်ကောင် တရှူးရှူး၊ တရဲ့ရဲ့နှင့် ဝင်ရောက်လာသော ကြောင့် ဘောလုံးသမားအများ ကွင်းပြင်သို့ ထွက်ပြေးကြရစဉ် ကျွဲလူး အိုင်များထဲသို့ ကျဆင်းကုန်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းကျွဲကြီးကို ဆယ် အိမ်ခေါင်း မောင်လူမည်က အစွဲစွန့်ကာ ဖမ်းဆီးပြီး ကွင်းပြင်သို့ ထုတ် လိုက်ရချေတော့သည်။

ကြာခါ ကော့ဂလဲရွာဘောလုံးအသင်းမှ 'ထိုးမရောင်၊ ခုတ်မရွှါ ရိုက်မကွဲ'ဟု အထူးနာမည်ကျော်လှသော ဦးပဉ္စင်း ဦးတေဇသည် ကော့ ချဲဘောလုံးအသင်း ဂိုးပေါက်ဝနှင့် ၁၅-ပေမျှအကွာတွင် စောင့်ဆိုင်းနေ ရာမှ ကံအားလျော်စွာ ၎င်းထံသို့ ဘောလုံးရောက်ရှိလာတော့သည်။

သို့နှင့် ဦးတေဇသည် ဘောလုံးကို တစ်ချက်မျှ လိမ်ယူလိုက်ပြီး ဂိုးပေါက်အတွင်းသို့ ကန်သွင်းရန် ဟန်ပြင်အားယူလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပွဲကြည့်နေသူများအထဲမှ မည်သူက သားရေခွလေးနှင့် ပစ်လိုက်သည်မသိ လောက်စာလုံးတစ်လုံးသည် ဦးပဉ္စင်း၏ ညာဘက်နားသယ်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ထိမှန်ချေတော့ရာ၊ အလွန်ပီးသည်ဆိုသော ဦးပဉ္စင်းသည် မြေပေါ်သို့ ဟပ်ထိုးပစ်လဲကျသွားရရှာတော့သည်။

သို့နှင့်အမျှ ရမ်းကားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပိန္နဲသီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံပေါင်းများစွာ ထွက်ပေါ်လာရကား၊ ကျွန်တော်လည်း လင်းကွင်းကြီးကို ရိုက်တီးလိုက်ပြီး ဦးတေဇ လဲကျသွားတော်မူသော နေရာသို့ အပြေးသွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ၎င်းသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် မေ့မြောနေပြီကို ထိတ်လန့်ဝမ်းနည်းဖွယ် မြင်တွေ့ရချေတော့သည်။ ၎င်း၏နံဘေးတွင်လည်း သံမှုန်နှင့် ရော၍နယ်ကာ လုံးထားသော ရွှံ့လုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရချေတော့သည်။

ထိုစဉ်ပင် ဂိုးပေါက်ဝနှစ်ဖက်ရှိ လူအုပ်ကြီးထဲမှ "ရမ်းကား... ပိန္နဲသီး... ရမ်းကား... ပိန္နဲသီး"စသော အသံကြီးများ တပြိုင်ညီ ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လဲကျမေ့မြောနေသော ဦးပဉ္စင်း ဦးတေဇ၏ ဦးခေါင်းကိုကြည့်လိုက်ရာ ၎င်း၏ညာဘက်နားသယ်တွင် သံပုရာသီးလုံးခန့် ဖူးယောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ပွဲကြည့်သူများထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ဦးတေဇအား ဂိုးမသွင်းနိုင်အောင် ဟန့်တားဆုံးမလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်မှာ 'မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိ' နေချေတော့သည်။

ယင်းပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သူမှာ ကော့ချဲရွာဘောလုံးအသင်းဘက်မှ မဟုတ်ရကား 'ပိန္နဲသီး'အပြစ်ဒဏ်ကို ကော့ချဲရွာဘက်သို့ ပေးရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှမဖြစ်နိုင်ချေ၊ စိုးစဉ်းမျှ ယထာဘူတ ကျလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း မည်သို့အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ကို အထူးပင် တွေ့ဝေငေးမောနေမိစဉ်တွင်...

"ရမ်းကား... ရမ်းကား... ပိန္နဲသီး... ပိန္နဲသီး၊ ဝဇီကိုင် မတရားဘူး... မတရားဘူး"

စသည်ဖြင့် တစ်ကွင်းလုံး ဆူလာချေတော့သည်။

ထိုခဏပင်လျှင် ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ဒုတိယပိုင်းတွင် မိနစ် ၃၀-ကြာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့သိရသဖြင့် လင်းကွင်းကြီးနှစ်ချပ်ကို အထက်သို့မြှောက်၍ ၃-ချက်မျှ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်တီးကာ ဘောလုံးပွဲကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရတော့သတည်း။

ကော့ချဲရွာ ဘောလုံးအသင်းဘက်သို့ ပိန္နဲသီးအပြစ်ဒဏ်မပေးတော့ဘဲ ဘောလုံးပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည့်အတွက် ပွဲကြည့်ပရိသတ်အချို့သည် အထူးပင်မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြပြီ...

"ဝဇီကိုင် မတရားဘူး၊ ဝဇီကိုင် ငွေစားထားတယ်၊ ဝဇီကိုင်ကို ချချ၊ ဆော်ဆော်... တုတ်သာတုတ်"

စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ဆူပူလာကြစဉ်၊ ကျွန်တော်၏ နောက်ကျောပြင်ကို ရွှံ့တုံးကြီးနှစ်တုံး အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိမှန်ချေတော့သည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်ကိုလည်း လောက်စာလုံးတစ်လုံး အရှိန်ပြင်းစွာ ထိမှန်ချေတော့ရာ လွန်စွာပင် နာကျင်သွားရတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်လည်း လင်းကွင်းကြီးနှစ်ချပ်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ကွင်းပြင်သို့ အမြန်ပြေးထွက်၍ တိုင်တစ်တိုင်တွင် အသင့်ချည်နှောင်ထားသော မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးကာ နေအိမ်သို့ ကဆုန်မောင်းနှင့်ပြေးရချေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ရက်တွင် ဖိုးဘထံမှ ကြားသိရသော သတင်းများမှာ...

ကျွန်တော်မြင်းစီး၍ ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် ကော့ဂလဲရွာနှင့် ကော့ချဲရွာ နှစ်ရွာတို့အကြားအကျယ် ရန်ဖြစ်ကာ ရိုက်နှက်ကုန်ကြကြောင်း၊ နှစ်ရွာသားအများ ဒဏ်ရာရကုန်ကြကြောင်း၊ ကော့ဂလဲရွာသူသန်ကျောင်းမှ ဘောလုံးဝင်ကန်ကြသော "ထိုးမရောင်၊ ရိုက်မကွဲ၊ ခုတ်မရွှါ" ဟု အထူးနာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသော အခြားဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးမှာ နားရွက်တစ်ဖက်စီ စုတ်ပြတ်သွားကြကြောင်း၊ ဖိုးသူတော်တစ်ယောက်မှာ ထိပ်ကွဲသွားကြောင်း၊ လင်းပိုင်ဆီရောင်းသူမှာ သွား ၄-ချောင်းပြုတ်ထွက်သွားကြောင်း၊ ၂-လုံးပူးကြိမ်လုံးနှင့် ဝင်ရိုက်သော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမောင်း

ထောင်မှာ အတိုးခံရသဖြင့် ထိပ်ပူးသွားကြောင်း၊ သူ့ကြီးဦးသာဗျောမှာ ရန်ပွဲကြီးကို သိန်းအုပ်ရန် သေနတ်ပစ်ဖောက်ရာ ယမ်းတောင့်အ၊ သွားပြီး အသံမပြည်တော့သောကြောင့် မဘုတ်ဆုံကြီးက ခုံဖိနပ်ဖြင့် ဝင်ရိုက်၍ နှာခေါင်းကိုးသွားကြောင်း။

ဝမ်းနည်းစွာ ကြားသိရ ချေတော့သတည်း။

**ရွှမဝေဂ္ဂဇင်း  
၁၉၆၉၊ ဇွန်လ၊**



www.foreverspace.com.mm

**ဝဇီရိုင် (၄)**

(၁)

ကျွန်တော်သည် ဝဇီရိုင်(၃)ကို ၁၉၆၉-ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် ရွှမဝေဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဝဇီရိုင်ဆိုသည်မှာ ကော့ဂလဲရွာသားများ တီထွင်ထားကြသော ဝေါတာရစကားသစ်တစ်ရပ်ပါပေ။

ဘောလုံးတွင် ဝီစီ (Whistle) ကို တိုင်မှုတ်ကာ ခိုင်လုံကြီး အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးရာပေပင်။

ကျွန်တော် မဟာဝိဇ္ဇာ(မြန်မာစာ) ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ရရှိပြီး နောက်တစ်နှစ် (၁)၊ ၁၉၇၆-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ညနေတွင် မိမိအိမ်နံဘေးရှိ မရမ်းပင်ကြီးအောက်၌ ပတ်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဦးကာ ဤဩကာသလောကကြီး၏ သဘောစရိုက်၊ သနစ်သနာ အဖြာဖြာတို့ကို ထင်မြင်တွေးတော နေမိချေတော့သည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှ မြင်းခွာသံများကို ကြားမိလိုက်သောကြောင့် စောင်းဥဲကာကြည့်လိုက်ရာ ကော့ဂလဲရွာသား မိတ်ဆွေ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်ဖိုးဘ မြင်းတစ်ကောင်စီးလာသည်ကို တွေ့ရပေတော့သည်။

မောင်ဖိုးဘသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်သော် အလွန်ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်ပြီး ကျွန်တော့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပေတော့သည်။



“အလို... ကိုဖိုးဘ ပါကလား၊ လာပါ... ထိုင်ပါ...၊ ကွမ်းစားပါ... ဆေးလိပ်သောက်ပါ”

သို့နှင့် ကိုဖိုးဘလည်း ကျွန်တော်ထိုးပေးလိုက်သော ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဝိုလိုတံဆိပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ သောက်လိုက်တော့သည်။

“ကိုဖိုးဘ... ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်တော့်ဆီကို လာခဲ့ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ဗျ... ခင်ဗျားဆီမှာ အကူအညီတောင်းချင်လို့ ပေါ့ဗျ”

“အလို... ဘာအကူအညီတောင်းချင်ပါသလဲ... ပြောပြပါ၊ အားမနာပါနဲ့”

“ဟာ... တခြားဟုတ်ပါရဲ့လား... ခင်ဗျားကို ဘောလုံးပွဲမှာ ဝဇီကိုင် လုပ်ခိုင်းမလို့ပါပဲ”

“ဟင်... လာပြန်ပြီလား ဝဇီကိုင်၊ ကျွန်တော် ဝဇီကိုင် မလုပ် ပါရစေနဲ့တော့ဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ... ဘာမှခက်ခဲတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါက လား”

“ဟာ... ဝဇီကိုင်လုပ်ရတာ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလို့ ပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျားမေတ္တာရပ်ခံခဲ့လို့ ပထမအကြိမ် ဝဇီကိုင်လုပ်ခဲ့တုန်းက ဘောလုံးပွဲမပြီးခင် ရန်ဖြစ်ကုန်ကြလို့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်လေ... ဒုတိယအကြိမ်မှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပါပဲ... ဟော... တတိယအကြိမ်ကျပြန်တော့ ကျွန်တော် ကံကောင်းလို့ ဆေးရုံမတက်ခဲ့ ရဘူး၊ ခင်ဗျား... ဘောလုံးကွင်းဘေးမှာ ချည်နှောင်ထားပေးတဲ့ မြင်းပေါ် အမြန်ခုန်တတ်ပြီး အတင်းဒုန်းစိုင်း စီးပြေးခဲ့လို့ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာကလား... ဒါတောင် မြင်းပေါ်ရောက်မှ ခဲသုံးလုံး အပစ်ခံခဲ့ရသေးတယ် မဟုတ်လား... ဒါကြောင့် နောက်ထပ် ဝဇီကိုင်လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဆယ်ထပ်ဆလံပါပဲဗျာ... တခြားဘာလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပေးပါမယ်... ဒီဝဇီကိုင်အလုပ်ကိုတော့ဖြင့် ချမ်းသာပေးပါ... အထူးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကြောက်လှချေရဲ့ဗျာ”

“ဟာ... ဒီလိုငြင်းလို့ မရနိုင်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို မုချကူညီပါဗျာ၊ ကမ္ဘာဦးအစမှာ လူတွေဟာ နေလနှစ်ပါးကို တောင့်တကြသလို

ခင်ဗျားဆီက အကူအညီမုချ လိုချင်လွန်းလို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ခြင်းကြီး များစွာနဲ့ ခင်ဗျားဆီကို အခုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်... မငြင်းပါနဲ့တော့ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို ကူညီစမ်းပါ၊ အခုကန်ကြမယ့် ဘောလုံးပွဲကြီးကဖြင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းဗျ... ခင်ဗျားသာ ဒီပွဲကြီးမှာ ဝဇီကိုင် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ရွာကို မပြန်လိုတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အိမ်မှာပဲ တောက်တဲ့ကပ် ကပ်ပြီးနေလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးပါပြီ... ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော်က နှစ်ဖက်ဘောလုံးအသင်းကို စကားလွန် ထားခဲ့မိလို့ပါ။ အင်မတန်ခက်နေတာက နှစ်ဖက်က ဘောလုံးကစားကြမယ့်သူတိုင်း တခြားလူ ဝဇီကိုင်လုပ်တာကို မလိုလား လက်မခံကြဘူးတဲ့၊ ခင်ဗျားလို (မဟာတဟာဝိဇ္ဇာ)ဘွဲ့ ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုသာ ဝဇီကိုင် လုပ်စေရမယ်တဲ့၊ သုဿန်ကျောင်းဦးဇင်း ဦးနီလာက သူ ဝဇီကိုင်လုပ် ပေးပါမယ်လို့တော့ ပြောနေတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းသားပဲ၊ သူ့ကိုပဲ လုပ်ခိုင်းကြပါလားဗျာ”

“သဘောမတူကြဘူး၊ ဦးဇင်းဟာ ခြင်းလုံးသာ ခတ်တတ်တယ်၊ ဘောလုံးအကြောင်း ဘာမှနားမလည်ဘူးတဲ့၊ နောက်ပြီးတော့လဲ ဒီဘောလုံးပွဲကြီးမှာ အကြီးအကျယ်လောင်းကြလိမ့်မယ်၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ငွေ ၅၀၀/- ချင်းတောင် လောင်းကြလိမ့်မယ်၊ ဒီငွေတွေရအောင် ရွာလုံးကျွတ် ထည့်ဝင်ထားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် အဂတိမလိုက်စားမယ့် ဝဇီကိုင်မျိုးကို ရှာဖွေကြည့်တော့ ခင်ဗျားကိုပဲ မြင်တွေ့ရတော့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားဟာ (မဟာတဟာဝိဇ္ဇာ)ဘွဲ့ ရထားပြီး အင်မတန်စာလည်း အင်မတန်တတ်တဲ့ သူခမိန်တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဒီဘောလုံးပွဲကြီးမှာ ဘယ်ရွာနဲ့ဘယ်ရွာ ကန်ကြမလဲ... ခက်ပါပြီဗျာ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကော့ဂလဲရွာနဲ့ ကော့ကလော နှစ်ရွာကန်ကြလိမ့်မယ်၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အကြိတ်အနယ် ကန်ကြလိမ့်မယ်၊ ကန်ကြမယ့်လူတွေဟာလည်း အခုထဲကို ကြိုတင်ပြင်ဆင် လေ့ကျင့်နေကြပြီ၊ ကော့ဂလဲရွာအသင်းကို ဓမ္မာရုံကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးပေါက်ဆိန်က ကွပ်ကဲထိန်းအုပ်လေ့ကျင့်ပေးနေပြီ၊ ကော့ကလောရွာအသင်းဝင်တွေကိုတော့ သူတို့ရွာက လေးကျွန်းစကြဝဠာ မဟာဒီပါကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဓမ္မနီတိသာမိက လေ့ကျင့်ပေးနေတယ်၊ ဘောလုံးပွဲကြီးမှာ မုချ အနိုင်ရအောင်လည်း ယတြာအမျိုးမျိုးကို ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးက ချေ

ဖေနေကြတယ်၊ နောက်ပြီးတော့လည်း အားဆေးမျိုးစုံကို ကျွေးနေကြပြီ”  
“ကလဲ့... ဘောလုံးကန်တာ အနိုင်ရအောင် ယတြာချေပေးဖို့ လိုပါသလား”

“လိုပါသော်ကော... ယတြာကောင်းရင် မင်းလောင်းတောင် ပျောက်ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“တယ်ဆန်းပါကလား... ဒီလိုဆိုရင် ကော့ဂလဲရွာ ဘောလုံး အသင်းသားတွေကိုကော ယတြာမချေပေးဘူးလား... ဘယ်လို ယတြာ ချေပေးတယ်လို့ ကြားမိပါသလဲ”

“ဟာ... ချေပေးတာပေါ့၊ ကော့ဂလဲရွာလယ်မှာရှိတဲ့ သုဝဏ္ဏ ဝေပုလ္လမဟာရာဒိကသာမိကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးကျည်ပွေ့က ယတြာ ချေပေးတယ်လေ... တန်မယ့်နေ့ကျတော့ ခင်းဗျားမြင်ရပါလိမ့်မယ်၊ တစ်ဖက်အသင်းနဲ့ တစ်ဖက်အသင်း၊ အရိုးကျေကျေ အရေခန်းခန်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ကန်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကသာ ဘယ်ဘက်ကိုမှ အဂတိမလိုက်စားဘဲ ယထာဘူတကျအောင် ဝဇီကိုင် လုပ်ပေးပါတော့၊ မငြင်းပါနဲ့တော့”

“ခင်ဗျားပြောတာတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အင်မ တန် နှလုံးတုန်လာမိတော့တယ်ဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“တခြားဟုတ်ပါရဲ့လား... ဒီဘောလုံးနှစ်သင်းဟာ တစ်သင်း နဲ့တစ်သင်း ဇွဲနဘဲကြီးကြီးနဲ့ အသေအလဲ အကြိတ်အနယ် ကန်ကြတော့ မယ် မဟုတ်လား... ဇွဲကောင်းလွန်းကြရင် ဒေါသခေါ်တဲ့ ကိလေသာ စိတ်ယုတ်ဟာ ဖြစ်ပေါ်လာရစေမိပေမယ့် ဒေါသစိတ်လွန်လာကြရင် မုချ ရန်ပွဲ ကြီး ဖြစ်လာရလိမ့်မယ်၊ ရန်ပွဲကြီးဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဘောလုံးကွင်းအပြင်ကိုထွက်ပြီး မိမိရွာအရောက် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်း စီးပြေးရတော့မှာပဲ၊ အရင်ကလဲ သုံးကြိမ် မြင်းစီးပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ စီးပြေးရတဲ့မြင်းက ရှမ်းမြင်းပုမျိုး သာ ဖြစ်လေတော့ အပြေးသိပ်မမြန်လို့ ကျွန်တော့်နောက်ကျောပြင် ခဲသုံး လုံးထိမှန်သွားခဲ့သေးချေရဲ့၊ ဒီလိုအန္တရာယ်တွေ များလွန်းလို့လဲ ကျွန်တော် ဝဇီကိုင်မလုပ်ပါရစေခဲ့တော့ဗျာ... ခင်ဗျား တခြားဘာအလုပ်တွေ ကိုပဲခိုင်းခိုင်း ကျွန်တော်မငြင်းပါဘူး”

“ဟာ... ကျွန်တော့်ကို သနားရင် မငြင်းပါနဲ့တော့ဗျာ...”

ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို မရရအောင် ဝဇီကိုင်လုပ်ပေးဖို့ ပြောပေးပါမယ် လို့ အာမခံသကားတွေ ပြောကြားခဲ့ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားကသာ ဒီအကြိမ်မှာ ဝဇီ ကိုင်မလုပ်ပေးရင်ဖြင့် ကျွန်တော်ကို မုချ ဒုက္ခပေးကြတော့မှာပဲ၊ ဒီကောင် ဟာ အပြောနဲ့မညီတဲ့ လူဝါတစ်ယောက်လို့ ကဲ့ရဲ့ကြပြီ၊ ကျွန်တော် ရဲ့အိမ်ခေါင်းမိုးပေါ်ကို မီးတုတ်ပစ်တင်ကြတော့မှာ သေချာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကို သနားပြီး ဝဇီကိုင် ဆက်ဆက်လုပ်ပေးပါတော့၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှ လိုလိုမယ်မယ် ခင်ဗျားစီးပြီးမြန်မြန် ထွက်ပြေးနိုင် အောင် သူကြီးဦးသာဗျောဆီက အသာထိုရခြင်းတစ်ကောင်ကို ငှားထား ပြီးပါပြီ၊ အရင်ကလို ရှမ်းမြင်းပုကလေးမျိုး မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ... ဒီအသာထိုရ် မြင်းကိုတက်ပြီးစီးလိုက်ရင် ဒီမြင်းဟာ ခင်ဗျားကို လေတိုက်သလို လျင်မြန် စွာ ဆောင်ကြဉ်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဘေးမတွေ့ရတော့ဘူး”

“အသာထိုရ်ခြင်းလို့ ခင်ဗျားဘယ်နှယ့်ပြောနိုင်သလဲ၊ အသာ ထိုရ်ခြင်းဆိုတာ နတ်မြင်းဗျ”

“ဒီလိုပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တော်သလင်းလကွယ်နေ့ညမှ ကော့ဂလဲ ရွာ သုဿန်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဦးမောင်းထောင် ကျိန်းစက်နေတုန်း သိကြားမင်းက မြင်းတစ်ကောင်လာရောက် ပေးလှူသွားတယ်လို့ အိမ်မက် မက်ပြီး နောက်ရက်နံနက်ကျတော့ မြင်းနတ်တစ်ကောင် ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝင်းထဲတ တိုင်တစ်တိုင်မှာ ချည်နှောင်ထားတာ တွေ့ရတယ်တဲ့၊ ဘုန်းကြီး လဲ ဒီမြင်းကို တက်ပြီးစီးကြည့်တော့ အပြေးမြန်လွန်းလို့ လိမ့်ကျပြီး အတော်နာသွားတဲ့အတွက် မနည်းကို ဆေးကုယူရတယ်ဆိုပဲ၊ ဒီမြင်းဟာလဲ ဒီနေ့အထိ ပိုင်ရှင်မပေါ်ပေါက်သေးတဲ့အတွက် ဘုန်းကြီးက ဒီမြင်းကို သိကြားဆက်တဲ့ အသာထိုရ် နတ်မြင်းလို့ ပြောပြီး ကြွားနေပြီ၊ ဘုန်းကြီးက ဒီမြင်းကို သူကြီးကို ရောင်းလိုက်ပြီ”

“အင်း... ကျွန်တော်ဖြင့် ဝဇီကိုင်လုပ်ရမှာ ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူ ငယ်လို့ အင်မတန်ကြောက်နေပါပြီ၊ ထိုင်နေအကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး နည်းနည်းမှ အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ဘောလုံးကွင်းနဲ့ဘေးမှာ ကျွန်တော် အရှေ့ကျလာရင် အမြန်စီးပြီးပြေးနိုင် ဖို့ အသာထိုရ်ခြင်းတစ်ကောင် ချည်နှောင်ထားရှိပေးမယ်ဆိုတာ သိရတော့ အားတက်စရာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့... ခွလေးသမားနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော် မျက်လုံးတစ်ဖက် ကန်းသွားမှာတော့ သေချာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဝဇီကိုင် မလုပ်ပါရစေခဲ့တော့ဗျာ၊ အန္တရာယ်များလွန်းလှတယ်”

“ဟာ... ခင်ဗျားငြိမ်းမနေနဲ့တော့၊ ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးထားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆက်တူစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သနားပါတော့၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာသာ ခင်ဗျားမကူဘူးဆိုရင် ဘောလုံးပွဲမဖြစ်ဘဲ ပျက်သွားပါရလိမ့်မယ်၊ ဘောလုံးပွဲမဖြစ်တော့ရင် ကျွန်တော့်ကို အငြိုးထားပြီး မုချ ဒုက္ခပေးကြတော့မယ်... ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်စောင့်ခွေးကိုသတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်နေတဲ့အိမ်ကိုလဲ မုချ မီးတင်နှိပ်ပစ်ကြတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သနားပါဦး... သနားပါဦးဗျာ” (ငိုမဲ့မဲ့အသံဖြင့်)

ကျွန်တော်လည်း ကိုဖိုးဘဏီ တောင်းပန်တိုးလျှိုး ပြောကြားချက်များကို ကြားမိလိုက်သော် ၎င်းအပေါ်တွင် သနားစိတ်တွေ ဝင်သွားပေတော့သည်။

“ခင်ဗျား ဒီတစ်ကြိမ်သာ ဝဇီကိုင် လုပ်ပေးပါတော့ ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ်မှာ မှဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေရဘူးလို့ သူကြီးဦးသာဗျောက ရဲရဲကြီးတာဝန်ယူထားပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို သူ အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်ပေးမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့၊ နောက်တော့လည်း ခင်ဗျား မုချဘေးကင်းရလေအောင် ကော့ဂလဲရွာ သူ့သန်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဦးမောင်းထောင်တလဲ သုံးလုံးပူးကြိမ်လုံးကြီးကို ကိုင်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးမယ်တဲ့”

“ဪ... သူကြီးက ကျွန်တော် ဘေးမတွေ့ရအောင် အကာအကွယ်ပေးမယ်တဲ့လား၊ သူကြီးက ဘယ်လိုကာကွယ်ပေးနိုင်မှာတုံး၊ တခြားလူတွေကို ကာကွယ်ပေးဖို့နေနေသာသာ သူ့ကိုယ်ကိုပဲ လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပါစေဦး”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါခင်ဗျာ... အရင်တုန်းကတော့ သူ့ဆီမှာ တုတ်ပီ၊ ဓားပီ၊ ဆေးတွေမရှိခဲ့သေးလို့တဲ့၊ အခုကန်တဲ့ ဘောလုံးပွဲမှာတော့ သူ တုတ်ပီ၊ ဓားပီ၊ ဆေးတွေ စားထားမယ်... ဘယ်သူကပဲ ရိုက်ရိုက် ခုတ်ခုတ် ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ဒီပီဆေးတွေကို ခေါ်တောကုလား တစ်ယောက်ဆီက သူ ဝယ်ထားတာတဲ့၊ နောက်တော့လည်း ခင်ဗျား မှဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းရလေအောင် နှစ်လုံးပူး သေနတ်ကို အမြဲကိုင်ထားပြီး ဘောလုံးပွဲမှာ ရန်မဖြစ်ရအောင် ထိန်းတုပ် ပေးမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သနားပြီး ဒီဘောလုံးပွဲမှာ ဝဇီကိုင် မုချဆက်ဆက် လုပ်ပေးပါတော့နော်... ဒီဘောလုံးပွဲကြီးမျိုးမှာ ခင်ဗျားလို (မဟာတဟာ ဝိဇ္ဇာ)ဘွဲ့ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသာ ဝဇီကိုင်လုပ်ပေး သင့်ပါတယ်”

ကိုဖိုးဘဏီသည် ကျွန်တော်နှင့် လွန်စွာချစ်သော မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ၎င်း၏နေအိမ် မီးအရှိခံရမည်ကို မကြည့်မမြင်မကြားလိုသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ၎င်းအား လွန်စွာ သနားလာမိသောကြောင့် လည်းကောင်း...

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပါပြီ ကိုဖိုးဘဏီ၊ ခင်ဗျားကို အားနာလွန်းလို့ ကျွန်တော် ဒီဘောလုံးပွဲကြီးမှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဝဇီကိုင်လုပ်ပေးပါတော့မယ်၊ ခင်ဗျားယုံကြည်စိတ်ချပြီး နေပါတော့၊ ဒါထက် ဒီဘောလုံးပွဲကြီး ဘယ်နေ့ကန်ဖြစ်မှာလဲ”

“ကြားရတာ ကျွန်တော် အင်မတန်ဝမ်းသာသွားပါပြီ၊ အခု အပူလုံးကြီး ကျသွားတော့တာပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒီဘောလုံးပွဲကြီးကို လာမယ့်သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ နေ့မွန်းတည့် အချိန်မှာ ကော့ဂလဲရွာဘေးက မနှစ်က ကစားတဲ့ ကွင်းပေါ်မှာပဲ ကျင်းပပါလိမ့်မယ်၊ နောက် ၆-ရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် လာမယ့်သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ခင်ဗျား မနတ်စာစောစောစားပြီး အိမ်မှာအသင့်စောင့်နေပါနော်၊ ကျွန်တော်ရယ်... သူကြီးဦးသာဗျောရယ်၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုလူမဲရယ် ခင်ဗျားဆီကို လှည်းနဲ့လာကြိုပြီး တင်ဆောင်သွားပါ မယ်၊ ရော့... ခင်ဗျားအတွက် လက်ဆောင် ဝိုလို့စီးကရက် တစ်ဖာ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ... ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျား စိတ်ချပြီး နေပါတော့”

(၂)

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ နံနက် ၉-နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်သည် နံနက်စာကို စားသောက်ပြီး ကိုဖိုးဘဏီအလာကို စောင့်မျှော်နေပေတော့ရာ နာရီဝက်အကြာတွင် ကိုဖိုးဘဏီ သူကြီးဦးသာဗျောနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုလူမဲတို့ ခွေးနက်နှစ်ကောင်တပ်ထားသည့် လှည်းတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာကြသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှေလှော်အသင်း ဘလေဇာကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ရုံလိုက်ပြီး ပတ္တမြားနပ်ညိုကို စီးကာ လှည်းပေါ်သို့ တက်ရောက်စီးနင်း လိုက်ပါသွားတော့သည်တွင် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကော့ဂလဲရွာနံဘေးရှိ ဘောလုံးကွင်းသို့ ရောက်ရှိသဖြင့် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တော့သည်။

ဘောလုံးကွင်းနံဘေးတွင် မြင်းပိန်တစ်ကောင်ကို တိုင်တစ်တိုင်၌ ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရပေရာ၊ ၎င်းမြင်းပင် ကိုဖိုးဘပြောဖူးသော အဿယိုမြင်း၊ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု မျက်ရမ်းဆဲမိလိုက်၍ လွန်စွာစိတ် ပျက်သွားရချေတော့သည်။

ကျွန်တော့်အား မြင်လိုက်သော ပရိသတ်များ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကြကာ “ဟာ မဟာတဟာဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဒီကောင်လေးပဲဟေ့၊ ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ပြီတော့ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေလည်း မရှိပါကလား၊ ကုလားနဲ့ လုံးဝမတူ ဘဲ တရုတ်ကပြားနဲ့ အင်မတန် တူပါကလား...၊ ကြည့်ကြစမ်း...၊ သူဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှာ တောက်တဲ့ရုပ်ပါကလားဟေ့...၊ တောက်တဲ့ ရုပ်မှ တောက်တဲ့ရုပ်အစစ်၊ တောက်တဲ့ရုပ်အောက်မှာလဲ (မိကျောင်းမ ရေဆင်မပြုနှင့်)လို့ ရေးထားတယ်ဟေ့” စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် မကြား တကြား ပြောဆိုနေကြသံများကို ကြားမိလိုက်လျှင် ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲတွင် ပြုံးရယ်မိတော့သည်။

ဘောလုံးကွင်းနံဘေးတွင် ဆိုင်ငယ်အများ တည်ခင်း ရောင်းချ နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

မကြာမီပင် ဘောလုံးကန်ကြမည့် ကော့ဂလဲနှင့် ကော့ကလော နှစ်ရွာ ဘောလုံးအသင်းနှစ်သင်း၏ ‘ထိပ်အုပ်’ခေါ် ‘ကပ္ပတိန်’လူကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်တော်၏ရှေ့သို့ လာရောက်၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချကြလေတော့သည်။

၎င်းတို့၏အမည်ပြောင်မှာ မင်းသုဘရာဇာနှင့် ဖိုးလူဝံတို့ဖြစ် ကြောင်း ကြားသိရသည်။

၎င်းနောက် သူတို့သည် မကြာမီကန်တော့မည့် ဘောလုံးပွဲကြီး အတွက် မိမိတို့ တညီတညွတ် သဘောတူတီထွင်ထားကြသော စည်ကမ်း ချက်များကို တင်ပြကြပြီး ယင်းစည်းကမ်းသစ်များနှင့် အညီသာလျှင် ဝဇီကိုင်လုပ်ပေးစေလိုကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံကြပေတော့သည်။

၎င်းတို့တီထွင်ထားကြသောစည်းကမ်းသစ်များမှာ (၁) ဘောလုံး ကန်နေစဉ် လူကျီဘောဟူ၍ အပြစ်ဒဏ်မပေးရန်၊ (၂) ဘောလုံးကို လက်ဖြင့်လွတ်လပ်စွာ ထိရိုက်ပုတ်ခွင့် ပေးရန်၊ သို့ရာတွင် လက်ဝါးပြင် ပေါ်သို့ တင်ခွင့် မပေးရန်၊ သို့ငြားလည်း ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဘောလုံးကို ဖိစဉ်းမျှ ထိရိုက်ပုတ်ခွင့်မပေးရန်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘယ်ဘက် လက်မှာ လူ၏မစင်ကို ကုန်းရာတွင် အသုံးပြုကြ၍ မသန့်တော့သဖြင့်

၎င်းလက်ဖြင့် ဘောလုံးကို ထိရိုက်ပုတ်မိလျှင် ဘောလုံးသည် သနသွားပြီး ကန်သောသူမှာလည်း သနသွားရချိမ့်မည်။ (၃) လူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အယုတ်ညှစ်ဆုံးဖြစ်သော ခြေထောက်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ အတန်ခံနေခဲ့ရသော ဘောလုံးကို အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက် လျှင် ဦးခေါင်းသည် မုချကျက်သရေ ယုတ်သွားရမည်ဖြစ်၍ ဘောလုံးကို ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်ခွင့်မပေးရန်နှင့်၊ (၄) ဂိုးပေါက်ဝအနီးတွင် ပြစ်မှုကြီး တစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်မိသောကြောင့် ဝိန္ဒသီးဟူသော အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးပါ က ဘောလုံးကို ဂိုးပေါက်အတွင်းသို့ ဝိန္ဒသီးခုနစ်လုံးအကွာ နေရာမှသာ ကန်ခွင့်ပေးရန်တို့ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း “ကောင်းပါပြီ...၊ ခင်ဗျားတို့လိုလားချက် တွေကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်ထားလိုက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့အလို အတိုင်း ဖြစ်ပါစေမယ်”ဟု ပြောကြားလိုက်ရာ ထိပ်အုပ်နှစ်ယောက်တို့ သည် အထူးကြည်ရွှင်နှစ်ခြိုက် သွားကြပြီး သဘောတူ ကြိုက်ညီသည့် အထိမ်းအမှတ်ကို နဖူးချင်းဆောင့်ကာ ပြလိုက်ကြတော့သည်။

ထို့နောက် သုဿန်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဦးမောင်းထောင် သည် နှစ်ဖက်သော ဘောလုံးကန်မည့်သူများကို ခေါ်ယူစုရုံးစေပြီး အောက်ပါကျိန်စာများကို လိုက်၍ ဆိုကြရန် တိုင်ပေးလေတော့သည်။

- “ငါတို့သည်”
- “ဒီဘောလုံးကန်ပွဲမှာ”
- “တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အကြမ်းမဖက်ကြဘဲ”
- “အပြစ်ကင်း ရိုးသားစွာကန်ကြရန်”
- “သစ္စာဆိုကြပါသည်”
- “ငါတို့သည်”
- “ကတိသစ္စာမတည်ဘဲ ဖောက်ပြန်မိပါက”
- “နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစပ်ကြား ၃၁-ဘုံအတွင်း”
- “ဖြစ်လေရာ ဘဝများစွာတို့၌”
- “အမြဲဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော်လဲ”
- “အပ်ပေါက်မျှသာ ပါးစပ်ပေါက်ရှိသော”
- “ပြိတ္တာဖြစ်ကုန်ကြပါစေ”

ဘောလုံးကန်မည့်သူများ အထက်ပါကျိန်စာကို ရွတ်ဆို၍ ပြီးဆုံးသွားသော် ဘောလုံးပွဲကြီးစရန်သာ ရှိတော့သည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမည်း  
အား...

“ကိုင်း... ကိုလူမည်း၊ ဘောလုံးပွဲစရာပါတော့မယ်၊ ဝီစီပေးပါ  
တော့”

မောင်လူမည်းကား လွန်စွာမျက်နှာပျက်သွားပြီ... .

“ကျွန်တော်အခုပဲ ရွာထဲက ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်၊ ဝီစီရွာလို့  
ဘယ်မှာမှမရနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ကုလားတက်ငယ်ကိုလည်း ရွာလို့မတွေ့နိုင်ခဲ့ပါ  
ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတော့ သစ်သားကုလားတက်ကြီးတစ်လုံး  
ရှိနေလေရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လူ ၆-ယောက်လောက် မ ယူရလိမ့်မယ်... .  
ဝါးလက်ခုပ်ကြီးလည်း ဆိုင်းအဖွဲ့တွေ နယ်ထွက်ကုန်ကြလို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခက်တော့မှာပဲ... .၊ ဘောလုံးပွဲ  
မှာ ဘာနဲ့အချက်ပေးရမှာလဲ... .၊ သိပ်ခက်နေပြီ”

“အို... မခက်ပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး... .၊ ကျွန်တော့်အိမ်က  
ခွေးသူခိုးမ တစ်ကောင်ကို ကြိုးနဲ့ချည်ဆောင်လာခဲ့တယ်လေ... .၊  
ကြည့်ပါလား... .၊ အင်မတန်အော်သံကျယ်တဲ့ ခွေးမပါပဲ”

“အို... ခင်ဗျားကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့ ဒီခွေးမကို  
ကျွန်တော်ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားအားကြီးပေါ့လျော့တာပဲ”

“အို... ဒီလိုပါ... .၊ လွယ်ပါတယ်... .၊ ဆရာ ဘောလုံးပွဲမှာ  
ဝီစီကိုလုပ်နေတုန်း အပြစ်တွေ့လို့ အချက်ပေးချင်ရင် ဆရာရဲ့  
ညာဘက်လက်ကိုသာ မြှောက်ပြီးပြလိုက်ပါတော့၊ ဆရာရဲ့ လက်ထောင်  
တက်လာတာကို မြင်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော် ဟောဒီခွေးမကို ခပ်နာနာ  
တစ်ချက်ရိုက်ပေးလိုက်မယ်၊ အရိုက်ခံရရင် ခွေးမဟာ ‘အိုင်’ခနဲ အသံ  
ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ခွေးမရဲ့အော်သံကို ကြားလိုက်တိုင်း  
ဘောလုံးကို ဆက်မကန်တော့ဘဲ ရပ်ထားရမယ်လို့ ဆရာက ဟောဒီ  
ထိပ်အုပ်နှစ်ယောက်ကို သတိပေးပြောကြားထားပေးပါ၊ အခု ကျွန်တော်  
ပြောတာတွေကို ဟောဒီထိပ်အုပ်နှစ်ယောက်တို့လည်း ကြားကြပြီပေါ့နော်”

ကျွန်တော်မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်မိပါတော့သည်။

“ဒီခွေးမကို ခင်ဗျားခဏခဏရိုက်ပေးနေရင် ကြာလာတော့  
ဒီခွေးမက သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ခင်ဗျားကို ပြန်ပြီးတိုက်မှာ မကြောက်ဘူး  
လား”

ထိုစဉ်မှာပင် “ဘောလုံးပွဲစတော့ဗျို့၊ စပါတော့ဗျို့” ဟူသော

အော်သံများကို ကြားလာရသောကြောင့် ဖင့်နှေးနေရန် မသင့်တော့ရကား  
ကျွန်တော်သည် သူကြီးဦးသာဗျောနှင့် အတူ ဘောလုံးကွင်းအတွင်းသို့  
ဝင်ရောက်သွားရပေတော့သည်။

(၃)

ကွင်းအလယ်သို့ရောက်လျှင် သူကြီးဦးသာဗျောသည် မိမိ၏  
ကြိမ်ကြီးများဖြင့် ခတ်ထားသည့် နှစ်လုံးပူသေနတ်စုတ်အတွင်းသို့ ဗလာ  
ယမ်းတောင့်ဟောင်းနှစ်တောင့်ကို ထိုးသွင်းပြီး အထက်သို့ထောင်ကာ  
ပစ်ဖောက်လိုက်တော့ရာ ‘ဒိန်း... ဒိန်း’ဟူသော အသံကြီးနှစ်ချက်ကို  
ကြားလိုက်ရသော ပွဲကြည့်သူများထဲမှ မိန်းမအများပင် ယောင်ကြသည့်  
အသံများကို နားမချမ်းသာဖွယ် ကြားလိုက်ရတော့သည်။

၎င်းနောက် သူကြီးဦးသာဗျောက “ကျော့ကလောရွာ ဘောလုံး  
သမားတွေ ဝင်လာကြတော့ဟေ့” ဟု အာပြဲကြီးနှင့် အော်လိုက်ရာ ထိပ်အုပ်  
မင်းသုဘရာဇာခေါင်းဆောင်သော ဘောလုံးကန် သမားများ  
ဝင်ရောက်လာကြတော့သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိပ်အုပ်မင်းသုဘရာဇာသည် ခွေးငယ်တစ်  
ကောင်၏ လက်နှင့်ခြေနှစ်ဖက်တို့ကို ကြိုးနှင့်ချည်ဆောင်ထားပြီး မိမိ၏  
လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲကာ ရင်ပတ်ကိုကော့ထားလျက် ကွင်းအတွင်းသို့  
ဖြည်းညှင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ကြသူများက... .

“မာရ်နတ်မင်းကွ၊ မင်းသုဘရာဇာကွ... .၊ အရူးချီးပန်းပါဗျ၊  
အောင်နက်ကွ” စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြက်ရယ်ပြုကြပြီး  
လျှင် ‘ဝုဝုဝု... ဘုဝုဘုဝု’ စသည်ဖြင့် တစ်ကွင်းလုံး ခွေးဟောင်သံများ  
လွှမ်းသွားချေတော့သည်။

၎င်း၏နောက်မှ ဘောလုံးကန်သမား ၁၀-ယောက်တို့သည်  
ညာလက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ခြေတစ်ချောင်းစီထောက်ကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့်  
ဝင်ရောက်လာကြတော့ရာ ‘ငှက်ကျားတွေကွ... .၊ ဗျိုင်းအောက်တွေကွ၊  
တစ်တီတူး’ စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ပြက်ရယ်ပြုကြသံများကို ကြားမိရ  
ကား ကျော့ကလောရွာဘောလုံးသမားများသည် အနိုင်ရရန် ယကြာချေ  
လာကြကြောင်း ရိပ်စားမိသော ကျွန်တော်မှာ စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာပြုံးမိ

ပေတော့သည်။

မြတ်ရယ်ပြုသံနှင့် ခွေးဟောင်သံများ တိတ်သွားသောအခါ သူကြီးဦးသာဗျောက “ကော့ဂလဲရွာ ဘောလုံးအသင်းသားများ ကွင်းထဲ ဝင်လာကြတော့” ဟူ၍ အာပြုကြီးနှင့်ပင် အော်ဟစ်လိုက်ပြန်တော့ ထိပ်အုပ်ဖိုးလူဝံသည် သူ၏ဘောလုံးသမား ၁၀-ယောက်တို့အား ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ကာ ဘောလုံးကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

ထူးဆန်းပြန်သည်မှာ ထိပ်အုပ်ဖိုးလူဝံသည် ၎င်း၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တင်ရွက်ပြီး ခြေတီးလုံးကကာ ဝင်ရောက်လာချေတော့သည်။ ၎င်း၏နောက်မှ ဘောလုံးသမား ၁၀-ယောက်တို့သည် “ညောင်ညောင်... ညောင်ညောင်” စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်ခုံန်ပေါက် ဝင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်တော့မှ ကော့ဂလဲရွာ ဘောလုံးအသင်းသားများနည်းတူ ယတြာပြုလာကြကြောင်း သိသာရသဖြင့် ကျွန်တော် လွန်စွာရယ်မောချင်လာတော့သည်။

၎င်းတို့၏ သွင်မူဟန်ပန်များကို မြင်တွေ့ကြသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်များက “ကြောင်တူရစ်ကွ...၊ သေလည်ကြောင်ကွ၊ ကြောင်သူခိုးပါဗျ၊ ဂိတ်ဇုတ်ကြောင်နက်ကွ၊ ကြောင်ကြောင်ချင်းကိုက်ပါတဲ့ ဆောင်းတွင်းလဝါဆိုကွ” စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြက်ရယ်ပြုကြလေတော့သည်။

ဘောလုံးကွင်းမှာ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့သောနှစ်က ဝဇီကိုင်လုပ်ဖေခဲ့သော ကွင်းပင်ဖြစ်ချေရာ ကွင်းအတွင်း၌ အချို့နေရာတွင် ကန်သင်းရိုးလည်းရှိ၊ ကျွဲလူးအိုင်ငယ်လဲရှိ၊ လူတစ်ရပ်မျှမြင့်မည့် ခြံငယ်အချို့လည်း ရှိနေချေတော့သည်။ ကွင်း၏ နံဘေးနှစ်ဖက်နှစ်ချက်တွင်မူ အနက်တစ်တောင်နှင့် အကျယ်တစ်တောင်ခန့်ရှိသော မြောင်းငယ်ကို စည်းကြောင်းအဖြစ် တူးထားချေရာ ရေများဖြင့် ပြည့်နေချေတော့သည်။

ဝိုးတိုင်မှာလည်း ယခင်နှစ်ကကဲ့သို့ပင် သုံးထောင့် တြိဂံပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် တစ်မူခြားကာ တည်ဆောက်ထားလျက်ရှိချေသည်။ ဝိုးမှာ အမြင့် ၇-ပေခန့်နှင့် အောက်ချေမှ ၁၁-ပေခန့်ကွာလျက် ထိပ်ဖျားပေါ်တွင် စက္ကူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထီးငယ်တစ်လက်ကို ချည်နှောင်စိုက်ထူထားလျက် ရှိနေချေသည်။

တြိဂံပုံသဏ္ဍာန်မှာ စေတီများနှင့် သဏ္ဍာန်ချင်းတူနေပေရကား ဝိုးပေါက်ကို မြင်မိလိုက်တိုင်းပင် ရှင်တော်ဘုရားအား ချက်ချင်းသတိရ စေပြီး

အကြမ်းဖက်လိုသည့် ကိလေသာစိတ်ယုတ်များ ကင်းပျောက်သွား စေရန် သုဿန်ဇော့ရှင်၊ ဘုန်းတော်ကြီး၊ ဦးမောင်းထောင်က အသစ်တီထွင်လုပ်ဆောင်စေခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘောလုံးကို ကွင်းအလယ်တွင် တည်ထားလိုက်၍ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ပြီးယာဘက်လက်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်တွင် စည်းထိပ်တွင် အသင့်စောင့်နေသော ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမဲသည် ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားသော ခွေးမကို ၅-ချက်မျှ ခပ်နာနာရိုက်ပေးလိုက်တော့သည်။

“အိုင်... အိုင်... အိုင်... အိုင်”

သို့နှင့် ဘောလုံးပွဲကြီးကို စ၍ ကန်ကြလေတော့သည်။

ကော့ဂလဲရွာဘက်မှ ကစားသူများ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် နန္ဒင်းရည် သုတ်လိမ်းထားပြီး၊ ကော့ကလောရွာဘက်မှ ကစားသူများ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ထုံးရည်ကို သုတ်လိမ်းထားချေသည်။

ပွဲကြည့်သူများက ဘောလုံးကန်သမားများအား နာမည်ရင်းဖြင့် မခေါ်ကြတော့ဘဲ နာမည်ပြောင်များဖြင့်သာ ခေါ်ဝေါ်အားပေးကြသည်။

“ဇော်ဂနီကွ၊ သိုဟန်ဘွားကွ၊ ဂိတ်ဇုတ်ဆိတ်သိုးကွ၊ ဝိုးလူဝံကွ၊ အိတ်ဝိသောကွ၊ ဂန္ဓာန်သူရဲကွ၊ အသူရကယ်ကွ၊ လန်ဒန်တောက်တဲ့ကွ၊ ခွေးလေးယားသီးကွ၊ ချီးပုံးကွ၊ ဗရွဲလကွ၊ ဝိုးဟပ်ဖြူကွ၊ ဟိမဝန္တာကြွက်စုတ်ကွ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကွ၊ ဘုန်းကြီးဘိုးယောက်ဖကွ၊ ငဝီပုပ်ကွ၊ ဗောဒီသာဒတ်ကွ၊ ပစ္စေတဗုဒ္ဓာကွ၊ မိုးပျံနဂါးကွ၊ အဝိစိမြင်းကျားကွ၊ ခွေးဘရင်ဂျီကွ၊ ဒူလာပါဒယက်ကွ၊ ကာလနာကွ၊ အဗ္ဗဒူလထစ်ကွ၊ စော်စိကြောက်ကွ၊ လေပုပ်ထုပ်ဆေးကွ...”

အစရှိသော အသံကျယ်၊ အသံဆိုကြီးများသည်ကာ၊ အထက်မိုးယံသို့ တက်ဖြိုးလျှံသွားကြတော့သည်သာ။

ဘောလုံးကန်နေကြစဉ် အချို့သည် အရိုက်လွန်ပြီး ကွင်းနံဘေးရှိ ရေမြောင်းငယ်ထဲသို့ ထိုးကျသွားရာ မိမိတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် သုတ်လိမ်းထားသောနန္ဒင်းနှင့် ထုံးရည်များ ပျက်ပြယ်ကုန်သွားတော့သည်။ သည်လိုအခါ မျိုးတွင် ရယ်ပွဲကြီးပေပ။

သို့ရာတွင် အဆင်သင့်စောင့်နေကြသော ကပ္ပိယဦးတုတ်ချင်နှင့် ဦးဖိုးလန်းတို့က ရေမြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားကြသော ဘောလုံးသမားများအား သင်္ကန်းစုတ်တစ်ထည်နှင့် ခြောက်အောင်သုတ်ပေးကြပြီးနောက်

နန္ဒင်းနှင့် ထုံးရှည်များဖြင့် ထပ်မံ၍ လိမ်းကျံပေးလိုက်ကြတော့သည်။  
သို့သော်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးပွဲကို ခေတ္တမျှ ရပ်နားထားရန် ယာဘက်လက်ကို အထက်သို့ မြှောက်ကာပြလိုက်တိုင်းပင် ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမည်းလည်း အလိုက်သိစွာနှင့်ပင် ခွေးမအား သုံးချက်မျှ ခပ်နာနာရိုက်ပေးလိုက်တော့သည်။

“အိုင်. . . အိုင်. . . အိုင်”

ဘောလုံးကန်နေစဉ် ပါဝင်ကစားကြသူအများပင် ကန်သင်းရိုး နှင့် တိုက်မိပြီး လဲကျကြတော့သည်။ မကြာမကြာလည်း ဘောလုံးသည် ကွင်းအတွင်းရှိ လူတစ်ရပ်မျှဖြင့်သော ချုံတစ်ချုံအတွင်း ဝင်ကာ ညှပ်နေသောကြောင့် ကပွဲယကြီးနှစ်ယောက်တို့က ဝါးလုံးရှည်တစ်လုံးနှင့် ထိုးကာ ထုတ်ပေးကြရတော့သည်။

တစ်ကြိမ်၌ ဝါးလုံးနှင့် ထိုးထုတ်နေစဉ် ချုံအတွင်းမှ နှစ်လံမျှ ရှည်မည့် မြွေဟောက်မည်းကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်ကာ ထွက်လိုက်သောကြောင့် ဘောလုံးသမားအားလုံး ကွင်းပြင်သို့ပြေးထွက်ပြီး “သူကြီးမင်း ကယ်တော်မူပါ” ဟုအော်ဟစ်ကြရကား ဦးသာဗျောလည်း အရဲစွန့်ကာ ယင်းမြွေဟောက်ကြီးကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ပေးလိုက်ရချေတော့သည်။

သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်သည်ဆိုသော်လည်း သေနတ်နှင့် ယမ်းတောင့်မှာ အလွန်ဟောင်းနေပြီဖြစ်ရကား တစ်ချက်တည်းနှင့် မပေါက်ဘဲ ငါးချက်ပစ်မှသာ ပေါက်လေတော့သည်။ သူကြီးကား ငါးချက်မြောက်ပစ်၍မှ ယမ်းတောင့်မထွက်လျှင် ထွက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်ထားလျက် ရှိချေတော့သည်။

မကြာမီပင် မင်းသူဘရာဇာသည် ဘောလုံးကို ကွေ့လိမ်ပြီး တစ်ဖက်ပိုပေါက်ဆီသို့ သယ်ယူသွားရာ ပိုပေါက်ရှေ့ ၇-ပေခန့်အကွာသို့ ရောက်လေလျှင် ဘောလုံးသည် ရှုခနဲ အသံမြည်ပြီး ပေါက်သွားချေရကား လုံးသောအသွင်မှ ပြာသောအသွင်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားရချေတော့သည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ ဂိုးသွင်းခါနီးမှ ပေါက်သွားရတယ်၊ ငါတို့လောင်းထားတာ မနိုင်တော့ပါဘူး။ ဟို့. . .” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ဆဲ ဆိုသံများကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“အိုင်. . . အိုင်. . . အိုင်”

ကျွန်ကော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပေါက်သွားသော ဘောလုံးကို အမြန်သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ တစ်ထွာခန့်ရှည်ပြီး အရင်းတွင် ငှက်မွှေးများကို ကော်ဖြင့်ကပ်ထားသော ဖဲထီးရိုးသံချောင်းတစ်ချောင်း စူးဝင်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့မှ ယင်းဘောလုံးသည် အလိုအလျှောက် ပေါက်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပြင်ပမှ ပယောဂမကင်းကြောင်းကို ရိပ်စားမိသောကြောင့် သူကြီးဦးသာဗျောအား ခေါ်၍ ပြသလိုက်ရာ သူကြီးသည် ဂိုးတိုင်အနီးတွင် ပွဲကြည့်နေကြသော လူအုပ်ထဲသို့ အမြန်ဝင်ရောက်ရှာဖွေပြီး ၁၀-ပေမျှရှည်သော ဝါးမှုတ်ပြောင်းတစ်ပြောင်းကို ကိုင်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်လာပြီးလျှင် ဘုန်းကြီးဦးမောင်းထောင်လက်သို့ လွှဲအပ်ပေးလိုက်တော့သည်။

ဘုန်းကြီးလည်း ၎င်းလူရွယ်ကို ၃-လုံးပူးကြိမ်လုံးနှင့် အချက် ပေါင်း ၃၀-မျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ချေတော့ရာ သွေးအများ ယိုစီးကျဆင်းလာတော့မှ သူကြီးလည်း ၎င်းလူရွယ်အား ထိပ်တုံးခတ်ထားလိုက်တော့သည်။

“အိုင်. . . အိုင်. . . အိုင်. . . အိုင်”

အချိန် နာရီဝက်စေ့ပြီဖြစ်၍ ရပ်နားရန် ၁၀-မိနစ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သို့အတွင်း ကပွဲယကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် အခွံများသင်ထားသော ရှောက်သီးလုံးကြီးများကို တောင်းကြီးတစ်တောင်းဖြင့် ထည့်ဆောင်လာပြီး ဘောလုံးကစားသူတိုင်းအား တစ်လုံးစီနှင့် ဆားထုပ်ငယ်တစ်ထုပ်စီ ဝေပေးလေတော့သည်။

ကော့ကလော့ရွာမှ ဦးဇင်းတစ်ပါးကမူ အိုးငယ်တစ်လုံးဖြင့် ထည့်ဆောင်လာသော သတ္တရဗ္ဗာန်တောင်စဉ်ကိုးထပ်အတွင်းမှ ခက်ခဲစွာ ဖမ်းဆီးရမိပြီး အဆီထုတ်ထားသည်ဆိုသော ရေနဂါးအဆီဖြင့် မိမိရွာမှ ဘောလုံးသမားများ၏ ခြေသလုံးသားများကို သုတ်လိမ်းကာ နှိပ်နယ်ပေးနေတော့သည်ကို တွေ့ရပေသည်။

“အိုင်. . . အိုင်. . . အိုင်. . . အိုင်”



(၄)

ဒုတိယပိုင်း ဘောလုံးပွဲကြီး ပြန်၍ စလေတော့ပြီ။

၁၀-မိနစ် ရပ်နားချိန်အတွင်း ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမဲ့သည် ပေါက်သွားသော ဘောလုံးကို သူ၏စက်ဘီးကျွတ်ဖာသော ကော်ဖြင့် ဖာထေးပြီး လေထိုးလိုက်ရာ ပြန်လည်၍ ကောင်းမွန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဘောလုံးမှာ ညီညီညာညာမလုံးတော့ဘဲ ဖာထေးသည့် နေရာမှ စုထွက်လာတော့ရာ၊ ကန်လိုက်တိုင်း အသွားမမှန်တော့ဘဲ (ရပ်ဝဘီ)ဘောလုံးကဲ့သို့ သွားချင်ရာသွားနေတော့သည်။

ဒုတိယပိုင်းတွင် ဘောလုံးသမားများသည် 'တောဝက်' (ဖောဝပ်) ငါးယောက်နေရာတွင် နှစ်ယောက်ကိုသာ ထားပြီး ဖုတ်သဘက် (ဖူးလ်ဘက်)နှစ်ယောက်၏ နောက်သို့ သွားရောက်ရပ်ကာ စောင့်နေကြတော့သည်။ အချို့လည်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဆေးတံသောက်သူ သောက်ကွမ်းဝါးသူဝါး၍ နေကြတော့သည်။ အချို့မှာမူ အပေါက်စောင့် (ဂိုးသမား)၏ ဘေးနှစ်ဖက်တွင်ထိုင်ကာ စောင့်နေကြတော့သည်။

လူကျွဲဘော မရှိသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ နေချင်သလို နေခွင့်ရနေကြတော့သည် မဟုတ်ပါလော။

ဘောလုံးသမားများမှာ မကြာမကြာ ဘောလုံးကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ထိရိုက်မိကြခြင်း၊ ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်မိကြခြင်းများကြောင့် အပြစ်ပေးခဲ့သည်နှင့်အမျှ ခွေးမမှာလည်း မကြာခဏ အရိုက်ခံရချော့ချော့တော့သည်။

၁၅-မိနစ်မျှကြာသွားသော်လည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အနိုင်ဂိုး မသွင်းနိုင်ကြဘဲ ရှိနေချော့တော့သည်။ ဂိုးပေါက်ဝ၏ရှေ့တွင် လည်းကောင်း၊ အပေါက်စောင့်၏ နံဘေးနှစ်ဖက်တွင်လည်းကောင်း၊ ဘောလုံးသမားများ စုပြုံပြီး နေရာယူကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ဖြစ်ရကား ဂိုး

သွင်းရန် လွန်စွာမှပင် ခက်ခဲလှပါဘိတောင်း။

ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးကန်သမားများ ဘောလုံးကို မိမိတို့ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ထိပုတ်ရိုက်မိကြသည်ကို မြင်တွေ့မိတိုင်း အပြစ်ပေးရန် မိမိ၏ညာလက်ကို အထက်သို့မြှောက်ပြလိုက်ရလျှင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ "ဘယ်လက်မဟုတ်၊ ညာလက်နဲ့... ဘယ်လက်မဟုတ်၊ ညာလက်နဲ့၊ ညာလက်... ညာလက်၊ ဝဇီကိုင်ကန်နဲ့... ဝဇီကိုင် မတရားဘူး၊ ဝဇီကိုင်ကို ဆော်ကြဟေ့၊ စသည်ဖြင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများကို ကြားစပြုလာရချော့တော့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဘောလုံးသမားများသည် ကြမ်းစပြုလာကြချော့တော့သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များထဲမှ "ဟေ့... အသူရကယ်၊ ဟေ့ ဇော်ဂနီ၊ မင်းတို့ ဘာမှမကြောက်ကြနဲ့၊ လူကိုချသာချ၊ ဆော်သာဆော်၊ ငါတို့ဆီမှာ ဓားမြှောင်တွေပါတယ်ကွ" စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်အားပေးကြသံများ မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်လာလျက် ရှိချော့ပြီ။

မကြာမီပင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသည် ဘောလုံးကို ခက်ခဲစွာ လူယူရရှိပြီး တစ်ဖက်မှကစားနေသော တောဝက်၊ ဟလဘက်နှင့် ဖုတ်သဘက်တို့ကို လိမ်ကောက်ပြီး ကျင်လည်စွာ သယ်ဆောင်သွားပေတော့ရာ တစ်ဖက်ဂိုးပေါက်နှင့် ၇-ပေခန့်အကွာသို့ ရောက်လေသော် ခွေးမတစ်ကောင်၏ 'အိုင်'ခနဲအော်သံကို ကြားမိလေရကား ဂိုးမသွင်းနိုင်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်ရချော့တော့သည်။

ပရိသတ်ထဲမှ "ဟေ့... မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ အစာမကောက်၊ အောက်အိမ်မတွန်တဲ့ လူလွန်မသား၊ ခုနက အော်လိုက်တဲ့ခွေးမဟာ ဝဇီကိုင်ခွေးမအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ လူယုတ်မာတစ်ယောက်က သူ့ခွေးမတစ်ကောင်ကို အိမ်ကခေါ်ဆောင်လာပြီး ဂိုးမသွင်းနိုင်အောင် ရိုက်ပေးတာကွ၊ မင်းအတုနဲ့ အစစ်ကိုခွဲခြားပြီး မသိနိုင်ဘူးလား၊ ဟဲ့... မဟော်သဓာ၊ ဟဲ့... ပိန်ဂုတ္တရ" စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း...

"နည်းနည်းမှ မတရားဘူးဟေ့၊ သူကြီးမင်း... သူကြီးမင်း အမြန်လာပြီး မသမာဉာဏ်ဖက်တဲ့ လူယုတ်မာကို ဆုံးမတော်မူပါ" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အော်ဟစ်ပြောဆိုတိုင်တန်းကြလေတော့သည်။

"အိုင်... အိုင်... အိုင်... အိုင်"

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း သူကြီးဦးသာဗျောနှင့်အတူ ခွေးမအတုအော်သံကြားရရာဆီသို့ အမြန်ပြေးသွားလေတော့သည်။



လူအများညွှန်ပြချက်အရ သူကြီးဦးသာဗျောလည်း ကော့က  
လောရွာသား ကပ္ပလီကျွန်းပြန် ကျားဝိန်ဆိုသူအား ဆွဲထုတ်လာပြီး ဘုန်း  
တော်ကြီးဦးမောင်ထောင်လက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်တော့ရာ ထိုသူမှာ  
သုံးလုံးပူးကြိမ်ဖြင့် အချက်ပေါင်း ၅၀-မျှ အစိုက်ခံလိုက်ရပြီး နောက်၊  
သူကြီးဦးသာဗျော၏ ထိပ်တုံးနန်းတွင် စံမြန်းရရှာတော့သည်။

၎င်းနောက် သူကြီးလည်း ခွေးမကို ကွင်းပြင်သို့ ဆွဲဆောင်သွား  
စေပြီး သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်တော့ရာ “တို့သူကြီးကွ၊ တို့သူကြီးကွ”  
ဟူသော ချီးကျူးသံများကို ကြားရပေတော့သည်။

“အိုင်... အိုင်... အိုင်”

ဘောလုံးပွဲ ပြန်၍စလေတော့သည်။ ဘောလုံးကန်သမားတိုင်း  
လည်း အရှုံးမပေးဘဲ မုချအနိုင်ရရန် အထူးအားသွန်ကြိုးစားနေကြ  
တော့ပြီ။

သို့အတွင်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်များထဲမှ “ဟေ့... ဟေ့...  
ကာလနာ ဟေ့... ဟေရီသာဒတ်၊ ချကြပါတော့လား...၊ လူကိုချ  
သာချပေးကွ...၊ ဆော်သာဆော်ပေးကွ...၊ မင်းတို့ပီးဆေး စားထားကြ  
တယ်ဟုတ်လား...၊ ဘာမှမကြောက်ကြနဲ့...၊ ကြောက်ဖို့ မလိုဘူး...၊  
တို့များဆီမှာ မားမြောင်တွေပါလာတယ်ကွ” စသော အော်သံများ ထွက်  
ပေါ်လာတော့သည်။

ဒုတိယ နာရီဝက်စေခါနီး ၅-မိနစ်ခန့်အလိုတွင် ဖိုးလူဝံသည်  
ဘောလုံးကို ခက်ခဲစွာ လုယူရရှိပြီး တစ်ဖက်မှ တောဝက်၊ ဟလဘက်နှင့်  
ဖုတ်သဘက်များကို လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ကွေ့ရှောင်လိမ်ယူ သယ်  
ဆောင်သွားပေတော့ရာ တစ်ဖက်ဂိုးပေါက်ရှေ့ ခြောက်ပေခန့်အကွာသို့  
အရောက် ဂိုးသွင်းရန် ဟန်ယူလိုက်စဉ်တွင် အပေါက်စောင့်(လန်ဒန်  
တောက်တဲ့)ပြေးထွက်လာကာ ဖိုးလူဝံအား ခွေးနှစ်လုံးပစ်သွင်းပြီ။ လက်သီး  
ဖြင့် လေးချက်မျှ ဆင့်ကာထိုးလိုက်တော့ရာ ဖိုးလူဝံ၏နှာခေါင်းကို ထိမှန်၍  
မြေပေါ်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကာ နှာခေါင်းမှ သွေးများယိုစီးကျဆင်း  
လာချေတော့သည်။

သို့နှင့်အမျှလည်း ပရိသတ်ထဲမှ “ရမ်းကား... ရမ်းကား၊  
ဝိန္နဲသီး... ဝိန္နဲသီး”စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကြတော့  
သည်။

သို့ရကား ကျွန်တော်လည်း ကော့ကလောရွာ ဘောလုံးအသင်း

ဘက်သို့ ဝိန္နဲသီး အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် ဂိုးပေါက်ဝအရှေ့ ဝိန္နဲသီးခုနစ်လုံး  
အကွာနေရာမှ ဘောလုံးကို ဂိုးပေါက်ထဲသို့ (တစ်ယောက်ချင်း) ကန်သွင်း  
ခွင့်ပေးရန် အချက်ပေးလိုသောကြောင့် မိမိ၏ ယာဘက်လက်ကို အထက်  
သို့ လျင်မြန်စွာ မြှောက်ပြလိုက်တော့သည်။

သို့ငြားလည်း တစ်ချက်မြှောက်ပြလိုက်သော်လည်း ခွေးမ၏  
အော်သံကို မကြားရ၊ နှစ်ကြိမ်မြှောက်ပြလိုက်သော်လည်း ခွေးမအော်သံ  
ကို မကြားရ သုံးကြိမ်မြှောက်ပြလိုက်သော်လည်း ခွေးမအော်သံကို မကြား  
ရတော့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ခွေးမသည် အကြိမ်များစွာ အစိုက်ခံ  
ရပြီဖြစ်၍ သည်းမခံနိုင်တော့ရကား မောင်လူမည်းအား ဒေါသကြီးစွာဖြင့်  
အကြိမ်ကြိမ်ကိုက်ခဲပြီး ကြိုးပြတ်ကာ အတင်းရုန်းပြေးသွားပြီဖြစ်သော  
ကြောင့်တည်း။

ခွေးမအော်သံကို နားစွင့်နေကြသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်အပေါင်း  
တို့သည် အော်သံတို့မကြားကြရသော် ကျွန်တော်သည် မျက်နှာလိုက်ကာ  
ကော့ကလောရွာအသင်းဘက်သို့ ဝိန္နဲသီးအပြစ်ကြီး မပေးဘဲ လျစ်လျူ  
လိုက်ချေပြီ။ အဝတ်လိုက်စားချေပြီဟု ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အထင်မှား  
အမြင်မှားဖြစ်သွားကုန်ကြပြီလျှင်...

“ဝိန္နဲသီး... ဝိန္နဲသီး၊ ဝဇီကိုင် မတရားဘူး...၊ ဝဇီကိုင်  
မတရားဘူး...၊ ခွေးဝဇီကိုင်၊ ဝက်ဝဇီကိုင်၊ မတရားတဲ့ ဝဇီကိုင်ကို ချ  
ပေး... ဆော်ပေး... ဆော်ကြဟေ့... အုပ်ကြဟေ့... သတ်ကြ  
ဟေ့... ရိုက်ကြ... ခုတ်ကြဟေ့”

စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဆဲဆိုအော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းပြီး  
ကျွန်တော်ဆီသို့ ရန်ပြုရန် လူအုပ်ဖွဲ့ကာ ချီတက်လာကြချေတော့သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျွန်တော်၏နဖူးကို ရွှံ့လောက်စာလုံး  
တစ်လုံး ထိမှန်ပြီး ကျောပြင်ပေါ် သို့လည်း ရွှံ့တုံးကြီးသုံးတုံး ကျရောက်လာ  
ချေတော့သည်။

ဘောပွဲကြည့် လူအုပ်ကြီးအား မည်သို့မျှ ဖြေရှင်းပြောကြားရန်  
မဖြစ်နိုင်တော့သည့်ပြင် ဘေးအန္တရာယ်များလည်း မတတ်သာတော့သဖြင့်  
ဘောလုံးကွင်းအပြင်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်၍ ကွင်းအစပ်တွင်  
ချည်နှောင်ထားသော အသာထိုရနတ်မြင်းပိန်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး လျှင်  
မိမိ၏ ရွာဘက် ဆီသို့ လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်

သွားရပါတော့သည်။

ကျွန်တော် မြင်းပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်၏ နောက်ဖက်ကို ခွလေးသမားများ၏ ကောင်းမှုကြောင့် လောက်စာလုံးသုံးလုံး ထိမှန်သွားချေရာ ပူခနဲပူခနဲ ဖြစ်သွားရချေတော့သည်။

အဿထိုရနတ်မြင်းပိန်မှာ ဘောလုံးကွင်းအလွန် ကိုက် ၅၀-ခန့်အကွာ နေရာတွင် အဘယ်ကြောင့်မသိ မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးလဲကျသွား တော့ရာ ပြန်၍မထနိုင်တော့ရကား ကျွန်တော်လည်း မိမိရွာဘက်ဆီသို့ ခြေကုန်သုတ်ရချေတော့သည်။

နောက်ရက်နံနက်တွင် ကိုဖိုးဘထံမှ ကြားသိလိုက်ရသည်မှာ ဘောလုံးပွဲကြီး ပျက်သွားပြီဟောတော် ကော့ဂလဲရွာနှင့် ကော့ကလော နှစ်ရွာသားများသည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အကြီးအကျယ် ရိုက်နှက်ကြ သောကြောင့် အတော်များများ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကုန်ကြတော့ကြောင်း. . .

ပီးဆေးစားထားသော ကော့ဂလဲရွာသူသန်ကျောင်း ဘုန်းတော် ကြီး ဦးမောင်ထောင်မှာလည်း သုံးလုံးပူးကြိမ်လုံးကို ကိုင်ကာ လူအုပ်ကြီး ကို ထိန်းအုပ်နေစဉ် ဘယ်သူ့၏လက်ချက်ကြောင့်မသိ အရိုက်ခံရသော ကြောင့် မဏိတော် ဟက်တက်ကွဲသွားရတော့ကြောင်း. . .

ဘုန်းတော်ကြီးနည်းတူ ပီးဆေးစားထားသော ကော့ဂလဲရွာသူ ကြီး ဦးသာဗောမှာလည်း အရိုက်ခံရ၍ နားရွက်တစ်ဖက်ပြတ်ပြီး အထက် ရှေ့သွားသုံးချောင်း ပြုတ်ထွက်ကုန်ကြသည့်အပြင်၊ ၎င်း၏နှစ်လုံးပူ သေနတ်အိုးကြီးမှာလည်း ထက်ပိုင်းကျိုးသွားရတော့ကြောင်း၊ ဆယ်အိမ် ခေါင်းမောင်လူမလည်း ခွေးမအကိုက်ခံရ၍ ပေါင်စုတ်သွားတော့ကြောင်း များပင် ဖြစ်ချေတော့သတည်း။

ကိုဖိုးဘသည် အထက်ပါသတင်းဆိုးများကို ကျွန်တော့်အား ပြောကြားပြီးသည်၏အဆုံး၌ ရိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးလေရွာတော့သတည်း။

ဪ. . . ဝဇီကိုင်. . . ဝဇီကိုင်. . . ဝဇီကိုင်လုပ်ရသည်မှာ မသက်သာလှချေတကား။

**ဓမ္မဝရုပ်စုံ ဗွေဇင်း  
၁၉၇၂ ဇန်နဝါရီလ**



တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

www.foreverspace.com.mm

**အာဠာဏာစုံ ဓမ္မ**

နံနက် ၉-နာရီတွင် မောင်ဘိုးနီသည် သစ်တိုသီးနှင့် ဝက်သား ဟင်းကို မြိန်ရွက်စွာ စားရာ၊ ၁၂-နာရီကျသော် ဝမ်းလျှော့၏။ ၂-နာရီ ကျသော် မလှုပ်နိုင်၊ စကားမေးလည်းမရ၊ မြော၍ သွားရာ သေပြီထင်မှတ် သဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ငိုယိုကြဘိ၏။

“အောင်မယ်လေး. . . သားကြီးရဲ့ မင်း. . . တယ်ရက်စက်ပါ ကလား၊ မယ်ပုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စရံငွေ ၅၀/-ပေးထားတာ ဆုံးပါပကော၊ ငါဘယ်နှယ်ပြန်တောင်းရမလဲ. . .”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့. . . ကျွန်မ မနေနေလယ်က အင်္ကျီလျှော်မပေး ဘဲ နေမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ တစ္ဆေဖြစ်ရင် ကျွန်မကို လာမခြောက် ပါနဲ့”

“မောင်ဘိုးနီ. . . မင်းသေလို့ ငရဲရောက်ရင် အပီစီငရဲမှာ မနေနဲ့၊ မနှစ်ကသေသွားတဲ့ မင်းရန်သူ ခွေးပုနဲ့ သွားတွေ့နေဦးမယ်. . . ၊ နတ်ပြည်ကိုသာ တက်ကွဲ၊ နတ်ပြည်ရောက်ရင် ဒုတ်သီဒါမှာ သွားမနေနဲ့ နော်. . . ၊ ဒါဝဒိန်တာကို သွားဖြစ်အောင် သွား၊ သိကြားမင်းအနားမှာ ဒလဝန်လုပ်နေကွဲ. . . ၊ ဖိုးလည်းမှန်မှန်ရွာအောင် လုပ်ပေးကွဲနော်. . .”

“အမယ်လေး. . . ပုတ္တမဟာသားကြီးရဲ့ အဟိ. . . အဟိ. . . ရွက်. . . ရွက်၊ ဒီပြင်လည်း မင်းဒုဇိသာ၊ ဒုလော်မာတို့နဲ့ သိပ်အရောမဝင် နဲ့ ကွဲ. . . ၊ မင်းပါသွားရင် သိကြားမင်း စိတ်ဆိုးနေပါမယ်၊ သတိလည်း ထားနော်. . . ၊ မာတလိနဲ့တော့ မိတ်ဖွဲ့ထားကွဲ. . . ၊ ဒီတော့မှ လူပြည်ကို လာချင်တဲ့အချိန် လာနိုင်တယ်၊ မင်းလာတိုင်း မင်းနှမဖို့ အာဒါဝဏီ နတ် ပန်းတစ်ခက်နှစ်ခက် ယူလာဖြစ်အောင် ယူလာကွဲ။”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

စသည်ဖြင့် အပူလုံးဆိုက်နေကြဘိ၏။ ဘိုးနီကြီးသေပြီဟူသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး နှံ့သွားလေဘိတော့၏။

ည ၇-နာရီခန့်သော် မသာအိမ်တွင် လူစုံရောက်ကြတော့၏။ အနောက်ကျောင်း ဘုန်းကြီးတပည့် ကိုဘိုးမောင်၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမည်း၊ ပထမဦးဘော နက္ခတ်ဆရာကြီး ဦးကျော်အဘိဓမ္မာဆရာ ကိုတုတ်ဖြိုး၊ မန္တလေးပြန် ကိုတောက်ဖြူ စသော လူပညာရှိတို့ ဝိုင်းဖွဲ့မိ ကြလေ၏။ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကြီးတစ်ချပ်၊ လက်ဖက်ရည်အိုးတစ်အိုး၊ ပန်းကန်လုံး ဆယ်လုံးခန့်နှင့် တင်းတိမ်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း တရားဆွေးနွေးနေကြတော့၏။

“အနိစ္စဆိုတာ. . . မမြဲပါကလားနော်”

ဟု စကား ဦးဘောက လက်ဖက်ကို နှိုက်စားလိုက်လေ၏။

“ခုကွဆိုတာ. . . ဆင်းရဲခြင်းပါကလား”

ဟု ဆိုကာ အဘိဓမ္မာကိုတုတ်ဖြိုးသည် လက်ဖက်သုတ်ကို နှိုက် စားလေတော့၏။

“အနတ္တဆိုတာ. . . ကိုယ်မဟုတ်ပါကလားဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ဦးကျော် နှိုက်စားပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ သူတစ်လှည့် ငါတစ်လှည့်နှင့် နှိုက်စားကြလေရာ လက်ဖက်ပန်းကန်မှာ ပြောင်လူနိုး တော့၏။ စင်စစ်၌ တရားကို အလွန်အမင်း မဆွေးနွေးလိုကြ။ လက်ဖက် ကို စားလိုကြဘိသည်သာ။

စကားပြောဝိုင်းတွင် ပထမဦးဘောကား အသံအကျယ်ဆုံး၊ လက် ဖက်အစားဆုံးတည်း။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမည်းကား မတတ်တတတ် နှင့် အတွင်းသာ ရွတ်နေတော့၏။

“ကြည့်ပါလားဗျ. . . မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ ၅-သင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ ၂-သိန်းကျင့်ခဲ့ရတာ နည်းနည်းနောနောလားဗျ”

ဟု ဆိုကာ လက်ဖက်ကျန်ကို အကုန်ဟပ်လိုက်လေတော့၏။ နောက်ထပ်လက်ဖက်ပန်းကန် အသစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့သောအခါ

“ကြည့်ပါလားဗျ. . . သိကြားသာသနာရောက်တော့မယ်. . .”

သိကြားသာသနာရောက်ရင် လက်ဖက်ရည်ဈေးကျမယ်ဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ဈေးဆိုင်မှာ သိကြားပဲရောင်းစားတော့မယ်၊ မိုးကြိုးပစ်ရင် ကျုပ်ဖြင့် မြေကြီးထဲ ပုန်းနေတော့မှာပဲ”

ဟု ဆိုကာ လက်ဖက်ပန်းကန်ကို မျက်စောင်းထိုးကြ၏။

လက်ဖက်နည်းနည်းမျှ မကျန်သည်ကို တွေ့သောအခါ တိတ်သွားလေ တော့၏။ မကြာမီ လက်ဖက်ပန်းကန် အသစ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရပြန်ရာ အလွန်အမင်း အားတက်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ပန်းကန်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့်. . .

“သံခရာကြီး အလွန်အပြောကျယ်လှသဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် မင်္ဂလ သုတ်တည်းဟူသော မောင်ကြီးစီးကာ လောကနီတိတည်းဟူသော လှေထိုး သားနဲ့ ဟိရိသြကာသတည်းဟူသော ရွက်စုံဖွင့်ကာ၊ မေခလာတည်း ဟူသော သောင်ကမ်းကို ကူးချင်တော့တာပဲ”

ဟု ခင်ကျယ်ကျယ်ရွတ်ကာ လက်ဖက်တစ်ဆုပ်ကို ဟပ်ပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ သူတစ်လှည့် ငါတစ်ပြန်နှင့် တရားဆွေးနွေးကြသည်မှာ လက် ဖက်ပန်းကန်ပြောင်ပြီး နောက်ထပ်မလာသည်ကို တွေ့မှ တော်ကြတော့ ၏။

လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းပြီးသော် ကွမ်းအစ်နှင့် ဆေးလိပ်များ ပေါ် လာလေ၏။ ပထမဦးဘောကား အလစ်တွင် ဆေးပြင်းလိပ် ၅-လိပ်ခိုး၍ အိတ်ထဲဝှက်ထားလေ၏။ အဘိဓမ္မာဆရာကြီး ကိုတုတ်ဖြိုးကား ဆေးရွက် ၂-ရွက်ကို အလစ်တွင် နှိုက်ယူလိုက်လေ၏။ နက္ခတ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ကား ကွမ်းသီး ၁၀-လုံးကို မိမိအိတ်ထဲသို့ ထည့်လေဘိ၏။ ကွမ်း စားသူစား၊ ဆေးလိပ်သောက်သူသောက်၊ ဆေးငုံသင့် နေကြစဉ် လေလုံး ထုတ်ရန် အကြံယူနေကြ၏။

စပါးပင်သန်ကြောင်း ပြိုင်ကြရာ မောင်လူမည်း၏ စပါးပင် အနိုင်ရ၏။ မောင်လူမည်း၏စပါးပင်ကား စပါးရိတ်ရန် ၁၀-ပေရှိ လှေကားကို ထောင်ရလေ၏။ အရှေ့အကိုင်းမှာ ကောက်ညှင်းသီး၍ အနောက်အကိုင်းမှာ အုန်းသီးသီး၏။ တောင်ကိုင်းမှာ စပါးသီး၍ မြောက် ကိုင်းမှာ ဖွဲ့နုသီးသည်ဆိုကြောင်း။

ကျွဲကောင်းကြောင်းပြိုင်ကြရာတွင် အဘိဓမ္မာကိုတုတ်ဖြိုး ကျွဲကား အကောင်းဆုံးဟု သမုတ်ခြင်းခံရ၏။ ၎င်း၏ကျွဲကား သာမည ကျွဲမဟုတ်၊ ‘ဂုဂု’နှင့် ခွေးလိုဟောင်တတ်သည်ပြင် ခြေနှစ်ချောင်းတည်းနှင့် လမ်းလျှောက်တတ်သည်ဆိုကြောင်း။

ခွေးကောင်းကြောင်းပြိုင်ကြရာတွင် ကိုဘိုးမောင်၏ခွေး ဂုတ်ကျားကား အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။ ဂုတ်ကျားသည် နားရွက်နှစ် ဖက်ကိုခတ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ အုန်းသီးများခူးပေးနိုင်၏။

ထိုမျှမကသေး မိမိအင်္ကျီများကို ချောင်းထဲတွင် ပါးစပ်ဖြင့်တိုက်၍ လျှော်ပေးနိုင်၏။ ထူးဆန်းသောအချက်တစ်ခုကား ဂုတ်ကျားသည် ကြီးခေတ္တသော ဗျည်း ၃၃-လုံးကို ရွတ်ဆိုနိုင်သည်ဆိုကြောင်း။

စားအကောင်းပြိုင်ကြရာတွင် မန္တလေးပြန် ကိုတောက်ဖြူ၏ စားကား အကောင်းဆုံးတည်း။ ခုတ်လိုသောအရာကို ရွယ်သည်နှင့် ပြတ်စေနိုင်၏။ တစ်နေ့သော် မိမိနွားကို မိမိရွယ်မိသည်နှင့် နွားပြတ်သွားလေ၏။ ရှေ့အပိုင်းကား တောထဲပြေးလေ၏။ နောက်အပိုင်းကား မိမိမီးဖိုထဲ ဝင်ပြေးသဖြင့် ချက်စားလိုက်ရ၏။ အရှေ့ပိုင်းကား ကျားစားထားသော ကျွဲတစ်ကောင်၏ နောက်ပိုင်းနှင့် တောထဲတွင် တိုက်မိ၍ ဆက်သွားပြီးလျှင် “ငွေဘော... ငွေဘော” နှင့် အော်ပြေးသည်ဆိုကြောင်း။

လေလုံးထုတ်၍ ဝကြသော် ဖဲကက်ပိုင်းတွင် လူစုံနေတော့၏။ မဘုတ်ဆုံနှင့် မရွှေပန်းတို့လည်း တစ်ပြားတမ်း ဝင်၍ ဆွဲကြလေ၏။ မောင်လူမည်းက “ကဲ... မဘုတ်ဆုံ ဖဲပြင်... ဖဲပြင်” ဟု ဆိုမိရာ ပါးရိုက်ခဲရလေ၏။ ဖဲရိုက်၍ ကောင်းတုန်း ဦးကျော်က မရွှေပန်း၏ ပေါင်ပေါ်သို့ လက်တင်မိ၍ ထိပ်ခေါက်ခဲရ၏။ ဦးဘေက “မဘုတ်ဆုံ... ခင်ဗျားကျယ်ရင် ကျွပ်ကိုပြောနော်... ကျွပ်ဆိုမှာ ခုတင်နဲ့ မင်္ဂလာရှိ တယ်” ဟုပြောရာ ခုံဖိနပ်နှင့် အပေါက်ခဲရသဖြင့် ထိပ်ဖူးသွားလေ တော့၏။ ဖဲပိုင်းပြီးသော် မောင်လူမည်း ခြောက်ပြားနိုင်၍၊ ဦးဘေ၊ မဘုတ်ဆုံနှင့် ဦးကျော် နှစ်ပြားစီ ရှုံးကြ၏။

ဖဲကက်ပိုင်းပြီးသည့်နောက် တစ္ဆေမင်္ဂလာများကို မိမိတို့တွေ့မြင်ခဲ့ရကြောင်း၊ လင်းကြပြန်လေ၏။ ကိုဘိုးမောင်တွေ့ဖူးသော တစ္ဆေကား ကျောတုန်းတွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးရှိသော တစ္ဆေတည်း။ မောင်လူမည်း တွေ့ခဲ့ရသော တစ္ဆေကား ပေါင်နှစ်လုံးအကြားတွင် ခေါင်းရှိသော တစ္ဆေတည်း။ ပထမဦးဘေတွေ့ရသော တစ္ဆေကား အင်္ဂလိပ်တစ္ဆေတည်း။ မိမိအား တွေ့သောအခါ “ဖိုးမောင်... ဒင်ဗလယ်ဒီဖူး” ဟု ချီးမွမ်းအော်ဟစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသော ဟူ၏။ ကိုတောက်ဖြူတွေ့ရသော တစ္ဆေကား ခြေသလုံးတွင် မျက်စိရှိသော တစ္ဆေတည်း။ မိမိကိုတွေ့သောအခါ “ကိုဘိုးကူ... ကိုဘိုးကူ” ဟု အော်သွားကြောင်း။ ကိုတုတ်ဖြူတွေ့သော တစ္ဆေကား ခေါင်းမပါဘဲ ခြေဆယ်ချောင်းရှိသော ခွေးတစ္ဆေတည်း။ မိမိအား တွေ့သောအခါ “ဖီးကွက်... ဝီးကွက်” နှင့် အော်သွားကြောင်း။ ထို့ပြင် အဝေးမှနေ၍ တေးထပ်တစ်ပုဒ်ကို ကျကျနနဆိုသွားကြောင်း။

ပန်းခွေးကြီးတွေ့သော တစ္ဆေကား ခြေမပါသော တစ္ဆေတည်း။ မိမိနှင့် အပြေးပြိုင်ရာ မိမိရှုံးကြောင်း။ မဘုတ်ဆုံတွေ့သော တစ္ဆေကား အင်္ဂလိပ်ဆံတောက်နှင့် တရုတ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း။ မိမိကိုတွေ့သောအခါ “လူထော်မတိုင် ဂေါ်ပွေလား” ဟု အော်သွားကြောင်း။ အလွန်ထူးဆန်းကြောင်းနှင့် အသီးသီးပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုစဉ်ပင် သေသူ မောင်ဘိုးနီ၏ ကြောင်မကြီးသည် လူအုပ်ထဲသို့ ဆီနဲ့ရ၍ ဝင်လာရာ၊ ကိုဘိုးမောင်က မှင်စာထင်၍ ထပြီကန်လိုက်လေ၏။ ကြောင်မသည် လွင့်သွားပြီးလျှင် သေသူအလောင်းပေါ်သို့ ကျလေ၏။ ထိုခဏ၌ပင် သေပြီဟုအမှတ်ထားသော ဘိုးနီသည် မေ့မြောနေရာမှ လှုပ်ရှားလာပြီးလျှင် ထ၍ထိုင်လေတော့၏။ မသာအိမ်တစ် အိမ်လုံး မျက်စိမျက်ဆံပြူးလာကြပြီးလျှင် “ဘိုးနီရေ... အမျှဟေ့... အမျှဟေ့” နှင့် အော်ကြတော့၏။ သို့သော် လူသေမှာ မထူးခြားဘဲ လျှောက်မြဲလျှောက်လာဘိ၏။ နက္ခတ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ကား သတိရကာ “ဩတောဝိတိ ဗုဒ္ဓံ” ဟု ဆိုမိဆိုရာ ဆိုလိုက်၏။ ပထမဦးဘေကား “ဒါ အာဠာဝကဟေ့... ဒါ အာဠာဝကဟေ့ ပြေးနိုင်မှလွတ်မယ်” ဟု ဆိုကာ ပြေးရန်ဟန်ပြင်နေတော့၏။ မဘုတ်ဆုံကြီးကား ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမဲဇက်ကိုခွစီးထားလေ၏။ မရွှေပန်းကား လိုချည်ချွတ်ပြီးလျှင် ရွာထဲသို့ သုတ်လေတော့၏။ မသာအိမ်တစ်အိမ်လုံး ဆူညံလာလေတော့ ၏။ ကိုဘိုးမောင်ကား အသံကျယ်ကျယ်နှင့် (စက္ခုရွှေပေန သံဝါသ၊ ရာဂ ပုတ္တံ ဝိဇာရန္တိ) ဟူသော ပါဠိကို အတွင်သာ ရွတ်နေဘိတော့၏။

မကြာမီ လူသေသည် လူစုထဲသို့ ဝင်လာမည်ပြုရာ မသာအိမ်တစ်အိမ်လုံး “အာဠာဝကဟေ့... အာဠာဝက” ဟုအော်ကာ ထ၍ပြေးကြလေတော့သတည်း။ မှောင်မိုက်ထဲတွင် ထင်ရာပြေးကြရာ၊ ကျမ်းပြန်သူပြန်၊ လဲသူလဲ၊ ရေတွင်းထဲကျသူကျနှင့် အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပျက်ကြဘိတော့သတည်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မရွှေပန်းလုံချည်ချွတ်ပြေးရာ ဝါခြမ်းနှင့် တိုက်မိ၍ ပေါင်စုတ်သွားကြောင်း။ ဘုတ်ဆုံကြီးကား မောင်လူမည်းဇက်ကိုခွစီးထားစဉ် မောင်လူမည်းခါချသဖြင့် မြေသို့ကျရာ ဘေးအောင့်သွားကြောင်း။ ဦးဘိုးမောင်ကား မပန်းပွင့်ကို ပြေး၍ဖက်မိသဖြင့် ပါးရိုက်ခဲရရာ သွားနှစ်ချောင်းထွက်သွားကြောင်း။ မောင်ပန်းခွေးကား ရေတွင်းထဲကျရာ နံနက်မှ ပြန်တက်နိုင်သဖြင့် အအေးမိကာ ဖျားကြောင်း

စသည် သတင်းစုံကြားရတော့၏။

“အာဠာဝက” မောင်ဘိုးနီကား သေရာမှ တစ်ဖန် ပြန်ရှင်လာ ပြီးလျှင် မယ်ပုနှင့် ပြန်ပေါင်းထုတ်ကြလေတော့သတည်း။

**တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် မဂ္ဂဇင်း၊  
၁၉၃၃၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊**



www.foreverspace.com.mm

**သပြေ**

ကော့ဂလဲရွာ ရွာသူကြီး ဦးသာဗျော၏အိမ်ရှေ့တွင် အောက်ပါ ကြော်ငြာတို့ တွေ့ရပေ၏။

“သက်ယာယစ် ၁၂၉၄ ဝု၊ သိဒင်းဂျွတ်လပြီနေ့၌င်၊ ပေါ်လော်မူ ဘုရားပွဲခေါ် လက်ခွေ့ပွဲ၊ ပထမဆု ရွှေခင်းယားမတ်ပျား၊ ဓုကြာဆု ငွေ ၅၇၇၊ တဒိယဆု ပဝါဒဝိုင်း၊ ကွဲအယုန်း၊ ကျောက်အယုန်း၊ လိမ်ထိုးရင် သပြေသီးမျိုးညှပ်နဲ့ ဘုန်းဂိုးဥပညာရိုက်မယ်၊ အရက်မသောက်ရ သမိုထား လာဂျပါချို့”

ထိုကြော်ငြာသည်ကား အတော်ပင် ခရီးရောက်ခဲ့ပေ၏။ ကော့ဂလဲရွာရှိ ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသူတို့ ကောင်းစားဖို့ အခွင့်အခါကြီးပေ တည်း။ ဘိုးဝန်းကြီးကား ပထမဆုရရန် အထူးရိုးရင်း နှလုံးသွင်းခဲ့သည့် အတိုင်း၊ ဆုရပါက မိမိဇနီး မငွေဒုတ်အား ဇာဘော်လီတစ်ထည်နှင့် တရုတ်ဖဲလုံချည်တစ်ထည် ဝယ်ပေးမည်အပြင်၊ မိမိသားသျှောင်ကြီးဗွေ အဖို့လည်း နှစ်ထပ်ဦးထုပ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးရန် အထူးအားသန်လျက် ရှိပေ၏။ ကြော်ငြာမြင်ကတည်းက ဘိုးဝန်းကြီးသည် မိမိမယား မငွေဒုတ်နှင့် အတူတူမအိပ်တော့သဖြင့် လင်မယား ခဏခဏရန်ဖြစ်၏။

ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမဲ၏ညီ မောင်လူနက်ကား လက်သီး ပြင်းစေရန် နေ့စဉ်ကျင့်နေ၏။ ဝါးဘိုးလုံး ခပ်ရွယ်ရွယ်ကို တစ်ချက်ထိုး သည်နှင့် ကွဲစေနိုင်၏။ သုဿန်နေ သူတောင်းစားတဲပုင်များမှ ဝါးတိုင် များကို တစ်ချက်ထိုးလျှင် တဲပြို၏။ တစ်နေ့သွားလျှင် သုံးတဲခန့်ပြိုခဲ့ရာ သူတောင်းစားများနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသောကြောင့် အိမ်ရောက်သောအခါ

ဆန်လာတောင်းသော သူတောင်းစားကိုတွေ့လျှင် နားရင်းပိတ်လွှတ်လေ့ ရှိ၏။

ဘိုးခွေးကြီးလေ့ကျင့်ပုံက ဆန်းလှ၏။ နွားသင်းများတွေ့လျှင် နံနိုးကျိုးအောင် ထိုးလေ့ရှိ၏။ နွားသိုးဆိုလျှင် အနားမျှမကပ်၊ ခပ်ကွာကွာ မှ ရှောင်သွားလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါသော် နွားသိုးကို နွားသင်း ထင်မိ၍ ထိုးရာ နွားကန်သဖြင့် ပေါင်စုတ်သွားလေ၏။ အနာပျောက်သော် နွားသင်းလေး ကောင်ကို ထိုးရာ နွားများနံနိုးကျိုးသဖြင့် နွားရှင်နှင့် စကားများခဲ့ရ၏။ နွားကို ထိုး၍ အားမရသေးသဖြင့် တစ်ခါ၌ ကျွဲကိုထိုးရာ ကျွဲလိုက်ဝေ့၍ လုံချည်ချွတ်ပြေးမှ ချမ်းသာရာရလေတော့၏။

မောင်လူမဲ၏ တပည့် ခွေးနီကြီးကား နာမည်နှင့်လိုက်အောင် လေ့ကျင့်နေ၏။ ခွေးမြင်သမျှ ရင်ဘတ်ကို ထိုး၏။ တစ်ချက်ထိုးသော် ခွေးတစ်ကောင်လဲ၏။ နံနက်စောစောတွင် မုန့်စိမ်းပေါင်း ၂-ပြားဖိုး ဝယ်၍ ရွာထဲတွင် လမ်းလျှောက်လေ့ရှိ၏။ ခွေးတွေ့လျှင် မုန့်ကိုပြ၍ ခွေးအနီးသို့ လာလျှင် ဖောက်ခနဲထိုးသော် ခွေးလဲ၍သေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ခွေးရှင်များ တရားစွဲရာ လျော်ငွေမကြာမကြာပေးဆောင်ရ၏။ ဤသို့နှင့်နှစ်ဖြစ်ရကား ခွေးနီကြီးလမ်းလျှောက်လျှင် ဓာတ်သိသော ခွေးမှန်သမျှ ဟောင်ပြေးကြ သည်သာ။ ခွေးနီကြီးကြောင့် မုန့်စိမ်းပေါင်းသည်မယ်ပုမှာလည်း မကြာ မကြာ ခွေးကိုက်ခံရချေ၏။ တစ်ခါသော် ခွေးတစ်အုပ်ကိုမြင်သဖြင့် အလစ်တွင် ဝင်ထိုးရာ ခွေး ၅-ကောင်လဲသော်လည်း ကျန်ခွေးများ ဝိုင်း ကိုက်ရကား ပေါင်နှင့်ခြေသလုံး စုတ်သွားသောကြောင့် တစ်လခန့် မထ နိုင်ဖြစ်ခဲ့ဘိ၏။

မြင်းပိုင်ရှင်ယောက်ဖ ဘိုးခွေးကြီးကား ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကို တွေ့လျှင် ရန်စ၍ ကုလားကပြန်ပြောလျှင် ချက်ချင်းဘုကမ်းလေ့ရှိ၏။ တစ်ချက်ဘုကမ်းလျှင် ကုလားကွဲသဖြင့် များစွာအားတက်မိ၏။ နောင်သော် ဘိုးခွေးကြီးရှိရာအရပ်တွင် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ တော့ချေ။

လှည်းနှင့် နွားပိုင်ရှင်မောင်ကုလားကြီးကား အားသန်လိုသဖြင့် ဆန်အိတ်ကို အလကားသယ်ပေးရာ ကုလီကုလားတွေ စားပေါက်ပိတ် သဖြင့် ငိုယိုကြ၏။ မကြာမကြာလည်း ဆိတ်မတွေ့ကိုဖမ်းပြီးလျှင် ပိနွဲ ရွက်ကျွေး၍ နို့ညှစ်ကာ သောက်လေ့ရှိ၏။

ဘိုးသာခွေးကား အစားကိုသာရွေးချယ်၍ စားနေတော့၏။

မယားနှင့် ခွဲပြီး ကောထဲတွင် ၅-ရက်မျှ တစ်ကိုယ်တည်းနေ၏။ ထိုအတွင်း ပုတ်သင်နှင့် ဘင်းလိပ်ကို ရိုက်၍ အစိမ်းစား၏။ လင်းမြွေနှင့် အိမ်မြောင် ကို ချောက်သွေးဖြင့် စိမ်ပြီးလျှင် သောက်၏။ မြွေပွေးဆိုလျှင် ရိုက်၍ အငြီးကိုသာစား၏။ ၆-ရက်မြောက်သောနေ့တွင် တောထဲမှ အိမ်သို့ပြန် လာရာ အလွန်ဝလာရကား သူ၏ခွေး မမှတ်မိဘဲ ဟောင်ပြေး၏။ သူ၏ မယားကား သူမရှိစဉ် လင်နောက်လိုက်ပြေးလေတော့သတည်း။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သော် လက်ဝှေ့ရုံတွင် လူကျပ်နေဘိ၏။ လက်ဝှေ့ရုံအဝင်တွင် (ဝင်လှပါဗျို့၊ သေအောင်ထိုးကြပါဗျို့)ဟူသော စာတမ်းကြီးကို ဆွဲထားလေ၏။ ရုံဝင်အမှာ လူကြီး ၂-ပါး ကလေး ခုနစ်ပြား ဖြစ်၏။ လက်မှတ်ကား စက္ကူလက်မှတ်မဟုတ်၊ အဖေါက်သုံးပေါက်ဖောက် ထားသော သံဖြူပြားငယ်ဖြစ်လေ၏။ လက်ဝှေ့ရုံမှာ ကျူထရုံကာပြီးလျှင် ထန်းရွက်မိုးထားလေ၏။ ကျူထရုံမှာ ၃-ဖက်သာကာပြီးလျှင် တစ်ဖက်၌ ကား ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားလေ၏။ ဝိုက်ဆံမပေးနိုင်သောသူတို့ကား ဖွင့်ထားသော နေရာဘက်က မြေပေါ်တွင် ထိုင်ကြည့်ရ၏။ မကြာမကြာ ငှက်ပျောမိုးဖြင့် အရိုက်ခံရ၏။ ရုံထဲတွင် ရာဝင်ရေအိုးကြီးတစ်လုံး ရေ အပြည့်ထည့်ထား၏။ အိုးပေါ်၌ (ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ယောက္ခမ ဦးခွေး ကြောင် ကောင်းမှု၊ နတ်၊ လူ၊ တိရစ္ဆာန် သာဒုခေါ်စေသော်)ဟု ထုံးဖြင့် ရေးထား၏။

မကြာမီ သပြုသီးမြို့အုပ် မောင်မြင့်ဘောသည် ရွာသူကြီး၊ ဆယ် အိမ်ခေါင်း၊ ကျေးရွာလူကြီး ၄-ဦးတို့နှင့် လက်ဝှေ့ရုံအတွင်းသို့ ရွှေစကြာ ဖြန့်မြန်းတော်မူလာလေ၏။ မောင်မြင့်ဘောကား လူပိန်ပိန်၊ အသားမည်း မည်း၊ ရွှေမျက်မှန်တပ်ထား၏။ ဦးခေါင်းမှာကား ၃-ထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် ကြိတ်ကဲ့သို့ရှိ၏။ မောင်မြင့်ဘောကို အတော်လန့်ကြ၏။ အကြောင်းကား ပွဲရုံသို့ဝင်လာစဉ်ခါး၌ ဓားမြှောင်တစ်လက် ထိုးထား၏။ ဗိုက်တည့်တည့် တွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထိုးထားပြီးလျှင်၊ လက်ယာပခုံးတွင် နှစ်လုံး ပြူးသေနတ်၊ လက်ဝဲပခုံးတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ထမ်း၍လာသည်ကို တွေ့သောကြောင့်တည်း။ အချို့က “ဒီမြို့အုပ်ဟာ သပြုသီးသာဆိုတယ် သေနတ် ၃-လက်တောင်ရတယ်၊ ပိနွဲသီးမြို့အုပ်လောက်ဖြစ်ရင် သေနတ် ၁၀-လက်လောက်ရမှာပဲ” ဟု တီးတိုးပြောကြ၏။

သပြုသီးမြို့အုပ်နှင့် အတူပါလာသူကား ပွေးထူဆိုသူ လက်ဝှေ့ သမားပင်တည်း။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အပ်ချစရာမရှိအောင် ပွေးတွေပြည့်

နှက်နေရတာ၊ ပွေးကူးမည်စိုးသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ဖက် မပေါ်သည်သာ များချေရာ သပြုသီးမြို့အုပ်က မိမိကြံစားဖြင့် ယခင်ယခင်ကအပွဲပွဲတွင် ပွေးထူကိုသာ အနိုင်ပေးခဲ့၏။ နိုင်သည်အခါ အိမ်အပြန်တွင် ရွှေဒဂါးကို မိမိယူ၍ ပွေးထူကို ငွေ နှစ်ကျပ်သာပေးလေ့ရှိ၏။ တယ်တော်တဲ့မြို့အုပ်။

လက်တွေ့နီးပြီဖြစ်ရတာ၊ လက်တွေ့သတ်သမားအများပင် ထွက်လာကြ၏။ ၎င်းတို့၏ အမည်များကား ဆန်းလှပေ၏။ ခြင်္သေ့မောင်၊ တောက်တဲ့ညို၊ ကနီနဲသံပုန်း၊ ဆာမလာဝေ၊ တောတောင်စွယ်၊ သမ္ဘူလ၊ ဝေလင်၊ ကိုးတောင်ကျား၊ မြင်းကျားကြီး၊ ခွေးဘီးလူး၊ လန်ဒန်ဇာဝီ၊ ဂေါ်ရာနီ၊ ဘိုးသူတော်၊ ဒိုဟီဇူ၊ မြွေဟောက်၊ ဒေါင်းကျီးကန်၊ လယ်ပဇူ၊ သံတူရွှင်၊ ပိုးဟပ်ဖြူ စသည်ဖြင့် မြန်မာ၊ တရုတ်၊ တူလာ၊ ကရင် ရောပြွမ်းလျက်ရှိတော့၏။ လက်တွေ့ရေးပြနေကြစဉ် အချို့မှာ ခွေးလိုအူ၊ ကြက်လိုတွန်၊ ကြောင်လိုအော်၊ ကျားလိုဟိန်၊ စက်သင်္ဘောလိုမြည်နှင့် ဆူညံလျက် ရှိကြတော့၏။

သပြုသီးမြို့အုပ်က ထပြီးလျှင် . . .

“ဟေ့ . . . ဒီပွဲမှာ မင်းတို့ကောင်းကောင်းထိုးရမယ်၊ လိမ်ထိုးရင်တော့ ထောင်ချမယ်၊ ငါ့ကိုမြို့အုပ်အနံ့စားလို့ မအောက်မေ့ကြနဲ့ သိလား၊ ဆရာစံထုန်းက ငါ့ရိုင်ဖယ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာ အရှိန်ပြင်းတာနဲ့ ရှမ်းနယ်ကို လွင့်သွားလို့ ဆရာစံကို ရှမ်းနယ်မှာ ဖမ်းမိတာ၊ ငါ့ ခြောက်လုံးပြူးဟာ ယီးတီးယားတား ဆီးသီးနွားစားမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်တို့ ပစ်ရင် ဟိုဘက်ဒီဘက် ပေါက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါဟာ ကိုင်ဇာဘုရင်ကိုင်တဲ့ ခြောက်လုံးပြူးကွ၊ ငါ့ကို တော်မှန်းသိလို့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ လာပေးတာ မကြာခင်ပဲ ငါအိမ်ရှေ့မင်းသားဖြစ်တော့မယ်”

စသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သိဒွိတင်လေရာ ရွာသားများအလွန် လန့်ကြလေ၏။ အချို့က “အရှင်ဘုရား အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်ရင် တပည့်တော်ကို ရွာသူကြီးခန့်ပါဘုရား” ဟု မကြားတကြား နားတော်လျှောက်ကြရာ မြို့အုပ်က “အော်ရိုက် . . . အော်ရိုက်”ဟု ပြန်ဆိုလေ၏။

လက်တွေ့စချိန်ကြသောအခါ မြို့အုပ်သည် ခြောက်လုံးပူး ၆-ချက်ဖောက်ပြီးလျှင် ပုလိပ်ခရာကို မှတ်လေ၏။ ဆိုင်းဆရာကိုဘုံ၏ ဘက်သားတစ်စုတို့သည် ရှေးဦးစွာ ထူးခြားနားသီချင်းခန့်ကြီးဖြင့် အသုံးတော်ခံကြလေ၏။ ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ဝှေ့ရေးပြရန် လက်ဝှေ့ကျော်များ ထလာကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ရင်နှင့် ကျောကုန်းတွင် ရေးထား

သော အင်းများ၊ ဂါထာများနှင့် အရုပ်များမှာ လွန်စွာဆန်းကြယ်လှသဖြင့် မှတ်သားပွယ်ကောင်းပေတော့သည်။

ဘိုးခွေးကြီး၏ ရင်၌ကား “ခွေးတပ်သား၊ ကြောင်တရာ၊ ပြာတာနုခမ်းမွေး၊ ခွေးနာပြေး၊ ပြေးဆရာပြေး” ဟူသတည်း။ ကျော၌ကား “မောင်ကြီးပန်ချာဘီ၊ ခလေးခဏအိုစမ်းပါ၊ ကျမခါနာခေါက်ချင်ဘီ၊ ဝမ်းထဲကဘလောင်ဆန်၊ အီးပျော်ပွဲခံ၊ ခံဆရာခံ” ဟူသတည်း။ လက်မောင်းတွင်ကား ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုင်နေဟန်၊ ၎င်းအထက်တွင် “အေဘီစီဒီ မဂျီဒီး အော့ဒိုက်” ဟု ရေးသားထား၏။

ဘိုးအောင်ကျော်၏ ကျော၌ကား “ဝါကရင် ကရင်နီ၊ ဇော်ဂျီလင်မယား နတ်ကယ်လေး၊ ရာဂင်းစောင့်တဲ့ ဘိုးအောင်ကျော်၊ ထိုးဟဲ့နော်၊ ထိုးထိုးခွပ်” ဟူသတည်း။ ရင်၌ကား ကြောင်တစ်ကောင် ခါပုံ။

ဘိုးဝန်းကြီးကျော၌ကား ခွေးနှင့်ဆင် နပန်းလုံးနေ ဟန်၊ ရင်၌ကား ခြေသုံးချောင်းရှိ အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက်ကို ပန်ချာပီတစ် ယောက် နမ်းရုံနေဟန်၊ အောက်၌ကား “ဥန်မနထီး ဝုဠုဒ္ဓါ၊ ဒီးဆရာဒီး ဝမ်းဘော” ဟူသတည်း။

မောင်လူနက်၏ ကျော၌ကား ဘိုးသူတော် စိန်ကတုံးက ကနေဟန်နှင့် “ထျန်တာထေးဆင်” ဟူသော စာတမ်း။ သို့သော် “ထျန်” ရေးရာတွင် ယပင့်ကို ထဆင်ထူးအလယ်တွင်ထားဘိ၏။ ရင်၌ကား “အုံဟရီ ဆိတ်တခု၊ တရုတ်ကိုးဆယ်၊ လူနတ်ထိုးလဟယ်၊ ဖောက်ဖောက်ဖတ်” ဟူသတည်း။

ဘိုးခွေး၏ကျော၌ကား ခြေငါးချောင်းရှိသော မြွေတစ်ကောင်၏ ပုံနှင့် ၎င်းအထက်တွင် “ဘူရိဓာတ်မင်း စောင်းကြိုးတင်း” ဟူသတည်း။ ၎င်း၏ရင်၌ကား ချိုနှစ်ချောင်းရှိသော နတ်တစ်ပါး၏ပုံကို ခွေးသုံးကောင် ရှိခိုးနေဟန်နှင့် “သာဇွ၊ သာဇွ၊ ခွေးဘာဝ၊ ဝုဠုလပြောင်”ဟူသောစာတမ်း။

ဘိုးနီ၏ကျော၌ကား “ဒု-သ-န-သိုး” ဟူသော စာတမ်း။ ရင်၌ကား ခွေးနှင့်ကြောင်စုံတွဲ တွဲ၍ ကနေဟန်။ ၎င်းအောက်တွင် “မောင့်ဆိတ်ကြောင့်၊ မဏေနိုင်၊ ငွေမြိုင်ဒုတ်နဲ့ထိုးထိုး” ဟူသောစာတမ်း။

ဦးစွာ ငပုထွက်လာလေ၏။ နီသောပါးစပ်ကြီးကိုဟပြီးလျှင် “ကြီးသူရှောင်၊ ငယ်သူဖယ်၊ အရွယ်တူထွက်ခဲ့ဟေ့ . . . ၊ အထက်မှာလဲ ဒါဝဒီ၊ ကလားမှာလဲ၊ ကလားဒိန်၊ လူမှာလဲ၊ ငပုတဲ့ကွ . . . တစ်ပုထဲရှိ

တယ်” ဟုဆိုကာ မင်းသားကနှင့် လက်ငွေရေပြန်လေ၏။ ပွဲကြည့်သူ အပေါင်းက “ဒီအကောင်တော်တော် ကဗျာဉာဏ်ရှိတယ်၊ ဦးပုညမြေးနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောကြ၏။

သို့ ချီးကျူးသံကြား၍ ငက္ခေက မခံချင်သဖြင့် ထလာပြီးလျှင် “မိဖုရားကောင်းခြေ၊ စီးထွေထွေငက္ခေတဲ့နော်၊ အကွဲဆော်မယ်” ဟု အော်ကာ မျောက်ဘိုးစိန်ကျွမ်းပစ်သလို ပစ်ရာ၊ ဇက်နှင့်ကျသဖြင့် မေ့နေရကား ထမ်း၍ထုတ်သွားရလေ၏။ တစ်ပွဲလုံး ရယ်ကုန်ကြဘိ၏။

မကြာမီ တောက်တဲ့ညို တင်းမိကောက်ထောင်ကာ ထလာလေ တော့၏။ “အမြဲထိုးမဲ့၊ ဝမ်းဘဲမျိုး ကျွန်တော်တောက်တဲ့ညို၊ ဥဿဖရိုရင် ထွက်ခဲ့ဟေ့၊ ဆံပင်ကို ကွဲအောင်ထိုးမယ် အဝေး” ဟုအော်ရာ တစ်ပွဲလုံး ဩဘာသံကြီး ဆူညံသွားလေ၏။

ထိုမူမူခေါ် တရင်ထွက်လာပြန်လေ၏။ “ဆဒ္ဒန်လူကွဲ့နော်၊ နင် တို့ကို သတ်ဖို့လာတာ၊ သားခစ်ရိုရင် ထွက်ခဲ့၊ ငါ့လက်သီးမာ နင်တို့အသက် ဖက်နဲ့ထုတ်ထားကြဟေ့ ဝူဝူ” ဟုဆိုကာ လက်ခမောင်းခတ်လေ၏။

ပဉ္စမမြူကလေး ထွက်လာပြန်လေ၏။ “သရက်ပင်ဖျား၊ ကျွဲ လင်မယား၊ အသည်းကင်ထား၊ မဲပြင်စားမယ့် ကျွန်တော်မြူကလေးကွဲ့ နော်၊ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ အပျိုတွေစွဲတဲ့ ရွှေကရင်ကွဲ့၊ သားခစ်ရို ရင်ထွက်၊ နင်တို့ကိုယ်ထဲက ပိန္နဲရွက်ကို ကွဲအောင်ထိုးမယ်” ဟုဆိုကာ မင်းသားဟန်နှင့် ကလေးရာ တစ်ပွဲလုံး ဩဘာဖေကြလေ၏။

နောက်ဆုံး ပွေးထူထလာလေ၏။ မြင်ရသူတိုင်း ကိုယ်တွင် ယားယံသလို ဖြစ်လာကြ၏။ ‘တောင်ကိုးလုံးပေါ်မှာ ခေါင်ရည်သောက်တဲ့ ကျွန်တော်မောင်ပွေးထူကွဲ့နော်၊ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းဆီက ရတဲ့ပွေးကွဲ့၊ ပွေးစလို့ လူလှတဲ့ အကောင်ကွဲ့၊ ရွှေကျီးညိုလာရင် ဒေါသနဲ့ အပြစ်တင်မယ့် အကောင်ကွဲ့နော်၊ ဗာလာနံအပိုရှိရင် ထွက်ခဲ့” ဟု အော်ကာတလေ၏။ ပွေးကူးမည်စိုးသဖြင့် ထိုးဘက်မပေါ်ကြချေ။

ရှေးဦးစွာ ဘိုးဒွေးကြီးနှင့် ထိုမူမူကို တွဲပေးပြီးလျှင် ထိုးစေ၏။ ဆိုင်းစသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူနှစ်ဦးတို့သည် လက်ခမောင်း ခြောင်ခနဲ ခတ်ကာ တစ်ဦးဆီသို့ တစ်ဦး ချဉ်းတပ်လာကြလေ၏။ ရောက်လုနီးတွင် လက်တား၍ ကိုယ်ကို သုံးပတ်ဆီလှည့်ရင်း ဖနောင်နှင့် မြေကြီးကို သုံးချက်စီပေါက်ပြီးသော် ခြေဖဝါးမှမြေမှုန်ကို လက်ဖြင့်သပ်ကာ ပခုံး အထက်သို့ မြှောက်ကြလေ၏။ ဘိုးဒွေးကြီးကား အလစ်တွင် ဆေးတုံး ကို

ဝါးလိုက်လေ၏။ သို့မှ နှစ်ဦးထိုးကြလေတော့၏။ ထိုမူမူက ဘိုးဒွေးကြီး ကို အလစ်တွင် ခူးနှင့်ပြေးတိုက်၏။ သတိကောင်းသော ဘိုးဒွေးကြီးသည် ခူးကို တံတောင်ဆစ်နှင့် ဆောင့်လိုက်ရာ ထိုမူမူ ခူးနာသွားလေတော့၏။ သို့သော် ခင်ရှက်ရှက်နှင့် ထိုမူမူက လျှာထုတ်ပြ၏။ လက်မြန်သော ဘိုးဒွေးကြီးက လျှာကို ဖမ်းထိုးရာ ထိုမှန်သွားလေ၏။ လက်သီးအတော် ပြင်းသဖြင့် လျှာသည် သွားနှင့်ထိပြီးလျှင် ကွဲသွားလေ၏။ သွေးအများ ထွက်လာသဖြင့် ထိုမူမူအရှုံးပေးရလေ၏။ ပွဲကြည့်သူ အများ သဘောကျ ရကား “ဘိုးဒွေးကွဲ့နော်” ဟု ဩဘာပေးကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဓမ္မမှာ လွန်စွာမှ ပီတိဖြစ်ရကား “အတိသုန္ဒရီ” ဟု ရင်ကျူးတော်မူပြီးလျှင် အလှူ အိမ်မှ ရခဲ့သော ငှက်ပျောသီးတစ်စီးကို ပစ်ချပေး၏။ ခပ်မောမောနှင့် ဘိုးဒွေးကြီးဟပ်ရာ ချက်ချင်းကုန်လေတော့၏။ သူကြီးဦးသာဗျောက မိမိ ရွာမှနိုင်သည်ဖြစ်၍ အထူးဝမ်းမြောက်လေ၏။

ထိုမူမူတို့ဘက်မှ ရှုံးသည်ကို မခံချင်ရကား ထိုမူမူ၏ဆရာ ‘မယ်အော်လော်ထော်’က ဘိုးဒွေးကြီးနှင့် ထိုးလိုသဖြင့် လက်ငွေရေပြန် ရာ မခံချင်သော ဘိုးဒွေးကြီးသည် သဘောတူလိုက်လေ၏။ ဤတစ်ကြိမ် တွင် ဦးသုန္ဒရီပစ်ချပေးသော လက်ဖွဲ့ကိုထိုင်၍ ထိုး၏။ သို့သော် အလစ်တွင် မယ်အော်လော်ထော် တွယ်လိုက်ရာ နှာခေါင်းသွေးထွက်သဖြင့် အရှုံးပေး လိုက်ရလေ၏။ ချက်ချင်းပင် သမားတော်များ ပေါ်လာကြတော့၏။ တစ်ယောက်တစ်ကြိမ်စီ မန်းမှုတ်၍ တံတွေးနှင့် မျက်နှာကိုချည်း ထွေး ကြ၏။ ဘိုးဒွေးကြီးမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် တံတွေးတွေ ပြည့်တပ်လျက် ရှိသော်လည်း သွေးမရပ်လေရကား ရှက်ရှက်နှင့် ရုံပြင်သို့ ထွက်သွားရာ မပေါ်လာတော့ချေ။ ချက်ချင်းပင် ထိုမူမူတို့ဘက်မှ ဆူညံသွားလေ တော့၏။ သူကြီးဦးသာဗျောမှာကား မိမိရွာမှရှုံးသဖြင့် ရှက်စနိုးဖြစ်ရကား ထိုမူမူဘက်ကို တွယ်ရန် အခါကို စောင့်နေ၏။ မကြာမီ အကြံရသဖြင့် ငှက်ပျောလက် သုံးလက်ပူးကိုင်ပြီးလျှင် “ဝိုင်းချဲ့ကြဟေ့” ဟုအော်ကာ ထိုမူမူတို့လူစုကို အတွင်သာရိုက်လေ၏။ သို့မှ လူတွေရှုံ့သွားကြလေ၏။ တယ်လည်းနိုင်ကြပါပေ။

၎င်းနောက် လေးပွဲထိုးစေရာ အတော်ကြည့်ကောင်းပေ၏။ တစ်ပွဲတွင် လိမ်ထိုးသည်ကို မိသဖြင့် ဦးသုန္ဒရီ လေးလုံးပြု၍ ကြိမ်လုံးကြီးနှင့် ရိုက်ရာ “ကြောက်ပါပြီဘုရား” ဟု အော်ရ၏။ ထိုမျှမကသေး သပြေသီး မြို့အုပ်က “ဟေ့အကောင် မင်းတို့လိမ်ထိုးတယ်၊ မင်းတို့ကို ငါ ၁၀၉



လုပ်ရလိမ့်မယ်” ဟုကြိမ်းရာ “တစ်ရာကိုမလုပ်ပါနဲ့ဘုရား၊ တစ်ရာကိုဟာ ဘူကျနေတယ်၊ တရာရှစ်လုပ်ချင်လုပ်ပါ” ဟု တစ်ယောက်က ပြန်ပြော သဖြင့် အလွန်ရွက်ရကား ခြောက်လုံးပြုနှင့် ချိန်ပြီးလျှင် ပါးနှစ်ချက် ရိုက်လိုက်လေရာ မချိမဆန့် ခံရရှာလေ၏။ လူတွေအတော်လန့်သွားလေ ၏။ အရိုက်ခံရသော ဘိုးဝန်းကြီးကား ဘယ်ကျေမိုင်မတုံး။

“ကဲ . . . ကဲ အလံပွဲတိုက်မယ်၊ လူချင်တဲ့လူတွေ ထွက်လာ” ဟု မြို့အုပ်မင်း ရင့်ကျားတော်မူလေရာ လူနက်၊ ခွေးနီနှင့် ပွေးထူတို့ ထလာကြလေ၏။ ပွေးထူက ရှေးဦးစွာ လက်ခမောင်းခတ်ပြီးလျှင် ကျွမ်း ပစ်လေ၏။ “ဟေ့ . . . အနော်ရထာမင်းကို နွားခွေတာ ငါပဲကွ၊ ဥဿဖ ရှိရင် လာခဲ့” ဟု အော်ကာ ကြိမ်းလေ၏။ လူနက်နှင့် ခွေးနီကြီးကား ပွေးထူ ကိုကြည့်ရင်း ယားလာကြ၏။ ဆုငွေကို လိုချင်ရကား လူနက်သည် ထိုးရန် အရဲစွန့်လိုက်လေတော့၏။ စ၍ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပွေးထူ ဝင်၍ ဖက်လေ၏။ တစ်ချိန်အပြီးတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံလာသဖြင့် “အရှင် ဘုရား ဒီအကောင်ကို ထိုးဖို့ အခွင့်မပြုပါနဲ့၊ ဒီအကောင်ကို ကပ်မိတာနဲ့ ယားတာပဲ၊ ဒီအကောင်ဟာ ငွေယားနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ” ဟု အော်၏။ မြို့အုပ်က “ဒင်ပလယ်ဒီဖူး . . . ယဘက်ဂါး” ဟု ဆဲသဖြင့် ထိုင်လိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ချိန် ခွေးနီကြီးနှင့်သတ်ရာ မပြီးမီပင် ယားသဖြင့် ခွေးနီကြီး ပြေးရလေတော့၏။ မြို့အုပ်ကိုတိုင်ရာ ရှေးနည်းတူ အဆဲခံရလေ၏။ သပြုသီးမြို့အုပ်ကား ပြုံးတော်မူလျက်ရှိချေ၏။ ၎င်းနောက် “ထိုးဖက် မရှိတော့ဘူးလား၊ ပွေးထူကို အနိုင်ပေးရတော့မယ်” ဟု မိန့်ခွန်းတော် ချွေရာ ပွဲကြည့်သူအများက “အရှင်ဘုရား . . . ဒီလိုလုပ်တာ မတရားဘူး၊ ပွေးထူကို အနိုင်မပေးသင့်” ဟု အော်ကြ၏။ မြို့အုပ်က “ဟေ့ . . . မင်းတို့တောသားတွေ ဘာမှပြန်မပြောနဲ့၊ တောသားလည်းဆိုသေးရဲ့ ဘာမှ မသိကြဘူး၊ မင်းတို့ကို ငါ အကုန်လုံးရိုက်ရမလား” ဟု ကြိမ်းမှ တိတ်ကုန် ဘိ၏။

ထိုအတွင်းဝယ် ဘိုးဝန်းကြီးသည် အပြင်ထွက်၍ ပါးစပ်ထဲတွင် ဆားငုံကာ ပြန်လာခဲ့၏။ မခံချင်သောကြောင့် ပွေးထူနှင့် သတ်ရာ ရှေး နည်းအတိုင်း ပွေးထူသည် ပူးကပ်လာ၏။ ပွေးထူမျက်နှာတည့်တည့်ကို ဆားရည်ဖြင့် ထွေးရာ စပ်သဖြင့် မျက်စိကိုပွတ်နေစဉ် မျက်ခွက်ကို သုံးချက်ထိုးရာ ပွေးထူပစ်လဲလေတော့သတည်း။ တစ်ပွဲလုံး ဆူညံသွားပေ တော့၏။ မြို့အုပ်မင်းက ခြောက်လုံးပြုကိုကိုင်၍ ဘိုးဝန်းကြီးအား

“ဟေ့ . . . မင်းမတရားဘူး၊ မင်းကို ပုဒ်မ ၆၀၀၀ နဲ့ ထောင် ၉၉- နှစ်ချ မယ်” လာခဲ့ဟုခေါ်လေ၏။ ထိုစဉ် တစ်ပွဲလုံး ဆူလာကြပြီးလျှင် “ချ ဟေ့ . . . ဆော်ဟေ့ . . . သပြုသီးကို ဆင်နင်းသရက်လုပ်လိုက်” ဟု အော် လာကြဘိ၏။

ထိုစဉ် ဘိုးဝန်းကြီးသည် မြေထဲတွင် တစ်ပိုင်းမြှုပ်နေသော နွားချေးစိုကို တွေ့သဖြင့် ရုတ်တရက်ကောက်ယူပြီးလျှင် မြို့အုပ်မျက်ခွက် ကိုပစ်ရာ နွားချေးများ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖုံးကပ်သွားလေ၏။ တစ်ပြိုင်နက် ပင်လျှင် နွားနံရိုးကိုအောင် ထိုးသော ဘိုးဝန်း မြင်းပိုင်ရှင်ယောက်ဖ ဘိုးနွား၊ ကူလီဒို ငကုလားနှင့် အောင်အုတ်တို့သည် ပြေးဝင်လာကြပြီးလျှင် တစ်ချက်စီတွယ်ရာ သပြုသီးမြို့အုပ် မြေဝယ်ပစ်လဲလေတော့သတည်း။ ဦးသာဗျောကား ပြေး၍ ဖနောင့်နှင့် သုံးချက်ပေါက်ပြီးလျှင် “ငါ့ရွာမှာ စော်ကားတဲ့အကောင်၊ ချသာချဟေ့၊ ငါ့ကျွန်ကောင်ရောင်းပြီး အမှုချေ မယ်၊ သွား . . . လင်းတစာကျွေးလိုက်” ဟု အော်ကာ အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။

ပွေးထူသည်ကား ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ မကြာမီပင် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ပုလိပ်ခုနစ်ယောက် လာကြလေရာ ရွာ သားများ ပြေးလေတော့၏။ လက်ဝှေ့ရုံထဲတွင် မေ့မြောနေသော မြို့အုပ်ကို ထမ်းစင်နှင့် ထမ်းယူသွားရလေ၏။

ဂွ-ရက်ခန့်ကြာသော် မြို့အုပ် ဆေးရုံမှဆင်းလေ၏။ ကော့ဂလဲ ရွာ တစ်ရွာလုံး ဒဏ်ငွေ ၅၀၀/- အရိုက်ခံရလေ၏။ သူကြီးဦးသာဗျော ကား အလုပ်ပြုတ်သွားလေတော့၏။ သို့သော် အောက်ပါစာကို ရွာလယ် ဇရပ်ဘေးတွင် မီးသွေးဖြင့် ရေးချိုးထားသည်ကို မြင်သူတိုင်း မပြုဘဲ မနေနိုင်။

“လက်ဝှေ့ပွဲမှာတဲ့ ထိုးကြသနော်၊ သပြုသီးရယ်က၊ မတရီး သူလုပ်တာကြောင့်၊ အဟုတ်နော် ထိပ်ကွမ်းစားတယ်၊ မှတ်ကရောနွား၊ တဲ့နယ်တောင်” ဟုသတည်း။



### သံတုတ်ထိစ

“ယနေ့ည ကော့ဂလဲရွာ၊ ကျူထရံရံတော်၌ မင်းသား ဟံမဒါ မောင်ကွန်၊ မင်းသမီး ကြာစစ်နီ၊ လက်ထောက်မင်းသမီး အော်ပဒါ ရွှေဒါမယ်၊ လူပျက် ဦးပိန်သေ၊ ဦးခွေးကြောင်၊ မျောက်ဒိုး၊ ဗျောက်အို၊ ပတ်တီးဆရာစိမ်း၊ ဒွံဆရာ သျှောင်ကြီးဗွေ၊ ဒိုးတီး ကိုဘိုးထင်၊ ကြေးဝိုင်း ကိုထောက်ပန်း စသည့်ပညာသည်အပေါင်းတို့က ရပ်ရွာမိဘ အစ်ကို၊ အစ်မများအား ပျော်တော်ဆက်ရန် ကပြပါလိမ့်မယ်ဗျ” ဟူသော မောင်းကွဲကြီးအသံသည် ကော့ဂလဲရွာတွင် တောမီးပမာ ရုတ်ချည်း ပျံ့နှံ့ သွားလေတော့၏။

ကော့ဂလဲရွာတစ်ရွာလုံးမှာ ထိုနေ့တွင် မကြုံစဖူး ထူးခြားလာ သည်ကို တွေ့ရှိရပေ၏။ ရမ္မာဆာမိ၏ ဆေးဆိုင်ကလေးမှာ လူအတော် စည်ကား၍ ၆-ပြားတန် မျက်နှာချေထုတ်တို့မှာ အပျိုတွေဝယ်လွန်းရကား နေ့ဝက်ချင်း ကုန်သွား၏။ ဆိုင်ရှင်မှာ အထူးရွှင်ပြသောကြောင့် လွန်စွာ ဖူးဒု၊ နားလှ၊ အန်ချီ စသော စကားတို့ဖြင့် ဆိုင်တွင် ဆူညံလျက်ရှိသည့်ပြင် မယားဖြစ်သူ ‘ဆင်ဂန်မာ’အားလည်း အထူးမျက်နှာသာပေးဘိ၏။ ၂-ပဲ တန် ရေမွှေးပုလင်းငယ်တို့မှာလည်း လူပျိုခေါင်း ပန်းဒွေးတို့လူစုလက်ချက် ကြောင့် ဆိုင်တွင် တက်တက်ပြောင်ဘိတော့၏။

(ရှိုပ်မဟာမက်-နီခေါ်တော့ခိုင်) ၏ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင်လည်း ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှဘိ၏။ “အမေဒစ်ကန်ပုံဟေ့၊ ဘဌေပုံညှပ်ဟေ့၊ ငါ့ကိုတော့ အိုးမှုတ်ပုံနော်၊ ဒစ်ကြီးကြီးညှပ်ရမယ်၊ ခေါင်းကိုရေများများ ပန်းကွဲ၊ ပေါင်ဒါများများရိုက်ရမယ်၊ ရန်ဂုန်းဖောင်ကွဲ” စသည်ဖြင့် အသံစုံ ကြားရဘိ၏။ ရှိုပ်မဟာမက်-နီခေါ်တော့ခိုင်ကား “ခေါ်ရာ-ဇနီး၊ ဟာတ၊

### သံတုတ်ထိစ

ဟာတဇီး ဘိုခါးရားကိုဟီနူး” စသော စကားတို့ကို အတွင်ရွတ်ကာ မိမိတပည့် ‘ဗလာရှိုးနီး” ဘို မကြာမကြာ အားပေးစကားပြောသံလိုလို ကြားရဘိ၏။

ထိုမျှမကလေသေး၊ ပြည်ကြီးသား ‘ဟုတ်လောချွန်’ဆိုင်တွင် လည်း ဘုန်းကြီးရော လူပါ ကျပ်နေဘိ၏။ “ဟေ့. . . ပေါက်ဖော်၊ အမွှေး စား ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာပေးစမ်း၊ ဆက်ကဇိုး ဖိနပ်ပြစမ်း၊ ခြေအိတ်တော့ ဟောဒီဘတ်လက်သီးအတိုင်းပဲ၊ လည်ပင်းစည်းအကောင်းစား မဟာဗလာ ပါပေး ဟာ. . . တယ်ဈေးကြီးပါလား၊ တို့အရီးကျောင်းအမ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ ရန်ကုန်ကို ဘုရားဖူးသွားတုန်းက ဝယ်ခဲ့တယ်၊ ဒီလောက်မပေးရဘူး. . . ၊ ဟာ ပေါက်ဖော်ကလဲ၊ တယ်စိတ်တိုတာကိုး၊ ကောဖော်ကံဆို၊ မုံလာဥလူခိုး၊ ဒါကြောင့် နင်တို့ကို ဂျာပန်တွေ တိုက်သတ်တာပေါ့. . . ၊ ဝနွီပါရမီ ရှိရ တယ် ဒကာကြီး၊ ပေး. . . ပေး ယူမယ်၊ ချွမ် ချွမ် ဂျပ်” စသော အသံတို့မှာ ညနေနေရီချိန်တွင် ကနီးနှင့် ဆက်ရက်အုပ်များ ပေလောဟု အောက်မေ့ ရမလောက် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ တရုတ်စာစာယောက်ကလည်း ဖရံတင် ယိုးဒယားသံလိုလို၊ ဘာလိုလိုနှံ့မှုတ်ကာ “ကော်ကီ ကော်ကီ”နှင့် အတွင် သာ ချွဲနေဘိ၏။ လူများလည်း ဝိုင်းတုံ့လျက်ရှိကြ၏။

ဤသို့နှင့် ခေါင်းစက်ယာဉ်သည် ဂေါယာကျွန်းသို့ ယွန်းခဲရာ ညဉ့်ချမ်းအချိန်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဝှံ့ရုံရှေ့တွင် မုန့်ဆိုင်များဖြင့် ပြည့် နေဘိ၏။ ကော့ဂလဲရွာသူ အချောဆုံး မငွေဒုတ်ဆိုင်ရှေ့တွင် လူပျိုခေါင်း ပန်းဒွေးတို့လူစု ရစ်နေကြ၏။ တုတ်တွေ ကိုယ်စီရှိကြ၏။ တစ်ပုလင်းလုံး ဆွတ်ဖျန်းထားသော ညစ်ပေသည့်လက်ကိုင်ပဝါများကို မကြာမကြာ ထုတ်ကာ မျက်နှာသုတ်ကြ၏။ အရီးခေါင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်လည်း လယ်သမားနှစ်ယောက် ပဲလော် နှစ်ပြားဖိစဝယ်၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ကြသည်မှာ ၉-အိုးကုန်သော်လည်း မပြီးကြ၊ မကျေနပ်ကြသေး သဖြင့် အရီးခေါင်း ဆူနေဘိ၏။ (တစ်ခါစားအဝ ၁၀-ပြား)ဆိုင်တွင် လယ် သမားသုံးယောက် စားကြသည်မှာ ထမင်းအိုးငါးအိုး ပြောင်သွားသဖြင့် ဆိုင်ရှင်နှင့် စကားများနေကြ၏။ လိပ်သဲရောင်းသော တရုတ်ကလည်း “လိပ်စဲလား၊ လိပ်စဲလား”နှင့် အော်နေဘိ၏။ ခေါင်းလောင်းတံဆိပ် စီးကရက်များမှာ ရောင်း၍ပင်မလောက်နိုင်။ ပန်းဒွေးတို့လူစုကား ဝန်ဂယားဆိုင်မှ ကဇော်များသောက်ခဲ့ကြသဖြင့် အူတရွှင်ရွှင် နေကြဘိ၏။ သီချင်းဆိုကြ၊ စကားများကြ၊ ကသောလူက၊ ခုန်သောလူခုန်၊ ဖိနပ်ဘယ် ညာမှားစီးလာ၍ ဖိနပ်ပေါက်သဖြင့် ချွတ်ကာ ထမ်းသူတွေမရှား၊ အနီ

တစ်ဖက်၊ အမည်တစ်ဖက်(ဖက်ရှင်)သစ်ထွင်သူထွင်၊ နှစ်ညစ်ပြီး ခြေထောက်မှာ သုတ်သူသုတ်နှင့် ထင်သလိုလုပ်နေကြဘိ၏။ မေ့ဇုတ် ကား မျက်နှာချေ နှစ်ထုပ်လုံး လိမ်းကျံထားသဖြင့် အသားမှာမီးရောင်တွင် အလွန် ပန်းရပေ၏။ ပန်းခွေးတို့လူစု မျက်စိကျစရာပင်တကား။

ပွဲဦးမစမီ ဆိုင်းဆရာစိပ်၏ ဘက်သားများ လက်စွမ်းကုန် တီး မှုတ်ကြလေရာ ဘယ်ကမှန်းမသိ ကလေးများ စုလာကြ၏။ စိန်ကတီး အက၊ ဘိုးစိန်အက၊ သြစကြေလီယမင်းသား အင်္ဂလန်စိန်အက၊ ကျော် ဟိုးမားကစားပုံ၊ ရှောင်ပုံ၊ ခင်ခင်နမူဟန်၊ ဘတင့်မျက်တောင်ခတ်ပုံ၊ ဘဌေးလွမ်းပုံ စသည်ဖြင့် ပျော်မြူးနေကြဘိ၏။ သီချင်းများလည်း ဆိုလိုက် ကြသည်မှာလည်း ပဉ္စသိင်္ခနတ်စောင်းကို ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား ဝင်တီး သည့်နည်း။

၉-နာရီခန့်သော် ရုံတွင်း လူများကျပ်နေဘိ၏။ မကြာမီ အထူး အာဏာရသူကြီး ဦးသာဗျောသည် နှစ်လုံးပူးသေနတ်ကြီးကို ထမ်းကာ နောက်လိုက်နောက်ပါ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတို့နှင့် ကြွရောက်တော်မူလေ၏။ “သူကြီးကြွလာပြီဟေ့” ဟု တီးတီးပြောသံ ကြားရ၏။ အချို့ကား သူကြီး အနီးတွင် ချထားသော ထိတ်တီးကိုကြည့်ကာ လန့်ကြလေ၏။ လူများ လည်း ငြိမ်သွားပြီ။ ပွဲထွက်ရန်သာ လိုတော့သည်။ ပွဲဦးထွက် အချက်ပေး ရန် သူကြီးလည်း ကျည်ဆန်ထုတ်၍ ဖယောင်းဖြင့် ပိတ်ထား သော ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်ကို သေနတ်ထဲထည့်၍ အထက်သို့ဖောက် ရာ “ဒိုင်း”ဟူသော အသံကြီးသည် ဟိန်းသွားဘိ၏။ ယောင်သူယောင်ကြ၊ လန့်အော်သူအော်ကြဘိ၏။ အချို့က “သေနတ်ဟာ တယ်မြည်ပါကလား၊ ပုပ်ပြည်ဖျက်တဲ့ ငှက်မျိုးတော့ တို့သူကြီးသေနတ်နဲ့ဆိုရင် တစ်ချက်တည်း မာလကုတ်မှာပဲ” ဟု ပြောကြစဉ် ပွဲလည်းထွက်လေတော့၏။

ဘေထုံးပူးထုံးပလောင်ပလောင်၊ ဘေချီဘေချီ၊ ချမ်းချမ်းဂျပ်၊ တဲ့နယ်တူနယ်တောင်တောင်...။ ဝန်ကြီးလေးပါး ထွက်လာကြ၏။ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် နဘေသံများကို အလွတ်ကျက်မိသမျှ အားမနာတမ်းရွတ်ကြသည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ကြာဘိ၏။ သူကြီးလည်း သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် “ဟေ့... ဝန်တွေ မင်းတို့ဒီလိုလုပ်နေရင် ငါ့သေနတ်က ဝန်သောဘာသော မရွေးဘူးကွဲ့၊ ပြောင်းဝမှာ အသက်ပါ သွားမယ်” ဟု ကြိမ်းရာ ဝန်တွေကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကြဘိ၏။

“ဗျာပါဆံရယ်က တစ်ဖက်တစ်ဆုပ်၊ မုတ်ပုတီးရယ်က

တစ်သွယ်နှစ်သွယ်” ဟုဆိုကာ၊ မင်းသား ဟံမဒါမောင်ကွန်နှင့် မင်းသမီး ကြာစိန်တို့ လက်ချင်းယှက်ကာ ယိုးဒယားဟန်ဖြင့် ထွက်လာကြ၏။ ပရိသတ်တို့ အလွန်သဘောကျရကား လက်ခတ်ဩဘာပေးကြ၏။ အချို့က “ဟဲ့... မိထူးတို့၊ ငပိန်တို့၊ ပါစိနောင်တို့ ထကြဟဲ့၊ အောင်မယ် အိပ်နေလိုက်ကြတာ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးနှစ်ပါးသွားပြီဟဲ့” ဟု အော်သံ ကို သဲ့သဲ့ကြားရဘိ၏။ မကြာမကြာလည်း “ကြည့်စမ်းတော် ဟံမဒါ မောင်ကွန်ဟာ တို့အိမ်က အောင်ကြီးနဲ့တော့ သိပ်ရုပ်ချင်းကွာတာပဲ၊ ဘိုနဲ့ ချစ်တီးကျနေတာပဲ...။ သိပါဘူးအေး... အောင်ကြီးဟာ အရင်ဘဝက (ဒုဗလိုက်)တွေ လုပ်ခဲ့တယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောသံများကိုလည်း ကြားရ ဘိ၏။ ထိုစဉ်ပင် မင်းသမီးကြာစိန်သည် နန်းတော်အနောက်မြောက် ထောင့် ဆရာဘိုးထူးစပ်ထားသော တီးလုံးသီချင်းဆန်းကို ဆိုကာ ဆိုင်းချက်နှင့်ညီစွာ ကလိုက်၏။ လူပျိုခေါင်း ပန်းခွေးတို့လူစု အထူးသ ဘောကျရကား “ဝမ်းစမိုး”ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ဘမ်းသူခိုး”ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ဩဘာပေးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် သူကြီးမင်းက နွားရွှေ့ထွန်ကျသည်ထင်မှတ်သလားမသိ၊ ပန်းခွေးတို့ခေါ်ပြီးလျှင် “မင်း... ငါ့အရွက်ခွဲရမလား”ဟု ပြောကာ ထိပ်တုံးတွင် တစ်နာရီ အကျဉ်းခံစေရန် ထွေတော်ချပေ၏။ ပန်းခွေးကား အဘယ်ငှာလျှင် ကျေနပ်အံ့နည်း။

မကြာမီ လူပျက်ပျောက်ခိုးနှင့် ဗျောက်အိုး၊ ဆေးပေါ့လိပ် ကိုယ်စီနှင့် ထွက်လာကြဘိ၏။ မျောက်အိုးက “တော်သလင်း၊ ဘော်ကင်းပါ လို့ ခွေးတွေအူ” ဟုဆိုလိုက်ရာ၊ ပန်းခွေးတို့လူစုထဲမှ ဘိုခွေးသံ၊ ကုလား ခွေး၊ အင်းခွေး၊ သမင်ခွေးသံ၊ ထိုအကြားထဲ ကြောင်သံ၊ ဆိတ်သံ၊ နွားသံ အစရှိသည့် “ငုငု... ဘုငု၊ ညောင် ညောင်၊ ဘဲဘဲ၊ ဘောင်းဝေါင်း၊ ဝမ်းဘော” စသောအသံတို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာကြလေ၏။ သူကြီးကား တိုး၍ မျက်မာန်တော်ရှုသဖြင့် သေနတ်ကို အထက်သို့ မြှောက်၍ တစ်ကြိမ်ဖောက်မှ ခွေးသံစသည်တို့ ပျောက်လေတော့၏။ ဤမျှနှင့် မပြီးသေး ပန်းခွေးတပည့် ကျားကြီးကို ပန်းခွေးနှင့်အတူ ထိပ် တုံးနန်းတွင် စံမြန်းရန် ထွေတော်ချပြန်၍ ပွဲကိုလည်း ဆက်လက်ကပြ စေ၏။

ကပြသောဇာတ်မှာကား ဝေဿန္တရာဇာတ်ဖြစ်၏။ သို့စင်လည်း အစမှမပြ၊ ကဏှာနှင့်ဇာလီတို့ကို စုဇကာပုဏ္ဏား နှိပ်စက်သော အခန်းမှ

စ၍ပြုလေရာ၊ ပရိသတ်တို့ တစ်စုံတစ်ရာ တင်တင်နှင့် အလွမ်းသယ်နေကြဘိ၏။ သိုးဝကြီးနှင့် မယ်ကြီးတို့မှာ သာ၍ငိုသံကျယ်၏။ ထိုအထဲကလေးငိုသံများကိုလည်း ကြားရပြန်ချေသေး၏။ “နို့တိုက်လိုက်လေ” ဟူသော အသံဝါကြီးကိုလည်း ကြားရပြန်ဘိ၏။ ငိုကြ၍လျှင် ဧကကာကို မျက်မှန်ကားကြဘိ၏။ ကဏှာနှင့် ဇာလီကို ဧကကာရိုက်နေစဉ် “ဟဲ့... ပုဏ္ဏား၊ ခွေးပုဏ္ဏား၊ နွားပုဏ္ဏား၊ ပဲစားတဲ့ပုဏ္ဏား၊ တော်ပါတော့လား...၊ ဒီတစ်ခါ နင်တို့ဆန်လာတောင်းရင် ရတော့မယ်မထင်ခဲ့တော့”ဟု ဆဲဆိုသံများမှာ နားမချမ်းသာစရာပင်တည်း။ သူကြီးမှာကား လွမ်းသည်၊ မလွမ်းသည်မသိ သေနတ်ကို ဖတ်၍ အိပ်ပျော်ကာ ဟောကံနေဘိ၏။

ထိုခဏပင်လျှင် ပန်းခွေးနှင့် ကျားကြီးတို့မှာ အချိန်စေ့ပြီဖြစ်၍ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်ခွေးပြုကာ ထိပ်တုံးမှလွှတ်လျှင်လွှတ်ခြင်း ပွဲထဲရှိ မိမိတို့လူစုဆီသို့ သွားကြ၍ တီးတိုးစကားပြောကြ၏။ မကြာမီ ဘက်တော် သားများနှင့်အတူ ရုံပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ပန်းခွေးကား “နေသေးသပ” ဟူသော မျက်နှာထားနှင့် ရှိချေ၏။ ထိုစဉ်ပင် မိမိတပည့်တစ်ယောက် အား “ရော့... ကဇော်ဖို၊ ဝအောင်သောက်ပြီးတော့ ငါမှာသလို ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီးလုပ်ပေတော့” ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်နှစ်တင်သုံးပြား လျှော့ကို ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုလူလည်း ဝန်ဂယားဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်လေ၏။ ဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုလိမ့်မည်နည်း။ စောင့်ကြည့်ကြည့်စို့။ တောစရိုက်ပေမင့် အရှုပ်အယှက်နှင့်မတင်းပါတကား။

ပွဲကို ဆက်လက်တပြုလာရာ မဒ္ဒီအိပ်မက်မြင်မက်သဖြင့် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးအား ပြောကြားလိုသောကြောင့် ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ လာ၍ တံခါးဖွင့်ပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်နေသောအခန်းသို့ ရောက်လေခဲ့၏။ ပရိသတ်ထဲမှ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး တံခါးဖွင့်လေမည်လားဟု စောင့်ကြည့်ကြ၏။ လူပျက်တစ်ယောက်ကမူ “တယ်အတဲ့ဘုရင်... ဖွင့်ပေးလိုက်တာမဟုတ်ဘူး”ဟု တီးတိုးပြောသံကို ကြားရ၏။ ထိုစဉ်ပင် ပွဲခေါင်မိုး ခနဲဖက်အကြားမှ ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်သည် “အိုင်အိုင်” အော်ကာ မဒ္ဒီမိဖုရားအနီးသို့ ကျလာရကား မဒ္ဒီမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။ ဝေဿန္တရာမူကား ကားအကြားထဲသို့ ဝင်ပြေးတော့၏။ လူပျက်တစ်ယောက်ကမူ “ဟဲ့ခေး... ဟဲ့ခေး”နှင့် အော်နေဘိ၏။ နောက်မှသတိရ၍ အနီးသို့သွားရာ မစင်ထုပ်တစ်ထုပ်ကျလာ၏။ လူပျက်လည်း သတိရကာ “ဪ... လက်စသတ်တော့... သိကြားမင်းက ဝိသုကြုံကို

ခွေးယောင်ဆောင်စေပြီး နတ်သုဓာပို့လာစေတာကိုး”ဟု အော်ကာ ကောက်ယူညှဲဟန်ပြင်လေ၏။ ပရိသတ်ထဲမှ “ဟဲ့ တို့ခွေးတုတ်ပေါကြီး ပါကလား၊ တုတ်ပေါ... အိုအို”ဟု ခေါ်သံကို ကြားရဘိ၏။ တုတ်ပေါမှာကား ကြက်သေသေနေဘိတော့၏။

ဝိသုကြုံကို စေလွှတ်၍ အားမရသေးထင်၍လားမသိ သိကြားမင်းသည် ခနဲမိုးမခိုင်သဖြင့် အမိုးပေါက်ပြီးလျှင် ဝိသုကြုံတုတ်ပေါပေါသို့ ကားယားကျလာလေ၏။ တုတ်ပေါမှာ နာကျင်လှသဖြင့် ဖူးရှုသောအသံ ပြုကာ ပရိသတ်ပေါ်သို့ ခုန်လွှား၍ လက်ကုန်သုတ်လေတော့၏။ ပရိသတ်ထဲမှ “ဟဲ့... ဘယ်နှယ်ဟာလဲ... တစ္ဆေခြောက်ပြီဗျို့ လုပ်ကြပါဦး” ဟု ဆူညံလာကြလေ၏။ သူကြီးနိုးချေပြီ။ “ငါဟဲ့ယောက်ျား”ဟု မာန်တင်းကာ ပစ်ပြီးသားယမ်းတောင့်တစ်တောင့်ကိုပင် အသစ်ထင်မိ၍ ထပ်မံပစ်ဖောက်ရာ မီးမကူးသဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့်မိ၏။

ထိုအတွင်းဝယ် “ဟဲ့... ထကြ... ထကြ၊ မိထူးတို့၊ ပါစိနောင်တို့၊ ဆရာစံဇာတ်ခုံပေါ်ကိုရောက်နေပြီ၊ ဟဲ့မိထူး ငါဖိနပ်တစ်ဖက်ကော၊ နင်ခေါင်းအုံးထားတယ်ဟုတ်လား၊ ဟဲ့မိပု ဘယ်နှယ် ငါကလေးကို ယူသွားရသလဲ၊ ငါ့ဆီက ပွဲဦးမှာချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ၂-ပြား ပြန်ပေးတော့၊ ကိုကြွတ်နီ... ကိုကြွတ်နီ လာပါဦး၊ အောင်တစ်ရာရှစ်ကွက်၊ ချစ်တီးကုလားစက်၊ သွားဟုတ်ဟုန်” စသည်ဖြင့် ဆူညံနေဘိစဉ် နေရောင် နီလည်း ဝါလာလေ၏။ ထိုအတွင်းဝယ် “ဒေါက်”ဟူသော အသံနှင့် “အောင်မယ်လေးဗျ”ဟူသော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရချေ၏။ အဘယ်နည်း ပန်းခွေးတို့လက်ချက်ပေလော၊ မှန်ပေ၏။ သူကြီး ဦးသာဗျော ဘယ်သူတွယ်သွားမှန်းမသိ၊ ထိပ်ဟက်တက်ကြီး ‘ဟ’သွားချေ ဘိ၏။ ဟံမဒါမောင်ကွန့်တို့ဇာတ်ပွဲလည်း ထိုနေ့ချင်း သုတ်ပြန်ကြ လေတော့သတည်း။ သူကြီးဦးသာဗျောမှာကား မင်္ဂလာတရားတော် လက်သစ် အတိုင်း အကျိုးပေးခံရပေသည်။ အဘယ်နည်း “သန္တုစ” (ဝါ) “သံတုတ် ထိစ” ထိပ်ဟက်တက်ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း။

ဝန္တလောတ ဓမ္မစင်္ဂ  
၁၉၃၂ ဇူလိုင်လ



### နိတွတ်ကွ

နိတွတ် တက္ကသိုလ်ရောက်သောနှစ်မှာ ၁၉၂၈-ခုနှစ် ဖြစ်လေသည်။ ၅-နှစ်တိုင်အောင် ပညာသင်ကြားသော်လည်း ဥပစာအထက်တန်းကို မအောင်နိုင်ရာ စိတ်ပျက်လှသည်နှင့် ကျောင်းထွက်သွားချေပြီ။ နိတွတ်မှာ စာမေးပွဲ ကျရှုံးသော်ငြားလည်း ၅-နှစ်အချိန်အတွင်း တက္ကသိုလ်အကြောင်းကို သူများထက် ထူးချွန်စွာသိသွားပေ၏။

“ဟေ့... ငါစာမေးပွဲမအောင်ပေမယ့် ငါ့လိုအစစအရာရာမှာ ဗဟုသုတစုံတဲ့လူမျိုး မရှိဘူးကွဲ့၊ ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာတည်း...၊ တက္ကသိုလ်ပညာတွေဟာ ကျွန်ုပ်ညာတွေ၊ ဒါမျိုးငါမလိုချင်ဘူး၊ နိတွတ်ကွဲ့နော်...၊ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ရန်ကုန်မြို့မှာ ရောက်ဖဲလားတို့လို သူဌေးအမှန်ဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်အောင်လဲကြံမယ်” ဟု မိမိမိတ်ဆွေများအား ကြုံးဝါးသွားဟန်ကို ကျွန်တော်သည် ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်ယောင်။

နိတွတ် ကျောင်းတွင်ရှိနေစဉ် ၎င်းအား မုန်းသူလည်းရှိ၊ ချစ်သူလည်းရှိပေရာ ချစ်သူက မုန်းသူထက် ပိုများပေ၏။ နိတွတ်သဘောမှာ သူများက ဘယ်လိုပြောပြော အရေးမစိုက်။ မိမိသဘောကျလျှင် ပြီးစတမ်း။ မှန်သည်ထင်လျှင် မတွန့်မဆုတ်ဘဲ လုပ်ကိုင်ကြံစည်တတ်၏။ မဟုတ်လျှင်လည်း မခံတတ်၊ ဟာဝီစာအမြောက်သံနိုးနိုး ဆူပူတတ်ချေ၏။

နိတွတ်နေသွားသောအခန်းကား သထုံကျောင်းဆောင်၊ အခန်းနံပါတ် ၁၂-ဖြစ်လေသည်။ အခန်းနံပါတ် ၁၂-မှာ လှေကား၏နှင့် ကပ်ချေရာ လှေကားပေါ်မှနေကြည့်လျှင် အခန်းတံခါးပင် ပိတ်ထားသော်လည်း အခန်းတွင်းကို ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။

### နိတွတ်ကွ

နိတွတ်၏ အခန်းပြင်ဆင်ထားပုံကို ကြည့်ပါဦး။ ကွမ်းအစ်တစ်လုံး၊ ဂွေးခဲလေးလုံး၊ ဆေးပေါလိပ်ထည့်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံး၊ ဆေးလိပ်ပြာထည့်ရန် သံလှေကြီးတစ်ခု၊ ကိုဟီးနူး ရှုဖီနပ်တစ်ရုံ၊ ခုံဖိနပ်ခြောက်ရုံ၊ ဆေးတံကောက်တစ်လုံး၊ သနပ်ခါးတစ်အစ်၊ ကွတ်တီးကြူရားပေါင်ဒါတစ်ဘူး၊ ဆွိုင်းဒီပဲရစ်ရေမွှေး တစ်ပုလင်း၊ သွားတိုက်ရန် မီးသွေးမှုန့် တစ်ပုလင်း၊ လက်ဖက်ရည်ခရား တစ်အိုး၊ ငါးခြောက်သေတ္တာတစ်လုံး၊ ခင်ခင်နု၊ ခင်သစ်၊ ခင်မြရင်၊ ခင်အေး၊ ခင်စမ်း၊ ခင်ခင်ကြည်၊ ခင်မေကြီး၊ ခင်မေကလေး စသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးတို့၏ဇာတ်ပုံများ၊ ၎င်းဇာတ်ပုံများ၏အလယ်တွင် မိမိဇာတ်ပုံ၊ မိမိဇာတ်ပုံအောက်တွင် "His Excellency Mr. Ni Tut The Idol of Ladies" ဟူသော စာတမ်း၊ ၎င်းစာတမ်းအောက်တွင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူမိန်းမလှတို့၏ နာမည်များဖြစ်လေသည်။

ထိုမျှမကသေး မိမိအခန်းကို ပေါ်ပလင်နီ အခန်းအီးတပ်ဆင်ထားပြီးလျှင် “နိတွတ်ကျခန်းဆောင်တော်”ဟူသော စာတမ်းကို ခန်းပြင်ဘက်တွင် ရေးသားထားလေသည်။ အခန်းတွင်းရှိ နံရံများပေါ်တွင် “Wall Mitto” ခေါ် ဆုံးမစာတမ်း၊ သတိပေးစာတမ်းများကိုလည်း အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ၂-ဘာသာဖြင့် ရေးမှတ်ထားလေသည်။ ၎င်းတို့ကား “Eat, slup and get married soon” “Time and Tide wait for boatmen” “ကြိုးစားက ဘုရားဖြစ်နိုင်သလော” “ဘိန်းရှုတ ဘိန်းစား ဖြစ်နိုင်၏” “Do it now lest you repent” “ပျော်ပျော်နေသေခဲ၏” “His Royal Highness Mr. Ni Tut, 1939” “ဇီကရက်ပါလျှင် အခန်းထဲဝင်နိုင်သည်” “ကွမ်းတစ်ခါစား ၂-ပြား” “မ... ကို ငါလူမယ်” “Life without love is as dry as Sahara desent” “Vanity of human life” “Miss ..... is my ideal” “Row till you are daddy” “Bioseope every saturday will make you gay” “နိတွတ်မရောက်ချင်သေး၊ နတ်သမီး ၅၀၀-နဲ့ ပျော်ချင်သေး” “တစ်နေ့တစ်လ ပုပ်ဟောအနီးကလေး” “အချစ်၏ဒုက္ခ” “ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ မိတ်ဆွေရင်း၊ ငွေချေးခြင်းကြောင့် ပို၍ချစ်” “တင်ကြို၍ စိတ်ကူးသူသည် လူငန္ဒားကြီးပင်” “A lough a day will keep your dector away” “သာဓု... သာဓု ချောပေစွ၊ ချောပေစွ” စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာဘာသာများ အောက်တွင် "Will visitors answer these?" ဟူသော စာဘာသာကို ရေးကာ မေးခွန်းအဆန်းများကို မေးထား လေသည်။  
 "(1) If Constantinople is fallen in 1453, prove that a+b=ab.  
 (2) နော်ရထာမင်းစောဆိုမှာ လေယာဉ်ပျံရှိကြောင်း သက်သေ ပြပါ။ (3) Of H<sub>2</sub>O is equal to water, Prove that julius caesar is the chinese Emperor. (4) ဖုတ်သွင်းရထားနှင့် မော်တော်ကား ဘယ်သင်းကပိုမြန်သလဲ။ (5) တရုတ်နှင့် ကုလား ညီအစ်ကိုတော်ကြောင်း သက်သေပြပါ။ (6) ရာမမင်းသား၏ ကိုယ်ရောင်မှာ အစိမ်းမဟုတ် အနီဖြစ်ကြောင်း စာစီကုံးရေးသားပါ။"

သို့ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နီတွတ်အခန်းသို့ အပျင်းဖြေရန် ကွမ်းစားရန်၊ ဆေးလိပ်သောက်ရန်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရန်၊ ကျောင်းသားအများ အားလပ်တိုင်း လာရောက်ကြဘိ၏။ နီတွတ်မှာမူ မပျင်းမရိ လာသမျှကို ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံပေ၏။ ဧည့်သည်များနှင့်လည်း လာတိုင်းလာတိုင်း စကားအချေအတင် ပြောဆိုငြင်းခုံလေ့ရှိရာ မိမိအနိုင် ရမှ ကျေနပ်လေတော့၏။ ကျောင်းသားဧည့်သည်များလည်း နောင် မိမိတို့ ကွမ်းမစားရ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းမသောက်ရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရမည်ကို စိုး၍ နီတွတ်သာလျှင် ငြင်းခုံတိုင်း အနိုင်ပေးရ၏။ နီတွတ်စကားအချေ အတင် ပြောဆိုငြင်းခုံသော အကြောင်းရပ်များကား၊ ပုရွက်ဆိတ်သည် မျက်စိမမြင်ကြောင်း၊ ကြမ်းပိုးတွင် အနုသယဓာတ် ကိန်းအောင်းကြောင်း၊ တီကောင်များသည် စကားပြောကြောင်း၊ တေမိမင်းသားသည် အလစ်တွင် တစ်ယောက်စည်း စကားပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လောကတွင် ဘာသာတရားမှာ အပိုအလုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်ဘာသာမှမရှိနိုင်ကြောင်း၊ ကမ္ဘာသည် ပြားနေကြောင်း၊ ကမ္ဘာကို နွားတစ်ကောင်ရွက်ပြီးလျှင် လိပ် တစ်ကောင်ပေါ်တွင် ရပ်နေကြောင်း၊ နွားကို ခြင်္လားကိုက်သဖြင့် နွားယား သောကြောင့် လှုပ်ရာ ငလျင်လှုပ်ကြောင်း၊ ဘောလုံးကစားရာ၌ (အောက် ဆိုဒ်)ကို ဖြုတ်ပစ်သင့်ကြောင်း၊ ခွေးမမှ ကြောင်မွေးသွားစေနိုင်အောင် လုပ်နိုင်ကြောင်း၊ တစ်နေ့ ထမင်းတစ်ခါသာ စားအပ်ကြောင်း၊ အိပ်မက် သည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ လူအိပ်ပျော်နေစဉ် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေသော လူကိုယ်ထဲမှ ထွက်လာပြီးလျှင် လျှောက်လည်ရာတွင် တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ရသည့်အကြောင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လူအိပ် ပျော်နေစဉ် မနှိုးသင့်ကြောင်း၊ နှိုးလိုက်ပါက အပြင်ထွက်လည်နေသော

လူငယ်ကလေး ပြန်မဝင်နိုင်သဖြင့် ရောဂါရောက်နိုင်ကြောင်း၊ လူ၏ဆံပင် ထဲ၌ သန်းများသည် မကြာမကြာ တူတူပုန်းတမ်းကစားကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများနှင့်သာ အိမ် ဂေောင်ပြုထိုက်ကြောင်း၊ ပုတ်သင်ညို ခေါင်းညိတ်သည်မှာ ဆလံဖေလို၍ မဟုတ်၊ ခေါင်းညောင်းသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်မြောင်သေလျှင် လင်းမြေဘဝသို့ ရောက်တော့ကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသတည်း။

တက္ကသိုလ်တစ်ကျောင်းလုံးတွင် နီတွတ်အား မသိသူမရှိ နေရာ တိုင်း နီတွတ်မပါလျှင် မပြီးသဖြင့် ၎င်းအား အသို့မေ့နိုင်ပါအံ့နည်း။

ရေချိုးခန်းထဲတွင် အသံကျယ်ကျယ် သီချင်းဆိုလျှင် နီတွတ်၊ ကျောင်းသားများ ရေချိုးနေစဉ် ချောင်းကြည့်ပြီးမှ လုံချည် မျက်နှာသုတ် ပဝါများကို ယူငင်ဝှက်ထားသူမှာလည်း နီတွတ်၊ အစာခန်းထဲ ဒုတိယခုံတွင် အမြဲသီတင်းသုံးတော်မူသည်မှာလည်း နီတွတ်၊ သမင်းစာပျောက် လျှင်လည်း နီတွတ်၊ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် မိန်းမလှဓာတ်ပုံကို ဆုတ် သွားလျှင်လည်း နီတွတ်၊ ဂျာဇူးဝါးလားတံမြက်စီးကို ဝှက်ထားသူမှာ လည်း နီတွတ်၊ ဟင်းမကောင်းသည့်နေ့တွင် ပန်းကန်ခွဲပစ်သဖြင့် ဒဏ်ငွေ ပေးဆောင်ရသူမှာလည်း နီတွတ်၊ ဘီအေအေ ဘောလုံးပွဲတွင် ကောလိပ် ဘောလုံးအသင်း ရှုံးနေစဉ် လက်ဖရီးလ် ဟု အသံကျယ်ကျယ်အော်သူ မှာလည်း နီတွတ်၊ ရုပ်ရှင်ထဲ အင်္ဂလိပ်ဇာတ်လိုက်က ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ကို နမ်းရှို့နေစဉ် "လုပ်ပေးကွ"ဟု အော်သူမှာလည်း နီတွတ်၊ ကျောင်း ဆောင်အိမ်သာတံခါးတွင် "ပြီးရင်ကြိုးဆွဲဖို့ မမေ့ပါနဲ့ဗျို့"ဟု မြေဖြူဖြင့် ကမ္မည်းထိုးသူမှာလည်း နီတွတ်၊ အိမ်သာခန်းထဲက ပရုပ်လုံးအနီကို ယူ၍ မိမိဖိနပ်သေတ္တာထဲ ထည့်သူမှာလည်း နီတွတ်၊ ကျောင်းထောင့်တွင် ကျောင်းသူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိသူမှာလည်း နီတွတ်၊ ကျောင်းသူတစ် ယောက်၏ ပဝါဖြူကျသွားသဖြင့် ပြေးကောက်ရာ မိမိမရောက်မီပင် ကျောင်းသူပြန်ကောက်သွားသဖြင့် ဖားသွားသောသူမှာလည်း နီတွတ်၊ စကားအခြေအတင် ပြောပွဲတွင် ကျောင်းသူတစ်ယောက်စကားပြောနေစဉ် ပျိုင့်ပျိုင့်နှင့် ကျယ်ကျယ်အအော်ဆုံးသူမှာလည်း နီတွတ်၊ စကားအချေ အတင်ပွဲ ပြီးကာနီးတွင် လက်ဖက်ရည်အဝဆင်းသောက်ပြီးလျှင် ချောကလက်နှင့် မုန့်များကို စက္ကူနှင့် ထုတ်ယူသွားသူမှာလည်း နီတွတ်၊ သူများရည်းစားစာ ခိုးဖတ်သူမှာလည်း နီတွတ်၊ တစ်ညတွင် ကျောင်းသို့ အရောက်နောက်ကျသဖြင့် ဒရဝမ်ကို ပိုက်ဆံ ၂-ပြားလာဘ်ထိုးရာ

ဒရဝမ်မယူ၊ တံခါးမဖွင့်ပေး၊ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသဖြင့် ဒရဝမ်ကို ပါးရိုက်ရာ သိသွားသဖြင့် ဒဏ်ငွေ ၁၀/-တပ်ခံရ၍ လုံချည်နှစ်ထည် ပြေးပေါင်ရ သည်မှာလည်း နီတွတ်၊ စိန်မေရီကျောင်း မိမိညီမထံ မကြာမကြာ အလည် သွားပြီးလျှင် မြာဆီကပြန်လာသည်ဟု အခြောက်တိုက် အသားယူကာ ကြားသူမှာလည်း နီတွတ်၊ ခွေးသတ်ဖို့ သေနတ်ထမ်းလာလျှင် မိမိမိတ် ဆွေများအား “ဟေ့... ဟေ့၊ မင်းတို့ဆီမှာ ကော်လာပါရဲ့လား၊ ပုန်း၊ ပုန်း... မြန်မြန်ပုန်း၊ မင်းတို့ကို ပစ်တော့မယ်”ဟု အော်ပြောသူမှာလည်း နီတွတ်၊ အုတ်ကျင်း ယူတီစီ ဦးဖိုးခြူးဖလား သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ခေါက် ဆွဲကျွေးမွေးရာ တစ်ယောက်တည်း ၆-ပန်းကန် စားသွားသဖြင့် သူများ မျက်စောင်းထိုးခံရသူမှာလည်း နီတွတ်၊ သေနတ်ပစ်နေစဉ် အလံနီကိုင် ကာ ဂေါ်ရာထွက်အလာတွင် သေနတ်ပစ်မိသဖြင့် “ယူဒင်ဗလယ်နီ အက်(စ်)”ဟု ကြိမ်းခံထိသည်မှာလည်း နီတွတ်၊ စက်ဝိုင်းကို မပစ်ဘဲ ခွေးမကို ပစ်မိသဖြင့် ခွေးမသေရသည်မှာလည်း နီတွတ်၊ ကျောင်းသူများ ရေကူးနေစဉ် မှန်ပြောင်းနှင့် ချောင်းကြည့်သူမှာလည်း နီတွတ်၊ ကောလိပ် ကူလီခေါင်းကြီး၏ခွေးကို ခဲနှင့်ပေါက်သဖြင့် ခွေးအော်ပြေးရသည်မှာလည်း နီတွတ်၊ ခွေးထီးဝဲစားတစ်ကောင်ကို ဖမ်း၍ လည်ပင်းတွင် ကော်လာတပ် ပေးပြီးသော် ကော်လာပေါ်တွင် ကျောင်းသူမိန်းမလှတစ်ယောက်၏ အမည်ကို ကမ္မည်းထိုးလိုက်သူမှာလည်း နီတွတ်၊ ကျောင်းသူတစ်ယောက် အား ရည်းစားစာ အစောင် ၅၀-ပေးရာ ပြန်စာမရ နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းကျောင်းသူ၏ မောင်ထံမှ ကြိမ်းမောင်းစာကိုရသဖြင့် ထိုကျောင်းသား အား ဘောက်ဆင်ထိုးရန် Challenge လုပ်သူမှာလည်း နီတွတ်၊ လက်ဖက် ရည်သောက်စဉ် ပေါင်မှန် ၆-ခုစား၍ ၄-လုံး အိတ်ထဲထည့်လာသူမှာလည်း နီတွတ်၊ ဤသို့လျှင် နီတွတ်မှာ ဝဲခူးဆား ဖြစ်နေတော့၏။ ဤကား နီတွတ်၏ အရှုပ်တော်ပုံ အနည်းငယ်တို့တည်း။ ရှည်အံ့စို့၍ အကျယ် မဖော်ပြလိုပြီ။

နီတွတ်မှာ ဤကဲ့သို့ ရှုပ်သည်မျှမကသေး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အကြောင်းအရာ လုံးဝညစ်ကို ကျကျနနသိ၏။ တက္ကသိုလ်မဟာဂျူနီယာတော်ကြီးဟူသော ဘွဲ့ကို ပေးသင့်ပြီတကား။

ဘယ်ဒုတိယအဆောင်မျှသည် မိမိ မိန်းမနှင့် ဘယ်လိုရန်ဖြစ် သဖြင့် မိန်းမက ပန်းကန်ဘယ်နှချပ်ခဲ့ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှိသမျှ အားလုံး ခွဲပစ် မည်ပြုရာ ထိုဒုတိယအဆောင်မျှက တောင်းပန်ရကြောင်း၊ ဘယ်နည်းပြ

ဆရာသည် ဘယ်ကျောင်းသူ၏ စာစီစာကုံးစာအုပ်ထဲတွင် ရည်းစားစာ ညှပ်ထည့်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဘယ်နည်းပြဆရာသည် ဓာတ်ပုံရိုက်ခါနီးတွင် ရေမွှေးဆွတ်လေ့ရှိကြောင်း၊ ဘယ်အတန်းကျောင်းသားသည် နှစ်ပါးသွား ဆို၍ ဘယ်အငြိမ်းခင်းသမီးနှင့် တွဲကကြောင်း၊ ဘယ်ဘိုကျောင်းသားသည် တညင်းသီးနှင့် ငါးဝိုကို များစွာစားကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်းသူသည် ဥစ္စာ ဓန ချမ်းသာကြောင်း၊ သို့သော် ပထွေးနှင့် နေရသဖြင့် စိုးရိမ်ရကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်းသူသည် စာစီစာကုံးရေးရာတွင် ၁၀-မှတ်အနက် အစဉ်ပင် ၈-မှတ်ထက်မနည်း ဘာကြောင့်ရကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်းသူသည် အလှဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်သူနှင့်ကြိုက်နေကြောင်း၊ ထိုသူအား အိုင်စီ အက် အဝင်ခိုင်းပြီးလျှင် ကြီးရှည် လှန်ထားကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်းသား သည် ကုလားဆိုင်တွင် အကြွေးတင်နေရာ ကုလားလာတောင်းသော် ထိုး လိုက်မိသဖြင့် ကုလားဆိုင်၏ သပိတ်မှောက်ခြင်းကို ခံရကြောင်း၊ ဘယ်ဆရာသည် အသက် ၅၀-ပြည့်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်း၊ ဘယ်ဆရာသည် ဘယ်အပျိုကြီးကို ရစ်နေကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်းသား သည် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ထံသို့ မိမိညီမတစ်ဝမ်းကွဲတော်သည်၊ (ကာ ဆင်ဖြစ်သည်)ဟု မကြာမကြာသွားလည်နေရာ မကြာမီ ကာဆင်ဘဝမှ အီဆွတ်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲကာ ထိုကျောင်းသူနှင့် ထွက်ပြေးကြကြောင်း၊ ဘယ်အိုင်စီအက်သည် ဘယ်မိန်းမအား သူဌေးသမီးထင်၍ ယူလိုက်ရာ နောက်အကြွေးဆပ်နေရကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်းဆောင်၌ ဘယ်အိမ်သာ အခန်းသည် ကြီးဆွဲတိုင်း ရေမကျတော့ကြောင်း၊ ဘယ်ဘွဲ့ကုလားသည် ဟင်းအထည်နည်းကြောင်း၊ တစ်လ ပိုက်ဆံငါးပေးလျှင် ဟင်းများသော ပန်းကန်ကို ယူလာအတ်ကြောင်း၊ ဘယ်ဆရာသည် သားယောက်ျားများ သဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဘောလုံးအသင်းကို တည်ထောင်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း၊ ဘယ်ဆရာသည် ပါတာနီ တစ်ပြားဖိုး ဝယ်စားတိုင်း မြေပဲ၊ ကွာစီ၊ ပဲလှော် တို့ကို အဆစ်နှက်စားလေ့ရှိကြောင်း၊ ဘယ်ဂျာနယ်ဝါးလား တံမြက်စည်း လှဲရာတွင် တော်ကြောင်း၊ ဘယ်ပါမောက္ခ၏ ဒရိုင်ဘာသည် ကျားကစား ရာတွင် ချန်ပီယံဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်ဒုတိယအဆောင်မျှကတော်သည် တစ်နှစ်လျှင်ကလေးတစ်ယောက်ကျ မှန်မှန်မွေးနေကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်း သူသည် လုံချည်၊ ထဘီ၊ အင်္ကျီ၊ မာဖလား၊ ပန်းဖိနပ်၊ ဇာဘော်လီ၊ ဆင်တူ ဝတ်ကြောင်း၊ ဘယ်ကျောင်းဆောင်တွင် အိမ်သာဘယ်နှခု၊ ရေခိုးခန်း ဘယ်နှခုရှိသည်ဟု ဘယ်နည်းပြဆရာများက ခေါက်ဆွဲကျွေးတမ်း လောင်း

ကြကြောင်း။ ဘယ်ကျောင်းသား၏ သေတ္တာထဲတွင် ပိုးဟပ်နှင့် အပေါင်ဆိုင်လက်မှတ်သာလျှင် ရှိတော့ကြောင်း။ ဘယ်ကျောင်းသားသည် ဆေးလိပ်ဘယ်စော့မှဝယ်ဘဲ တောဝက်ကဲ့သို့ မီးခိုးလျှောက်လိုက်ကာ စီတရက်သောက်နေသူထံသို့ သွားရောက်တောင်းသောက်ကြောင်း။ ဘယ်ကျောင်းသားသည် မိမိမိတ်ဆွေများအား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံမပေးကြောင်း။ ဘယ်ကျောင်းသားသည် ဘယ်ကျောင်းသူအား ခေါက်ဆွဲဝယ်ပေးကြောင်း။ ဘယ်ကျောင်းဆောင်မှ ဘယ်ကျောင်းသားသည် ညနေတိုင်း တာဇီလိုအော်ကြောင်း။ ဘယ်ပါမောက္ခများသည် ထိပ်ပြောင်နေကြောင်း။ ဘယ်ဆရာသည် ဘယ်နေ့တွင် ကောလိပ်ဘယ်နှုန်းနိုင်ရမည်ဟု ဗေဒင်အမြဲတွက်ကြောင်း။ ဘယ်ကုလားကျောင်းသားသည် အမဲသားရှောင်ပြီးလျှင် အမဲအူဟင်းကို စားကြောင်း။ ဘယ်ဒုတိယအဆောင်မျိုး၏ ဝမ်းဘဲနှင့်ငန်းများကို ဘယ်ကျောင်းသားများ ညအခါ တိတ်တဆိတ်ယူချက်စားကြောင်း။

ဤသို့လျှင် နီတွတ်သည် တက္ကသိုလ်ဗဟုတုတ ဟင်းလေးအိုးကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။ မဟာဂျပိုးတော်ကြီးဟူသော ဘွဲ့သညာခတ်နှိပ်ခြင်းကိုလည်း အထူးခံယူထိုက်ပေ၏။ သတင်းထူး၊ သတင်းဆန်းကြားလိုသူ၊ ကွမ်းစားလို၊ ဆေးလိပ်သောက်လိုသဖြင့် စကားပြောခွန်လိုသူ၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးများပုံကို ရှုစားလိုသူ၊ အပျင်းမြေလိုသူတို့မှာ များပါဘိတောင်း။ နီတွတ်အခန်းတွင် ဝင်လာမစဲ တသဲသဲရှိတော့၏။ သို့ဖြစ်ရာ နီတွတ်အသို့စာကျက်နိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့နှင့် စာမေးပွဲကြီးနီးလာတော့၏။ နီတွတ်မှာ စာကျက်အံ့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပေပြီ။ နံနက်စောစော ၄-နာရီထရန် နှိုးစက်နာရီဆင်ထားလေပြီ။ အချိန်ကျသော် နှိုးစက်ပြည်ပေပြီ။ နီတွတ်ကား မထချင်၊ အိပ်၍ကောင်းတုန်းဖြစ်ရာ နှိုးစက်နာရီကို လွှင့်ပစ်လိုက်ချေတော့ သတည်း။ ဤသို့လျှင် နှင်နှင်ဖြစ်တော့၏။

စာမေးပွဲကြီးပြီးလေပြီ၊ မကြာမီ အောင်စာရင်းထွက်ချေပြီ။ နီတွတ်နာမည်ကား မပါလား။ သို့သော် စိတ်မပျက်ဘဲ “ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒါမှ အောက်စာကျေတယ်” ဟု အားတင်းကာ ဆက်သင်ပြန်လည်း ရှေးနည်းအတူ ခွံပြန်၏။ နီတွတ်သည် ကျောင်းရောက်၍ ၅-နှစ်ကြာသော်လည်း ဥပစာတန်းမအောင်နိုင်သဖြင့် စိတ်ပျက်ကာ ကျောင်းထွက်သွားရာ ယနေ့တိုင် သတင်းမကြားရတော့ချေ။

နီတွတ်မှာ ရော့ဖဲလားသူဌေးလို ကြွယ်ဝနေသည် မနေသည်ကို ကား ဘာမျှမကြားသိရတော့ချေ။ သို့သော် နီတွတ်မှာ တက္ကသိုလ် မဟာဂျပိုးတော်ကြီးဟူသော ဘွဲ့ကို အထူးအပ်နှင်းခြင်းကို ခံယူထိုက်ပါဘိတောင်း။ ၎င်း၏ (နီတွတ်ကွ့နော်)ဟု ကြိမ်းဝါးသံကို ကျွန်တော်သည် ယနေ့တိုင် ကြားမိယောင်ယောင်။





### ခွဲရေးတွဲရေး

(၁)

၁၉၃၆-ခုနှစ်က ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ လက်အောက်ခံ ဘဝတွင် ရောက်ရှိနေခဲ့ရသေးသည်ဖြစ်ရာ သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် လောင်းရိပ်ခိုကာ ပေါက်နေရသော သစ်ပင်ငယ်ပမာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု ရောင်ခြည်နှင့် ကင်းကွာလျက်သာ နေခဲ့ရတော့သည်။

ထိုစဉ်ဝယ် ဖြစ်တစ်အစိုးရသည် မိမိလက်ခုပ်တွင်းက ရေနှင့် ပမာတူသော မြန်မာနိုင်ငံကို သွန်လိုလျှင်သွန်၍ မှောက်လိုလျှင် မှောက် နိုင်ခွင့် ရှိသည်အခါလည်းဖြစ်သည်။ သို့နှင့်အမျှလည်း မြန်မာနိုင်ငံကို အိန္ဒိယလက်အောက်မှ ခွဲထုတ်လိုက် အချိန်မရွေး ခွဲထုတ်နိုင်ချေသည်။

သို့ရာတွင်လည်း စည်းလုံးညီညာလာပြီဖြစ်သော မြန်မာလူထု ကြီးအား သွေးခွဲလိုသော သဘောဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးရလျှင် လက်အောက်ခံဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံကို မပေးဘဲ ချန်လှပ်ထားပြီး တျန်အဝတွင်ပင် ဆက်လက်ထားရှိလိုသေးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံကို အိန္ဒိယလက်အောက်မှ အမြန်ခွဲထုတ်လို လှတော့သည်။

ထိုကြောင့်လည်း မြန်မာလူထုကြီးအား အိန္ဒိယလက်အောက် တွင်ပင် ဆက်လက်နေသွားလိုသည်။ သို့တည်းမဟုတ် အပြီးအပိုင် ခွဲထွက်လိုသည်ကို ဆန္ဒမဲဖြင့် ဆုံးဖြတ်စေတော့သည်ဖြစ်ရာ မြန်မာတစ် နိုင်ငံလုံးရှိ မြို့ကြီးမြို့ငယ်နှင့် ရွာကြီးရွာငယ်တိုင်းတွင် အခွဲကြိုက်သည် ရိုက်နှင်းနှင့် အတွဲကြိုက်သည် ရိုက်နှင်းဟူ၍ နှစ်ရိုက်နှင်းကို ပေါ်ပေါက်လာစေ တော့သည်။

### ခွဲရေးတွဲရေး

ဂျီစီဘီအေ သမ္မတကြီး ဦးချစ်လှိုင်လက်ထက်၌ မြန်မာတစ်နိုင်ငံ လုံးတွင် ဟမ္ဗူရူးနှင့် ဒိုင်အာဒီဂိုဏ်း နှစ်ရိုက်နှင်း ပေါ်ပေါက်လာပြီး မြန်မာ စည်းရုံးမှု အကြီးအကျယ် ပျက်ပြားသွားခဲ့ရသည့်နည်းတူ။

ထိုစဉ်ဝယ် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် 'ခွဲရေးနှင့် တွဲရေး' ပြဿနာ မှာ လူတိုင်း၏ပါးစပ်ဖျားတွင် အထူးပင် ရေပန်းစားလာတော့သည်။ သို့ အတိုင်း နေရာတကာရှိ လူတိုင်းလိုလိုပင် 'ခွဲရေးနှင့်တွဲရေး' အကြောင်းများ ကိုသာလျှင် အခါမလင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးကာ အကြီးအကျယ် အငြင်းပွား ခဲ့ကြတော့သည်သာ။

အခွဲကြိုက်သည်ရိုက်နှင်းသားများကမူ မြန်မာနိုင်ငံသည် အိန္ဒိယ နှင့် တွဲနေသ၍ ဘာမျှအကျိုးမရှိ၊ နေရာတကာတွင် အိန္ဒိယတိုင်းသား များ၏ သွေးစုတ်မှုကိုသာ ခံနေရချေသည်။ မြန်မာတွေ နာလန်မထူနိုင် တော့ဘဲ ဆင်းရဲသည်ထက် ဆင်းရဲသွားရမည်။ အိန္ဒိယတွင် စည်းလုံး ညီညွတ်မှုမရှိ၍ ဘယ်သောအခါမျှ လွတ်လပ်မှုရလိမ့်မည်မဟုတ်။ မြန်မာ တို့သည် အိန္ဒိယလက်အောက်ခံဘဝမှ ရုန်းထွက်ပြီး မိမိတို့လွတ်လပ်မှုကို မိမိတို့ဘာသာ ကြိုးပမ်းရယူရမည်ဟု အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် လိုက်လံဟောပြောနေကြဘိ၏။

အခွဲကြိုက်သည် ရိုက်နှင်းသားများကမူ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ကွန်ဂရက် ရိုက်နှင်းသည် တစ်နေ့တခြား အင်အားကြီးမားလာပြီဖြစ်၍ ဖြစ်တစ်အစိုးရ သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေး၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ မကြာမီ အတွင်းမှာပင် မုချလွတ်လပ်ခွင့် ပေးရတော့မည်။ အိန္ဒိယကို လွတ်လပ် ခွင့်ပေးလျှင် လက်အောက်ခံဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံသည်လည်း အလို အလျောက် လွတ်လပ်ခွင့် မုချရရှိလိမ့်မည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် အိန္ဒိယ နိုင်ငံ လက်အောက်မှ ခွဲထွက်လိုက်လျှင် ခွေးခွန်၊ ဗိုက်ခွန် စသည်တို့ကို ပေးဆောင်ရချိမ့်မည် စသည်ဖြင့် လိုက်လံဟောပြော ကြွေးဟစ်နေကြ ဘိ၏။

ကော့ဂလဲရွာသူကြီး ဦးသာဗျောမှာကား ခွဲရေးတွဲရေးတွင် စိုးစဉ်းမျှ စိတ်မပါဘဲ မိမိသားများဖြစ်သော ဘခွေး၊ မူတူး၊ ပါစီနောင်၊ ခွေးပုနှင့် ကြောင်ပိန်တို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာဘောင်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းရန်ကိုသာလျှင် အထူးပင် အားခဲနေတော့သည်။

သို့နှင့် ကော့ဂလဲရွာသူကြီး ဦးသာဗျောသည် သားများရှင်ပြု မင်္ဂလာသဘင် အခမ်းအနားကို ထိုနှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ကျင်းပ

ရန် ရက်သတ်မှတ်လိုက်ပြီးဖြစ်ရာ နောင်ဘဝတွင် နတ်ပြည်သို့ မုချ ရောက်ရော့မည်တကားဟု ဦးသာဗျောမှာ ပီတိတွေဖြာလျက်နေပေ တော့သည်။

နတ်သမီးငါးရာနှင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရှိ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သာ ဝယ် ပျော်ရွှင်စွာ တူတူပုန်းတမ်း ကစားခဲ့ရသည်ဟူ၍ အိပ်မက်မက်ခဲ့ သည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် ရှိပေပြီ။

သိကြားမင်းသည် ဝိသုကြိုနတ်သားအား ရာထူးမှ ချလိုက်ပြီး လျှင် ၎င်းအား တစ်လလျှင် ၁၅၀ဝိ/-နှင့် ခန့်ထားလိုက်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မိမိအား အမြဲဒုက္ခပေးနေသော သပြေသီးမြို့အုပ် မောင်မြင့် ဖေအား နတ်ပြည်တွင် တံမြက်လှည်းနေသည်ကို တွေ့မိရာ ကလဲ့စား ချေလိုသော သဘောဖြင့် ပါးနှစ်ချက်ရိုက်လိုက်ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိအား မာတလိနတ်သားက မထီလေးစားလုပ်သဖြင့် ဒူးနှင့် ဆွဲတိုက်ရာ ထိပ်ဖူးသွားသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သိကြားမင်းစမ်းချုပ်နေရာ မိမိနှိပ် ပေးသဖြင့် ဓာတ်မှန်သွားရကား မိမိအား သုဇိတာမိဖုရားကြီးကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးသနားသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရောက်တတ် ရှစ်ဆယ် အိပ်မက်မက်ခဲ့တော့သည်။

နတ်ဖြန်နိနက် သူကြီးဦးသာဗျော အလှူတွင် ဝက်သားဟင်းနှင့် အုန်းထမင်းကျွေးမည်ဟူသော သတင်းသည်ကား တောမီးပမာ တစ်ရွာလုံး သို့ ရုတ်ခြည်းပျံ့နှံ့သွားပေတော့သည်ဖြစ်ရာ အိမ်တိုင်း၌ အထူးပင် ဝမ်းသာနေကြတော့သည်။

လယ်ထဲတွင် ငါးပိရည်ကျဲကလွဲ၍ တစ်ခါမျှ ဟင်းကောင်း၊ ထမင်းကောင်း ဘုဉ်းမပေးခဲ့ရဖူးသေးသော ဖိုးနီကြီးကား နတ်ဖြန်အလှူ အိမ်တွင် စူဇကာပုဏ္ဏားကို အနိုင်ယူကာ အဝအပြဲ စားလိုက်မည်ဟု အထူးပင် အားခဲထားတော့သည်။

သို့ရကား ဟင်းကောင်းရနိုင်ရန် အလှူအလုပ်အကိုင်ပိုင်းထဲမှ ငဆန်းအား ရေတစ်ဝက်ရောထားသည့် ကဇော်တစ်ပုလင်းကို လက် ဆောင်ပေးထားခဲ့သည်။

ကော့ဂလဲရွာ၏ ကြေးမုံသဖွယ်ဖြစ်သော မဘုတ်ဆုံကြီးကား ထမင်းစားဝင်ရန် နှစ်ရက်ခန့်ကြိုတင်၍ ခုန်ပေါက်ထားတော့၏။ သို့ငြား လည်း ကံမကောင်းသဖြင့် ငှက်ပျောခွံကို နင်းမိပြီး မှောက်လျက်လဲသွား ရာ သွားသုံးချောင်း ကျွတ်ထွက်သွားဘိ၏။ ထိုနေ့ချင်းပင် မဘုတ်ဆုံသည်

ငှက်ပျောသီးသည် မယ်ခွေးအား ပါးရိုက်ချေတော့ရာ သူကြီးအိမ်တွင် ဒဏ်ငွေနှစ်ကျပ် ပေးဆောင်လိုက်ရတော့သည်။

ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမည်းကား ထမင်းစားဝင်ရန် ဘယ ဆေးဆိုင်မှ မြွေဆိုးကြီးတေဆေးကို ဝယ်စားထား၏။ သို့ရာတွင် ဘယဆေး ဆိုင်ရှင်က ဆေးမှားပြီး ပေးလိုက်မိသဖြင့် ဝမ်းမသွားဘဲ ဝမ်းချုပ်နေဘိ၏။ သို့ရကား ဘယဆေးဆရာအား စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထိုးလိုက်ရာ နားရွက်ပဲ့ သွားဘိ၏။

ဖိုးဝကြီးကား အလှူရက်မတိုင်မီ တစ်ညတွင် မိမိတို့ကွယ်နေကျ နတ်ဘီလူးရုပ်ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီး အိပ်လေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ရက် နံနက်တွင် သွားကိုက်ရောဂါ ဖိစီးလာသောကြောင့် အားခဲထားသည့် အတိုင်း ပွဲတော်မတည်နိုင်တော့ရကား အိမ်သို့ပြန်အရောက်တွင် နတ်ဘီ လူးရုပ်ကို ထင်းခုတ်မားမဖြင့် နှစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး “မှတ်ကရော့ဟဲ့”ဟု ရေရွတ် ကာ အိမ်သာထဲသို့ ပစ်ချလိုက်တော့၏။

အလှူရက်တွင် “ကြွကြပါခင်ဗျား၊ ဝင်ကြပါခင်ဗျား၊ ထိုင်ကြပါ ခင်ဗျား၊ အင်မတန်အရသာရှိတဲ့ ဝက်သားဟင်းနဲ့ အုန်းထမင်းကို အားရ ပါးရ တုတ်ကြပါခင်ဗျား၊ ဟပ်ကြပါခင်ဗျား၊ အဆီယစ်ပြီး ဇိမ်ခံကြပါ ခင်ဗျား... ” စသည်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီး ဦးကြာပွင့်၏ ဟစ်ကြွေးသံ များကို အဆက်မပြတ် ကြားမိကြတော့သည်။

(၂)

ဖိုးနီကြီးစားနေသော ထမင်းပိုင်းတွင် ‘အကြံတူ ရန်သူ’ဟူဘိသို့ ‘တစ်ခါစား အဝ ၆-ပြား’ဆိုင်များမှ လက်မခံရဲသော လယ်သမားခုနစ် ယောက်တို့ဖြင့် ပြည့်နေလျက် ရှိတော့သည်။

ဝက်သားဟင်းပန်းကန်မှာ ချလိုက်သည်နှင့်ပင် ပြောင်သွားဘိ တော့၏။ ၁၅-ပန်းကန်ကို ချပြီးသော်လည်း မကျေနပ်ကြသေးရကား မည်သူမျှ ပိုင်းမှ မထသွားကြသေးချေ။

ကြာခံဟင်းချိုပန်းကန်မှာကား လက်မအားနိုင်လောက်အောင် ပင် ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။ ဖိုးနီကြီးကား ဝက်သား ၁၉-တုံးကို ဦးစွာဟပ်မိ

လိုက်ပြီးနောက် ဟင်းချိုသောက်ရန် ဟန်ပြင်နေတော့သည်။ သို့ငြားလည်း ဇွန်းမှာ မအားလပ်သေးဘဲနေရာ၊ အကြံရလာသော ဖိုးနီကြီးသည် မိမိ နံဘေးတွင် ဟင်းချိုသောက်နေသော ဖိုးကဲကြီးအား “ဟေ့ဆရာ... ခင်ဗျားသောက်ပြီးရင် ကျုပ်ဝလဲ့နော်” ဟု ဆိုလိုက်မှ ဇွန်းကို ရရှိလေတော့သည်။ ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်မလွှတ်တော့ဘဲ စိတ်နာနာနှင့် ပန်းကန်ပြောင်သွားသည့်တိုင်အောင် အဆက်မပြတ် သောက်လေ တော့၏။ ထိုအတွင်းဝယ် ဟင်းချိုသောက်ခွင့် မရကြသော လယ်သမား ခုနစ်ယောက်တို့သည် ထမင်းနှင့်ကုန်ကြသဖြင့် ထမင်းဝိုင်းမှ အမြန်ထပြေးပြီး ရေသောက်ကြရတော့သည်။

ဝက်သားဟင်းပန်းကန်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ်သို့ လာ၍ ချဖေးသည်မှာ ၃၂ ကြိမ်ရှိချေပြီ။ ချပြီးတိုင်းလည်း ပြောင်၍ သွားတော့သည် ကိုသာတွေ့မြင်ရသော ငဆန်းသည် ဖိုးနီကြီးအနီးသို့ ကပ်မလာတော့ဘဲ နေတော့သည်။

ရိပ်မိလာသော ဖိုးနီကြီးကား ငဆန်းကို အော်ခေါ်လိုက်ပြီလျှင် “ဟေ့ ငဆန်း... မင်း ဒီလိုသာလုပ်နေရင် ငါ့ကဇော်ပုလင်း ပြန်ဖူးရလိမ့်မယ်” ဟု ဒေါ်ပါပါနှင့် ကြိမ်းတော့မှ နောက်ထပ် ဝက်သားဟင်းသုံးပန်းကန် လာချတော့သည်ကို တွေ့ရ၏။

ထမင်းဝိုင်းမှ ထသွားရန် ဟန်ပြင်လျက်ရှိကြသော လယ်သမား ခုနစ်ယောက်တို့လည်း ဝက်သားဟင်းသုံးပန်းကန်ကို မြင်လိုက်သော် ထမင်းသွားတော့ဘဲ ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်ကြတော့သည်။

သူတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်ပင်လျှင် ဝက်သားတုံးများကို အလှအယက် ဟပ်မျှကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဝက်သားတုံးများမဟုတ်ဘဲ ရင်ကန်းသားကို တစ်လက်မခန့်စီဖြတ်ပြီး ဝက်သားဟင်းရည်နှင့် ရောနှောထားသဖြင့် လယ်သမား ၆-ယောက် လည်ပင်းနှင့်သွားရကား နင်းနှိပ်ဖူးမှ ချမ်းသာရာရကြလေတော့သည်။

ငဆန်းကား နောက်ထပ်ပေါ်မလာတော့ဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ချက်ကောင်းပါဘိတောင်း၊ ဖိုးနီကြီးကား ဝါးမိသော ရင်ကန်းသားတုံးကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ ပျောက်သွားချေတော့သည်။ ဪ... ဒေါသ... ဒေါသ။

နေ့ ၁၂-နာရီတွင် သူကြီးဦးသာဗျောသည် ရှင်လောင်းပွဲကို စတင်လှည့်လည်စေရန် ၂-လုံးပူသေနတ်ကို နှစ်ချက်ပစ်ဖောက်လိုက်ရာ၊

လူအတော်များများပင် လန်ပြီး ယောင်ကြတော့သည်။

- “ဟုရားရှင့် တန်ခိုးတော်”
- “သောက်ပလုတ် တုတ်တုတ်”
- “မာရ်နတ်မင်း မအောပေး”
- “မြွေပွေး မြွေဟောက်တိုက်”
- “ဦးသာဗျော ကျုပ်သမက်”
- “ဖိုးသူတော် နှုတ်ခမ်းမွှေး”
- “မဘုတ်ဆို လိပ်ခေါင်း”
- “ခွေးမလင် ပန်းခွေး”
- “အောင်မယ်လေးတော့ ကိုခေါ်တော့”
- “သီဟဗာဟု ဝရမ်းပြေး”

စသည်ဖြင့် ယောင်မိယောင်ရာ ယောင်လေကြတော့သည်သာ။

သို့နှင့် ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲ စလေတော့သည်။ ရှင်လောင်းငါးဦးတို့မှာ အင်းစိန် ဖာရစ် မရွှေမမျက်နှာချေကို သနပ်ခါးနှင့် ရောစပ်ပြီး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းကျံထားကြလေသည်။ ထို့ပြင် ဥဿဖယားလက်စွပ်၊ ရွှေရည်စိမ်ကြိုးလက်ကောက်၊ ခြေကျည်းနှင့် ဦးဥတ္တမ၏ ဓာတ်ပုံဝိုင်းငယ်များကို ကိုယ်စီဆင်မြန်း တပ်ဆင်ထားကြလေသည်။ ထိုမျှသာ မကသေး တစ်ယောက်မှာ နှစ်ထပ်ဦးထုပ်၊ တစ်ယောက်မှာ ပုလိပ်ဦးထုပ်၊ တစ်ယောက်မှာ စစ်ဗိုလ်ဦးထုပ်၊ ကိုယ်စီဆောင်းထားပြီး ဦးထုပ်အထက်တွင် ခေါင်းပေါင်းစိမ်းကို ရစ်ပတ်ထားကြဘိ၏။ ထို့ပြင် ဆေးတံကောက် တစ်လုံးစီကို ပါးစောင်တွင် ခဲထားကြသေးသည်။

“ပွန်း... ဘွန်း... ပတ်... ပတ်... ဘေထုံးဘေ... ပြန်းပြန်း” နှင့် အီးဗျစ်ရွာမှ အထူးလာရောက်ကူညီသော ဗျောသမားများသည် လက်စွမ်းကုန်ရိုက်တီးကြတော့သည်။

ထိုမျှမကသေး ‘အော်ဒါမိတ်’ မောင်ကြည်ဆိုင်းအဖွဲ့၊ ‘ဘီ-အက်စ်-အေ’ မောင်စိန်ဆိုင်းအဖွဲ့၊ ပန်ချာပီမကလေး မကျင်စိန် အငြိမ်ဆိုင်းအဖွဲ့၊ ‘ပေါ်လီဆီ’ မောင်ညွန့် ဇာတ်ဆိုင်းအဖွဲ့၊ ‘မောင်ဂိုးလီးယား’ အောင်မြတ်ကျော် ဇာတ်ဆိုင်းအဖွဲ့သားတို့သည် လက်စွမ်းကုန် တီးမှုတ်ကြတော့သည်။ ငါးသိုင်းများ ဟင်းဟုံ ဆိုဘိသို့ ဆိုင်းအဖွဲ့အသီးသီး တစ်ပြိုင်ညီ တီးမှုတ်ကြသော တူရိယာသံများမှာ ပရစ် ၁၀၀၀၊ မြည်း ၅၀၊ နွား ၃၀ နှင့် ဖားဂုံညှင်း ၆၀ ခန့် စု၍ အော်နေကြဘိသို့။ ဖိုးစိန်နှင့်

စိန်တတိုးအကများကို ကတတ်သည်ဆိုသော မြင်းငါးကောင်တို့လည်း အစွမ်းကုန် ခုန်ပေါက်ကပြ အသုံးတော်ခံကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် မြင်းပိုင်ရှင်များက မြင်းများထက်ပို၍ ကတတ်ကြလေသည်။

ရှင်လောင်းလှည့်ကာနီးတွင် တရုတ်ဓာတ်ပုံဆရာ ချန်ကိုဆိတ်အား ငှားရမ်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်စေသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ချိန်နေစဉ် ၅၀၀-ခန့်ရှိသော လူအုပ်ကြီးသည် သူထက်ငါ နေရာကောင်းရရန် ရွှေသိဒ္ဓတို့လားကြတော့သည်။

ဖိုးဝကြီးကား မဘုတ်ဆုံ၏။ တင်ပါးကို သွားကိုင်မိသဖြင့် ပါးရိုက်ခံရချေ၏။ မိမိရွှေတွင် လာကွယ်နေသော လယ်သမားတစ်ဦးအား လူပျိုခေါင်း ပန်းဒွေးက သုံးချက်မျှထိုးလိုက်ရာ ထိုလယ်သမား ပြေးရလေတော့သည်။

ဖိုးနီးကြီးက ဓာတ်ပုံဆရာ ချန်ကိုဆိတ်အား “ဟေ့... ပေါက်ဖော်၊ ကျုပ်ကို လှလှရိုက်ပေးနော်... ကောင်းရင် ကျုပ်ရည်းစားဖို့ တစ်ပုံကူးမယ်၊ ဒိုးဒိုးပြား... ဒိုးဒိုးပြား” ဟု အော်ပြောလေသည်။

လူပျိုခေါင်းပန်းဒွေးက အားကျမခံဘဲ “ဟေ့... အတယ်၊ လူတို့လဲ လှလှရိုက်ပေးနော်... လှပြုံးတာမြင်ရင် တစ်ခါတည်း ရိုက်ပေတော့... စုန်းကျပ်... စုန်းကျပ်” ဟု အော်ပြောလေသည်။

ရွာသားတချို့က ဓာတ်ပုံဆရာသည် တရုတ်သူလှိုဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တီးတိုးပြောကြသည်။ ဂျပန်ဘုရင်ကို ဖမ်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘုရင်ခံ ခန့်ထားနိုင်မနိုင် တိတ်တဆိတ်လားရောက်စုံစမ်းနေဟန် တူကြောင်း၊ အချို့ကလည်း ဝန္တီသည် ရုပ်ဖျက်ပြီး တရုတ်ယောင်ဆောင်နေကြောင်းနှင့် ထင်မိထင်ရာ အမျိုးမျိုးပြောနေကြတော့သည်သာ။

ဓာတ်ပုံရိုက်တော့မည်အပြုတွင် ဦးသာဇောသည် ၂-လုံးပူးသေနတ်ကို နှစ်ချက်ဖောက်ပြီး ဓားလွယ်ကိုယ်စီလွယ်ထားသော သားများနှင့် အတူထိုင်လိုက်တော့သည်။

- ဓာတ်ပုံရိုက်အပြီးတွင် ဆူညံသွားလေတော့သည်။
- “ငါကတော့ ဖိုးစိန်စတိုင်နေလိုက်တယ်”
- “ငါကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး”
- “ငါကတော့ မခွဲတရို့လေးကွဲ့”
- “တော်စမ်းပါ၊ မင်းနေပုံဟာ မြွေဟောက်လို့ပဲ”
- “အောင်မာ... မင်းကတော့ ကျွဲမလို့ပဲ၊ ကျွဲမကို နွားထီးကန်တဲ့

မျက်နှာပါကွယ်”  
“သယ်... မင်းကတော့ နွားနှစ်ကောင်ကြားက မြေစာပင်ပုံလို့”

“မင်းကတော့... ပုစွန်ပုလွေမုတ်တဲ့မျက်နှာထား”  
“ဟေ့... မင်းကတော့ သူတောင်းစား ထမင်းဝတဲ့ မျက်နှာထား”

“အံ့မာ... မင်းမျက်နှာက သီဟိုဠ်စေ့လို့ပဲ”  
“တန်စမ်းပါ၊ မင်းမျက်နှာထားက ကဏန်းလည်ပင်းလို့ပဲ”  
“အေး... မင်းမျက်နှာထားကတော့ လင်းတအိုကြီးလို့”

စသည်ဖြင့် တားမနိုင် ဆီးမရအောင် ဆူညံအော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြတော့သည်သာ။

ထိုနောက် ရှင်လောင်းလှည့်လေတော့ရာ၊ ၃-နာရီကြာမှ ပြီးဆုံးလေတော့သည်။ သူကြီးဦးသာဇောကား ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်တော့ပြီ။

ညနေ ၄-နာရီအချိန်တွင် မန္တလေးပြန်ဖို့သူတော်ဦးနဲ့၏။ တရားစွဲစလေတော့သည်။ ကော့ဂလဲရွာပျော် တစ်ပါးတည်းသော ဓမ္မ ကထိက ဦးမေတ္တာသည် ရှင်ပြုပွဲမကျင်းပမီ တစ်ရက်အလိုတွင် ပဲပြုတ် သည်မယ်ထွေးအား ခိုးပြေးသွားသောကြောင့် ဖိုးသူတော် ဦးနဲ့အား တရားဟောစေရတော့သည်။ ဖိုးသူတော် ဦးနဲ့ဟောသော တရားတော်၏ အမည်ကား “ကြောင်ကြောင်ချင်း ကိုက်ပါလို့ ဆောင်းတွင်းလဝါဆို” တည်း။ ကြောင်တည်းဟူသော ကိလေသာ တရားဆိုးတို့သည် သတ္တဝါများအား အမြဲကိုက်သတ်စားသောက်နေကြသဖြင့် ကိလေသာတရားများကို လွင့်စဉ်သွားအောင် ကြိုးစားတိုက်ဖျက်ပြီး နိဗ္ဗာန်သောင်ကမ်းသို့ အမြန်ရောက် ရှိစေရန် ရည်သန်ကာ ဟောပြလိုက်သော တရားတော်ပါပေ။

တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်းတို့မှာ ဘာမျှနားမလည်ကြဘဲ ထမင်းသာအတွင်ဆာလာသောကြောင့် တရားပွဲ အမြန်ပြီးဆုံးစေလိုကြတော့သည်သာ။

ပန်းဒွေးတို့လူစုကား တရားရှည်လွန်းလှသောကြောင့် သည်းမခံနိုင်အောင် ဒေါသထွက်နေကြတော့သည်။

ဖိုးသူတော်ဦးနဲ့သည် တရားဟောနေရင်းက “သံသရာဝဋ်ထဲက” အစချီသော တေးထပ်တစ်ပုဒ်ကို အသံနေအသံထားဖြင့် ၅-ပေါက်သံတည်ပြီး သီဆိုလိုက်စဉ် ပန်းဒွေးတို့လူစုက ပါးစပ်ဆိုင်းလိုက်ပေးကြတော့

သည်။ ထို့နောက် "အလို... ဆရာနဲ့... ရွာစုန်းကြီး ရွာစုန်းကြီး... ဒါမျိုး အာယုတပွ... ဝုဇု ဝုဇု..." နှင့် မကျယ်တကျယ် အော်ကြသံကို ကြားရပြန်တော့သည်။

တေးထပ်ကို သီဆို၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ

"ဝမ်းစမ်း"

"တူးစမ်း"

"သရိုးစမ်း"

"ဖိုးစမ်း"

"ဖွားစမ်း"

"ဘကြီးစမ်း"

"ကြီးတော်စမ်း"

စသည်ဖြင့် တရားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဩဘာပေးသံကြီးကို ကြားရပြန်ဘိတော့သည်။

ဖိုးသူတော်ဦးနဲ့မှာကား လွန်စွာ သဘောကျသွားဟန် လက္ခဏာ ရှိပေသည်။ ၎င်း၏ မျက်နှာကား ပျားရည်သုတ်ထားဘိသိ။

"ဒီဖိုးသူတော်ဟာ ဇာတ်မင်းသား လုပ်စားရင် ကောင်းမှာပဲ" ဟု တီးတိုးပြောသံများကို ကြားရပြန်တော့သည်။

"ဇာတ်မင်းသား လုပ်စားရင် မင်းသမီးရှာရဦးမှာပေါ့" ဟူ၍ လည်းကောင်း... .

"ဟာ ဘာခက်သလဲ၊ သီလရှင်အသံကောင်းကောင်းတွေ တစ်ပုံ ကြီးပဲ" ဟူ၍လည်းကောင်း... .

"ဟေ့... ဒီလိုမပြောကြနဲ့၊ နောင်ဘဝကျရင် ဒုတ်သီတာမှာ သွားပြီးခံနေရမှာ မကြောက်ဖူးလား" ဟူ၍လည်းကောင်း ထင်ရာမြင်ရာ ပြောဆိုနေကြတော့သည်။

ဖိုးသူတော်ဦးနဲ့ တရားဆက်ဟောနေသည်မှာ အတော်ပင် ကြာ သွားချေတော့သည်။ သို့နှင့်အမျှ တရားနာသူတို့လည်း အထူးပင် ညောင်း ညာလာကြကုန်တော့သည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ချောင်းဆိုးသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ သို့ငြားလည်း ဦးနဲ့ကား တရားကိုဟောမြဲ ဟော နေချေတော့သည်။

ထိုအတွင်းမှာပင် အထူးပင် သည်းမခံနိုင်တော့သော ပန်းခွေး သည် တရားပွဲအတွင်းမှ ထသွားချေတော့သည်။ မကြာမီပင် "ဟေ့... .

မောင်နဲ့ မောင်ဘောနေတဲ့တရားပြီးဆုံးသွားလို့ တို့များနိဗ္ဗာန်ရောက်ရင် ရောက်၊ မရောက်ရင် မင်းဇက်အပြတ်ပဲဟေ့" ဟု ကတ္တားနစ်သော အသံ ဝါကြီးတို့ ကြားလိုက်ရတော့မှ တရားပွဲပြီးဆုံးလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ သာဓုမခေါ်ဘဲ "ကိုးကီးကူ... ကိုကီးကူး" နှင့် အော်ကြချေ တော့သည်။ ဘာကိုဆိုလိုသည်မသိ။

-\*

(၃)

တရားပွဲပြီးဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝက်သားဟင်းနှင့် ဧည့်ခံသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းတွင် လူစုံလေတော့သည်။ ကော့ဂလဲ ရွာမှ လေအိုးကြီးများအတွက် လေလဲထုတ်ရန် အခွင့်ကောင်း အခါ ကောင်း ကြီးပေတည်း။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အားကျမခံ ပြောဆိုကြသည်မှာ မှတ်သားဖွယ်ရာပင်။

ငဆန်းသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းအတွင်းမှ ရွေးဦးစွာ ထလာပြီးလျှင် မြန်မာနိုင်ငံကို အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ မခွဲဘဲ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် အမြဲတွဲထားသင့်ကြောင်း အဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် အောက်ပါ အတိုင်း ပြောလေတော့သည်။

"သွဲကြပါခင်ဗျား... သွဲထားနိုင်မှ ကောင်းတယ်၊ အပျိုချော ချောကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရင် သွဲပြီး လမ်းလျှောက်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လဲ ဇာတ်ပွဲထဲမှာ စုံသွဲမှ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်၊ စုံခွဲလို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ မီးရထားတောင်မှ လူစီးဖို့အသွဲတွေ ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ဆောင်းဝင်လာတဲ့ အခါမှာ သွဲပြီးနေမှကောင်းတယ် မဟုတ် လား၊ ပျော်တယ်မဟုတ်လား၊ ဇိမ်နို့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မခွဲဘဲ သွဲနေကြပါ... သွဲကြပါ" ဟု ပြောလေတော့ရာ ရွာသားအချို့က "သွဲမယ်... သွဲမယ်" ဟု ကြွေးဟစ်ကြတော့သည်သာ။

ဖိုးနီကြီးထလာလိုတော့သည်။

"ခွဲရမယ်... ခွဲရမယ်၊ ခွဲမှ ကောင်းတော့မယ်၊ ခင်ဗျား... ခင်ဗျားတို့ အနာမှာပြည်မှည့်လာပြီဆိုရင် ခွဲမှပျောက်တော့မယ် မဟုတ် လား၊ ဇနက္ခမင်းကို မြားမှန်တော့ ခွဲလိုက်မှ သက်သာသွားတယ် မဟုတ် လား၊ အုန်းသီးနဲ့ ငှူးရင်းသီးစားချင်ရင် မခွဲဘဲမစားနိုင်ဘူး၊ မခွဲဘဲ စားရင်

သွားတွေကို နုတ်နုတ်နုတ် ပြုစုပေးပါ။ ခွဲပြီးစားမှ သောတအရသာကို ခံစားနိုင်မှာပေါ့။ ပူအိုက်တဲ့ ရာသီရောက်ရင် မိန်းမနဲ့ သွဲပြီးနေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး” ဟု အော်ဟစ်ချေပတော့ရာ ရွာသားတစ်စုက “ခွဲမယ် ခွဲရမယ်” ဟု အော်ဟစ်ပြောဆို ထောက်ခံကြတော့သည်။

ငဆန်းထလာပြန်တော့သည်။

“အနာပြည်မည်နေရင် ခွဲတာနည်းနည်းမှ မကောင်းဘူး။ ပြည်နဲ့ သွေးတွေ ထွက်လာပြီး တေဇောလွန်လာလိမ့်မယ်။ ဝါယောလည်း ကဲလာ လိမ့်မယ်။ ပါစက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလဲ ကောင်းကောင်းလင်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ခွဲမဲ့အစား တရုတ်ဖယောင်းချက်နဲ့ သွဲလိုက်ရင် ပိုပြီး သက်သာသွားမယ် မဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ခဲတွေတောင် ဖေဖို့လိုတော့ မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း ခွဲတာကောင်းသလားဆိုတာ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ချေပပြီး ဝက်သားဟင်းပန်းကန်ကို ဆောင့်၍ ခွဲချလိုက်တော့ရာ ဟင်းရည်နှင့် ဟင်းဖတ်များသည် ဖိုးနီကြီး တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် ဖိတ်စဉ်စွန်းထင်းပေကျဲကုန်ဘိတော့သည်။

ဖိုးနီကြီးလည်း လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွားပြီးလျှင် ချက်ချင်းထလိုက်တော့သည်။

“ဇီဝ နားဆင်တော်မူကြပါခင်ဗျား။ ခွဲတာကောင်းကြောင်းကို ကျွန်တော်အခုချက်ချင်း ပြပါတော့မယ် ရှုစားတော်မူကြပါ”

ဟုအော်ဟစ်ပြီးလျှင် ခါးတွင်၌ ဝှက်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်တို့ကို အမြန်ဆွဲထုတ်၍ ငဆန်း၏ထိပ်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရာ ဆေးနံ့သည် ခေါင်း ကွဲပြီး သွေးများ ယိုစီးကာ မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲချေတော့သည်။ ရွာသား အချို့က ငဆန်းကိုကြည့်ရင်း “ခွဲလိုက်ပြီဗျ်... ခွဲလိုက်ပြီ သွဲကြပါ၊ ထူကြပါ” ဟု အော်ဟစ်ကြတော့သည်။

ဖိုးနီကြီးကား “သွဲ” ဟူ၍ အသံပြုသူတိုင်းအား မဲ၍သာလျှင် ရိုက်နေချေတော့သည်။ ရွာသားများလည်း အထူးချောက်ချားသွားကြပြီးလျှင် ငဆန်း၏ “အတွဲဘက်သား” နှင့် ဖိုးနီကြီး၏ ‘အခွဲဘက်သား’ များ အဖြစ် နှစ်ဂိုဏ်းနှစ်စုကွဲလေကြတော့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်ပင်လျှင် ရန်ပွဲကြီး စချေတော့သည်။ အသုံးပြုနိုင်သော လက်နက်များကို ရုတ်တရက် ရှာမရကြသဖြင့် အလှူမဏ္ဍပ်မှ ဝက်သားဟင်းပန်းကန်များကိုကိုင်ကာ ပေါက်ကြလေတော့ရာ ထိပ်ပြာ သူမရွာ၊ ထိပ်ကွဲသူမရွာ၊ မျက်နှာစုတ်ပဲ့သွားသူမရွာ၊ ထဘီပြာသွားသူမရွာ။

အဝတ်အစား၊ ဝက်သားဟင်း ပေကျဲကုန်သူတွေမရွားနှင့် ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေကြသည်။

သူကြီးဦးသာဗျောလည်း ရန်ပွဲကြီးကို ထိန်းလိုက်နိုင်ရန် ၂-လုံး ပူးသေနတ်ကို အထက်သို့ မြှောက်၍ ၂-ချက်ပစ်ဖောက်ရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း ယမ်းတောင့် ၂-တောင့်လုံးမှာ ဟောင်းစွမ်းလွန်းသဖြင့် စိုးစဉ်းမျှ အသံမထွက်တော့ချေ။

ထိုအတွင်းဝယ် ဝက်သားဟင်းအနံ့ကို ရကြသဖြင့် ကောင်ရေ ၁၀၀-ခန့်ရှိသော ခွေးအုပ်ကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာ အူပြီး အလှူမဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာကြပြီးလျှင် ပြန်ကျဲနေသော ဝက်သားတုံးများကို အားပါးတရ မြန်ရှက်စွာ ဟပ်ဖျိုကြတော့သည်။

ထိုမျှသာမကသေး မြေပေါ်တွင်လဲနေကြသော ရွာသူရွာသားများ၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် ကပ်နေတင်နေသော ဝက်သားတုံးနှင့် ဟင်းရည်များကို အလှူအယက် ဟပ်ဖျိုကိုက်ခဲစားသောက်ကြချေတော့ရာ၊ ပါးပြင်စုတ်သူစုတ်၊ ထဘီစုတ်သူစုတ်၊ ခွေးခံစုတ်သူစုတ်၊ ပေါင်နှင့် ခြေသလုံးစုတ်သူစုတ်နှင့် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားကြရ တော့သည်။

‘အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေက’ ဆိုဘိသို့ ‘ခွဲရောကြောင့် ခွေးရဲရသည်။ ခွေးများ ရဲဝံ့စွာ ဝင်ရောက်ကိုက်ခဲစားသောက်ခြင်း ခံရတော့သည်တကား။

‘တွဲရော’ (ဝါ) ‘သွဲရော’ ကြောင့် သွေးရဲရသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ကြသောကြောင့် သွေးများနီရဲစွာ ယိုစီးကျဆင်းကြရတော့သည်။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ကြရတော့သည်တကား။

‘ခွဲရော-တွဲရော’ ပြဿနာသည် လွန်စွာ စည်းလုံးညီညွတ်လျက် ရှိသော ကော့ဂလဲတစ်ရွာလုံးအား အကြီးအကျယ် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားစေဘိတော့သည်တကား။

ဓမ္မဝမဂ္ဂဇင်း  
၁၉၆၉၊ ဩဂုတ်လ၊



### ပထမဆုံးရုပ်ရှင်

(၀)

ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကြည့်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်ဖြစ်သည်။ နှစ်ကား ၁၉၁၈၊ လကား ဒီဇင်ဘာလ၊ နေရာကား မော်လမြိုင်၊ ရုပ်ရှင်ရုံ၏ အမည်ကား (ELECTRA) ဖြစ်သည်။ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ တစ်ခုတည်းသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပိုင် ရုပ်ရှင်ရုံဖြစ်သည်။ ဖက်မိုးပျဉ်ကာ မြေအခင်းနှင့် အလျားပေ ၄၀၊ အနံ ပေ ၂၀-ခန့်သာ ရှိလိမ့်မည်။

ယင်းရုပ်ရှင်ရုံတွင် နောက်မှီမရှိဘဲ ၁၀-ပေခန့်ရှည်သော ခုံတန်းရှည်များကို ထားရှိသည်။ စုစုပေါင်း ခုံတန်း ၁၅-ခန့်သာ ဆန့်သည်။ ကုလားထိုင်ဆို၍ တစ်လုံးမျှမရှိ။ မြေအခင်းမှာ မညီညာလှဘဲ နိမ့်ရှိုင်းသည့်နေရာလည်းရှိ။ မိုးမောက်သည့် နေရာလည်းရှိရကား လူမရှိသော ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် သတိမထားဘဲ ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်ပါက ခုံသည် တိမ်းစောင်းသွားပြီးလျှင် ထိုသူများမှာ ချော်ကျသွားတတ်သည်။ လူများများ ထိုင်နေသော ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်မှသာ စိတ်ချရသည်။

ဝိတ်ကားကြီးအနီး ရှေ့တန်းခုံ ၅-တန်းကို တတိယတန်းဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ယင်းတတိယတန်းကို မဆလာတန်းဟူ၍ လူသိများကြသည်။ မဆလာတန်း၏ ဝင်ကြေးမှာ ၂-ပြားမျှသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းမဆလာတန်း ဆုံးသွားလျှင် အလယ်ရှိ ခုံတန်း ၅-တန်းကို ဒုတိယတန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ဝင်ကြေးမှာ ၁-ပဲဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ၎င်းဒုတိယတန်းအနောက်ရှိ ခုံတန်းကို ပထမတန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားရာ ဝင်ကြေးအဖြစ် ၁-မူသာပေးရသည်။ မဆလာတန်းနှင့် ဒုတိယတန်း၊

ဒုတိယတန်းနှင့် ပထမတန်းအကြားတွင် အုန်းဆံကြီးလုံးကြီးတစ်ချောင်းစီကို ထုံးဖြူသုတ်၍ ရုံ၏အနံလိုက် ခါးဆစ်ခန့်အမြင့်တွင် ချည်နှောင်သွယ်တန်းထားသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်သည် မိမိရုံတွင် ကြည့်သူများလာအောင် စနေနေ့တိုင်း ထီဖွင့်ပေးလေ့ရှိသည်။ အခြားနေ့များတွင် ထီမဖွင့်ပါလော့ဟု မေးစရာရှိသည်။ အခြားနေ့များတွင် ထီမဖွင့်နိုင်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်သူနည်းသဖြင့် နေ့တိုင်းမပြုနိုင်ဘဲ စနေနေ့တွင်သာ ပြသသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်သူတိုင်း နံပါတ်ထိုးထားသည့် မိမိလက်မှတ်ကို ရုံပေါက်ဝတွင် ပြသရပြီးနောက် ၎င်းလက်မှတ် သိမ်းဆည်းကာ ရုံတွင်းသို့ ဝင်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ပြခါနီး ၁၀-မိနစ်ခန့်အလိုတွင် စင်ပေါ်သို့ Mr. Rosario အမည်ခံ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ရုံသူဌေး တက်လာပြီးလျှင် ပရိသတ် များအား ဆလံပေးလိုက်ရာ 'ဒီးယိုကွ' ဟု ပရိသတ်များက တခဲနက်ဩဘာပေးကြသည်။ Mr. Rosario (ဝါ) ဒီးယိုသည် တံခါးဘက်သို့ လှည့်၍ လက်ခတ်သုံးချက် တီးလိုက်ရာ ၎င်း၏ယောက်ဖ Mr. Xavir က မဲလိပ်များထည့်ထားသော ရေနံဆီသံပုံကြီးကိုကိုင်၍ စင်ပေါ်တက်လာသည် တွင် ပရိသတ်ကြီးက 'ဒီးပြားကွ' ဟု တခဲနက် ဩဘာပေးကြပြန်သည်။ ၎င်းနောက် Mr. Xavir (ဝါ) ဒီးပြားသည် သံပုံးကြီးထဲ လက်ထိုး၍ မဲလိပ်တစ်လိပ်စီ ၃-ကြိမ်နှိုက်ပြီးလျှင် ပေါက်ဂဏန်းများကို ကြွေးကြော်တော့သည်။ ပထမ ဒုတိယနှင့် တတိယပေါက်သည် ပွဲကြည့်သူအသီးသီး စင်မြင့်ပေါ်တက်၍ ဆုများကို ယူကြရသည်။

ပထမဆုမှာ တစ်ဖါလျှင် တစ်မူတန်သော ပိုလိုဇီးကရက် ၃-ဖာဖြစ်သည်။ ဒုတိယဆုမှာ တစ်ဖါလျှင် တစ်ပဲတန်သော ခေါင်းလောင်း တံဆိပ် စီးကရက် ၃-ဖာဖြစ်သည်။ တတိယဆုမှာ ကြံပဒေသာ ၃-ခိုင်နှင့် ဘင်္ဂလားကွမ်းယာ နှစ်ယာဖြစ်သည်။

ဆုရသူမှာ ကုလားဖြစ်လျှင် ပရိသတ်ထဲမှ "အီဆွတ်ကွ၊ မာမွတ်ကွ၊ အီဘရာဟင်ကွ၊ ဇိန်နန်းဘီကွ" စသည်ဖြင့် အော်ကြသည်။ တရုတ်ဖြစ်လျှင် "အာစ်ကွ၊ စောစ်တိတ်ကွ၊ ခေါက်ဆွဲကွ၊ ဖက်ထုပ်ကွ၊ ကော်ပြန်ကြော်ကွ" စသည်ဖြင့် အော်ကြသည်။ မြန်မာဖြစ်လျှင် အညာ သားကွဟူ၍ အော်ကြသည်။

ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာကို စနေနေ့ နံနက်တိုင်းတွင် ဘုံပြတ်ဟုခေါ်

သော မြင်းလှည်းနှင့် လှည့်လည်ကမ်းလှမ်းလေသည်။ ဘုံပြတ်ပေါ်တွင် တရုတ်လင်ပန်း ၂-ချပ်၊ မြန်မာလင်းကွင်းကြီး ၂-ခုနှင့် အသံအလွန် မြည်သော ကုလားစုံ ၂-လုံးကို အမြဲတီးပေးသည်။ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာ စာရွက်ကို ကိုက် ၅၀၀-ခန့်လောက်ကျမှ လမ်းပေါ်သို့ တစ်ရွက်စီ ပစ်ချ လေ့ရှိသည်။ ဘုံပြတ်ဘေးတွင် ကြော်ငြာလိုချင်၍ အပြေးလိုက်နေသော ကလေးသူငယ်၊ လူကြီးများမှာ မနည်းလှပေ။ ကြော်ငြာတစ်ရွက်ပစ်ချ လျှင် ဝိုင်းအုံ့လှယ်ကြရသည်။ မကြာမကြာလည်း ထိုးပွဲဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုလှသည်မှာ ကြာပေပြီ။ ကျွန်တော်ရုပ်ရှင်ကြည့်မည့် ညတွင် ပရိုတီယာ၊ ဇီဂုမ်းမား၊ အယ်ဒီပိုလိုနှင့် ချာလီချက်ပလင်တို့ ပါဝင်အသုံးတော်ခံသည့် ကားလေးကားကို ပြသမည်ဟု ကြော်ငြာကမ်းလှမ်းထားသည်။

ပရိုတီယာမှာ လွန်စွာချောမောလှပပြီး ကြာဟန်မူကြွယ်လှသည့် အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မြန်မာအငြိမ့် သဘင်လောကတွင် 'ပရိုတီယာ မယ်သိန်း'ဟူသော အမည်ဖြင့် မြန်မာ အငြိမ့်သမတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးသည်။ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပရိုတီယာနှင့် ရုပ်သဏ္ဍာန်ချင်းတူသည့်ပြင် ဟန်မူလည်း ကြွယ်သူတစ် ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မယ်သိန်းအား 'ပရိုတီယာ မယ်သိန်း'ဟု အမည် ဖြေကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ဇီဂုမ်းမားဆိုသူမှာ သူ့ခိုးဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည်။ ခိုးရာ၌လည်း ကောင်း၊ အထိုးအသတ်အပုတ်တွင်လည်းကောင်း၊ အလွန်တော်သူတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ ရုပ်လည်းချောလှသည်။

အယ်ဒီပိုလိုမှာမူ ကျန်းမာသန်စွမ်း လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဒိုင်ပင်အထိုးကောင်းသည်။ အထိုးအကြိတ်တွင်လည်း ပြိုင် ဘက်ကင်းလှသည်။ လူဆိုးစားပြ ၁၀၀-ခန့်နှင့် အယ်ဒီပိုလိုတစ်ယောက် တည်း ယှဉ်ထိုးလျှင် သူ့အမြဲအနိုင်ရခဲ့သည်ချည်း။

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါ ဇာတ်လိုက်များပါသည့် ရုပ်ရှင်ကား ကို ကြည့်ချင်လွန်းလှ၍ နေရာစောစောရရန် ညနေ ၅-နာရီကတည်းက ၂-ပြားပေးရသည့် တတိယတန်းလက်မှတ်ကို လက်မှတ်ရုံဝတွင် ၁-နာရီ ကျော်ကျော် ငဲ့လင့်စောင့်ဆိုင်းတိုးဝေ့ပြီး ဝယ်ရသည်။

-\*

(၂)

ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လူတွေဝင်လာကြပြီးလျှင် မိမိတို့ နှစ်သက်ရာ နေရာများတွင် ထိုင်နေကြတော့သည်။ ကြံစုတ်၊ ကွမ်းစား၊ တံတွေးထွေး၍ မြေပဲခွံကျွတ်စားရင်း စကားများကို ဟောဝင်ဖွာဟောဝင်ဖွာ ပြောနေကြသည်။ ဆေးလိပ်မှ မီးခိုးများသည် ရုံအတွင်း ပျံ့လွင့်နေကြ သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မဆလာတန်းမှ လူအချို့သည် အုန်းဆံ ကြိုးကိုလျှိုပြီး ဒုတိယတန်းသို့ တိတ်တိတ်ကူးပြောင်းကြသည်။ ဒုတိယ တန်းမှတလူလည်း ပထမတန်းသို့ အလစ်တွင် ကူးပြောင်းလိုက်ကြတော့ သည်။

မကြာမီ မဆလာတန်းတွင် ကြည့်နေသော မာမက်အီဆွတ် သည် ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ညောင်းညာသဖြင့် ခေတ္တမျှထပြီး အညောင်းဆန့်လိုက်စဉ် အနောက်ခုံတွင်ထိုင်နေသော စောတိတ်လျှောင် က မိမိသောက်နေသော စီးကရက်တို့ကို မာမက်အီဆွတ် ထိုင်နေရာ ခုံ ပေါ်သို့ ပစ်ချထားလိုက်သည်။ မာမက်အီဆွတ် ပြန်ထိုင်သောအခါ ဖင်ကို စီးကရက်မီး လောင်သဖြင့် ထခုန်ပြီး စောတိတ်လျှောင်ကို လှည့်ထိုးလေ သည်။ စောတိတ်လျှောင်ဘက်မှ အာစံ၊ လျှောင်စိန်နှင့် ဟုတ်စွမ်တို့ ဝင်ထိုးကြ၍ မာမက်အီဆွတ်ဘက်မှ အဗ္ဗဒူဂဖူး၊ အာဇစ်နှင့် မူဆာတို့ ဝင်ထိုးကြစဉ် ရုံအတွင်း ဆူဆူညံညံဖြစ်လာတော့သည်။ သည်တွင် ပန်ချာပီပုလိပ် ငါးယောက်ဝင်လာပြီး ထိန်းအုပ်လိုက်တော့မှ ငြိမ်သွားတော့ သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် မဆလာတန်းအတွင်းသို့ ကြွက်စုတ်တစ်ကောင် ဝင်လာသဖြင့် အတော်ပင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဇိန်နန်း၊ ဘီနှင့် ဖာတမာတို့ မိန်းမတစ်စုမှာ လန့်ပြီး 'အားလား'ဟု အော်ကြတော့ သည်။



၆-နာရီခွဲပြီ။ သို့ရာတွင် ရုပ်ရှင်မပြနိုင်သေး။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နှံ့အနီးတွင်ရှိသည့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံမှ စက်ပျက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စက်ဆရာလည်း စက်ကိုအမြန်ပြင်နေသည်။ ကိုရွှေစက် သူကောင်းသားကား လားလားမျှမပြု။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဖောက်ဖက် ဖုတ်ဖက်နှင့်သာ အသံပေးနိုင်တော့သည်။

၇-နာရီခွဲပြီ။ စက်ပြင်မပြီးသေး။ ၈-နာရီထိုးပြီ။ စက်ပြင်၍ မပြီးသေး။ တစ်ရုံလုံးလည်း မှောင်နေပြီ။ သေးစော်တွေကား တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ် ပိုပြီး နံလာတော့သည်။ ပရိသတ်ထဲမှ “ပိုက်ဆံပြန်ပေး... ပိုက်ဆံပြန်ပေး”နှင့် အော်လာကြတော့သည်။ သည်အထဲတွင် “ဖီးယိုနှင့် ဖီးပြားက” ဟူ၍ သံပြိုင်အော်ဟစ်လာကြတော့သည်။

ကျွန်တော်ကား ဓာတ်ဖီးစက် အမြန်ပြင်ပြီးပါစေဟု ဆုတောင်းနေလေသည်။ သို့မှလည်း ပရိုတီယာ၊ ဇီဂမ်းမား၊ အယ်ဒီပိုလိုနှင့် ချာလီ ချက်ပလင်တို့ကို အားပါးတရ ကြည့်ခွင့်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

“ပြပါတော့ဗျ်... ပြပါတော့ဗျ်... ဖီးယိုနှင့်ဖီးပြား... ပိုက်ဆံပြန်ပေး... ပိုက်ဆံပြန်ပေး”

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ဓာတ်ဖီးတစ်ချက် လင်းလာသဖြင့် ပရိသတ်များ အားတက်ပြီး ခွေးလိုအူ၊ ကြောင်လိုအော်ကြစဉ် ဖီးပြန်မှိတ်သွားရကား ဆဲလိုက်ကြသည်မှာ နားမချမ်းမြေ့စရာပင်တည်း။

မကြာမီပင် ဓာတ်ဖီးများပြန်လင်းလာတော့ရာ ပရိသတ်ထဲမှ ခွေးအူသံ၊ ကြောင်အော်သံ၊ နွားသံနှင့် ဆိတ်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည့် အကြားတွင် “ကိုကီးကူ... ကိုကီးကူ” ဟူသော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လွှမ်းအုပ်သွားတော့သည်။ ဘာအမိပ္ပယ်ရှိကြောင်းကိုကား မသိပါ။

ချက်ချင်းပင် ရုံပိုင်ရှင်မစ္စတာဖီးပြားနှင့် ၎င်း၏ယောက်ဖတော် မစ္စတာဖီးယိုတို့ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာကြပြီး ထီးဖွင့်လေတော့သည်။ ထိုပေါက်သူသုံးဦးတို့ စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး ဆုအသီးသီးခံယူကြစဉ် ရှေးနည်းအတိုင်းပင် သရော်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ခွေးအူသံများလည်း နှောလျက်ပါလာသေးသည်။

ည ၉-နာရီတိုင်ပြီဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်စတင်ပြသခါနီးတွင် နှံ့၊ ခုနစ်လုံးမောင်၊ ဝါးလက်ခုပ်ကြီး ၅-လက်နှင့် ဘင်ခရာပါဝင်သော အတီးပိုင်းတော်သားများက ပဏာမတီးလုံးတစ်ပုဒ်ကို ဆူညံသွားအောင် တီးမှုတ်၍ ပြီးဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်...

“ကမ္ဘာတွင်... မနှိုင်းယှဉ်... ထီးပြသဒ်လင်းသည်။ ရာဇဝင်သဏ္ဍိန်းတွင် ဘီးလပ်မြို့အရင်းတည်း။ မဟာမိတ် ဖွဲ့စည်း... ဖွဲ့စည်းသည်။ သက်တော်ရာကျော်ရှည် စစ်တော်ပြေငြိမ်းသည်။ ဥပဒေ ဖြတ်ထိုးအတည်း။ ဘီးလပ်မြို့ ပါလီမန် ရာပြည်ထောင်မင်းအများတို့ အချင်းချင်းပ ပေါင်းသင်းစိတ်ထားညီ၊ ဂျော့ဘုရင် ရွှေဘုန်း နေတနွန်း ပမာတူ ထီးနန်းသတ္တဝါဗိုလ်လူ ကြည်ဖြူ အုပ်စိုးတော်မူ... ၊ ဝရိတ် ဗြိတိန် သာသာကြည်ကြည် ဝိုင်းလို့ဂျာမန် ဘာလင်တိုင်းကို မဆိုင်းဘဲ အောင်တော်မူ... ၊

“ကင်းဂျော့နှင့် ကွင်းမေရီဒေဝီ... ဖီးပိုင်အုပ်ချုပ်သည်။ အေစီကျတဲ့ မြန်မာပြည်... ပြည်... မြည်... ကြီးပွားတော့မည်”

စသည်ဖြင့် မိန်းမရွာတစ်ဦး၏ ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် သီဆိုလိုက်သော ဖော်လံဖားသီချင်းသံသည် တီးဝိုင်းအတွင်းမှ ထိုးထွက်ပေါ်ပေါက်လာတော့ရာ ပရိသတ်များ အထူးဩဘာပေးကြတော့သည်။

သီချင်းဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်ရှင်စတင်ပြလေတော့ သည်။ ပထမဆုံး ဂျော့ဘုရင်နှင့် မေရီမိဖုရား ၂-ပါးတို့ ပုံကို ပြသရာ ပရိသတ်ထဲမှ “ကင်းဂျွတ်နဲ့... ကွင်းမဲကြီး”ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်တွင် အော်သူကို ဖမ်းဆီးရန်ပန်ချာပီ ပုလိပ်တစ်ဦး ပေါ်လာတော့မှ ရယ်သံ များ တိတ်သွားတော့သည်။

ယင်းပန်ချာပီပုလိပ် ရုံပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “မောင်ကြီးပန်ချာပီ ကလေးခဏအိုစမ်းပါ... ၊ ကျွန်မ ခါနာခေါက် ချင်ပြီ” ဟူသော အသံဝါကြီးသည် ရုံထောင့်မှ ပေါ်လာတော့ရာ ဝါးခနဲ ရယ်သံကြီးပေပ။

အယ်ဒီပိုလိုပေါ်လာတော့ရာ အထူးပင် လက်ခုပ်တီးကြတော့သည်။ အယ်ဒီပိုလိုသည် မြင်းပေါ်မှ နောက်ပြန်ကျွမ်းပစ်ဆင်းပြီး မိမိအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြသော တစ်ရာကျော်မျှရှိသည့် ဓားပြအုပ်ကြီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရာ ဓားပြ ၅၀-ကျော်ခန့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပစ်လဲကုန်ကြစဉ် “အယ်ဒီပိုလိုကွ... ထိုးပေး... ဆော်ပေး... အုပ်ပေး... ချပေး... နှံ့ပေးကွ” စသည်ဖြင့် ပရိသတ်များ အထူးသဘောကျ၍ အော်ဟစ်ဩဘာပေးကြစဉ် ကားသည် အထူးတုန်လာပြီး လျှင် ပြတ်သွားလေတော့သည်။ ထိုမျှမကသေး ဓာတ်ဖီးစက်လည်း ပြန်ပျက်သွားရကား မအော့နှင့် ကလော်ဆဲသံများမှာ အတောမသတ်

ပေါ်လာတော့သည်။

“အပြန်ဖွင့်ပေး... အဖွင့်ပေး... ပိုက်ဆံပြန်ပေး... အိယို မအေးပေး... အပြားခွေးမသား” စသည်ဖြင့် ဆဲဆိုကြသံများမှာ အထူးပင် မကြားစွဲမနာသာ။

ထိုစဉ်ပင် မဆလာတန်းထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးရှသော အသံသည် ပေါ်လာတော့၏။ အဘယ်အသံနည်း။

“ဟဲ့ သေချင်းဆိုး... ငါ့ဖင်ဆိတ်ဦး၊ ငါ့ဖင်ဆိတ်ဦး... ဆိတ်ဦး... မအေး”

ထိုအသံနှင့်အတူ ဦးခေါင်းကို ခုံဖိနပ်နှင့် ရိုက်သံများ ပေါ်လာတော့သည်။

အသူဌေး... ။

အခြားမဟုတ်၊ မဖာတမာဖြစ်ပါသည်။ မဖာတမာသည် သူ့ကို ဖင်ဆိတ်သည်ဆိုပြီး သူ့အနောက်တွင် ထိုင်နေသော စောတိတ်လျှောင်ကို ခုံဖိနပ်နှင့် သည်းသည်းမည်းမည်း ရိုက်နေတော့သည်တကာ။ မဖာတမာ ဘက်မှ ဇိန်နန်းဘီ၊ ဒေါ်ကလီဇာနှင့် မာရရန်ဘီဘီတို့ ဝင်ပြီး ခုံဖိနပ်နှင့် ရိုက်ပေးကြသည်။ ထိုမျှသာမကသေး မူဆာ၊ မာမက်၊ အီဆွတ်၊ ဝါဟစ်ခန်နှင့် အဗ္ဘာဒူဂန်တို့လူစု စောတိတ်လျှောင်ကို ဝိုင်းထိုးကြတော့သည်။

စောတိတ်လျှောင်ဘက်မှ အာစံ၊ အာဖတ်၊ လျှောင်စိန်၊ လျှောင်နှင့် ဘွန်ကီးတို့ ဝင်ထိုးပေးကြသည်။ ဆေးလိပ်အိများဖြင့် ပေါက်ကြတော့သည်။

ဤရန်ပွဲသည် မဆလာတန်းမှ ဒုတိယတန်း၊ ဒုတိယတန်းမှ ပထမတန်းသို့ ကူးစက်သွားပြီးလျှင် တစ်ရုံလုံး ဆူအံ့ညံ့လာလေတော့သည်။

“ချ... ချ... ချ” ဟူသော အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ကျွန်တော်ကား ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်း ဆက်လက်နေရန်မသင့်တော့ပြီဖြစ်၍ ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်နေကြသော မဆလာတန်းအတွင်းရှိ လူစုကြီးထဲမှ အမြန်တိုးထွက်ပြီး နေအိမ်သို့ အမြန်ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။

မဆလာတန်းမှအထွက်တွင် “လုပ်ပါဦး... ကိုအီဆွတ်” ဟူသော မဖာတမာ၏ စူးရှသော အော်သံနှင့် စောတိတ်လျှောင်၏ အော်သံဆိုးကြီးများကို ယနေ့တိုင် ကြားယောင်မိသေး။

ထိုညကွင် ဆယ်နာရီထိုးသော်လည်း ဓာတ်မီးပြင်၍ မရသောကြောင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်အပေါင်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ပိတ်ကားကြီးကို ခဲလုံးကြီးများဖြင့် ပစ်ခွဲကြသဖြင့် ပွဲကို ဆက်လက်မပြုဖြစ်တော့ဘဲ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရကြောင်းနှင့် နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ကြားသိရတော့သည်။

**မြတ်ပန်းဝတ်ရည် ရုပ်ရှင်စာစောင်**  
၁၉၅၇ ခုနှစ်၊



### ဝိဇ္ဇာထိုက်ကြီး

အခါကား နွေရာသီတက္ကသိုလ်ကျောင်း ပိတ်ထားစဉ်။ နှစ်ကား ၁၉၃၃-ခု၊ လကား တန်ခူး၊ ရက်ကား လဆန်း ၁၄၊ နေ့ကား စနေတည်း။ ကျွန်တော် ဝိဇ္ဇာ(မြန်မာစာ)ဂုဏ်ထူးတန်းကို အောင်မြင်ကြောင်း စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးစအခါဖြစ်သတည်း။

ထိုနှစ်တွင် ဘီအေတန်းအောင်သူကို ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရဟူ၍လည်း ကောင်း၊ အချို့ကမူ ဝိဇ္ဇာခံရဟူ၍လည်းကောင်း ပြောင်လျှောက်ကာ ခေါ်စပြုလာကြလေပြီ။

ပူပြင်းလှသော ရာသီဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အိမ်ထဲတွင် မနေနိုင်တော့သော ကျွန်တော်သည် ခပ်ပျင်းပျင်းရှိလာသည်နှင့် အိမ်ဘေးရှိ မရမ်းပင်ကြီးအောက်၌ ပက်လက်တုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ လောကကြီး၏ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ အပြာဖြာတို့ကို စဉ်းစားနေမိတော့သည်။

ထိုစဉ်ပင် ကျယ်လောင်သော မောင်းသံများသည် မြည်ဟီးလာပြီးလျှင် ဖူးရှသော အသံများကိုလည်း ကြားမိရကား ကျွန်တော်သည် နားစွင့်ကာထောင်မိပါတော့သည်။

“ယနေ့ည နဝင်းကိုက်တဲ့ ၉-နာရီအချိန်မှာ ကော့ဂလဲရွာရှိ မင်္ဂလာရုံတော်ကြီးတွင် ရပ်ရွာမိဘ၊ အစ်ကိုအစ်မ၊ ယောက်ဖ၊ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ၊ ကြီးဒေါ်၊ ဦးလေး၊ ဘကြီးနဲ့ အဘိုးအဘွားတို့ပါမကျန် ရှုစားနိုင်ရန် တစ်ခါမှမပြုဖူးသေးတဲ့ ‘အယ်ဒီဂိုလို’ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို ငွေကြေးအကုန်အကျခံပြီး ငှားယူပြသပါတော့မယ်၊ ခု... ခု... ခု”

“အသံထွက် အင်္ဂလိပ် ‘အယ်ဒီဂိုလို’ဇာတ်ကားကြီးပါဗျ။

### ဝိဇ္ဇာထိုက်ကြီး

တက္ကသိုလ်ပြည်က ဝိဇ္ဇာခံရကြီးတစ်ပါးက အင်္ဂလိပ်စကားများကို ဘာသာပြန်ပြီး ပြောပြပါလိမ့်မယ်ဗျ...၊ ခု... ခု... ခု... ယီးတီးယားတားသာမြင်ညောင်ည ကားမတုတ်ဘူးဗျ၊ အဆန်းတစ်မျိုးနဲ့ ဝမ်းစမိုး ခါးပန်းကြိုးနဲ့ ဖမ်းသူခိုး ခေါ်ရလောက်အောင် နောင်မကြည့်ရလားလို့ အပြစ်တင်မစောကြနဲ့တော့ အယ်ဒီဂိုလို မျောက်လိုကျွမ်းပစ်တာတွေ၊ မြင်းစီးတာတွေ၊ ဒိုင်ဗင်ထိုးတာတွေကို မနှေးသိရအောင် အပြေးကြည့်ကြပါခင်ဗျ...၊ ကလေး ၂-ပြား၊ လူကြီး ၁-ပါး ဘုန်းကြီး ၅-ပြား၊ ဖိုးသူတော် ၆-ပြားပါတဲ့ ဗျ... ခု... ခု... ခု”

ထိုမောင်းသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ‘တက္ကသိုလ်ပြည်က ဝိဇ္ဇာခံရကြီးတစ်ပါး’သည် မည်သူပါသနည်း။ မည်သူ့ကို ဆိုလိုပါသနည်းဟူ၍ ကျွန်တော်ဝေခွဲမရသောကြောင့် စဉ်းစားတွေးဆနေစဉ် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဆယ်အိမ်ခေါင်းမောင်ဖိုးဘ ဝိုလိုစီးကရက်တစ်ဖာကိုကိုင်ကာ ကျွန်တော့်ထံသို့ မမြော်လင့်ဘဲ အရှေးထကြီးရောက်လာပေတော့သည်။  
(ဖိုးဘ) “အလို... မိတ်ဆွေနဲ့ အခန့်သင့်လာတွေ့ရတာ အင်မတန် ဝမ်းသာသဗျာ”

(ကျွန်တော်) “အလို... ကိုဖိုးဘပါတလား၊ ဘာကိစ္စပြန်တုံး...၊ ကျွန်တော် အေးအေးပဲ နေပါရစေဗျာ...၊ ပူလွန်းလို့ပါ”

(ဖိုးဘ) “ဟော... ဂလဲကျတော့ မနွဲ့ရဘူးခင်ဗျ...၊ ခင်ဗျား ဝိဇ္ဇာခံရဖြစ်သွားလို့ ဆွေးမကြီးသွားစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို အရင်က ကျုပ်ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးခဲ့တာကို မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ ခင်ဗျား ထမင်းဆာတယ်ပြောလို့ ကျုပ်... ပဲလော်တစ်ပြားဖိုး ဝယ်ပြီး ခင်ဗျားကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းစိုက်ခဲ့တာတွေကို မေ့သွားပြီလား...၊ ခင်ဗျား ဝန်ထောက်မဖြစ်ခင် ကျုပ်တို့ရပ်သူရွာသားတွေကို အသိဉာဏ်တိုးပွားအောင် လုပ်ပေးသွားဦးမှပေါ့ဗျာ”

(ကျွန်တော်) “ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲဗျ...၊ လင်းပြစမ်းပါဦး...၊ ခင်ဗျားအလိုကို လိုက်မိပြီး အရင်တစ်ခါက ဘောလုံးပွဲမှာ(ဝဇီကိုင်)လုပ်ပေးစဉ်က ကျုပ်ထွက်ပြေးခဲ့ရတာတွေကို ခင်ဗျားမှတ်မိဦးမှာပေါ့၊ အခုတစ်ဖန် ကျုပ်ထွက်ပြေးရအောင် လာခေါ်ပြန်တာလား၊ ကျုပ်ဖြင့် အင်မတန်ကြောက်သွားပြီဗျာ”

(ဖိုးဘ) “ဒီတစ်ခါတော့ မပြေးရစေတော့ပါဘူး... စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျားနာမည်ကြီးဖို့ဗျ၊ ခုနက တီးသွားတဲ့ မောင်းသံကို ကြားလိုက်ရဲ့

မဟုတ်လား။ အဲဒီမောင်းသံတွေဟာ ဒီည ကျုပ်တို့ရွာမှာ (အယ်ဒီပိုလို) အင်္ဂလိပ်ရှင်ရှင်ကားကြီး ပြမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကြော်ငြာတဲ့မောင်းသံ တွေပေါ့ဗျ”

(ဂျွန်တော်) “ကျုပ်ကြားလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ...။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို လက်မှတ်ရောင်းချင်လို့လား။”

(ဖိုးဘ) “အို... ဘယ်က လက်မှတ်လားရောင်းရမှာလဲဗျ...။ ခင်ဗျားကို စကားပြန်လုပ်ခိုင်းမလို့ဗျ။ အယ်ဒီပိုလိုဇာတ်ကားထဲမှာ အင်္ဂလိပ် စာတန်းတွေပါနေလေတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေဟာ နားမလည်ကြဘူး ဗျ...။ ခင်ဗျားတို့လို အင်္ဂလိပ်စာ ခွတ်ဒက်ရွက်ရွက် တတ်နေတဲ့ ဝိဇ္ဇာ ဗိုလ်တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စာတန်းတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ဘာသာပြန် ဖေးမှ ပရိသတ်က နားလည်နိုင်မှာဗျ...။ ခင်ဗျား ဝိဇ္ဇာတောင် ထိုသွားမှပဲ ဒီရွာမှာ ပဏ္ဍိတတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူး ပြုပြီး စကားပြန်အဖြစ်နဲ့ ဒီရှင်ရှင်ပွဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီစမ်းပါဗျာ။ ဒီဇာတ်ကားကြီးကို ကျုပ် ငွေတစ်ဆယ်တောင်ဖေးပြီး ငှားလာခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်ကို ကယ်စမ်းပါဗျာ၊ ရော့... ကျုပ်ပွဲချင် ပွဲသွားပါစေ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား အတွက် ပိုလိုစီးကရက်တစ်ဖာ ဝယ်လာခဲ့တယ်၊ ရုပ်ရှင်ပွဲပြီးသွားတဲ့အခါ ပိုလိုစီးကရက်တစ်ဖာ နောက်ထပ်ဆုချဦးမယ်၊ အသင့်ပြင်ထားနော်၊ ဒီည ၇-နာရီမှာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လှည်းနဲ့ လာကြိုပါမယ်၊ မမေ့နဲ့နော် ဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်ပြပွဲတွင် စကားပြန်မလုပ်လိုလှချေ။ သို့ရာတွင် ဖိုးဘအား သနားမိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အများကပင် သွေးကြီး သည်ဟု အပြစ်တင်ခံရမည်ကို ဖိုးရှဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပျင်း ပြေစေရန်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် လုပ်မိတော့မည်ဟု ဖိုးဘအား ကတိဖေးလိုက်ရတော့သည်။ သို့ရာတွင် သည်အကြိမ်တွင်လည်း ယခင် ဘောလုံးပွဲတွင် ‘ဝဇီကိုင်’ လုပ်ပေးခဲ့သည့်အခါကကဲ့သို့ပင် ပြေးရဦးမည် လားဟူ၍ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် နေမိတော့သည်သာ။

-\*  
(၂)

ကျွန်တော်သည် ထိုရက်တွင် ညစာစားပြီးသော် တက္ကသိုလ် လှေအသင်း ဘလေဇာအစိမ်းပုပ်အရောင်ကို ဝတ်ရုံလိုက်ပြီးလျှင် အသင့်

စောင့်နေတော့ရာ ည ၇-နာရီအချိန်တွင် ဖိုးဘသည် သူကြီးဦးသာဗျော နောက်လိုက် ၁၀-အိမ်ခေါင်းများနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ထံသို့ နွားလှည်း ၂-စီးဖြင့် ရောက်လာလေတော့သည်။

လှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး လိုက်ပါသွားစဉ် သူကြီး ဦးသာဗျောသည် သူ၏ ပါးစပ်ကြီးကိုဟကာ ကျွန်တော်၏အနီးသို့ ကပ်လာပြီး ထင်ရာပြောနေချေတော့သည်။

“မောင်ရဲ့... မောင်ဝိဇ္ဇာထိုက်သွားပြီဆိုတာ ကြားရလို့ ကျုပ်မှာ ဖြင့် အများကြီး ဝီတိဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်မိတော့တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဗမာ ရာဇဝင်ထဲမှာ ပထမဦးအောင်နဲ့ မောင်တို့ ၂-ယောက်သာ ဝိဇ္ဇာထိုက်ကြသေး တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ဆီမှာ ပြာတွေမရှိဘူးလား၊ ကျုပ်ကို နည်းနည်း မစပါလား၊ ကျုပ် လိပ်ခေါင်းထွက်နေလို့ပါ”

“ပြာလိုချင်ရင် ရနိုင်ပါတယ်၊ လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ ကျွန်တော် တို့အိမ်က မီးဖိုထဲမှာ အများကြီးရှိပါတယ်၊ သူကြီးမင်းအိမ်မှာလဲ ရှိမှာပေါ့၊ ပြာတွင်သာမက မီးသွေးလိုချင်ရင်လဲ ရနိုင်ပါတယ် သူကြီးမင်း၊ ဘာလုပ် မလိုလဲ”

“ကျုပ်က ဒီမီးဖိုထဲက ပြာတွေကို ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြဒါသတ်ထားတဲ့ ပြာကိုပြောနေတာပါ”

“ဒီ ပြဒါပြာမျိုး ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိသေးပါဘူး သူကြီးမင်း”

“ဒါဖြင့်ရင်... မောင် ပုပ္ပားတောင်ကို ဘယ်တော့သွားမလဲ၊ ရောက်လို့ရှိရင် ကျုပ်ဖို့ နွယ်ရှင်တစ်ကောင်လောက် ဖမ်းဆောင်လာပေး ပါနော်၊ ကျုပ် ချက်စားချင်လို့ပါ၊ မမေ့နဲ့နော်၊ မောင်ဟာဖြင့် ကျုပ်တို့ ကော့ဂလဲရွာမှာတော့ ပဏ္ဍိတအစစ်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ အရင်ဘဝမှာ ပညာအဓိကဆုကို တောင်းလာခဲ့ဟန်တူတယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာသူရွာသားတွေ ကတော့ ပညာဗဟုသုတ နည်းလေတော့ အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးဘဝကို ရောက်နေကြရတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်တို့လို ပညာရှိ ဝိဇ္ဇာဗိုလ်ကြီး တစ်ပါးကသာ ပညာနို့ရည် တိုက်ကျွေးမယ်ဆိုရင် အသိဉာဏ် ထွန်းတောက်လာကြမှာပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေဟာ ကံထူးလို့ အင်္ဂလိပ် ရုပ်ရှင်ကို ဒီညမှာ ကြည့်နိုင်ကြတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာတန်းတွေပါနေတဲ့အတွက် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ နုဇာနာမိ မသိနိုင်ကြပါဘူး၊ ဝေဘူလတောင်မှာ ဂုဏ္ဍိန်တစ်ထောင် စောင့်နေတဲ့ ဥဿဖယားလိုပေါ့၊ ယူဖို့မလွယ်လှဘူး၊ ကျုပ်ဖြင့် မောင်

အတွက် ဝမ်းသာလှသကဲ့သို့ ပထမတော့ ဟိုသုသာန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဦးဇော်ကို ရုပ်ရှင်ပြပွဲမှာ စကားပြန်လုပ်စေဖို့ စီစဉ်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သဘောမကျဘူး။ သူတတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားတွေက ဟို... ၆-ဘာသာစာအုပ်ထဲမှာ ပါတာလောက်ပဲ။ စီအေတီ-ကက် သမင်၊ ဒီအိုဂျီ-ဒေါ့ ကြောင်၊ ဂျီအိုအေတီ-ဂုတ် ခွေး၊ ဒါလောက်ပါပဲ။ မောင်တို့လို တော့ပါရဂူ ဘယ်ဟုတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ် နှစ်ဖက်ကမ်း ခတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင်ပြပွဲမှာ စကားပြန်လုပ်ပေးဖို့ မောင်ကို တောင်းပန်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဖြင့် အဲဒီအင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ကား အစမ်းပြကြည့်တာကို မြင်ခဲ့ပြီးပြီ။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ကားပါပဲ။ ဒီကားထဲမှာ အယ်ဒီပိုလို သာမက ဂျော့ဘုရင်၊ ဝေလမင်းသား၊ ချာလီချက်ပလင်တို့အပြင် မောင် ဘဌေး၊ ခင်ခင်နုနဲ့ ဦးရွှေရိုးတို့လဲ ပါကြသေးတယ်။ ဒီကားကို မောင်ကြည့် လိုက်ရရင် အင်မတန် သဘောကျမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဦးသာဗျော၏ စကားများကို ကြားမိလိုက်သော် ပြုံးမိတော့သည်။ ယခုညတွင် ပြမည့် အယ်ဒီပိုလိုရုပ်ရှင်ကားထဲတွင် အယ်ဒီပိုလိုသာမက အဘယ်ကြောင့် ဂျော့ဘုရင်၊ ချာလီချက်ပလင်နှင့် မြန်မာဇာတ်လိုက်အချို့ ပါဝင်နေကြောင်းကိုကား ဝေခွဲ၍ မရနိုင်တော့ချေ။

ည ခုနစ်နာရီခွဲ အချိန်တိတိတွင် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့သို့ ရောက်လာတော့သည်။ ပွဲရုံရှေ့တွင် ဝိဇ္ဇာမိဂ်ကြီးကို ဖူးမြင်လို၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြ သော သူတို့၏အရေအတွက်မှာ များလှပါဘိတောင်း။ ကျွန်တော် လှည်းပေါ်မှဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း အဘွားကြီးအချို့သည် ကျွန်တော့်အား ရှိခိုးကြတော့သည်ကို အံ့ဩစွာ မြင်လိုက်ရတော့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ငရဲကြီးမည်ကို စိုးရွံ့ပြီး ပွဲရုံအတွင်းသို့ အမြန်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရတော့သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့တွင် ကော့ဂလဲရွာ ပန်းချီဆရာ ကိုဘညောင် ရေးဆွဲထားသော အယ်ဒီပိုလို၏ ပန်းချီကားချပ်ကြီးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရတော့ သည်။ ထိုပန်းချီကားချပ်၏ အောက်ခြေတွင် (အယ်ဒီပိုလို၊ ရေးဆွဲသူ ကိုဘညောင်) ဟု စာတန်းထိုးထားသော်လည်း အယ်ဒီပိုလိုနှင့် လုံးဝမ တူဘဲ ခေါ်တောကုလားတစ်ယောက်နှင့် ဆင်ဆင်တူနေတော့သည်။

အယ်ဒီပိုလိုသည် မိမိဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဆင်တစ်ကောင်ကို ရွက်ထား၏။ လက်တစ်ဖက်ပေါ်တွင် မြင်းမိုရ်တောင်ကို ပင့်နေသော

ဟနုမန်ပျောက်ကို မထားပြီးလျှင် ကျန်တစ်ဖက်ပေါ်တွင်ကား လမ်းကြိုတ်ရထားတစ်စီးကို မထားလေတော့သည်။ ထို့ပြင် ဆေးပေါလိပ်ကြီးတစ်လိပ်ကို ပါးစောင်တွင် ခဲထားလျက် ပေါင်ရင်းနှစ်ဖက်တွင်ကား ထိုးကွင်းများ ထိုးထားလေသည်။ ခြေနှစ်ဖက်တွင် ဒရပ်မိစီး ဦးကော့ဖိနပ်တစ်ရုံကို စီးထားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအယ်ဒီပိုလိုပုံကိုကြည့်ပြီးလျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

(ဦးသာဗျော) “အလို... မောင် ဝမ်းသာလို့ ရယ်တာလား”  
(ကျွန်တော်) “မှန်ပါ သူကြီးမင်း”

ပွဲရုံအနီးရှိ မုန့်ဆိုင်များတွင် လူတွေစုံနေတော့သည်။ ကာလသားတိုင်းလိုလိုပင် အယ်ဒီပိုလိုမြင်းစီးနေသော ပုံပါသည်ဆိုပြီး ပိုလိုစီးကရက်တစ်ဖာစီ ဝယ်ယူနေကြတော့သည်။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမဲကား ၂-ပြားတန် ခေါင်းလောင်းတံဆိပ် စီးကရက်တစ်ဖာကို ဝယ်ယူပြီး ပိုလိုစီးကရက်ဗူးခွဲထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်တော့သည်။

ပွဲရုံရှေ့တွင် ကလေးတစ်စုသည် “အယ်ဒီပိုလိုကွ” ဟု အော်ဟစ်ကာ မကြာမကြာ ထိုးနေကြတော့သည်။ အချို့မှာ မြေပေါ်တွင် ဒိုင်ဗင်ထိုးနေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ခွေးများလည်း ဝင်၍ရှုပ်နေကြတော့သည်။ တစ်ခါတရံတွင် ကလေးတွေ ဒိုင်ဗင်အထိုးတွင် ဇက်နှင့်ကျသဖြင့် ဒဏ်ရာရသွားသောကြောင့် ထမ်းယူသွားရချေတော့သည်။ ကလေးအချို့မှာ မျက်နှာဖုံး ရှာမရသောကြောင့် မိမိတို့မျက်နှာများအား အိုးမဲသုတ်လိမ်းထားကြသည်ကို မြင်မိရာ တစ္ဆေကလေးများပေလားဟူ၍ပင် ထင်မှတ်ရတော့သည်။ ထိုစဉ် ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမဲ၏ဇနီးဖြစ်သူ မမဲတူသည် “ငြိမ်ငြိမ်နေကစားနေနော်” ဟုဆိုကာ အိုးမဲရောင်နှင့် အသာရောင်တစ်ရောင်တည်း ဖြစ်နေသော မိမိသားကလေးအား နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး ရုံထဲသို့ ဝင်မည်အပြုတွင် အိုးမဲပေနေသော သူမ၏မျက်နှာကို မြင်ကြ ရသော လူအများသည် ရယ်သွမ်းသွေးကုန်ကြတော့သည်။

“အောင်မယ်... နင်တို့က ငါ့ကို ဘယ်လိုကောင်မမျိုးလို့ ထင်မှတ်နေကြသလဲ၊ မမဲတူတဲ့နော်... တစ်မဲတည်းရှိတယ်၊ ဘာမှတ်ကြသလဲ၊ မာလကာပင်ဖျားမှာ ပြာတာလင်မယားကို၊ မဆလာနဲ့ ကင်စားမယ့် အကောင်မကွယ့်” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေစဉ် မောင်လူမဲရောက်လာလေသည်။ မောင်လူမဲသည် မိမိမယားဖြစ်သူ မမဲတူအား မြင်လိုက်ရသည်ရှိသော် အခြားသူများနည်းတူ ရယ်မောလိုက်ချေ

တော့သည်။ မခဲတူလည်း ယမ်းပုံမီးကျသည့်အလား ဒေါသဟုန်းဟုန်း ထွက်ပြီးလျှင် “အောင်မာ... သင်းကပါ ငါ့ကိုရယ်ရသေးသပေါ့လေ၊ သေချင်းဆိုး မှတ်တဲ့... ဟောဒီမှာ” ဟုဆိုကာ ခုံဖိနပ်ချွတ်၍ ရိုက်ရန် လိုက်တော့ရာ မောင်လူမဲ သုတ်ပြေးရချေတော့သည်။

ပွဲရုံအနီးရှိ မုန့်တီဆိုင်ဘေးတွင် သုဿန်ကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးပဏ္ဍိနှင့် ရာဇဝတ်ဝန်၏ ထမင်းချက်ဟောင်း ဖိုးထူးတို့ တတ်ယောင်ကန်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောနေကြသည်ကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး လူတွေနား ထောင်နေကြတော့သည်။

(ဖိုးထူး) “ရက်ဆား၊ ဘဲဒီးဝွတ်၊ မိုင်ဂေါ့ဆ်”

(ဘုန်းကြီး) “အိုင်တော့၊ အလွန်ဆီးချင်အယ်၊ မိုင် ဒါလင်းဖရင်း”

(ဖိုးထူး) “အိုး ဒါလင်းဂေါ့၊ တွံဒင်းနာ အိပြီးပြီလား၊ ဝေလယူအိ၊ ဖောင်းကာနီ”

(ဘုန်းကြီး) “ဟလို မိုင်ဆွီးတာ၊ ရက်ဆား... ရက်ဆား၊ စီအေတီ ကက်၊ ဝမ်းဘဲသား ကားရီနဲ့ ဒီအိုဂျီဒေါ့၊ ကြက်သားဟင်းနဲ့ အိုင်အိပြီးပြီ၊ အိပ်ဆယ်လန်လီဝွတ်၊ အိုင်စိမ်း”

(ဖိုးထူး) “အိုင်စိမ်းမိုင်ဂေါ့၊ သက်မင်းအယ်ဒီပိုလို၊ ဘဲဒီဘလိုး မိုင်ဂေါ့ဆ်”

(ဘုန်းကြီး) “အိုး ရက်ဆား၊ ဝှက်ယူဈေးအစ် တရုတ်တရုတ်ဆ်၊ သစ္စာ သစ္စာ”

(ဖိုးထူး) “ဟဲလိုး မစ္စတာဂေါ့ဆ်၊ အိုင်ဆီးကရက် ဒြင်ဦးမယ်၊ ဝေလ ယူဒြင်၊ ဆီးကရက်ဆာ”

(ဘုန်းကြီး) “နိုးနိုး၊ အိုင်ဝန်ကဒြင်၊ မိုင်ဒါလင်း၊ သင်းခရု သင်းခရု”

(ဖိုးထူး) “ဟဲလိုး မိုင်ဂေါ့ဆ်၊ အိုင်ဂိုးဆ်ဦးမယ်၊ မောနင်း... မောနင်း”

(ဘုန်းကြီး) “အောဒိုက်၊ အောဒိုက်၊ ရက်ဆက်ဝွတ်၊ ဒိုးသီးယို... ဒိုးသီးယို”

ကော့ဂလဲရွာသားများ အလွန်သဘောကျတုန်ပြီး အင်္ဂလိပ် စကား အလွန်တတ်သည့် ကိုယ်တော်ဟူ၍ ဒိုးမွမ်းကြတော့သည်။

-\*

www.foreverspace.com.mm

(၃)

ပွဲရုံရှေ့တွင် “မကြည့်တဲ့လူ တေတေး” ဟူသော စာတန်းကြီးကို ရှေးဆွဲထားချေတော့သည်။

မကြာမီ ကုလားတက်ခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် လက်မှတ်ရုံ ဖွင့်လေတော့သည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ ဘုန်းကြီး၊ ဖိုးသူတော်ပါမကျန် လက်မှတ်ခံရန် တိုးဝှေ့နေကြတော့သည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ကမူ ဖိုးသူတော်တစ်ယောက် ၎င်း၏လက်မှတ်ကို လူယူသွားသည်ဟု အော်ငိုနေချေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ဆူပူရှုပ်ထွေးနေသည့် အထဲတွင် လက်မှတ်အလှ အယက် ဝယ်နေကြသော လူအုပ်ကြီးပေါ်သို့ မည်သူလက်ချက်မှန်းမသိ၊ ခါချင်ထုပ်တစ်ထုပ် ကျလာချေတော့သည်။ ထိုခါချင်ထုပ်သည် ဘုန်းကြီး တစ်ပါး၏ ဦးခေါင်းတော်ပေါ်သို့ ကျလာချေရာ အကိုက်ခံရပြီး အထူး နာကျင်သောကြောင့် လူအုပ်ထဲမှ အတင်းတိုးထွက်လာစဉ် ပခုံးပေါ်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်ခွလျက် ပါလာချေတော့သည်။ ဘုန်းကြီးလည်း မိမိ ပခုံးပေါ်မှ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဆွဲချလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟေ့... သတ္တိရှိရင် လာခဲ့ကြ၊ အကြောင်းသိသွားမယ်” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်ချေတော့သည်။

သို့နှင့် ရုပ်ရှင်ပြရန် အချိန်နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြလေတော့သည်။

သို့နှင့် ရုပ်ရှင်ပြစက်အနီးတွင် စင်မြင့်တစ်ခုကို ဆောက်ထား၍ ၎င်းစင်မြင့်ပေါ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး တရားဟောကုလားထိုင်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင်၏ လက်ဝဲဘက် တန်းပေါ်တွင်ကား ရေ ၃-ခွက်တင်ထား၍ လက်ယာဘက် လက်တန်းပေါ်တွင်ကား စီးကရက် ၂-ဖာနှင့် မီးခြစ်တစ်ဖူးကို တင်ထားလေသည်။

(ဖိုးဘ) "မိတ်ဆွေ... ဒီကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရမယ်နော်"

(ကျွန်တော်) "ဟာ... မတော်ပါဘူးဗျာ၊ ငရဲကြီးနေပါမယ်၊ ကျွန်တော် မထိုင်ပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော် မထိုင်ရဲဘူးဗျ"

(ဖိုးဘ) "အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီကုလားထိုင်ပိုင်ရှင် ဘုန်းတော်ကြီးကို ပွဲကြည့်လက်မှတ် တစ်စောင်ပေးထားလို့ သူကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားကို ထိုင်ခွင့်ပေးပါတယ်၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ် ထိုင်မယ်ဆိုရင် သူမကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ထိုင်နိုင်ပါတယ်တဲ့"

(ကျွန်တော်) "ဟာ... မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ တခြား ခိုးခိုးကုလားထိုင် တစ်လုံး ရှာပေးပါဗျာ၊ ဟောဟိုက ကုလားထိုင်ကို ယူလာပေးပါဗျာ"

သို့နှင့် ၉-နာရီထိုးပြီဖြစ်ရာ သူကြီးဦးသာဗျောသည် ကျည်ဆံမပါသော ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်ကို မိမိ ၂-လုံးပူးသေနတ် ပြောင်းအတွင်းသို့ ထည့်သွင်းလိုက်ပြီး အထက်သို့ မြှောက်၍ ပစ်ဖောက်လိုက်တော့ရာ 'ထိန်း' ဟူသော အသံကြီးသည် အထူးပင် ဖြည့်ပန်းသွားချေတော့သည်။ ယင်းသေနတ်သံကြီးကြောင့် မိန်းမကြီးများ၏ ယောင်သံပေါင်းစုံမှာ ဆူညံသွားတော့သည်။

ထိုနောက် ဘုန်းကြီးလူထွက် ဦးပညာ ဦးစီးခေါင်းဆောင်သော ဆိုင်းတော်သားများသည် ဘင်သံဖြင့် အသုံးတော်ခံကြတော့သည်။ ဆိုင်းသံမှာ မြည်း ၅၀၊ ပုရစ် ၂၀၊ ခွေး ၂၀၊ ကြောင် ၁၀ နှင့် နွား ၅-ကောင်စု၍ အော်နေကြဘိသိ။

(အော်သံများ) "ဝမ်းစပိုး၊ ဘန်းသူခိုး၊ အင်းကိုး၊ ဟင်းသူခိုး၊ ခရင်းကျီး"

ရုပ်ရှင်မပြမီ ဝိတ်ကားပေါ်တွင် အစမ်းမီးထိုးကြည့်ရာ ပြုဖွေသော ဓာတ်မီးရောင်မှာ လွန်စွာပန်ရတော့သည်။ တစ်ပြိုင်နက် ပင်လျှင် (လက်) ရုပ်ရှင်သမားများ ပေါ်လာချေတော့သည်။ ကလေး လူကြီးမကျန် ခွေးပါးစပ်ဟနေပုံ၊ ဟောင်နေပုံ၊ ယုန်၏ဦးခေါင်းပုံ၊ ဒီးဒုတ်ငှက်ပုံ၊ ကျီးသာနေပုံ စသည်တို့ကို လက် ၂-ဖက်ဖြင့် အရိပ်ပြနေကြတော့၏။

ထိုနောက် ဖိုးဘက "ကိုင်း... မိတ်ဆွေကြီး၊ ရုပ်ရှင်စပြီး ပြတော့မယ်၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ပီပီ ကြည့်လုပ်ပေတော့၊ ဘာမှမရှက်နဲ့နော်၊ ကျုပ်ခင်ဗျားအနားမှာ စောင့်နေပါမယ်"

သို့နှင့် အယ်ဒီပိုလို ရုပ်ရှင်ကားကို စတင်၍ ပြလေတော့သည်။  
Eddie Polo The Lover Of America ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာတန်း ပေါ်လာတော့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်ပင်လျှင် အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်းသံများသည် ရဲ့အတွင်း၌ တားမနိုင် ဆီးမရ ဆူညံစွာ ပေါ်လာချေတော့သည်။

"အီဒီဒီဒီဒီဒီဒီ၊ ဝီဒီလဲဒီဒီ၊ အီဒီဒီဒီဒီ၊ ဘိုဒီလဲဒီဒီ၊ အယ်ဒီ ပိုလို" စသည်ဖြင့် ဆူညံနေတော့၏။ ဆူညံသံများစွာလျှင် ကျွန်တော်သည် ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံဖြင့်... .

"အမေရိကန်ပြည် တစ်ပြည်လုံးက ချစ်ခင်ခြင်းခံရတဲ့ အယ်ဒီပိုလိုပါတဲ့ဗျာ" ဟူ၍ အော်လိုက်တော့သည်။

အော်၍ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းစီးလျက်ရှိသော အယ်ဒီပိုလို၏ပုံသည် ဝိတ်ကားပေါ်တွင် ပေါ်လာပေတော့သည်။ ဝိတ်ကားမှာ အကယ်စင်စစ်၌မူ စာကယုံစိတ်ကားအစစ်မဟုတ်ဘဲ ဝါးဇလီကြီးတစ်ချပ်ကို ထုံးသုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အလျား ၁၀-ပေ၊ အနံ ၁၀-ပေခန့်မျှ ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ရကား ၎င်းထုံးသုတ်ထားသော ဝါးဇလီပေါ်တွင် ပေါ်လာသည့် အရုပ်များမှာ ကောင်းစွာကြည်လင်ထင်ရှားလှခြင်းမရှိချေ။

ထိုစဉ် ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့က "အယ်ဒီပိုလိုကွဲ့၊ လူစွမ်းကောင်းကြီးကွဲ့၊ ဟဲ့ မိထူး၊ ဟဲ့ မိနီ၊ ဘာအိပ်နေရသလဲ၊ ထကြည့်... ထကြည့်၊ အယ်ဒီပိုလိုကွဲ့" စသည်ဖြင့် အော်ကြလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကျွန်တော်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး "ဟေ့... ဝိဇ္ဇာခိုရ်လေး၊ အမေရိကန်ပြည်ဆိုတာဟာ ကျွန်ကြီးလေးကျွန်းအနက် ဘယ်ကျွန်းထဲမှာ ရှိသလဲ၊ ယုဂန္တီရိနဲ့ သတ္တဓတန်တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်အကြားမှာလား၊ စကြဝဠာတံတိုင်းအပြင်ဘက်မှာလား၊ ဒါကိုလဲ ပြောပြဦးမှပေါ့" ဟု အော်ပြီးမေးရာ ကျွန်တော်မှာအခက်ကြုံရချေတော့၏။ ကျွန်တော်လည်း အရဲစွန့်ကာ ပြန်လည်ပြောကြားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ဆဲမှာပင် His Sweetheart Helen ဟူသော စာတန်းပေါ်လာပြန်သောကြောင့် ဘုန်းကြီးပြန်လှည့်သွားစဉ် ပရိသတ်ထဲမှ ကျယ်လောင်စွာ အင်္ဂလိပ်လို စာလုံးပေါင်းကြသည့် အသံများကို ဆူညံစွာ ကြားရပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း အသံကျယ်ကျယ်နှင့် "သူ့ရည်စား ဟယ်လင်ပါတဲ့ခင်ဗျာ၊ တကယ့်ကို ချောတဲ့မိန်းမလှတစ်ယောက်ပါပဲ၊ စောင့်ကြည့်ကြပေတော့" ဟု ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် ကားပေါ်တွင် အရုပ်မှာ ကျွန်တော်ကြိုတင်ထင်မှတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အမေရိကန်သူ ချောချောလှလှ

တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ၊ ပြောင်းတံနှင့် ဘိန်းရှူနေသော ကျစ်ဆံမြီးနှင့် တရုတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် လွန်စွာရှက်ပြီး အံ့ဩသွားရ ချေတော့သည်။

ထိုစဉ် ပွဲကြည့်သူတစ်ယောက်က “အလို... အယ်ဒီပိုလိုရဲ့ ရည်းစားကလဲ တို့အိမ်နားက ဝက်သားရောင်းတဲ့ တရုတ်ဟုတ်ဟင်လွန်းနဲ့ တူလှပါကလား၊ ဆန်းလှချေကလားဟေ့”

(တစ်ယောက်) “အို... ကျုပ်ဖြင့် မကြိုက်ပေါင်၊ ကျုပ်အိမ်ဘေးက မိသိန်းကို အယ်ဒီပိုလိုရဲ့ ရည်းစားလုပ်ခိုင်းရင် သာပြီးလှဦးမယ်၊ ဗျ... ဝိဇ္ဇာမိရ်၊ ဒါအယ်ဒီပိုလိုရဲ့ ရည်းစားအစစ်ပဲနော်”

(တစ်ယောက်) “အို... ခင်ဗျား အရမ်းတွေမေးမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ဝိဇ္ဇာ မိရ်ထက်ပိုပြီး သိဦးမလား၊ ဒါအမေရိကန်သူအိုမဗျ၊ ဗဟုသုတမရှိဘဲနဲ့ အရမ်းမေးမနေပါနဲ့၊ တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဗျ”

ကျွန်တော်မှာ အကျပ်တွေ နေရတော့သည်။ အကယ်စင်စစ်၌မူ ဤကားမှာ အယ်ဒီပိုလိုဟု အမည်ပေးထားသော်ငြားလည်း အခြားကောက် ကရ ကားအပိုင်းအစများနှင့် ဆက်ထားကြောင်းကို တွေးတောရိပ်မိစပြု ပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် မိမိနာမည် အပျက်မခံနိုင်ရကား “ဟုတ်ပါ တယ်၊ ဒါ... သူ့ရည်းစား အစစ်ပါပဲ၊ တရုတ်လို ဝတ်ဆင်ထားတယ်” ဟု ပြန်လည်ပြောကြားလိုက်စဉ်မှာပင် တရုတ်လည်း ဘိန်းတစ်အိုးကို အားပါးတရရှူပြီးလျှင် ပစ်လွှဲလိုက်ချေတော့သည်။ ဩ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခပါတကား။

ထို့နောက် His Enemy Joseph ဟူသော စာတန်းပေါ်လာ သဖြင့် ကျွန်တော်သည် “သူ့ရန်သူ ဂျိုးဇက်ပါတဲ့ဗျ” ဟု အော်လိုက်တော့ သည်။

အလွန်အကျည်းတန်အရှုပ်ဆိုသော သူတစ်ယောက် ပေါ်လာ ချေတော့သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ “ဟဲ့... ခွေးလောင်း၊ သင်းရှက်ကို ဒဿဂီရီလိုလို၊ မျောက်လွဲကျော်လိုလိုနဲ့၊ မင်း တို့အယ်ဒီပိုလိုကို နှိပ်စက် ရင်တော့ မင်းအသေ” ဟု အော်ကြလေသည်။

(စာတန်းပေါ်) “Eddie Polo Fights His Enemy”

(ကျွန်တော်) “အယ်ဒီပိုလိုသည် မိမိရန်သူကို ထိုးနေပုံ”

(ဆိုင်းသံများ) “နောင်ဂျိန်... နောင်ဂျိန်... နောင်ဂျိန်... နောင်ဂျိန်၊ တူနယ် တူနဲ့... တူနဲ့၊ တူနယ်... တူနယ်ပြောင်”

အယ်ဒီပိုလိုနှင့် ဂျိုးဇက် ထိုးနေကြတော့သည်။  
(ပွဲကြည့်ပရိသတ်) “ထိုးဟ၊ ချဟ၊ တွယ်ဟ၊ နဲ့ဟ၊ အုပ်ဟ၊ အယ်ဒီပိုလိုကွဲ့ နော်” မသည်ဖြင့် အော်ဟစ်နေကြစဉ် အယ်ဒီပိုလို ထိုးလိုက်ရာ ဂျိုးဇက် ခြေပေါ်တွင် ပစ်လဲသွားတော့သည်။ သို့နှင့် ပရိသတ်များအထဲမှာ “ဝမ်းစမိုး၊ တူးစမိုး၊ သရီးစမိုး၊ ဖိုးစမိုး” ဟူသော ဩဘာသံကြီးသည် ကျယ် လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အယ်ဒီပိုလိုသည် လဲရာမှ ထလာသော ဂျိုးဇက်အား လည်ပင်း ကို ဆွဲညှစ်ပြီး ထိုးနေပြန်သည်တွင် ရုပ်ရှင်ကားသည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပြတ်သွားချေတော့ရာ တစ်ရုံလုံးတွင် ဆဲဆိုသံများ ပေါ်လာတော့သည်။

“ဟဲ့... မအေဟယ်၊ ဟဲ့... နှမဟယ်၊ ပွဲကြည့်ကောင်းတုန်းမှ ကားကပြတ်သွားရတယ်၊ ပိုက်ဆံပြန်ပေးတော့၊ မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ မီးမြန်မြန်ထွန်းပါတော့၊ ငါ့ဖိနပ် ဘယ်သူချီသွားပြန်သလဲ” စသည်ဖြင့် ဆူပူအော်ဟစ်ဆဲဆိုနေကြစဉ် ကားကိုဆက်၍ပြန်နိုင်တော့သည်။

ထိုးနေကြစဉ် ဂျိုးဇက်ဆော်ထည်လိုက်ရာ အယ်ဒီပိုလို လဲကျ အသွားတွင် ဂျိုးဇက်သည် အယ်ဒီပိုလို၏ ဇက်ကိုခွစီးပြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် ထိုးနေချေတော့သည်။

“သေပါပြီတော့၊ သေပါပြီရှင် လုပ်ကြပါဦး၊ ဟဲ့ ခွေးကောင်ကြီး ဂျိုးဇက်၊ လွတ်ဟ... လွတ်ဟ၊ အခုတောင် မလွတ်သေးဘူးလား” ဟု အော်ကာ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်လူမဲဝင်၍ ဓားနှင့်ခုတ်ရာ ဂျိုးဇက်ပုံပေါ် ထင်နေသော ဝါးဇလီနေရာသည် ကွဲပြတ်သွားသဖြင့် မီးကိုလင်းလိုက်ရ တော့သည်။

ဖိုးဘလည်း စင်မြင့်ပေါ်မှ ထလာပြီးလျှင် “သည်းခံကြပါ ခင်ဗျား၊ ဒါ အရှုပ်တွေပါ၊ ခန္တီပါရမီကို လက်ကိုင်ထားကြပါ၊ ခန္တီ တရား ရှိကြစမ်းပါ” ဟု အော်ကာ စုတ်ပြတ်သွားသော ဝါးဇလီကို ဆင်း၍ ဖာထေးလေတော့သည်။ ဖာထေး၍ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ရုပ်ရှင်ကို ဆက်၍ ပြစေတော့သည်။

(စာတန်းပေါ်) “Eddie Polo Attacked By His Enemies”

(ကျွန်တော်) “အယ်ဒီပိုလိုကို သူ့ရန်သူများ တိုက်ခိုက်နေကြပုံပါတဲ့ ခင်ဗျား”

(ဆိုင်း) “နောင်ဂျိန်... နောင်ဂျိန်” တီးကာရိုသေး ဂျော့ဘုရင်နှင့် ဝေလမင်းသားတို့၏ပုံများ ပေါ်လာချေတော့ရာ ကျွန်တော်မှာ လွန်စွာ



အံ့သြသွားပြီး ရှက်လည်းရှက်မိချေတော့သည်။  
(ဘုန်းကြီးတစ်ပါး) “ဟေ့ ဝိဇ္ဇာဓိရံ ဒါဟာ ကိုင်ဇာဘုရင်ရဲ့ ပုံပါကလာ။  
ဘယ်နှယ် မဟုတ်တာတွေပြောနေရတာလဲ”

ကျွန်တော်လည်း ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်၍ဖြေမည် ကြံစည်နေစဉ်  
(စာတန်းပေါ်) “Eddie Polo Meets His Sweetheart”

(ကျွန်တော်) “အယ်ဒီပိုလို သူ့ရည်းစားနဲ့ နှစ်ပါးသွားပါတော့မယ်ဗျ”

ထို့နောက် အလွန်လှပသော အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက်၏ပုံ  
ပေါ်လာတော့သည်။ အယ်ဒီပိုလိုသည် ၎င်းမိန်းမ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်  
ရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ “ဟေ့. . . ဟေ့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ. . . ဦး ဦး”  
စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်လာကြတော့သည်။ ထိုစဉ် အယ်ဒီပိုလိုသည် ၎င်း  
အင်္ဂလိပ်မ၏ နှုတ်ခမ်းကို မိမိ၏ နှုတ်ခမ်းဖြင့် စုတ်လိုက်တော့ရာ ပွဲကြည့်  
ပရိသတ်များ အထူးလှုပ်ရှားသွားချေတော့သည်။

(ဘုန်းကြီးတစ်ပါး) “ဟေ့. . . ရိုင်းတယ်ကွ၊ ဖြတ်လိုက်. . . ဖြတ်လိုက်”

(လူရွယ်တစ်ယောက်) “ဝမ်းစမ်း အယ်ဒီပိုလိုရေ”

ထိုစဉ်တွင် Eddie Polo's Sisters ဟူသော စာတမ်းပေါ်လာ  
လေတော့သည်။

(ကျွန်တော်) “အယ်ဒီပိုလိုရဲ့ အမေများပါတဲ့ဗျာ”

သို့ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချာလီချက်ပလင်သည် တုတ်  
ကောက်ကိုင်ပြီး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

(ပရိသတ်များ) “ဟားဟား. . . ဝါးဝါး ဝိဇ္ဇာဓိရံ စကားပြန်တာ မမှန်ဘူး။  
အရမ်းပြောနေတယ် ဟားဟား။ ဝိဇ္ဇာဓိရံဟာ အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်း  
ကောင်း မတတ်ဘူး။ ရှယ်ဖွယ်. . . ရှယ်ဖွယ် ဝိဇ္ဇာဓိရံညာပြီ”

ကျွန်တော်မှာ အလွန်စိတ်ဆိုးသွားချေတော့သည်။ ထို့နောက်  
မောင်ဘဌေးပေါ်လာချေတော့သည်။ ဒေါက်ကလပ်အရက် သောက်နေ  
စဉ် ချာလီချက်ပလင် မြင်းစီးပြေးလေသည်။ ဦးရွှေရိုးကြီးပေါ်လာတော့၏။  
သို့ဖြစ်ရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ အထူးဆူပူလှုပ်ရှားလာချေတော့သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဝိဇ္ဇာဓိရံကြီးရဲ့၊ စကားကို မှန်မှန်ပြန်ပါ။ မှန်မှန်  
ပြောပါ။ သံပုရာကြီးကို မကြောက်ဘူးလား၊ ပါဏာတိပါတကံ သင့်မနေ”  
ဟူသော အသံဝါကြီးကို ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရတော့  
သည်။

လူကြမ်းမင်းသား လှမောင်ကြီး ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုစဉ်ပင်

မောင်ဘဌေးသည် ရေတံခွန်ပေါ်မှ ခိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်တော့သည်။ ဦးရွှေ  
ရိုးကြီးကား ခြေတီးလုံး ကနေတော့သည်။ သို့နှင့်ပွဲကြည့်သူများ ဆူပူလာ  
ကြတော့သည်။

“ဘယ်နှယ်ဟာလဲဗျို့၊ ဝိုက်ဆံပြန်ပေးတော့ ဝိဇ္ဇာဓိရံ စကားပြန်  
တာ မမှန်ဘူး။ ဝိဇ္ဇာဓိရံညာတယ်၊ အယ်ဒီပိုလိုနဲ့ မြန်မာဇာတ်လိုက်တွေ  
ဘာဆိုင်ကြလို့လဲ”



(၄)

ကျွန်တော်လည်း ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်နေချေတော့ရာ  
ဘုန်းကြီးအမှု ရွာမပတ်လိုတော့သဖြင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို ကျေနပ်အောင်  
ရှင်းပြမည်ဟု ကြံစည်နေဆဲမှာပင်. . .

(စာတန်းပေါ်) “Eddid Polo Dives”

(ကျွန်တော်) “သည်းခံကြပါခင်ဗျား၊ အယ်ဒီပိုလို ခိုင်ဗင်ထိုးပြပါတော့  
မယ်”

ပရိသတ်ကြီးသည် အထူးပင် တိတ်ဆိတ်သွားချေတော့သည်။  
အယ်ဒီပိုလိုသည် ရေထဲမှ ပထမဦးစွာ ခြေဖြင့် ပေါ်လာပြီးလျှင် အလွန်  
မြင့်သော ကမ်းထိပ်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်ခိုင်ဗင်ထိုးပြီး တက်သွားသည်ကို  
မြင်လိုက်ရမှ ကားပြောင်းပြန်ဖြစ်နေကြောင်း သိရတော့သည်။

သို့ရာတွင် ပရိသတ်များသည် အထူးသဘောကျသဖြင့် “ဝမ်း  
စမ်း၊ ဘမ်းသူခိုး” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ချီးကျူးကြတော့သည်သာ။  
“တယ်တော်တဲ့ အယ်ဒီပိုလိုပဲဟေ့၊ ပါစီနောင် မင်းလည်း ဒီလိုပဲ ခိုင်ဗင်ထိုး  
နိုင်အောင် အတုခိုးထားကျင့်ထားကွ” စသည်ဖြင့်အော်ကြ လေတော့  
သည်။

ထို့နောက် နောက်ပြန်ပြေးနေကြသော မြင်းများပေါ်လာတော့  
၏။ ဂျော့ဘုရင်နှင့် ဝေလမင်းသားတို့သည် နောက်ပြန်မြင်းစီးနေကြတော့  
သည်။ မီးရထားတစ်စီးသည်လည်း ဇောက်ထိုးခုတ်မောင်းလာတော့သည်။  
နွားနှစ်ကောင်တို့လည်း ဇောက်ထိုးဝှေ့နေကြတော့သည်။ ပွဲကြည့်သူများ  
အထူးသဘောကျသွားရကား လက်ခုပ်သံများ မစဲကြတော့ပြီ။ ကျွန်တော်  
မှာမူ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ပြေးပေါက်ကို ရှာဖွေနေရတော့သည်။

(စာတန်းပေါ်) "Eddie Polo fight Again"

(ကျွန်တော်) "အယ်ဒီပိုလို ထိုးပြန်ပြီဗျ"

(ဆိုင်း) "နောင်ချို... နောင်ချို... နောင်ဂျိန်... နောင်ဂျိန်"

(ပရိသတ်များ) "ထိုးဟ... ထိုးဟ၊ အုပ်ဟ၊ ချဟ"နှင့် အော်ဟစ်ကာ ရှိနေဆဲပင် ကျော့ဘုရင်နှင့် မေရီမိဖုရားပုံပေါ်လာသဖြင့် တိတ်သွားလေ တော့သည်။ အထူးပင် စိတ်ပျက်သွားကြဟန်တူသည်။ ပရိသတ်ကား အထူးပင် မကျေနပ်ကြတော့ဘဲ "ဝိဇ္ဇာဓိရိညာတယ်... လိမ်တယ်၊ ပိုက်ဆံပြန်ပေး... မပေးရင်အဆော်ပဲ" စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်နေကြ တော့သည်။

ထိုနောက် လူရိုင်းတစ်အုပ် မြင်းဇောက်ထိုးစီးကာ ပေါ်လာချေ တော့သည်။ ဦးရွှေရိုး ခြေတီးလုံးကနေရာ ဆားဘထွန်းက သေနတ်နှင့် အပစ်၊ ချာလီချက်ပလင် အရက်သောက်နေတော့သည်။ မောင်ဘဌေး လည်း ရေထဲမှ ရေတံခွန်ထိပ်ပေါ်သို့ ခြေပထမပေါ်ကာ ဒိုင်ဗင်နောက်ပြန် ထိုးပြီး တက်ရောက်လာပါတော့သည်။ ဂျိုးဇတ်က အယ်ဒီပိုလိုကို ထိုးရန် အလာတွင် ဦးရွှေရိုးက တုတ်ကောက်နှင့် ရွယ်လိုက်ရာ ဒေါက်ကလပ် လေယာဉ်ပျံမောင်းပြီး ထွက်ပြေးသွားချေတော့သည်။

ဘုန်းကြီးတစ်ပါး တရားဟောနေစဉ် အိမ်တစ်ဆောင်ပြိုကျသွား ပြီး ဆန်အိတ်ထမ်းနေသော ကော်ရင်ဂျီကုလားတစ်ယောက် ပေါ်လာချေ တော့သည်။ ရသေ့တစ်ပါး ကောင်းကင်မှ လဲဝါဝွမ်းပမာ ဆင်းသက်လာ စဉ် မောင်မောင်အေးနှင့် မခင်အေးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့သည်။ မှုဆိုလီနီသည် အိတ်လီလူငယ်များအား တရားဟောနေစဉ် ချာလီချက် ပလင်က တုတ်ကောက်နှင့် ရိုက်ရန်အလာ အယ်ဒီပိုလိုက ဒိုင်ဗင်အထိုး ဦးရွှေရိုးနှင့် ဒေါ်ဖိုးတို့ ရန်အဖြစ်တွင် အမေရိကန်သမ္မတကြီး မစ္စတာ ဟူးဗား ငါးများနေတော့သည်။ တာဇ်ပေါ်လာတော့သည်။ ခြင်္သေ့ကို လှုံ့ဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်၍ အသွား မောင်ဘတင့်က မျက်တောင်အခတ်တွင် မစ္စတာဂန္တီ ဝိုင်းငင်နေတော့သည်။

ထိုစဉ်တွင် ပရိသတ်များ အထူးဆူပူလာကြတော့သည်။

"ဝိဇ္ဇာဓိရိဟာ လူလိမ်ပဲ၊ အင်္ဂလိပ်စာ ကောင်းကောင်းမတတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံပြန်ပေးတော့၊ ပိုက်ဆံပြန်ပေးတော့၊ ပိုက်ဆံပြန်ပေးတော့" နှင့် အော်ဟစ်လာကုန်ကြတော့သည်။ ထုံးသုတ်ထားသော ဝါးဇလီပြားကြီးကို လည်း ဓားနှင့်ဝင်၍ ခုတ်ကြလေတော့သည်။ ပွဲတစ်ရုံလုံး ဆူပူအော်ဟစ်

လာကြတော့သည်။ ဆဲကြဆိုကြနှင့် အထူးပင် နားမချမ်းသာရပါဘိ။ "ချဟ... ဆော်ဟ... အုပ်ဟ... နဲ့ဟ"နှင့် ကြိမ်းမောင်းလာကြ တော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ချေ။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက် သင်ရချေပြီတကား။

သို့ဖြစ်ရကား အနီးတွင်ချထားသည့် ပိုလိုစီးကရက်နှစ်ဖာကို အိတ်ထဲသို့ အမြန်ထည့်ကာ စင်ပေါ်မှ အလစ်တွင် ခုန်ချပြီးနောက် နေအိမ်သို့ အမြန်သုတ်ပြေးရချေတော့သည်။ ရုပ်ရှင်ပြပွဲရုံတွင် နောက်ထပ်ဘာဖြစ်နေသည်ကို လုံးဝမသိရတော့ချေ။

နေအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသော် ရုတ်တရက်မအိပ် သေးဘဲ နေ့ခင်းက ထိုင်ခဲ့သော ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်ကာ လောကကြီး၏ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ အပြာဖြာတို့ကို စဉ်းစားတွေ့တော့နေမိတော့သည်။

ထိုည ၁၂-နာရီခန့်တွင် သုဿန်ကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးပဏ္ဍိတနှင့် ရာဇဝတ်ဝန် ထမင်းချက်ဟောင်း ဖိုးထူးတို့သည် ကျွန်တော်၏အိမ်အနီးရှိ လမ်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လာကြရင်း အင်္ဂလိပ်စကားများကို ပြောသွား ကြသတည်း။

သူတို့ပြောသွားကြသော အင်္ဂလိပ်စကားများကို ကျွန်တော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကောင်းစွာကြားမိသဖြင့် အထူးပင် ပြုံးမိပါတော့သတည်း။

(ဘုန်းကြီး) "ဟဲလို မိုင်ဖရင်း၊ သစ်(ဆ်)အယ်ဒီပိုလိုနဲ့စွတ် ယူဆီး"

(ဖိုးထူး) "ဟဲလိုမိုင်ဂေါ့ဆ်၊ ငှက်ယူဆေး အမ်တရုတ်ဆ်တရုတ်ဆ် ဘဲထီးဘက်၊ အိပ်ဆယ်လန်လီးဘက်"

(ဘုန်းကြီး) "သက် မင်းဝိဇ္ဇာဓိရိအစ်ဆ် တရုတ်ဆ် နတ္ထိ၊ ညာတယ်ဆ်၊ လိမ်တယ်ဆ် ဟီ ဒဿန၊ နီး အင်္ဂလိပ်ဆ်၊ ဘဲထီးမ... ဝဲဝဲလ် တွင်တီး ဝမ်းအိုကလောက်၊ နောင်လက်သမင် ဝိုး၊ လက်သမင် ဝိုး၊ ငှက်ဒဘိုင် မိုင်ဖရင်း"

(ဖိုးထူး) "မောနင်းဆ် မောနင်းဆ် မိုင်ဒါးပလင်းဂေါဆ် ချီးသီးယို ချီးသီးယို"

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊  
၁၉၆၇၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊



### အင်္ဂလိပ် ငတွန်

(၁)

တမ္ဘာအဝန်းလုံးတွင် စီးပွားရေးကပ် အကြီးအကျယ် ဆိုက်ရောက်နေသည့် ၁၉၃၀-ခုနှစ်အတွင်း ဖြစ်ချေသည်။

ဤရေးရာသည် တစ်နံနက်တွင် ကော့ဂလဲရွာ၊ သူကြီးဦးသာ ဗျောဇီ၊ နေအိမ်သို့ အလည်ရောက်ရှိနေသည်။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ဤစာရေးသူသည် ရွာတွင်းရှိ လမ်းမပေါ်မှ မောင်းထုသံများကို ကြားမိရာ မည်သည့်မောင်းသံဖြစ်ကြောင်း သိလိုလှ သောကြောင့် စောင့်ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

၁၀-မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကော့ဂလဲရွာနေ ဘိန်းစားကျော်ဒင် သည် ရွာလူကြီး ဦးသာဗျောဇီ နေအိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ မောင်းကွဲကြီး တစ်လုံးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထုခွဲရင်း၊ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုကြည့်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်တော့မှ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာ မောင်းသံများဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့သည်။

“အင်္ဂလိပ် ငတွန်... အင်္ဂလိပ် ငတွန်... အင်္ဂလိပ် ငတွန် ဇာတ်ကားကြီးဗျ၊ ယနေ့ည ၇-နာရီတိတိအချိန်မှာ၊ ကော့ဂလဲရွာ လေးကျွန်းစကြဝဠာ မဟာသမုဒ္ဒရာ၊ ကျူထရုံရုံတော်ကြီးမှာ ဆက်ဆက် ပြပါတော့မယ်ဗျ”

“ပန်းပေါင်း၊ မင်းပေါင်း၊ ဂမုန်းပေါင်း၊ ကြိတ်ပေါင်း၊ အိပ်ပေါင်း၊ အမြဲတေပေါင်း၊ ပြန်ပေါင်း၊ ကျီးပေါင်း၊ သည်းခြေပေါင်း၊ စွယ်ပေါင်း၊ နက်ပေါင်း၊ ခွတ်ပေါင်းအစုံ၊ တုံကုမံ ဝေါရာဇဉ်၊ ကတ္တူ၊ ကယျဉ်းဆေး အကျော်၊ သနထော်အန်ဖတ်၊ အရပ်ရပ်ဆေးရိုးအနေတွင်၊ သည်းခြေစုံရာ

စုံရာဖက်၍၊ မင်နက် မင်နီ၊ မဟာဆီတို့ဖြင့်၊ ပလီပီပြင်စွာ၊ သာမဏေကျော် သီရိစက်၊ အပတ်ကွက် သရေကြား၊ ကတ္တရာနှင့်၊ စမ္မာနဝ ဘီလူးခက်၊ အတူရာ ၄-လုံး၊ ဝါကြိတ်လိမ်အမျက်၊ ဂဏန်းတွေ အဆင်းအတက်၊ ဂါထာ မန္တန်တွေရံလျက်၊ အင်းကွက်ပုံ အသေအခွေတွင်၊ ဆင်သွား မြင်းသွား၊ ဗိုလ်သွား၊ ရထားတိုက်၊ အလိုက်သင့် အနေစုံတွင်၊ ဖတ်လက်၍ လက်ဝဲဘက်က ကျားညီနောင်၊ လက်ယာပေါင်မှာ အိမ်မြှောင်တွေ အဆင်းအတက်၊ နားရွက်မှာ လိပ်ပြာတောင်၊ ထိပ်ပြောင်မှာ ကြက်ခြေရစ်၊ အဆစ်ဟူသမျှမှာ၊ သုညတွေ အလုံးလုံး၊ ပခုံးနှင့် လည်ကုပ်မှာအဋ္ဌမုတ် ဆယ့်နှစ်ခွင်၊ ကျောပြင်မှာ စမ္မာနဝ ပြဿဒါ၊ အာစပ်နှင့် နှုတ်ရေမှာ၊ ဧသာညတ္တိ အပြန်အလှန်၊ ဆံစစ်မှာ တီလောမာလောဇာ၊ မြင်ကောင်းရာ ဟူသမျှတစ်ခွင်မှာ၊ အင်းစီးကျား တဟုန်းဟုန်း၊ သားလုံးနှစ်ဖက်က၊ တက်ကြဟန် ဆင်းကြဟန်၊ မျောက်ကလေးတွေ စီရရီ၊ လက်ဖြန့်ဆီမှာ၊ ဆေးနီနှင့် စာကြောင်းတွေ၊ နေဝင်ကြောင် မှိုင်းကြောင်၊ ခိုးကြောင် တိုးကြောင်၊ သဲကြောင် ဘားမဲ့ကြောင်၊ ခါးပတ်ကြောင် ခါးပြတ်ကြောင်၊ မိုးမှောင်ကျ ကြောင်ပတ်လက်၊ စားခွက်နှိုက် သံလျက်ကိုက်၊ မြီးချင်းဆိုက်၊ ခေါင်းချင်း တိုက်၊ အရွေ့လိုက်ကြောင်အလွန်၊ ဂဝံပုံထီး၊ ကျားဘီလူးကြီး၊ အင်းစီး ပြည်လုံးမွေ့၊ ကေသရာဇာ တံခွန်စိုက်၊ ထိုက်ဖလို့ကြောင်၊ သူကောင်ချီ ကြောင်ဒါလီ၊ ညောင်ဘီလာယဝ၊ ကိုးလုံးဝ အထွေထွေ၊ အခြေအတွင်း တို့ကို၊ ကိုယ်တွင်းပြည့်အထပ်ထပ်၊ တရစပ်တင်းကြမ်း၊ အလျှမ်းသား စိတ်ရှိ နံ့၍၊ ရှိန်းအံ့ဆာယာ၊ အစုံပါနှင့်၊ လာရော့ ယောက်ျားကောင်း၊ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ကျွန်၊ သေနတ်ဝန် ငတွန် တို့ထက်၊ ဆထက်ထောင်ရာပင်၊ ထိုးမဝင် ခုတ်မရွှေ့ ပြီးစီးလှပေသော၊ အင်္ဂလိပ်သူရဲကောင်း ငတွန်၊ အင်္ဂလိပ်ငတွန်၊ အင်္ဂလိပ်ငတွန်၊ အင်္ဂလိပ် ငတွန် ဇာတ်ကားကြီးဗျ”

“ဘယ်လိုပဲသတ်သတ် မသေနိုင်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ငတွန် ဇာတ်ကား ကြီး၊ တုတ်နဲ့ရိုက်၊ ဓားနဲ့ခုတ်၊ သေနတ်နဲ့ပစ်၊ အမြောက်နဲ့ပစ်ပေမယ့်လို့ ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ငတွန် ဇာတ်ကားကြီးဗျ၊ အင်မတန် ကြည့်ရမြင်ရခဲတဲ့ ဇာတ်ကားကြီးတူ၊ ဇာတ်ကားဆန်းကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ရွှေဂလဲရွာနေ အမိအဘ၊ အစ်ကိုအစ်မ၊ ဦးလေး၊ ဘကြီး၊ ကြီးတော်၊ အဘိုးအဘွား၊ ယောက်မ၊ ခယ်မ၊ ကလေး၊ လူကြီးအားလုံး ဒီအင်္ဂလိပ် ငတွန် ဇာတ်ကားကြီးကို ဒီညနေ ရွှေဂလဲရွာလယ်မှာ တည်ဆောက်ထားပြီး

ဖြစ်တဲ့ လေးကျွန်းစကြဝဠာ မဟာသမုဒ္ဒရာ ကျယ်ရံရံတော်ကြီးကို မပျက်မကွတ် ကြွရောက်ကြည့်ရ အားပေးကြပါဗျို့၊ ရုံဝင်ခမှာတော့ လူကြီး တစ်ယောက်၊ ဇာလေးနှစ်ယောက်၊ ဘုန်းကြီး ခြောက်ယောက်၊ ဖိုးသူတော် သုံးယောက်၊ မိန်းမရှာ ငါးယောက်ပါတဲ့ဗျို့။”

“ဒုဂ္ဂမ်ဂွမ်၊ ဒုဂ္ဂမ်ဂွမ်၊ ဒုဂ္ဂမ်ဂွမ်၊ ဒုဂ္ဂမ်ဂွမ်၊ ဒုဂ္ဂမ်ဂွမ်”

ဤရှေးသူသည် ဘိန်းစားကျော်ဒင်၏ အထက်ပါ ဟစ်ကြွေးချက် များကို ကြားမိလိုက်သော်၊ ကျည်းကန်ရှင်ကြီး မေတ္တာစာထဲမှ ထုတ်နုတ် ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသတိရမိပေတော့သည်။

ဤစာရေးသူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပစာတန်း၌ ပညာဆည်းပူးနေစဉ်က ပင်ရှင်းမြန်မာဘာသာ အတန်းတွင် ကျည်းကန် ရှင်ကြီး မေတ္တာစာများကို သင်ကြားခဲ့ရသောကြောင့် အထက်ပါစာပိုဒ် များကို တောင်းစွာမှတ်မိနေခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

အထက်ပါ ငတွန်ဆိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ အလောင်းမင်းတရား ကြီး ယိုးဒယားနိုင်ငံသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်စဉ်က မင်းတရားကြီး၏ အပါး တွင် ညာလက်ရုံးသဖွယ် အမြဲလိုက်ပါကာကွယ်စောင့်ရှောက် တိုက်ခိုက် ခဲ့ရသည့် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ငတွန်သည် ထူးကဲသော နှလုံးရည်၊ လက်ရုံးရည်များဖြင့် ပြည့်ဝ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည့်အတိုင်း၊ အလောင်းမင်းတရားကြီးက ၎င်းအား သေနတ်စန့်အဖြစ် ခန့်ထားပြီး ‘မင်းခေါင်နော်ရထာ’ဘွဲ့ ပေးသနားကာ ချီးမြှင့်မြှောက်စား သူကောင်းပြုတော်မူခဲ့ပေသည်။

မင်းခေါင်နော်ရထာဘွဲ့ခံ သူရဲကောင်းငတွန်ကား လုံဖြင့်ထိုး၍ မစူးဝင်၊ ဓားဖြင့်ခုတ်၍ မရှု တုတ်ဖြင့်ရိုက်၍ မကွဲ၊ သေနတ်ဖြင့်ပစ်၍ မလဲ၊ မည်သည့်နည်းမျိုးဖြင့် သတ်စေကာမူ မသေနိုင်သော ကာယသိဒ္ဓိ ပြီးမြောက်သည့် သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူ၍ မြန်မာရာဇဝင် တွင် သတင်းပြောင်ခဲ့သော သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါပေသည်။

ငတွန်သည် ဤကဲ့သို့ သတ်၍မသေနိုင်လောက်အောင် ကာယ သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ၎င်း၏ကိုယ်ခန္ဓာ ပေါ်တွင် အင်းကွက်များ၊ အိမ်မြှောင်၊ လိပ်ပြာ၊ ခြင်္သေ့၊ မျောက်၊ တျား၊ ကြောင်၊ ဘီလူး အစရှိသည့် အရုပ်များ၊ ဝါထာစာတမ်းများ၊ ဝင်္ဠပတေ့ရုပ် များအပြင် ဝဏန်းများကိုလည်း၊ သည်းခြေပေါင်းများစွာကို ဝမုန်းမျိုးစုံ တို့ဖြင့် ရောစပ်ကာ မဟာဆီဖြင့် စရနယ်ပြီး နေရာအလင်မရှိအောင်

ထိုးနှံထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရပေသည်။  
ဤကြောင့် ဤရှေးသူသည် မောင်းသမား ဘိန်းစားကျော်ဒင်ကို လက်ကားခေါ်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုကျော်ဒင် . . . ခင်ဗျားခုနစ်က ရွတ်လိုက်တဲ့ ကြေညာချက် တွေဟာ အင်မတန် အစပ်အဟပ်ကောင်းတယ်၊ ကဗျာဂုဏ် အင်မတန် မြောက်တယ်၊ ဒီကြေညာချက်စာတွေကို ခင်ဗျားဘယ်ကရသလဲ”

“ဒီကြေညာချက် စာတမ်းတွေကို ကျွန်တော် သူဿန်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးပညာသာမိ ဇောတိဗလဆီက ရခဲ့တယ်၊ ဒီစာတမ်း တွေကို ဒီဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ရေးစပ်ပေးခဲ့တယ်၊ သုံးရက်တိတိ ရေးစပ်ပေးခဲ့ရတယ်လို့ ဘုန်းကြီးက မိန့်ကြားခဲ့တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီဘုန်းတော်ကြီးကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်လောက် ပေးလှူခဲ့ရသလဲ”

“ဆေးတံတစ်ချောင်းနဲ့ ဆေးရွက်ကြီး ၅၀-သာကိုသာ ပေးလှူ ခဲ့ရတယ်၊ ဒီဘုန်းတော်ကြီးဟာ အင်မတန် စာတတ်တယ်၊ မန္တလေးမြို့ကို သွားရောက်ပြီး ၅-နှစ်တိတိ စာပေသင်ကြားတတ်မြောက်လာခဲ့ တာကလား”

“ဒီဆေးတံနဲ့ ဆေးရွက်ကြီးစယ်ဖို့ ခင်ဗျား ဘယ်ကပိုက်ဆံရ သလဲ”

“ဒီပစ္စည်းနှစ်မျိုးကိုဝယ်ဖို့ ကျုပ်ကို ရုပ်ရှင်သူဌေး ဦးဖိုးဆင်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတယ်လေ၊ ကျုပ်ဟာ ဘိန်းစားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေ တော့ ပိုက်ဆံဘယ်ရှိမှာလဲ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား . . . ဒီရုပ်ရှင်သူဌေး ဦးဖိုးဆင်ဆိုတာ အခု ကော့ဂလဲရွာထဲကို ရောက်နေပြီလား၊ သူ အခုဘယ်မှာတည်းခိုနေ သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒီရုပ်ရှင်သူဌေး ဦးဖိုးဆင်ဟာ သူ့အဖွဲ့သားတွေနဲ့ ဒီရွာထဲကို ရောက်နေတာ လေးရက်ရှိသွားပြီ၊ သူတို့ သူဿန်ကျောင်းဝင်း ထဲမှာပဲ စခန်းချပြီး နေထိုင်ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ ရုပ်ရှင်ပြဖို့ လျှပ်စစ်မီး စက် တစ်လုံးကိုလဲ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အခုလို ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာမောင်း လိုက်ပြီးတီးပေး ရတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို သူဌေးဦးဖိုးဆင်က တစ်ရက်ဘယ်လောက်ပေးပြီး ငှားသလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ရက် ၃-မူးပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ပြားမှ မကျန်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နေ့စဉ် ထမင်းနှစ်နပ် မှန်မှန်စားနိုင် အောင် အနှိပ်လည်လုပ်နေရတယ်။ ဘိန်းစားဘဝဟာ မကောင်းပါဘူး။ နည်းနည်းမှ ဂုဏ်မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူကမှ အရေးမစိုက်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော် အရင်ဘဝက အကုသိုလ် အလုပ်တွေကို အတော်များများ လုပ်ခဲ့မိလို့ အခုလို ဆင်းရဲတဲ့ ဘိန်းစား ဘဝမျိုးကို ရောက်လာရတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်မှာပါပဲ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကုသိုလ်အလုပ်တွေ များများလုပ်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့တော့”

“ကြည့်ပါလားဗျာ... ဘယ်သူ့မှာ လှမ်းထားတဲ့ ထဘီပျောက် သွားရင် ဘိန်းစားကျော်ဒင် ခိုးမှာပေါ့တဲ့။ ဘယ်သူ့အိမ်က ဘာပစ္စည်းပဲ ပျောက်သွားပျောက်သွား ဘိန်းစားကျော်ဒင် ခိုးမှာပဲလို့သာ ကျုပ်ကို စွပ်စွဲ နေကြတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘိန်းစားဖြစ်ပေမယ့်လို့ ဘုရားတရားကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ရတနာသုံးပါးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘဲ အမြဲ ပုတီးစိတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ လကွယ်နေ့က ဂုဏ်ကြီးရှင် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုညိုလှ သမီးဟာ သူ့အိမ်ကပျောက်သွားတယ်။ မနက်ကျတော့ လင်နောက်လိုက် သွားတယ်လို့ သတင်းဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ငါဟာ... ရွာထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမဆို ပျောက်သွားတိုင်း အခိုးခံရတိုင်း သူ့ခိုးလို့ အစွပ်စွဲ ခံခဲ့ရတယ်။ အခု ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုညိုလှရဲ့ သမီးချော သူ့အိမ်ကပျောက် သွားတာ ဒီဆယ်အိမ်ခေါင်းသမီးကိုလဲ ငါပဲ ခိုးဆောင်သွားမှာပါပဲလို့ တစ်ရွာလုံးက ငါ့ကိုစွပ်စွဲကြတော့မှာ သေချာနေပြီ။ ဒီဆယ်အိမ်ခေါင်း သမီးကို ငါ ခိုးဆောင်သွားတယ်လို့ အထင်ခံရ... အစွပ်စွဲခံရရင် ငါ အင်မတန် ဂုဏ်တက်လာမှာပဲလို့ အထင်ရောက်ပြီး ကျုပ်ဟာ ရွာထဲက ဈေးထဲကို သွားရောက်စနည်းနာခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကျုပ် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုညိုလှနဲ့ စေ့ထဲမှာ တွေ့တော့ ကျုပ် သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျုပ်ဟာ အထင်နဲ့အမြင် လွဲရတော့ တယ်”

“ဘယ်လိုလွဲရတာလဲ”

“ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုညိုလှဟာ ကျုပ်ကိုမြင်လိုက်တော့ ဟေ့ ကျော်ဒင်... ငါ့သမီးပျောက်သွားလို့ ဘယ်သူ့ခိုးဆောင်သွားတယ်လို့

မင်းထင်သလဲလို့ မေးတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကိုညိုလှအရင်အရင် တုန်းကဆိုရင် ရွာထဲမှာ ဘာပစ္စည်းပဲပျောက်ပျောက်၊ ကျုပ်ပဲခိုးရမှာပဲလို့ လူတိုင်းက ကျုပ်ကို အမြဲစွပ်စွဲခဲ့ကြတယ်။ အခု ခင်ဗျားရဲ့ သမီးပျောက် သွားတော့ ခင်ဗျားရဲ့ သမီးကို ကျုပ်ပဲ ခိုးဆောင်သွားမှာပဲလို့ ခင်ဗျား မစွပ်စွဲနိုင်ဘူးလားလို့ သူ့ကိုပြန်မေးတယ်”

“ဒီလိုပြန်မေးလိုက်တော့ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုညိုလှဟာ ခင်ဗျား ကို ဘာပြန်ပြောသလဲ”

“ကျုပ် ဒီလိုပြန်ပြီးမေးလိုက်တော့ ကိုညိုလှဟာ ကျုပ်ကို စား မလို ဝါးမလိုကြည့်လိုက်ပြီးတော့၊ ဟေ့... ကျော်ဒင်၊ မင်း ခွေးစကား တွေကို မပြောနဲ့၊ မင်းဟာ ရွာထဲက လိုချည်နဲ့ ထဘီတွေကိုသာ ခိုးလို့ရ မယ်၊ ငါ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကိုတော့ မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခိုးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ ဘိန်းစားတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ငါ့သမီးက ဘယ်နည်း နဲ့မှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သမီးဟာ မင်းလို ဘိန်းစားအစုတ်အချာမျိုးကို လင်တော်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ထဘီကိုတောင် လျှော်ခိုင်းမှာ မဟုတ် ဘူး...။ မင်းဒီလို ခွေးစကားမျိုး နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ တော့လို့ ကျုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ကြိမ်းမောင်းလိုက်တာ လွန်ပါလေရော ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဆယ်အိမ်ခေါင်းဆိုတာ ရွာထဲမှာ တန်ခိုးအရှိန်အဝါရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ကျုပ်လဲ နောက်ထပ်သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြော ရဲတော့ဘဲ တိတ်တိတ်သာ နေလိုက်ရတော့တာပဲ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ... ငရဲကျတော့တူတူ ငဇုကျတော့ ခွဲခြမ်း ခွဲခြမ်း”

ဤရှေးသူသည် ဘိန်းစားကျော်ဒင်ပြောသော စကားများကို ကြားလိုက်ရသော်...

“ကိုကျော်ဒင်... ခင်ဗျား ဒီလိုအကြိမ်းခံလိုက်ရတဲ့အတွက် နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့တော့၊ လောကဓံတရားရှစ်ပါးနဲ့ ဘယ်သူမှ မကင်းနိုင်ကြတဲ့အတွက် ခင်ဗျား သည်းခံပြီး နေလိုက်ပါတော့၊ ဒါထက် အင်္ဂလိပ်ငတွန် ဇာတ်ကားဟာ အတော်ကောင်းပါသလား”

“ဒီ အင်္ဂလိပ်ငတွန် ဇာတ်ကားကို ကျုပ်မကြည့်ရသေးပါဘူး။ ဒီဇာတ်ကားပိုင်ရှင် သူဌေးဦးဖိုးဆင်ကို မေးကြည့်တော့ ဒီဇာတ်ကားဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်တဲ့။ ဒီဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်လိုက်ဟာ အင်္ဂလိပ်

တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုထိုးထိုး၊ ရိုက်ရိုက်၊ ခုတ်ခုတ်၊ ပစ်ပစ်၊ ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်ဘူးတဲ့၊ ကာယသိဒ္ဓိမြောက်တယ်တဲ့၊ ဒီလို ထူးခြားတဲ့ ဇာတ်ကားမျိုးကို ကော့ဂလဲတစ်ရွာလုံး မပျက်မကွက် ကြည့်သင့်ကြတယ် လို့ဟော့ ကျုပ်ကိုပြောဖူးတယ်။ ကျုပ်လဲ တစ်ရွာလုံးကို လှည့်ပြီး ကြော်ငြာ မောင်းတီးပေးဖို့ ဝတ္တရားတွေရှိနေသေးတယ်။ ကျုပ် သွားလိုက်ဦးမယ်။ ကျုပ် ဝတ္တရားပျက်ရင် ဦးဖိုးဆင်က စိတ်ဆိုးသွားပြီး ပိုက်ဆံ ၃-မူမပေးရင် ကျုပ် ဘိန်းငတ်ပြီး ဖျားရလိမ့်မယ်”

ဘိန်းစားကျော်ဒင် ထွက်သွားပြီး ၁၅-မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လှည်းကြီးတစ်စီးသည် သူကြီးဦးသာဗျော၏ အိမ်ရှေ့တွင် လာရပ်လိုက် သည်ကို မြင်တွေ့ရပေတော့သည်။

ထိုလှည်းကြီးအထက် နံဘေးနှစ်ချက်တွင် ‘အင်္ဂလိပ်ငွေခွန် ဇာတ်ကားကြီးကို ယနေ့ညပြမည်’ ဟူ၍ စာလုံးကြီးများကို ထိုးဖြင့် ရေးသား ထားသည့် ကျူထရံနှစ်ချက် ထောင်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရပေသည်။ ၎င်းပြင် အရှည်တစ်လံခွဲနှင့် လုံးပတ်အချင်း တစ်တောင်ခွဲမျှ ရှိလေမည့် သစ်သားကုလားတက်ကြီးတစ်လုံးကို လှည်းပေါ်၌ အလျားလိုက် တင်ထား သည်ကိုလည်း မြင်တွေ့ရပေသည်။

ထိုလှည်းကြီးကို ရပ်လိုက်ပြီး ၅-မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လှည်း ပေါ်၌ လိုက်ပါလာသော လူများသည် ထိုကုလားတက်ကြီးကို ကျယ် လောင်စွာ အသံမြည်လာအောင် ၅-မိနစ်ကြာမျှ အချက်ပေါင်းများစွာ တအားရိုက်ကြပြီး “အင်္ဂလိပ်ငွေခွန် ဇာတ်ကားကြီး”ဟု တစ်ပြိုင်ညီ အော် ဟစ်လိုက်ကြတော့သည်။

၎င်းနောက် ထိုသူများသည် လင်းကွင်းကြီး ငါးလက်တို့ကို တစ်ပြိုင်ညီ ၅-မိနစ်မျှ တီးလိုက်ကြပြီးနောက် “အင်္ဂလိပ်ငွေခွန် ဇာတ်ကား ကြီး”ဟု စုပေါင်းအော်ဟစ်ကြတော့သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် လှည်းပေါ်တွင် ကြီးများဖြင့် ချည်နှောင် လာသော ခွေးမနှစ်ကောင်တို့ကို ဆင်နာနာရိုက်ပေးကြရာ၊ ခွေးမများသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကြတော့သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် လှည်းကြီးကို မောင်းသွားပြီး တစ်ဖာလုံ ခန့်အကွာ နေရာသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် လှည်းကြီးကို ရပ်လိုက်ပြီး၊ ရှေးက ကဲ့သို့ပင် သစ်သားကုလားတက်ကြီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထုရိုက်၊ လင်းကွင်းငါးလက်တို့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာတီး၊ ခွေးမနှစ်ကောင်တို့ကို

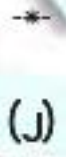
အကြိမ်ပေါင်းများစွာရိုက်ကြပြီးလျှင် “အင်္ဂလိပ်ငွေခွန် ဇာတ်ကားကြီး” ဟူ၍ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အော်ဟစ်ကြတော့သည်။ သူတို့ အော်ဟစ် နေကြစဉ် ရွာနေလူအများ စုပေါင်းဝိုင်းအုံလာကြသည်ကို မြင်တွေ့ရပေ သည်။

အလွန်ဆန်းကြယ်သော ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာနည်း တစ်မျိုးပေပ။

ထိုရုပ်ရှင်ကြော်ငြာလှည်းကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် ဤရှေးသူ သည် ရွာသူကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီး မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ဤရှေးသူသည် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော် အင်္ဂလိပ်ငွေခွန်ဟု အမည်ပေးထားသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသည် မည်သို့သောကားမျိုးဖြစ် မည်၊ ဇာတ်လိုက် မည်သို့မည်စါဖြစ်မည်ကို အလွန်သိလိုလှသောကြောင့် ထိုညတွင် သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သို့ရကား ဤရှေးသူသည် ညနေ ၆-နာရီအချိန်တွင် ညစာကို စားသောက်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်ငွေခွန် ဇာတ်ကားကို ကြည့်ရှုရန် ကော့ဂလဲရွာလယ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ‘လေးကျွန်းစကြဝဠာ မဟာသမုဒ္ဒရာ’ ကျူထရံကြီးသို့ သွားရောက်လေတော့သည်။



ရုံကြီး၏ရှေ့တွင် ရေနံဆီမီးခွက်များထွန်းထားကြသော ဈေးဆိုင် ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်မျှကို မြင်တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ၊ ရုပ်ရှင်ကို လာရောက် ကြည့်ရှုကြမည့် လူအရေအတွက် အတော်ပင်များလိမ့်မည်ဟု မှန်းချင့် မိတော့သည်။

ရုံရှေ့တွင် ကုလားတက်ကြီး ငါးလုံး၊ လင်းကွင်း ငါးလက်နှင့် ဝါးလက်ခုတ်ကြီး ဆယ့်ငါးလက်တို့ကို အဆက်မပြတ် ကျယ်လောင်စွာ ရိုက်တီးပေးနေသည်ကို မြင်တွေ့ရပေသည်။

သို့ရကား ဤရှေးသူသည် ပိုက်ဆံတစ်မူးပေးကာ လက်မှတ် တစ်စောင်ကိုဝယ်၍ နေရာကောင်းရရန် ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်းသို့ အမြန်ဝင် ရောက်သွားပေတော့သည်။

သို့ငြားလည်း ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်းသို့ ရောက်သွားသော် လူတစ်

ယောက်တလေကိုမျှ မမြင်မတွေ့ရသောကြောင့် အလွန်အံ့ဩသွားရ ချေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ရုပ်ရှင်ပြခါနီးမှသာ စုပြုံပြီး ဝင်လာလေ့ရှိကြသော ရွာသူရွာသားများ၏ သဘောစရိုက်ကို သိရှိထားသည့်အတိုင်း၊ ဤရေးသူ သည် ရုပ်ရှင်ပြစက်ရှေ့ရှိ မြေပြင်တစ်နေရာပေါ်တွင် လက်ကိုင်ပဝါကို ခင်းကာ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နွားချေးအနံ့များ လှိုင်လာသောကြောင့် ကြည့် လိုက်ရာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် နွားချေးပုံအများကို မြင်တွေ့ရချေတော့သည်။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ဤရေးသူသည် ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ခါချဉ်အများ အကိုက်ခံရသဖြင့် အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ထိုင်လိုက်ရချေ တော့သည်။

သို့နှင့် ည ၈-နာရီအချိန်သို့ ရောက်လာလျှင် ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်း သို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူလည်း ဤစာရေးသူနည်းတူ ပုရွက် ဆိတ်နှင့် ခါချဉ်များ အကိုက်ခံရ၍ ထင်၊ အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရချေသည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်မည့် ပရိသတ်အရေအတွက်မှာ ဤရေးသူအပါ အဝင် နှစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ချေရကား။ ရုပ်ရှင်ကို ကြော်ငြာထားသည့် အတိုင်း ည ၇-နာရီအချိန်တွင် အဘယ်မှာလျှင် အနွံခံပြီး ပြသနိုင်ချေ တော့အံ့နည်း။

သို့နှင့် ည ၉-နာရီအချိန်သို့ ရောက်လေသော် ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်း သို့ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချ လိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရချေသည်။

ထို့နောက် ည ၉-နာရီခွဲအချိန်သို့ ရောက်လာသော် ရုပ်ရှင် သူငွေ ဦးဖိုးဆင်သည် ညှိုးငယ်သော ရုပ်သွင်ဖြင့် ရုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာပြီး ဖာရာတစ်ထောင်ခန့် ရှိလေမည့် ပိတ်ကားကြီးကို ကျောခိုင်း ကာ...

“အင်္ဂလိပ်ငွေတန်ဇာတ်ကားကြီးကို လာရောက်အားပေးချီးမြှင့် ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတို့ခင်ဗျား၊ ဒီဇာတ်ကားကြီးကို ဒီည ၇-နာရီအချိန်မှာ ပြသပေးမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကြော်ငြာထားပေမယ်လို့ အခုအချိန်အထိ

ပရိသတ်အရေအတွက် စုစုပေါင်း သုံးယောက်သာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီဇာတ်ကားကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဒီညမှာပြရရင် အကြီးအကျယ် နှုံးရပါ လိမ့်မယ်၊ ပရိသတ်သုံးယောက်ဆိုက ငွေ ၃-မူးသာ ရထားပါသေးတယ်၊ ဒီငွေ ၃-မူးဟာ ကုန်ကျရမယ့် ရေနံဆီဖိုးနဲ့ မကာမိနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတို့ နက်ဖြန်ညမှာပဲ ဒီဇာတ်ကားကြီးကို ဆက်ဆက်လာရောက် ကြည့်ရှုအားပေးကြပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျား... ဒီဇာတ်ကားကြီးကို နက်ဖြန်ည ၇-နာရီမှာ ဆက်ဆက်ပြပါလိမ့်မယ်၊ နက်ဖြန်ညမှာဆိုရင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်အရေအတွက် မချုတ်လားပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆီက သိမ်းယူထားခဲ့တဲ့ လက်မှတ်တွေကို ကျွန်တော် ပြန်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ အခုညမှာ မပြသနိုင်တာကို စိတ်မရှိကြဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်” စသည်ဖြင့် ပြောကြားအသံနားခံလိုက်တော့သည်။

သို့နှင့် ဤရေးသူအပါအဝင် ရုပ်ရှင်ကြည့်မည့် ပရိသတ် သုံး ယောက်တို့သည် ‘လေးကျွန်းစကြဝဠာ မဟာသမုဒ္ဒရာ’ ကျူထရ် ရုပ်ရှင် ရုံတော်ကြီးအတွင်းမှ အထူးပင် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ထွက်ခွာသွားကြရ ချေတော့သည်။

နောက်ရက်နံနက်တွင် ရုပ်ရှင်သူငွေ ဦးဖိုးဆင်သည် မိမိ ရုပ်ရှင် ကားကို ကြည့်ချင်သူများသည်ထက် များလာအောင် လွန်ခဲ့သော ရက်က ထက် တိုးကဲပြီး ကြော်ငြာလေတော့သည်။

၎င်းသည် တိန်းစား ၁၀-ယောက်တို့အား ကော့ဂလဲရွာအနံ့ လှည့်လည်ကာ မောင်းတီးစေတော့သည်။ ၎င်းပြင် လှည်းကြီးသုံးစင်းကို ငှားရမ်းပြီး၊ လှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် သစ်သားကုလားတက်ကြီးနှစ်လုံး၊ ခွေးမ နှစ်ကောင်၊ လင်းကွင်းငါးလက်နှင့် ဝါးလက်ခုင်ကြီး ဆယ့်ငါးလက်တို့ကို တင်ဆောင်ပြီး မိမိတပည့်များအား ရွာအနံ့ လှည့်လည်မောင်းနှင့် ရိုက်တီး စေရကား။ ကော့ဂလဲရွာအတွင်း၌ “ဒုန်းဒုန်း... တိုင်တိုင်... ချမ်းချမ်း ခွပ်ခွပ်”စသည့်အသံများ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးနေကြတော့သည်။

တိုးကဲပြီး ကြော်ငြာထားသည့်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်မည့် ပရိသတ်အရေအတွက် ပိုမိုများပြားလာလိမ့်မည်ဟု ထင်စားကာ၊ ဤ ရေးသူသည် ည ၆-နာရီအချိန်ခန့်တွင် ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်းသို့ နေရာကောင်း ရရန် ဝင်ရောက်ကာ၊ ရုပ်ရှင်ပြစက်ရှေ့ရှိ မြေပြင်တစ်နေရာပေါ်တွင် ပဝါဖြူခင်းပြီး ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

သို့ငြားလည်း ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ခါချဉ်များ အကိုက်ခံရပြန်သော

ကြောင့် အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ထိုင်ချလိုက်ရချေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်ကထက် ပိုကဲပြီး ကြော်ငြာထားလင့်ကစား၊ ရှင်ရှင်ရုံအတွင်း၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မမြင်တွေ့ရကား၊ ဤရေးသူသည် လွန်စွာအံ့ဩခြင်း ဖြစ်ရချေတော့သည်။

ရှင်ရှင်ရုံရှေ့တွင်မူ ကုလားတက်၊ လင်းကွင်းနှင့် ဝါးလက်ခုပ်များ ရိုက်တီးသံများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရတော့သည်။

သို့နှင့် ၇-နာရီအချိန်သို့ ရောက်လေသော် ရုံအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး တစ်နေရာပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလူလည်း ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ခါချဉ်များ အတိုက်ခံရ၍ထင်၊ အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရချေသည်။

၉-နာရီခွဲအချိန်ထိ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်မျှ မဝင်လာတော့ကား၊ ဦးဖိုးဆင်သည် လွန်ခဲ့သော ညကကဲ့သို့ပင် ရုံအတွင်းသို့ ညှိုးငယ်သော ရုပ်သွင်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင်...

“လာရောက်အားပေးကြတဲ့ မိတ်ဆွေတို့ခင်ဗျား၊ အခု... ပွဲကြည့်ပရိသတ် စုစုပေါင်း ငါးယောက်သာရှိပါတယ်၊ မနေ့ညကထက် နှစ်ယောက်ပိုလာတယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ဆီကရတဲ့ ပိုက်ဆံ ၆-မူးဟာဖြင့် ရေနံဆီဖိုးတောင် မတာမိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီညမှာ ရှင်ရှင်ပြရရင် မုချအကြီးအကျယ် ရှုံးရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ သည်းခံပြီး အိမ်ကိုပြန်ကြဖို့ ကျွန်တော် အနှူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဝယ်ထားတဲ့ လက်မှတ်တွေကို သုံးဆပြန်လျော်ပေးပါမယ်”

စသည်ဖြင့် ပြောကြားအသနားခံလေတော့သည်။

သို့နှင့် ဤရေးသူအပါအဝင် ရှင်ရှင်ကြည့်မည့်သူ ငါးယောက်တို့ကား မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ အထူးပင် စိတ်မကျေနပ်လျက် နှင့်ပင် ရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြရချေတော့သည်။

ရုံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသော် ဈေးသည်များ၏ “ဦးဖိုးဆင်ကြီး မြန်မြန်သေပါစေ” စသည်ဖြင့် ကျိန်ဆဲနေကြသည့် အမနာပ အသံဆိုးများကို ကြားလိုက်ရချေတော့သည်။

ရှင်ရှင်သူဌေး ဦးဖိုးဆင်ကား စိတ်မလျော့သေးဘဲ တစ်ညလုံး အကြံထုတ်နေတော့ရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် ရှင်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်ဦးရေ

တိုးတက်များပြားလာမည့် နည်းတစ်ရပ်ကို တွေ့သိရပေတော့သည်။

ထိုနည်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ရှင်ရှင်ကြည့်သူများအား ထီးဖွင့်ပေးရန်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ထီငတ်နေသော တောသူတောင်သားများသည် ထီးဖွင့်ပေးလျှင် အလွန်သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့အားလျော်စွာ နောက်ရက်နံနက်တွင် ဦးဖိုးဆင်သည် ဘိန်းစား ၁၅-ယောက်တို့ကို ငှားရမ်းပြီး၊ ထိုညတွင် ရှင်ရှင်ရုံအတွင်း၌ ရှင်ရှင်ကြည့်သူများအား ထီးဖွင့်ပေးမည်၊ ပထမဆု ငွေ ၅/-၊ ဒုတိယဆု ငွေ ၃/-၊ တတိယဆု ငွေ ၅/- ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း မောင်းများကို ရိုက်တီးကြော်ငြာစေတော့သည်။

၎င်းပြင် လှည်းကြီးသုံးစီးကို လွန်ခဲ့သော နှစ်နံနက်ကကဲ့သို့ပင် ရွာတွင်းသို့ မောင်းနှင်စေကာ၊ ကုလားတက်၊ ခွေးမ၊ လင်းကွင်းနှင့် ဝါးလက်ခုပ်များကို အသံများ ကျယ်သည်ထက်ကျယ်အောင် ရိုက်နှက်တီးခတ်စေတော့သည်။

ယင်းလှည်းကြီး သုံးစီးပေါ်တွင်လည်း ‘အင်္ဂလိပ်ငတွန် ဇာတ်ကားကြီး ယနေ့ည ဆက်ဆက်ပြမည်၊ ထီးဖွင့်ပေးမည်’ဟု ထုံးရည်ဖြင့် ရေးထားသည့် ကျူထရ်နှစ်ချပ်စီကို ထောင်ထားစေသည်။

သို့ရကား ထိုနံနက်တွင် ကော့ဂလဲတစ်ရွာလုံးမှာ မောင်း၊ ကုလားတက်၊ ခွေးမ၊ လင်းကွင်းနှင့် ဝါးလက်ခုပ်သံများဖြင့် ဆူညံနေချေတော့သည်။

ထို့ပြင် ဦးဖိုးဆင်သည် သုဿန်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးပညာသာမိဇောတိဗလ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ‘လေးကျွန်းစကြဝဠာ မဟာသမုဒ္ဒရာ’ ရုံတော်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ငှက်ပျောပင်ကြီး ကိုးပင်ကို ထိပ်မှ ဖြတ်ပြီး ဇောက်ထိုးစိုက်ကာ ယတြာချေထားလိုက်တော့သည်။

\*(၃)

ရှင်ရှင်သူဌေး ဦးဖိုးဆင်သည် အလွန်အကြံဉာဏ်ကောင်းသည်ဟု ချီးကျူးရပေမည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလိပ်ငတွန်ဇာတ်ကားကို ထိုည ၇-နာရီအချိန်တွင် ပြသမည်ဟု ကြော်ငြာထားလင့်ကစား ထီးဖွင့်ပေးမည်ဆို၍ ည ၆-နာရီအချိန်ကတည်းကပင် ရှင်ရှင်တစ်



ရုံလုံးမှာ ပွဲကြည့်မည့် ပရိသတ်များဖြင့် ပြည့်လျှံနေတော့သည်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။ ဦးဖိုးဆင်ကား တပြုံးပြုံးနှင့်သာ။

ထိုခဏပင်လျှင် “ပြပါတော့ဗျို့၊ ပြပါတော့ဗျို့၊ ပြပါတော့ဗျို့” စသည်ဖြင့် ရုပ်ရှင်တစ်ရုံလုံး ဆူညံအော်ဟစ်သူများကို ကြားလာရချေတော့သည်။

သို့ရာကား ဦးဖိုးဆင်သည် လက်မှတ်ရောင်းသူထံသို့ သွားရောက်ပြီး လက်မှတ်ရောင်း၍ရသော ငွေများကို ရေတွက်ကြည့်သည်တွင် စုစုပေါင်း ၂-ကျပ်၊ ၄-ပဲမျှသာ ရရှိခဲ့သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရချေတော့သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံကြီးအတွင်း၌ နေရာမကျန်ရှိတော့အောင် လူဝင်များပါ လျှက်နှင့် ရုံဝင်ခငွေ ၂-ကျပ်၊ ၄-ပဲမျှသာ ရရှိခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရသော် အဘယ်ငှာလျှင် ယုံနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

သို့ဖြစ်ရကား ဦးဖိုးဆင်သည် ယခင်ပြုံးနေရာမှ ချက်ချင်း မျက်နှာညှိမည်းသွားကာ ရုံအပေါက်စောင့်ဆီသို့ သွားရောက်ပြီး...

“ဟေ့... ရုံထဲမှာ လူတွေပြည့်လျှံနေပြီ၊ ထိုင်ဖို့နေရာမရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်ရောင်းလို့ ငွေ ၂-ကျပ်၊ ၄-ပဲသာရခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲ၊ ငါတော့ အကြီးအကျယ် ရှုံးမယ်မှန်း သိလျက်နဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို မပြဘဲနေလိုက်ရင် ရွာသူရွာသားတွေက တို့များကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးကြတော့မှာ အမှန်ပဲ၊ နည်းနည်းမှ မှန်းခြေမကိုက်တော့ပါလားကွယ်၊ ဘာကြောင့် ငွေအရနည်းတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

“ဒီလိုပါ သူဌေးမင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲကို လက်မှတ်မဝယ်ဘဲ ဝင်ကြည့်ကြတဲ့လူတွေ အင်မတန် များကြလို့ပါ၊ နောက်ပြီးတော့လဲ ရုံပတ်လည်မှာ ကာရံထားတဲ့ ကျူထရံတစ်ချပ်ချပ်ကို ခွာပြီး ဝင်လာကြတဲ့ လူတွေရှိကြသလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ကျူထရံချပ်တွေ ဆွဲခွာသံတွေ လိုလို ကြားမိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ သွားမကြည့်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင် ခက်တော့တာပဲ၊ မင်းသွားကြည့်လိုက်စမ်း”

သို့နှင့် ၅-မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အပေါက်စောင့်သည် ပြန်လာပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးမင်း၊ ဝိတ်ကားကြီးအနောက်မှာရှိတဲ့ ကျူထရံသုံးချပ် ခွာထားတာကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“တောက်... ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ခက်ရချေသေးရဲ့၊ ငါတော့ ဒုက္ခပါပဲကွာ...၊ ထိုင်နေအကောင်းသား... ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ...၊ ဒါထက် လက်မှတ်မဝယ်ဘဲ ရုံထဲဝင်လာတဲ့ လူတွေကော ရှိကြသလား”

“ရှိကြတယ် သူဌေးမင်း၊ လက်မှတ်မဝယ်ဘဲ ရုံထဲကို အတင်းဝင်ရောက်သွားကြတဲ့ လူတွေအတော်များကြပါတယ်”

“ဟင်... ဘယ်သူတွေလဲကွ၊ ငါတော့ မွဲရတော့မှာပါပဲ၊ သေဟဲ့... ဖွတ်ကျား”

“ဟုတ်တဲ့...၊ ကျွန်တော်ရေတွက်ပြပါမယ်”

“အေး... မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“သူ့သန်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး၊ ဦးပဉ္စင်၊ ကပ္ပိယ၊ ဖိုးသူ တော်နဲ့ ကျောင်းသား စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်၊ ရွာသူကြီး၊ သူကြီး ကတော်၊ သား၊ သမီး၊ သမက်၊ ချွေးမနဲ့ ကလေးတွေက သုံးဆယ့်နှစ် ယောက်၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းလေးယောက်၊ မိသားစုတွေက လေးဆယ့်သုံး ယောက်၊ ရာဇဝတ်အုပ် မိသားစုက ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ ဌာနထိန်း မိသားစုက ဆယ့်တိုးယောက်၊ ဂါတ်စာရေး မိသားစုက ရှစ်ယောက်၊ ရဲသား ခြောက်ယောက်တို့ မိသားစုက သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်၊ ကျေးရွာကော်မတီ ငါးယောက်တို့ မိသားစုက လေးဆယ့်တစ်ယောက်၊ သမ္မန်ပြာတာကြီး မိသားစုက ခုနစ်ယောက်၊ မောင်းသမား ဆယ့်ငါးယောက်မိသားစုတို့ ငါးဆယ်ယောက်၊ လှည်းကြီးသုံးစီးပေါ်မှာ ကြော်ငြာလှည့်ပေးကြတဲ့ လူဆယ့်ခြောက်ယောက် မိသားစုက ရှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်၊ ကာလသား ခေါင်းရဲ့ မိသားစုက ဆယ့်သုံးယောက်၊ ရွာသူကြီး ယောက္ခမရဲ့ မိသားစုတွေက ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ သပြေသီးမြို့အုပ်ရဲ့ ယောက္ခမ၊ ယောက်ဖ၊ ခယ်မတွေအပါအဝင် ငါးဆယ့်ငါးယောက်၊ ဈေးခေါင်းရဲ့ မိသားစုက ဆယ့်လေးယောက်၊ ဗိုလ်ထံစောင့် မိသားစုက ငါးယောက်၊ စစ်ပြန်ကြီး မိသားစုက ခုနစ်ယောက်၊ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် မိသားစုက ဆယ့်ငါးယောက်၊ ကျောက်ထိုးဆရာ မိသားစုက ဆယ်ယောက်၊ မူလတန်းကျောင်းဆရာ မိသားစုက ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ နွားသတ်လိုင်စင်စီ မိသားစုက ခြောက်ယောက်၊ ဗိန္ဓောဆရာကြီး မိသားစုက ခြောက်ယောက်၊ မီးရထားရုံပိုင်ကြီး မိသားစုက

ဆယ့်လေးယောက်၊ ပြိုင်မြင်းပိုင်ရှင် မိသားစုက ခုနစ်ယောက်၊ ဓနိရည် ဆိုင်ရှင် မိသားစုက ဆယ်ယောက်၊ ဘိန်းလိုင်စင်စီ မိသားစုက ဆယ့်နှစ် ယောက်၊ ပန်းပဲဆရာမိသားစုက ငါးယောက်၊ မြေတိုင်းစာရေး မိသားစုက ဆယ့်တစ်ယောက်၊ ရုပ်သေးကြီးဆွဲဆရာ မိသားစုက ဆယ်ယောက်၊ လက်ဝှေ့ ချန်ပီယံ မိသားစုက ဆယ့်လေးယောက်၊ ဝမ်းဆွဲဆရာမနဲ့ သူ့ ဆွေမျိုးတွေက ဆယ့်ခုနစ်ယောက်. . . ”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့. . . ၊ အောင်မယ်လေးဟဲ့. . . ၊ လက်မှတ် မဝယ်ဘဲ ဝင်ကြည့်ကြတဲ့လူတွေ မနည်းလှပါကလား၊ ငါတော့ အကြီး အကျယ် ရှုံးရတော့မှာ သေချာနေပြီ၊ ဒါထက် လက်မှတ်မဝယ်ဘဲ ရုံထဲ ဝင်လာတဲ့လူတွေကို မင်းက ဘာကြောင့်ဝင်ခွင့်ပေးခဲ့ရသလဲ. . . ၊ ခွေးမသားရဲ့”

“ဟာ. . . ကျွန်တော် ပထမတော့ ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့ ပါတယ်၊ ဝင်ခွင့်မပေးတော့ သူကြီးက ကျွန်တော့်ကို နှစ်လုံးပူးသေနတ်နဲ့ ချိန်လိုက်ပြီးတော့ သူ့ရွာမှာ လာပြတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားမှန်သမျှကို သူနဲ့ သူ့မိ သားစုတွေကို အခမဲ့ ကြည့်ခွင့်ပေးရမယ်တဲ့၊ ဝင်ကြည့်ခွင့် မပေးရင်တော့ သေနတ်နဲ့ အသေပစ်သတ်လိုက်မယ်တဲ့၊ ရာဇဝတ်အုပ်ကလဲ ၆-လုံးပူး သေနတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချိန်ထားတယ်၊ ကာလသားခေါင်းကလဲ သူခါးထဲက ဓားမြှောင် ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်ရဲ့မိန်းမ မုဆိုးမအဖြစ်မခံနိုင်လို့ အင်မတန် ကြောက်သွားပြီး သူတို့ကို ရုံထဲဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ရတယ်၊ ဒီရုံပေါက်စောင့် အလုပ်ကို ကျွန်တော် နောက်ထပ်မလုပ်လိုတော့ပါဘူး၊ အင်မတန် လူမုန်း ခံရပြီး တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ တော်ပြီ. . . တော်ပြီ”

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ရုံအတွင်းမှ “ပြပါတော့ဗျို့. . . ၊ ပြပါတော့ ဗျို့. . . ”စသည်ဖြင့် ဆူပူအော်ဟစ်ကြသည့် အသံများကို ကြားလာရချေ တော့သည်။

မူလအစီအစဉ်အရ ရုပ်ရှင်မပြမီ ထိဖွင့်ပေးရန်ဖြစ်သော်လည်း၊ လက်မှတ်ဝယ်သူ အရေအတွက်မှာ ၁၈-ယောက်မျှသာ ရှိချေရကား၊ ထိုကို ဖွင့်ပေးပါက မိမိသည် အကြီးအကျယ် ရှုံးရတော့မည်ကို သိရှိပြီး ဖြစ်သော ရုပ်ရှင်သူဌေး ဦးဖိုးဆင်သည် ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေ အရ ထိမဖွင့်ပေးတော့ဘဲ ရုပ်ရှင်ကို စတင်ပြသစေတော့သည်။

ရှေးဦးစွာ ဦးဖိုးဆင်က အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ခုနစ်လုံးမောင်း၊ လင်းကွင်းကြီး၊ သံပတ္တလား၊ နွဲ့နှင့် ဝါးလတ်ခုပ်များပါဝင်သော ရုပ်ရှင် တူရိယာအဖွဲ့သည် တီးလုံးတစ်ပုဒ်ကို တီးလိုက်ကြတော့ရာ၊ တူရိယာသံ များမှာ မြည်း ၁၅-ကောင်၊ ပုရစ် ၁၉-ကောင်၊ ကြောင် ၂၃-ကောင်နှင့် ပုစဉ်းရင်ကွဲ ၂၅-ကောင်တို့ စုပေါင်း၍ အော်ဟစ်နေကြဘိသကဲ့သို့။

တီးလုံးကို တီးမှုတ်၍ ပြီးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျော့ ဘုရင်နှင့် မေရီမိဖုရားတို့၏ ရုပ်ပုံသည် ဖာရာတစ်ထောင်ခန့်ရှိလေသည့် ပိတ်ကားကြီးပေါ်၌ ပေါ်လာလေတော့ရာ၊ ပရိသတ်ထဲမှ “ကင်းဂျွတ်နဲ့ ဝွင်းမည်းကြီး” ဟူသော အသံဝါကြီးကို ကြားလိုက်ရချေတော့သည်။

ထိုနောက် “ဂျော့ဘုရင်ရွှေဘုန်း၊ နေတနွန်းဗမာတူ၊ ထီးနန်း သတ္တဝါဗိုလ်လူ၊ အုပ်စိုးတော်မူ၊ ဂရိ-ဗြိတိန်၊ သာသနာကြည်ကြည်စိုင်းစိုင်း၊ ဂျာမန်ဘာလင်တိုင်းကို၊ မဆိုင်းဘဲ အောင်တော်မူ”

စသည့် ဖော်လံဖား တေးသံကျယ်သည် တီးဝိုင်းအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။



(၅)

ထိုသီချင်းသံ ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ အင်္ဂလိပ်ငတွန် ဇာတ်ကားကို စတင်ပြသလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားပြီး တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား သော အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်၏ ပုံသည် ဖာရာတစ်ထောင်ကျော်ခန့် ရှိလေ မည့်ပိတ်ကားဟောင်းကြီးပေါ်တွင် ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအင်္ဂလိပ်သည် မိမိစွပ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက် ပြီး၊ ပရိသတ်အား ဆလံပေးလိုက်တော့မှ ၎င်းသည် အခြားသူမဟုတ် နာမည်ကျော် အင်္ဂလိပ်လူရွှင်တော်ဇာတ်လိုက် ချာလီချက်ပလင် ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့သိရပေတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ပရိသတ်ထဲမှ “အင်္ဂလိပ်ငတွန်ကွ၊ ငတွန်ကွ” အော်ဟစ်လာကြပြီးလျှင် လက်ခုပ်တီးသံ၊ လက်ကွင်းမှုတ်သံ၊ ခွေးဟောင် သံ၊ ကြောင်အော်သံ၊ ကြက်တွန်သံနှင့် ဆိတ်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်ပြီး

နောက် “ကိုကိုကူ၊ ကိုကိုကူ၊ တောက်တဲ့... တောက်တဲ့၊ တစ်တီတူး တစ်တီတူး” အစရှိသည့် အသံဆိုးကြီးများကိုလည်း ကြားရချေတော့ သည်။

ပွဲကြည့်သူတစ်ယောက်ကမူ “ဟေ့... အင်္ဂလိပ်ငွေနှစ်၊ မင်းက ဘောင်းဘီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားတာကိုးကွ၊ မင်းဘောင်းဘီရှည်ကြီးကို ဆွဲချွတ်လိုက်စမ်း၊ မင်းပေါင်ပေါ်မှာ ဘီလူးရုပ်၊ ကျားရုပ်နဲ့ ဝဋ်နံရုပ်တွေ ပါပေါ့ တို့များသိချင်တယ်” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်ကိုလည်း ကြားရချေတော့သည်။

မကြာပါလေ။ ချာလီချက်ပလင်သည် တုတ်ကောက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ကွတတနှင့် လမ်းလျှောက်သွားလေတော့သည်။

လမ်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ရောက်အသွားတွင် လူဆိုးသုံး ယောက်တို့သည် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာကြပြီး ချာလီချက်ပလင်ကို တုတ် များဖြင့် အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်နေကြစဉ် ပရိသတ်ထဲမှ...

“ရိုက်ပေးကွ၊ ချပေးကွ၊ ဆော်ပေးကွ၊ နှံပေးကွ၊ အုပ်ပေးကွ” စသည့် အသံများအကြားမှ “အောင်မယ်လေး... တို့များငွေနှစ် သေပါပြီ တော့...၊ သေပါပြီတော့...၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြမယ့်သူတွေ မရှိ ကြတော့ဘူးလား”

စသည် အသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာချေတော့ သည်။

ချာလီသည် တုတ်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ အရိုက်ခံရသဖြင့် မြေပေါ်တွင် မစ်လဲကာ မေ့မြောသွားစဉ်၊ လူဆိုးသုံးဦးသုံးဦးတို့သည် ၎င်း၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိတ်ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

လူဆိုးများ ထွက်သွားကြပြီးနောက် ချာလီသည် လဲနေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ မိမိ၏ခါးနှင့် လက်နှစ်ဖက်တို့ကို အညောင်း ဆန့်လိုက်ပြီး အကောင်းပကတိ လမ်းလျှောက်သွားပြန်တော့သည်။

သို့နှင့် ပရိသတ်ထဲမှ “ဘဲဒီးဝွတ် ငွေနှစ်၊ အတီသုန္ဒရ၊ အယုကပူ၊ ဘို့တချာ၊ ထိုးလို့မဝင်၊ ရိုက်လို့မကွ၊ နှက်လို့မသေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ငွေနှစ်ကွ၊ ငွေနှစ်... ငွေနှစ်၊ တွန်... တွန်... တွန်... အောက်အီးအီးအွတ်” စသည့် ချီးကျူးသံများနှင့်အတူ ခွေးအူသံ၊ ကြောင်အော်သံ၊ ဆိတ်မြည်သံ များအပြင် “ကိုကိုကူ၊ ကိုကိုကူ၊ ဗျက်ကေ၊ ဗျက်ကေ” စသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာကြ ပြန်တော့သည်။

လမ်းထောင့် တစ်နေရာမှ စောင့်ကာကြည့်နေကြသော လူဆိုး သုံးယောက်တို့သည် ရိုက်၍မသေဘဲ အကောင်းပကတိ လမ်းလျှောက်လာ သော ချာလီကို မြင်တွေ့ကြသော် လွန်စွာအံ့ဩသွားတုန်ကြတော့သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် အနားသို့ ရောက်လာသော ချာလီအား ၆-လုံးပူးသေနတ်တိုက်စီဖြင့် ၁၈-ချက်တိတိ ပစ်လိုက်ကြစဉ် ပရိသတ်ထဲမှ “ချပေးကွ...၊ ပစ်ပေးကွ...၊ ဆော်ပေး...၊ အုပ်ပေး...၊ နှံပေး၊ သတ်ပေးကွ” အစရှိသည့်အသံများအပြင် “အမလေးတော့၊ ငွေနှစ်သေရ ပါတော့မယ်၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်မယ့်သူတွေ မရှိကြတော့ ဘူးလား” စသည့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရချေတော့ သည်။

၆-လုံးပူးသေနတ် သုံးလက်ဖြင့် ၁၈-ချက်တိတိ အပစ်ခံလိုက်ရ သောကြောင့် ချာလီသည် မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲသွားပြီး မလှုပ်နိုင်တော့သည် ကို မြင်တွေ့ကြသော လူဆိုးသုံးဦးတို့သည် ချာလီသေပြီဟု ယုံမှတ်ကာ ထွက် ခွာသွားကြတော့သည်။

သို့ရာတွင် ချာလီသည် လဲနေရာမှ ထလာလိုက်ပြီး မိမိခါးနှင့် လက်နှစ်ဖက်တို့ကို အညောင်းဆန့်ကာ လမ်းလျှောက်သွားပြန်တော့သည်။ သို့နှင့် ပရိသတ်ထဲမှ...

“ငွေနှစ်ကွ... အင်္ဂလိပ်ငွေနှစ်ကွ၊ ဘယ်လိုပဲသတ်သတ် မသေ နိုင်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ငွေနှစ်ကွ၊ ကာယသိဒ္ဓိမြောက်တဲ့ ငွေနှစ်ကွ၊ အင်္ဂလိပ် ငွေနှစ် ကွ...၊ ငွေနှစ်... ငွေနှစ်၊ အောက်အီးအီးအွတ်၊ အောက်အီးအီးအွတ်” အစရှိသည့် ချီးကျူးသံများအပြင် လက်ခုပ်တီးသံ၊ လက်ကွင်းမှတ်သံများ နှင့် “ကိုကိုကူ၊ တစ်တီတူး” အစရှိသော အသံများသည် ဆူညံစွာ ထွက် ပေါ်လာပြန်တော့သည်။

ချာလီသည် ခြောက်လုံးပူးသေနတ်ဖြင့် ဆယ်ရစ်ချက် အပစ်ခံ လိုက်ရလင့်ကစား၊ မသေနိုင်ဘဲ လဲကျနေရာမှ ထပြီး လမ်းလျှောက်လာ သည် မြင်တွေ့ရသော လူဆိုးသုံးယောက်တို့သည် သူတို့အနီးသို့ ရောက် လာသော ချာလီအား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးပြီး အနီးရှိ မီးရထားလမ်းပေါ်တွင် ပက်လတ်လှန်ကာ ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားလိုက်ကြတော့သည်။

“ကြိတ်ပေးကွ...၊ မောင်းပေးကွ...၊ အောင်မယ်လေး... ဒီတစ်ခါတော့ ငွေနှစ်သေရတော့မယ်၊ အရိုးတခြား၊ အသားတခြား၊ ဖြစ်သွားရတော့မယ်၊ အမယ်လေး၊ ကယ်ကြပါဦး”

အစရှိသည့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာချေတော့သည်။

ဒီးရထားကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖြတ်ပြီးမောင်းသွားသော်လည်း ချာလီသည် မည်သို့မျှ ဖြစ်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် မီးရထားသံလမ်းပေါ်မှ ချက်ချင်းထလိုက်၍ သူ၏ခါးနှင့် လက်နှစ်ဖက်တို့ကို အညောင်းဆန့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ လမ်းလျှောက်သွားပြန်တော့သည်။

သို့အားလျော်စွာ “အင်္ဂလိပ်ငွေကွ၊ ငွေကွ၊ တွန်... တွန်... တွန်၊ အောက်အီးအီးအွတ်၊ ဘယ်လိုသတ်သတ် မသေနိုင်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ငွေကွ” စသည့်ဖြင့် ပရိသတ်တို့ အော်ဟစ်ချီးကျူးနေကြစဉ် အတွင်းမှာပင် လျှပ်စစ်မီးစက်သည် “ဖုတ်ဖက်... ဖုတ်ဖက်” နှင့် အသံမြည်လာပြီး လုံးဝ အသံတိတ်သွားချေတော့ရာ တစ်ရုံလုံး မှောင်သွားချေတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ပရိသတ်ထဲမှ မအေ၊ နှမ ဆဲဆိုကြသံများ ထွက်ပေါ်လာချေတော့သည်။

ထို့အပြင် “မီးစက်ကို မြန်မြန်ပြင်ပါ၊ မြန်မြန်ပြင်ပေး၊ မြန်မြန်ပြင်ပေး” စသော အသံများသည် မကြားသာ မနာသာ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

တစ်ရုံလုံးတွင်လည်း ကျင်ငယ်နဲ့တွေ့ လှိုင်ယုံလာနေသည်။

သည်အထဲတွင် “ငါ့ဖင်ကို ဘယ်သူဘာဆိတ်သလဲ၊ ဆိတ်ဦးတဲ့... ဆိတ်ဦးတဲ့၊ ဖျပ်... ဖျပ်... ဖျပ်... ဖျပ်” နှင့် ခုံဖိနပ်ဖြင့် ရိုက်သံများကိုလည်းကောင်း၊ “အောင်မယ်လေးဟဲ့... ငါ့ပါးကို ခေါင်တုံးကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက် အတင်းဖက်နမ်းသွားတယ်၊ နမ်းဦးတဲ့... နမ်းဦးတဲ့၊ ဖတ်... ဖတ်... ဖတ်... ဖတ်” စသည့်အသံဆိုးကြီးများ ထွက်ပေါ်လာနေစဉ် ၁၀-မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဓာတ်မီးရောင် ပြန်၍လင်းလာပေတော့ရာ၊ ပရိသတ်ထဲမှ “ဝမ်းစဗို၊ တူးစဗို၊ သရီးစဗို၊ ဖိုးစဗို၊ ပွားစဗို၊ ကြီးတော်စဗို၊ ယောက္ခမစဗို” အစရှိသော ချီးကျူးသံများအပြင် “ဦးဖိုးဆင်ကြီး အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ၊ မယား ငယ်ဆယ်ယောက် ယူနိုင်ပါစေ” ဟူသော ဆုတောင်းသံများ၊ လက်ခုပ်တီး သံနှင့် လက်ကွင်း မှတ်သံများ တရစပ် ထွက်ပေါ်လာပေတော့သည်။

တစ်ရုံလုံးတွင်လည်း ကျင်ငယ်နဲ့တွေ့ သင်းယုံထုံကြိုင် လှိုင်ကြ၊ လာတော့သည်။

စောင့်ကြည့်နေကြသော လူဆိုးသုံးယောက်တို့သည် မီးရထား ကြီးအကြိတ်ခံခဲ့ရလင့်ကစား သေသွားဘဲ လမ်းလျှောက်လာသော ချာလီကို မြင်တွေ့ကြပြန်သော် နည်းနည်းမျှ မကျေနပ်နိုင်ကြတော့ဘဲ၊ သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသော ချာလီကို အတင်းဖမ်းဆီးကာ ကြေးနန်း တိုင်တစ်တိုင်တွင် ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ကြပြီး ချာလီအား အမြောက်ကြီးတစ်လက်ဖြင့် အနီးကပ်ကာ ပစ်ထည့်လိုက်ကြသည်တွင် ချာလီလည်း မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားရချေတော့သည်။

သို့ရကား ပရိသတ်အတွင်းမှ “ပစ်သာပစ်၊ ဆော်သာဆော်၊ နံသာနံ၊ ချပေးကွ၊ အုပ်ပေးကွ၊ သတ်ပေးကွ” စသည့် အော်သံများနှင့်အတူ “အောင်မယ်လေးတော့၊ ဒီတစ်ခါတော့ အင်္ဂလိပ်ငွေကွ မုချသေသွားရတော့မှာပဲ၊ ဘိုးဘိုးအောင် မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား”

အစရှိသည့် အော်ဟစ်သံများသည် ပွဲရုံအတွင်းမှ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာချေတော့သည်။

သို့ငြားလည်း ချာလီသည် လဲနေရာမှ ၁-မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ထလိုက်ပြီး မိမိအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာသတ်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ကြသော လူဆိုးသုံးယောက်တို့ကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်စီ ထိုးလိုက်ရာ ၎င်းတို့သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျကုန်ပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ချေ။

သို့နှင့်အမျှ ပရိသတ်ထဲမှ “တို့များငွေကွ၊ အင်္ဂလိပ်ငွေကွ၊ ငွေကွ၊ တွန်တွန်တွန်၊ အောက်အီးအီးအွတ်” စသောအသံများနှင့်အတူ လက်ခုပ်တီးသံ၊ လက်ကွင်းမှတ်သံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပေတော့သည်။

ထို့နောက် ချာလီသည် လဲကျနေသော အရပ်အရှည်ဆုံးဖြစ်သည့် လူဆိုး၏အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ မိမိ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ သောက်ရင်း ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သည့် ဟန်ဖြင့် သူ၏နေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ချာလီသည် သူ၏နေအိမ်ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ရောက်လုနီးတွင် သူ၏ဇနီးသည် အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ကိတ်မုန့်ဖုတ်ရန် ကြက်ဥတစ်လုံးကို ဓားဖြင့် ခုတ်လိုက်ပြီး ကြက်ဥခွံကို အိမ်အောက်သို့ လွှင့်ချလိုက်ရာ၊ ယင်းကြက်ဥခွံသည် ချာလီ၏ ဦးထုပ်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျသွားရကား မည်ကဲ့သို့ပင် သတ်သတ် မသေနိုင်ဟု ကျော်ကြားလာခဲ့သော ချာလီ

သည် ကြက်ဥခွံ၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ ယိမ်းယိုင်ကာ လဲကျ သေဆုံးသွားရချေတော့သည်။

သို့နှင့် ဝိတ်ကားကြီးပေါ်တွင် 'ဦးပါပြီ'ဟူသော စာတန်းကြီး ပေါ်လာချေတော့ရာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်အားလုံးမှာ အထူးပင် မကျေ မနပ်ဖြစ်သွားကာ...

“ဟင်... ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ တုတ်နဲ့ရိုက်၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်၊ မီးရထားနဲ့ကြိတ်၊ အမြောက်ကြီးနဲ့ ပစ်ထည့်တာတောင်မှ မသေနိုင်တဲ့ ကာယသိဒ္ဓိမြောက်တယ်လို့ဆိုတဲ့ သူ့ရဲကောင်းကြီး အင်္ဂလိပ်ငွေဟာ သူ့ခေါင်းပေါ် ကြက်ဥခွံကလေး ကျလာရုံနဲ့ သေဆုံးသွားရတာ နည်းနည်းမှ ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး၊ နည်းနည်းမှ ယုတ္တိမရှိဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ငွေဟာ ခွေးဝဲစားငွေဟာ ဖြစ်သွားရပါပကော...”ဟူ၍ လည်းကောင်း။

“ဦးဖိုးဆင်၊ ဟေ့ခွေးမလင်... ဦးဖိုးဆင်၊ ကျုပ်တို့ရွာကို ခင်ဗျား မစော်ကားနဲ့၊ ခင်ဗျားပြသတဲ့ အင်္ဂလိပ်ငွေဟာ ဇာတ်ကားရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ နည်းနည်းမှ ယုတ္တိမရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီဇာတ်ကားရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ယုတ္တိရှိပြီး သဘာဝကျ အောင် တစ်မျိုးပြောင်းရိုက်ပြီး နက်ဖြန်ညမှာ ပြန်ပြီးပြပါ။ ခင်ဗျား ဒီဇာတ် ကားကို ဇာတ်လမ်းတစ်မျိုးပြောင်းပြီး နက်ဖြန်ညမှာ ပြန်ပြီးမပြနိုင်ရင်တော့ ဖြင့် ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ရွာအကြောင်း သိစေရမယ်...။ ကျုပ်တို့ရွာဟာ သာမညရွာမဟုတ်ဘူး၊ ကော့ဂလဲရွာလို့ ဟိုးလေးတကျော် ထင်ရှားနေတဲ့ ရွာဗျ...။ အနံ့ညာတရွာ...။ ဗဟုသုတနည်းတဲ့ရွာလို့ ခင်ဗျားမထင်နဲ့၊ ပညာရှိ သုဿန်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ တပည့်တပန်းတွေ နေထိုင်ကြ တဲ့ရွာဗျ...။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို အထင်သေးရင် ခင်ဗျား... ဒုက္ခနဲ့ မုချတွေ့ရမှာပဲ...”ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပွဲရုံအတွင်းမှ နားမချမ်းသာ သည့် အသံဆိုးကြီးများ ထွက်ပေါ်လာချေတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ဓာတ်မီးစက်သည် “ဖုတ်ဖတ်၊ ဖုတ်ဖတ်”နှင့် အသံ မြည်လာပြီး ဒုတိယဗို့ သဇီဝသဘောမှ နိဇီဝသဘောသို့ ပြောင်းလဲချပ် ငြိမ်းသွားပြန်ချေတော့ရကား၊ တစ်ရုံလုံး မှောင်သွားပြီး “ဦးဖိုးဆင်”စသည့် ဆဲဆိုကြသံများနှင့်အတူ ခွေးဟောင်သံ၊ ကြောင် အော်သံ၊ ဆိတ်မြည်သံ၊ နွားတွန်သံ၊ မြင်းဟီသံ၊ တစ်တီတူးငှက်အော်သံ၊ ကြက်ဖကြီးတွန်သံအများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်...

“ကြာတယ်ဟေ့၊ တို့ရွာကိုစော်ကားတာပဲ၊ ချ ချ၊ ဆော် ဆော်၊

ရုံကိုဖြိုပစ်... ဖြိုဖျက်ပစ်”

သေည့်အသံများကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကြားရချေတော့သည်။ သို့ရကား ရုံအတွင်းမှ လူများသည် ရုံပြင်သို့ အလုအယက် ထွက်ပြေး ရေးကြစဉ်...

“ဟဲ့... ငါ့ဖိနပ်ကို ဘယ်သူချီသွားသလဲ၊ အမယ်လေး ငါ့ကလေးကို ဘယ်သူ လုဆောင်သွားသလဲ၊ ငါ့ကလေးကို ပြန်ပေး ပြန်ပေး၊ ငါ့ဆွဲကြီးကို ဘယ်သူဆွဲဖြတ်သွားသလဲ...။ ကယ်တော်မူကြပါ...။ ကယ်တော်မူကြပါ...။ ပြေးထွက်ဟ...။ ပြေးထွက်ကွ”

စသည်ဖြင့် အသံများ ဆူညံလာချေတော့သည်။

သို့ရကား ဤရေးသူလည်း မနေသာတော့သောကြောင့် ရုံဘေး ပတ်လည်တွင် ကာရံထားသည့် ကျူထရံတစ်ချပ်ကို ဖြုခွာပြီး ရုံပြင်သို့ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့ရချေတော့သည်။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း  
၁၉၇၅၊ ဇေလ



### ယပ်ပစ်ရှစ်ပါး

ထိုညတွင် လမင်းကား သာပေဘိတောင်း။

ချစ်သူနှစ်ဦးဖြစ်ကြသော လူပျိုခေါင်း ပန်းခွေးနှင့် ကော့ဂလဲရွာ သူကြီး ဦးသာဗျောဇီသမီး မငွေဒုတ်တို့ ရွာလယ်၌ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက် တွင် ချိန်းတွေ့ဆုံမိကြပေပြီ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဒုတ်ဒုတ်ရယ်... မောင်ဒီလိုပဲ နှစ်ရှည်လများ စောင့်နေရမှာလား”

“အို... မောင်ကလဲ၊ အဆင်မမြေသေးတော့ ဒီလိုပဲ ခေတ္တ သည်းခံပြီး နေရသေးတာပဲ”

“အဲဒါခက်တာပဲ... ဒုတ်ဒုတ်ပြောတာတော့ လွယ်ပါတယ်၊ စောင့်ပါဦးဆိုလို့ မောင်စောင့်လာခဲ့တာ ၁၅-နှစ်တောင် ရှိနေပါပဲကော၊ မောင့် မိတ်ဆွေတွေဖြင့် သားသမီးတွေလောင်းနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ... နောက်တော့လဲ မောင်ဖာလေ ဒုတ်ဒုတ်နဲ့ တစ်ခါမျှ နီးနီးကပ်ကပ် မတွေ့ ခဲ့ရသေးဘူး... တွေးမိတိုင်း စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ဘုန်းကြီးပဲ လုပ်သွားချင် တော့တယ်၊ အို... ပြောနေရတာကြာတယ်၊ မောင်... ဒီနေ့ည သန်း ခေါင်ချိန်မှာ ဒုတ်ဒုတ်ရဲ့ အိမ်ကိုလာခဲ့မယ်၊ ကဲ... ပြော ပြော၊ လာခွင့် ဖေးမလား၊ မပေးဘူးလား၊ ဒီလိုနှစ်ရှည်လများ ကြက်သူငယ် လှည့်စားခဲ့ တာ အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှ အခွင့်မပေးရင် နက်ဖြန်ပဲ ဘုန်းကြီးလုပ်သွားတော့မယ်”

မငွေဒုတ်မှာ အခက်တွေ့နေချေပြီ။ မိမိ နှစ်ပေါင်းများစွာ လှည့်စားခဲ့သည်မှာ မှန်၏။ ပန်းခွေးကိုလည်း သနားမိတော့၏။ ပန်းခွေး ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားလျှင် မိမိမှာ မခက်ပေလော။ ပန်းခွေးသည် ဘုန်းကြီး မလုပ်ဟု မဆိုနိုင်၊ လုပ်ချင်လုပ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အတန်ကြာ

### ယပ်ပစ်ရှစ်ပါး

စဉ်းစားပြီးလျှင်...

“အို... ကိုခွေးက ဝမ်းနည်းဖို့ချည်းပဲ၊ မငိုပါနဲ့... မငိုပါနဲ့၊ ကဲကဲ... ကိုခွေးသဘောတော်အတိုင်းပါပဲ၊ ဒီည လာနိုင်ပါတယ်၊ ဇောင့်နေနှင့်မယ်၊ ကဲကဲ... တိတ်တိတ်”

ပန်းခွေး၏ မျက်နှာသည် အထူးရွှင်ပြုံးလာပေပြီ။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွင် မိမိအမည်ကို တွေ့ရသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ဝီတိပရဏာ ရွှင်မှုတွေဖြာခဲ့ပြီတကား။

“တကယ်ပဲလား ဒုတ်ဒုတ်ရဲ့”

“တကယ်ပါ ကိုခွေး... ယုံပါ”

“ဘုရားစူး”

“ပစ်”

“မိုးကြိုးပစ်”

“စူး”

“အို... ကိုခွေးကလည်း နောက်တော့မယ်၊ ဩ... ဩ... ဒါထက် ကိုခွေးလာတဲ့အခါသာ ကျွန်မအခန်းနားရောက်ရင် ပဲလှော်တစ်လုံးကို ဝါးလိုက်ပါ၊ ဝါးသံကြားရင် ကျွန်မ တံခါးထဖွင့်ပေး ပါမယ်၊ အိမ်စောင့်တဲ့ အောင်နက်ကြီးကိုလည်း မဟောင်နိုင်အောင် ထမင်း ဟင်း အဝအပြ ကျွေးထားနှင့်မယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် မောင် အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ဆက်ဆက်မျှော် နေနော်”

-\*

(၂)

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင်သည် အပြီးထောင်လေပြီ။ ညဉ့်သန်းခေါင် ပေတကား။ သို့ဘိလည်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပဇ္ဇန်ရွှေမိုးသည် သဝေထိုးလေ ပြီ။ ကော့ဂလဲတစ်ရွာလုံးပေါ်သို့ မိုးရွာချလေရာ တစ်နာရီခန့်ကြာမှပင် တိတ်လေတော့၏။ ခြောက်သွေ့နေသော တွင်းငယ်၊ ချိုင့်ငယ်တို့မှာလည်း ရေပြည့်လျှံချေပြီ။ ပန်းခွေးကား တဖျစ်တောက်တောက်နှင့်...

မငွေဒုတ်၏ အခန်းအနီးတွင် ပန်းခွေးသည် ပဲလှော်တစ်လုံးကို ဝါးလိုက်လေပြီ။ အသံကားမမြည်တော့ချေ။ မိုးငွေကြောင့် ပဲလှော်တို့ သည် ပျော့၍ သွားရာ အသို့မြည်နိုင်တော့အံ့နည်း။ ပန်းခွေးကား စိတ် မကျေ။ နောက်ထပ်တစ်လုံး ဝါးပြန်ပြီ။ မမြည်ချေ။ ဆက်လက်၍

တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးဝါးရာ ပါခဲ့သော ပဲလှော်အလုံးတစ်ရာခန့်မှာ အသံ မမြည်ဘဲ ဇာက်တက်စင် ပြောင်ချေပြီ။ ကံအားလျော်စွာ နောက်ဆုံး ကျောက်ခဲငယ်တစ်လုံးကို ဝါးမိမှ အသံမြည်တော့သည်။ ပန်းခွေးမှာ သွား အတော်နာသွားချေပြီ။ သို့ပေမည် အောင့်အည်းကာ သည်းခံလိုက်ရ၏။ ပုထုဇဉ်တို့ ဓမ္မတာအတိုင်း အချစ်ဒုက္ခကို အချစ်သူဓမ္မတ်ထင်ရမည်ပေ။

မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော ငွေဒုတ်သည် ဝါးသံကြားရလျှင် ချက်ချင်းပင် ချစ်သူအား တံခါးထဖွင့်ပေးကာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်း ပေးတော့သည်။ ပန်းခွေး၏ ဝမ်းထဲ၌ကား “ပန်းဒုတ်... ပန်းဒုတ်” နှင့် မြည်နေပေပြီ။ သူကြီးဦးသာဗျောကား ဟောက်လျက်၊

-\*-  
(၃)

မုန်တိုမှုန်များနှင့် မီးခွက်ငယ်ဘေးတွင် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့၏ တီးတိုး ပြောသံကို မသဲမတွဲကြားနိုင်ပေပြီ။

“ကျွန်မက မိုးတွေရွာလွန်းလို့ ကိုခွေးလာပဲလာနိုင်ပါ့မလားလို့ ထင်နေတယ်”

“ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ ကိုခွေးဟာ ဘယ်တော့မှ ကတိမဖျက်ဘူး၊ ဖူးစာနတ်တွေက ဆောင်ကျဉ်းပို့ပေးလို့ ရောက်လာပါပြီ ဒုတ်ဒုတ်ရဲ့”

“ဒါထက်... ကိုခွေးမျက်နှာမှာ ပေနေတာ ဘာတွေလဲ၊ ဟင်... နံ့သလိုလိုပဲ”

“ဪ... အခုမှ သတိရတော့တယ်၊ ဒုတ်ရဲ့ ခြံဝင်းထဲဝင် တုန်းက မောင် ချော်လဲသွားတယ်၊ မျက်နှာက မြေပေါ်မှာ သွားဆောင့် မိတယ်၊ ဘာတွေပေသွားလဲ မသိဘူး”

“ဟင်... မှန်းစမ်း၊ ဟာ... သိပြီ သိပြီ နံလိုက်တာ၊ အို... ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဟောဟိုကထောင့်မှာ ရေအိုးရှိတယ်၊ သွားဆေးလိုက်ဦး”

ပန်းခွေးသည် ချစ်သူညွှန်ပြရာသို့ သွားကာ အိုးထဲမှ ရေကို ယူ၍ မျက်နှာကို ဆေးကြောလေတော့၏။ သို့ရာတွင် မိမိခပ်ယူ၍ မျက်နှာ သစ်လိုက်သောအိုးမှာ ရေအိုးမဟုတ်၊ သစ်စေးအိုးဖြစ်နေရာ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး သစ်စေးများ ပေကျံကုန်ဘိတော့၏။ ခက်ချေပြီ။ ပန်းခွေးကား အော်၍ငိုလိုက်ချင်ပြီ။ မျက်နှာအသွင်မှာလည်း ဘီလူးသဘက်အလား တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းသွားချေပြီ။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မငွေဒုတ်ကား ပြိတ္တာနှင့် အလားတူသော ပန်းခွေးမျက်နှာကို မြင်ရရာ၊ ရယ်အားထက် ငိုအားသန်မိတော့၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုခွေး၊ ဟိုဘက်ထောင့်မှာ နှမ်းဆီအိုးရှိပါတယ်၊ နှမ်းဆီပွတ်လိုက်တာပဲ၊ အခုချက်ချင်း ပျောက်သွားမှာပါပဲ” (လေသံ)

ပန်းခွေးသည် ကမန်းကတမ်းနှင့် ဆီအိုးရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် အဝသေးသော ဆီအိုးကို မိမိလက်နှင့်နှိုက်ကာ ခပ်လေတော့၏။ သို့ရာတွင် မိမိလက်ကို ပြန်ထုတ်၍ မရတော့ချေ။ ခက်ချေပြီ။

“ကိုခွေး လက်ပြန်ထုတ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ” (လေသံ)

“ဒီလိုဆို အလွယ်လေးပါပဲ၊ ရိုက်ခွဲလိုက်ပေတော့” (လေသံ)

ပန်းခွေးသည် ချစ်သူအကြံပေးချက်အတိုင်း အခန်းထောင့်ရှိ သစ်တုံးနှင့်တူသော အရာတစ်ခုပေါ်သို့ ဆီအိုးကို ဆောင့်ခွဲလိုက်လေ၏။

“ခွင်... ခွင်”

-\*-  
(၄)

“အောင်မယ်လေးဟဲ့၊ အောင်မယ်လေးတော်၊ လာကြပါဦး၊ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ” ဟူသော အသံတစ်သံသည် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာချေ၏။ အသုန္တေ...

ထိုအသံရှင်ကား အခြားသူမဟုတ်၊ မငွေဒုတ်၏ မိခင်ဖြစ် သည်။ မငွေဒုတ်အား အသိမပေးဘဲ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သမီးအခန်း ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ အိပ်ပျော်နေမှန်း မသိရချေ။ ရွေးအခါများ၌ မိမိ သမီးအခန်းထဲသို့ တစ်ကြိမ်မျှပင် ဝင်ရောက်မအိပ်စဖူး။

ခက်ချေပြီ၊ ခက်ချေပြီတကား။

မငွေဒုတ်ကား မိမိ၏ မိခင်ကြီးအသံမှန်း သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

“ကိုခွေး၊ ကိုခွေး ခက်ပြီ၊ ခက်ပြီ၊ မကြာခင် အဖေဦးတော့ မှာပဲ...၊ ကဲကဲ... ကိုခွေး ခေါင်ပေါ်က ကြပ်ခိုးစင်ပေါ် အမြန်တက် ပြီး ပုန်းနေပေဦးတော့” ဟု ချစ်သူအား ဘေးကင်းရာအရပ်သို့ ညွှန်ကြား ရပေတော့၏။ ပန်းခွေးကား ကြပ်ခိုးစင်ပေါ် သို့တက်ရောက်လိုက်တော့၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အဘွားကြီးလည်း နာကျင်လှသောခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း အမြန်လောလောတော့၏။

“ဟောဒီမှာတော့ ကိုသာဗျော၊ ဟောဒီမှာတော့ ကိုသာဗျော၊ လှုပ်ပါဦး၊ လှုပ်ပါဦး၊ သရဲတစ်ကောင် ကျုပ်ခေါင်းကို လာရိုက်တယ်၊ တော်တော်နာသွားပြီ အောင်မယ်လေးတော့၊ မျက်နှာမည်းမည်းကြီး၊ မည်းမည်းကြီး”

သူကြီးဦးသာဗျော နိုးချေပြီ။ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်ကာ မငွေဒုတ်အခန်းထဲသို့ ဒုန်းစိုင်း ဝင်ရောက်လာလေပြီ။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... သွား... ဟုန်... ဟုန်... ဒိုင်း... ဒိုင်း...” သေနတ်သံများ ဆူညံသွားတော့၏။ ပွင့်နေသော အခန်းပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ သေနတ်ကို မြှောက်ကာ အဆက်မပြတ် ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။ သရဲကိုကား မတွေ့လိုက်ရချေ။ သရဲပန်းခွေးကား ဒူးတတုန်တုန်၊ ရင်တခုန်ခုန်နှင့် ကြပ်ခိုးစင်ပေါ်တွင် နေရရှာတော့၏။

“ကဲကဲ... သရဲဖြင့် ပြေးလောက်ပါပြီ၊ စိတ်ချလက်ချ ပြန်အိပ်ပေတော့”

“ဟာ... ဘယ်အိပ်လို့ရမလဲ၊ ကျုပ် မအိပ်နိုင်တော့ဘူး၊ မိုးလင်းတော့မယ်၊ နောက်တော့လည်း ဒီသရဲဟာ ကျုပ်တို့အိမ်ထဲမှာပဲ ခိုကပ်နေသေးတယ်ထင်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ နက်ဖြန်မနက်ကျမှ ရွာဦးကျောင်းက ဦးပညာကိုပင့်ဖိတ်ပြီး ကမ္ဘာဝိဇ္ဇာဖတ်စေမှပဲ ကျုပ်စိတ်ချတော့မယ်...။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီမှာလေ ကျုပ်ခေါင်းကြီးကို ဆော်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာဟာ”

(၅)

ရွှေယုဂန်လမ်း၊ အာတာနန်းက၊ ပလဲနန်းသူရကန်၊ ခေါင်းယာဉ်ပျံသည်၊ ပြုပ္ပာဦးတည် ရွှေကျွန်းဆီမှ၊ ရောင်ခြည်ဖြာစပြုပေပြီ။

သူကြီးအိမ်တွင်လည်း ကော့ဂလဲရွာသားများ အစုံအညီရောက်ကြပေပြီ။ ရွာဦးကျောင်းမှ ဦးပညာအမှူးပြုသော သံဃာတော်ရှစ်ပါးတို့သည်လည်း ခင်းအပ်သော ကော်ဇောများပေါ်တွင် စကျီမျက်လွှာတော်ကို အောက်သို့ချကာ ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် ထိုင်နေကြပေပြီ။ သရဲပန်းခွေးကား

ပြေးပေါက်ရှာမရသေးရာ၊ ကြပ်ခိုးစင်ပေါ်တွင် ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစားရရင်း ညှိုးငယ်စွာ ခံနေရရှာ၏။ ဝမ်းထဲတွင်ကား “ပန်းဒုတ်... ပန်းဒုတ်” နှင့် မြည်သုန်းပင်။

သံဃာရှစ်ပါးတို့လည်း ကမ္ဘာဝိကို စတင်ရွတ်၍ ဖတ်ကြပေပြီ။ သမန္တာ... စက္ကဝါဠေသု... အစချီကာ ဌာန်ကရိုက်ကျကျနှင့် ရွတ်ကြပေပြီ။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အံ့ဖွယ်သရဲထူးကဲသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာချေတော့၏။ သရဲသည် ကမ္ဘာဝိတန်ခိုးကြောင့်လား၊ ကြပ်ခိုးစင် မခိုင်၍ ပေလားမသိ ကြပ်ခိုးစင် ကျိုးပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကားယားကျလာလေပြီတကား။ သရဲနှင့်အတူ တောင်းဆိုပလုံးဆိုအိုးခွက်၊ နှီးစည်း၊ ဓားမ၊ ပေါက်တူး၊ ရေမှတ်ရိုးနှင့် သံတူရွင်းတို့သည် ဆင်းသက်လာကြတော့၏။

ဦးသာဗျောနှင့် သူကြီးကတော်စဉ့်ကား အသံမထွက်တော့ချေ။ ကြက်သေသေလျက် ရှိကြတော့၏။ မငွေဒုတ်ကား သတိမရတော့ချေ။ ထိုစဉ်ပင် သူကြီးကတော်၏ ဇူးရှသော အသံသည် ထွက်လာတော့၏။ “အောင်မယ်လေး၊ သူပဲ... သူပဲ၊ ဦးပညာ ကယ်တော်မူပါ၊ မာရ်နတ်မင်းလက်ရုံးတစ်ထောင်နဲ့ ဆင်းလာပါပြီ၊ ကယ်ပါဘုရား၊ ကယ်တော်မူပါ ဘုရား” ဟု အော်ကာ ဦးပညာအပါးသို့ ချဉ်းကပ်သွားတော့၏။

ထိုစဉ် ဦးပညာအမှူးရှိသော ရဟန်းတော်ရှစ်ပါးတို့သည် သစ်ဇေးလိမ်းကျံထားသော မာရ်နတ်မင်း၏ ရုပ်အဆင်းကို ကိုယ်ထင်ဖူးတွေ့ရသည်ရှိသော် အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်သော ရုပ်အသွင်ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကိုင်ဆောင်ထားသော ယပ်တောင်ရှစ်လက်ကို ပစ်ချကာ ပြတင်းပေါက်ဝမှ မြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်း၍ သုတ်ခြေတင်ကြတော့သတည်း။ ရွာသားများကား ဆိုဖွယ်မရှိ။ တစ်ယောက်မျှ မကျန်သုတ်လေပြီတကား။

ဦးပညာအမှူးရှိသော သံဃာရှစ်ပါးတို့သည် ယပ်တောင်ရှစ်လက်ကို ပစ်ချကာ ပြေးကုန်ပြီမဟုတ်ပါလော။

ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့် ယင်၊ ပစ်၊ ရှစ်၊ ပါ။  
**ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း**  
**၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ**



### ကော်ရင်ရှီဇောက

‘ပျက်တတ် ဖြစ်တတ်၊ ဓာတ်ပစ္စည်းရုပ်၊ ဝိပျိုဟ်လုပ်က၊ လူစွတီ ပလူစွတီတီလောကော’

(ပဉ္စပါပီရကန်)

သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောကနှင့် ဩကာသလောကဟူ၍ လောကကြီး ၃-ပါးရှိရာတွင် ဩကာသ လောကကြီးထဲ၌ အကျုံးဝင်သော အကြင်ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးအတွင်း၌ကား လောကမျိုးစုံ တိုးပွားပေါ်ပေါက်လျက် ရှိတော့သည်။

၎င်းလောကတို့မှာကား ဓနရှင်လောက၊ အလုပ်သမားလောက၊ လူတန်းစားလောက၊ ကျောပွဲလောက၊ ဆင်းရဲသားလောက၊ သူဌေးလောက၊ သူတောင်းစားလောက၊ ပညာရှိလောက၊ လူမိုက်လောက၊ သူခိုလောက၊ မားပြလောက၊ ခါးပိုက်နှိုက်လောက၊ ဒရိုင်ဘာလောက၊ စပယ်ယာလောက၊ အံ့နာလောက၊ ရဟန်းလောက၊ ဖိုးသူတော်လောက၊ ဖွားသီလလောက၊ ဘုရားလူကြီးလောက၊ ပန်းသည်မလောက၊ မယားကြီးလောက၊ မယားငယ် လောက၊ သတင်းစာလောက၊ မဂ္ဂဇင်းလောက၊ သတင်းထောက်လောက၊ စာစီသမားလောက၊ စာရေးဆရာလောက၊ ဆိုက်ကားသမားလောက၊ မြင်း လှည်းသမားလောက၊ ငါးစိမ်းသည်လောက၊ ပြည့်တန်ဆာလောက၊ အညာသားလောက၊ ဆရာ/ ဆရာမလောက၊ မုဆိုးမလောက၊ မုဆိုးဖို လောက၊ အပျိုကြီးလောက၊ လူပျိုကြီးလောက စသည်တို့တည်း။

ယခုဖော်ပြမည့် လောကကား အထက်ပါ လောကများထဲတွင် အကျုံးမဝင်သေးသော အသစ်ကျပ်ချွတ် လောကသစ်တစ်ရပ်ပင်ဖြစ် သည်။ ယင်းလောကသစ်၏ အမည်မှာ ‘ကော်ရင်ရှီလောက’ပင်ဖြစ် သည်။

မြန်မာလူထုသည် ကော်ရင်ရှီကုလားများကို မြင်ဖူးကြ သည်သာ။ မြင်ဖူး၊ ဆက်ဆံဖူးသူတိုင်းကပင် ကော်ရင်ရှီများသည် ခိုင်းသမျှလုပ်၍ အဆဲအဆို၊ အရိုက်အနှက်ခံ၊ လွန်စွာသနားစရာ ကောင်း လှသော ကျောနက် လူတန်းစားတစ်ရပ်ဟူ၍ ကရုဏာသက်ကြသည်သာ များလေသည်။

သို့ငြားလည်း ကော်ရင်ရှီများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံပေါင်း သင်း၍ သူတို့၏ ဓလေ့စရိုက် ဝသီများကို သိကြသူ လွန်စွာရှားပေလိမ့် မည်။

မိမိမသိရသေးသော ကော်ရင်ရှီကုလားများ၏ အကြောင်းသနစ် စုံများကို သိခြင်းသည် ဗဟုသုတပင် မဟုတ်ပါလော။ မင်္ဂလာတရား တော်အဝင် ‘ဗဟုသုတစွဉ်’ဟူသော မင်္ဂလာတရားတော်နှင့် ကိုက်ညီဘိ သည် မဟုတ်ပါလော။ ဗဟုသုတဆိုသည်မှာ အကြားအမြင်များခြင်းကို ပင် ဆိုသည်မဟုတ်ပါလော။ ဝိဇ္ဇကတ်ကျမ်းဂန်နိပါတ်တော်လာ အကြောင်းအရာများကို သိနိုင်မှသာလျှင် ဗဟုသုတ ဖြစ်သည်မဟုတ်။ မိမိမသိရသေးသော အကြောင်းအရာများကို သိခြင်းသည်လည်း ဗဟု သုတပေပင်တကား။

မောင်တည်ကြည်သည် ဂျပန်ဝင်ခါနီးတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်းဝကျောင်းဆောင်မှ ညောင်တုန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ နောက်နှစ်မိုးရာသီ တုန်ဆုံးသွားသော်၊ ညောင်တုန်းမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှတစ်ဖန် မြိတ်မြို့သို့ ‘အောင်နေဝင်း’ အမည်ရှိ ရွက်လှေကြီးစီးကာ ပြန်ခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် ရက် ၂၀-ပင် ကြာခဲ့သည်။

မြိတ်မြို့သို့ရောက်လျှင် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ မြိတ် ကျွန်းစုအဝင် မိမိတို့ပိုင် ကော်ပတ်၊ အုန်းနှင့် ဓနိခြံများရှိရာ ကျွန်းသာယာ ပေါ်သို့ သွားရောက်နေထိုင်သည်။ မိမိတို့ခြံများကို စီမံထိန်းသိမ်းလုပ် ဆောင်၍ ရသမျှနှင့်သာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲလျက် အေးအေးလူလူပင် နေလိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်းသာယာပေါ်တွင် ကော်ပတ်ခြံသားများအနက် ကော်ရင်ရှီ ကျား/မ ၅၀-ခန့်သည် အခြား သူတို့မိတ်ဆွေများကဲ့သို့ ဘင်္ဂလားပြန်ရန် ရန်ကုန်သို့ ကုန်းကြောင်းမလျှောက်ကြဘဲ မောင်တည် ကြည်တို့နှင့်သာ စစ်ကြီးအတွင်း သေအတူရှင်မခွဲ နေလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တပ်ချီကာ မောင်တည်ကြည်နေထိုင်ရာ ဘန်ဂလို

ပေါ်သို့ တက်လာကြတော့သည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးမကျန် အားလုံး ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

သူတို့ကို မည်သူခေါင်းဆောင်လာသနည်း။ သူတို့ကို မည်သူမျှ ခေါင်းဆောင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူတို့ကိုယ် သူတို့ပင် ခေါင်းဆောင်လာကြသည်။ သူတို့မှာ လူတိုင်းပင် ခေါင်းဆောင်မဟုတ်ပါလော။ ရှုလော့... ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးတွေကို ခဲထားကြသည်။ ၃-နှစ်သား ကျား-မငယ်တွေ ကလည်း ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်ထဲမှ မထုတ်ပါဘဲလျက် စကားပြောနေကြပြီ။ သူတို့ဆေးပြင်းလိပ်မှာကား မီးကိုပါးစပ်ထဲ၌ ထားသည်။ စကားပြောလျှင်လည်း လျှာမလောင်ကြချေ။ ဆန်းပေစွ... တတ်နိုင် ပေစွ... ဘက်ျဝတ။

သူတို့ချည်းပင် မကသေး။ ခွေးအုပ်ကြီးလည်း ပါလာသေးသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ထ၍ ကိုက်လိုက်ပြန်ကြသေးသည်မှာ ဆူညံ၍နေတော့သည်။

“ဘာလဲဟေ့... လူအုပ်ကြီးပါလား၊ မင်းတို့ ဘင်္ဂလား မပြန်ကြသေးဘူးလား... ကော်ပတ်အလုပ်လဲ ဝိတ်ထားရပြီမဟုတ်လား”

“ဒွာရား... ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ဖွတ်လိုမိုက်ကြတယ်၊ မြိတ်ကနေ ရန်ကုန်ကို ကုန်းကြောင်းပြန်ကြတယ်... လမ်းထဲမှာ ဓားပြတိုက်လို့ တဝသေကုန်ပြီ... ဒွာရား”

(ဒွာရားဆိုသည်မှာ ကော်ရင်ဂျီစကားတည်း။ သူဌေးဟု အမိပွယ်ရသည်။) ကော်ရင်ဂျီများသည် မြန်မာများကဲ့သို့ ခွေးကို နှိမ်ချခြင်းမပြုကြ။ ခွေးကို အလွန်ချစ်ကြသော လူမျိုးဖြစ်၍ “ခွေးလိုမိုက်သည်” ဟုပြောလေ့မရှိကြ။ ဖွတ်ကိုမူ အမိုက်ဆုံးသတ္တဝါဟူ၍ မှတ်ယူကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ဖွတ်တစ်ကြိမ်လိုက်လျှင် ၁၅-ကောင်ခန့် အလွယ်တကူနှင့် ရကြစမြဲ။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ ဘယ်မှာသွားနေကြမလဲ... ဒီခြံမှာလဲ အလုပ်တွေ ဝိတ်ထားရပြီမဟုတ်လား”

“ဟာ... ဒွာရား... ကျွန်တော်တို့ မပြန်ချင်ကြတော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ ဒွာရားနဲ့အတူတူ နေကြတော့မယ်... ဒီခြံမှာ အုန်းသီးတဝရှိတယ်၊ မနိရည် တဝရှိတယ်... ငါနဲ့တကားတွေ တဝရှိတယ်... ဖွတ်တွေ တဝရှိတယ်... ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ တဝပျော်ကြတယ်ဒွာရား၊ ဘုရားစူး... ဘုရားဟနုမန်စူး... ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာနေပါရစေ”

“ဘာလဲကွ... ဘုရားဟနုမန်စူးဆိုတာ”

“ဒွာရား... ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဟာ ဟနုမန်ဖြစ်ပါတယ်၊ တဝအားရှိတဲ့ဘုရားပါပဲ”

“ဟာ... မင်းတို့လူအုပ်ကြီးက မနည်းပါဘူး၊ ငါ ဘယ့်နှယ့် ကျွေးထားနိုင်မှာလဲ၊ အခု ကော်ပတ်ခြံကိုလည်း ဝိတ်လိုက်ရပြီ မဟုတ်လား၊ ကော်ပတ်ခြံတဲ့ အလုပ်ရှိရင်တော့ဖြင့် မင်းတို့ကို ကျွေးထားနိုင်တာပေါ့၊ ကဲ ကဲ... မြို့ပေါ် သွားနေကြတော့... အလုပ်မရှိသေးဘူး”

သည်တွင် ကော်ရင်ဂျီအုပ်ကြီး တစ်ပြိုက်နက် ငိုကြတော့သည်။ မြိတ်မြို့တွင် အလုပ်လုပ်ကြသော ကော်ရင်ဂျီတိုင်းလိုလိုပင် မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာပြောတတ်၍ နားလည်ကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မောင်တည်ကြည်က သူတို့အား မြိတ်မြို့သို့ပြန်ရန် ပြောလိုက်သည်ကို ချက်ချင်းပင် နားလည်ကြ၍ ငိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေ ငိုနေစဉ် ကလေးတွေ လည်း လိုက်၍ငိုကုန်ကြတော့သည်။

သူတို့ငိုနေကြသည့်အကြားတွင် သူတို့၏အချစ်တော် ခွေးတွေက လည်း အူကြဘိသည်။ ထိုခွေးများနှင့်အတူ ကြောင်တွေလည်း ပါလာသေးတော့သည်။ ထိုကြောင်များသည် ခွေးအူသံကြားရသော် လန့်၍ အပြီး ထောင်ကြတော့သည်။ သူတို့မွေးထားသည့် ကြောင်နှင့် ခွေးများမှာ ရန်သူမဟုတ်ကြ။ မိတ်ဆွေများသာတည်း။ သူတို့မွေးသောကြောင့်သည် သူတို့မွေးသည့် ခွေးနှင့် မတည့်ပါက ထိုကြောင်မှာ အသက်နှင့်ခန္ဓာ မြဲခွင့်မရတော့ဘဲ ဟင်းအိုးထဲသို့ မုချရောက်သွားရတော့သတည်း။ ကော်ရင်ဂျီများသည် ကြောင်သားကို လွန်စွာကြိုက်ကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ခက်ချေပြီ၊ ခက်ချေပြီတကား။ ရှိုက်သံ၊ ငင်သံ၊ ငိုသံများလည်း ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာပြီတကား။

မောင်တည်ကြည်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် “ဟေ့... တိတ်ကြ၊ တိတ်ကြ... မငိုကြနဲ့” ဟု ဟနုတားလိုက်မှပင် ရှိုက်သံ၊ ငင်သံတွေ ပို၍ကျယ်လာပြန်ဘိသည်။ သို့ဖြစ်ရကား မတတ်နိုင်တော့ သည်နှင့် မောင်တည်ကြည်သည် ပြတင်းပေါက်ဝမှနေ၍ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို အထက်သို့ တစ်ချက်ပစ်ဖောက်လေတော့မှ အားလုံးတိတ် ကုန်ကြတော့သည်။ ခွေးနှင့်ကြောင်များကား ဘန်ဂလိုအောက်သို့ အမြန် ဆင်းပြေးကုန်ကြတော့သည်။

ထိုစဉ်ပင် မောင်တည်ကြည်သည်သူတို့အား ကရုဏာသက်လာ

မိတော့သည်။ သူတို့သည် ကျွန်းသာယာပေါ်မှ မခွာချင်ကြပါတကား။ မိမိနှင့်သာ သေအတူရှင်မကွဲ နေလိုကြသည်တကား။ ထို့ပြင် ကျွန်းသာယာပေါ်တွင် အနောက်မြောက်ဘက်၌ အုန်းပင်များ နောက်ထပ်စိုက်ရန် ကောတစ်တောကို ခုတ်ရမည်မဟုတ်ပါလော။ သူတို့ရှိလျှင် မိမိကြံရွယ်ချက်သည် အကောင်အထည်ပေါ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။ ၎င်းပြင် သူတို့၏ သား၊ သမီးများမှာလည်း ကျွန်းသာယာပေါ်တွင် ပေါက်ဖွားကြီး ပြင်းလာကြသော မိမိခြံပေါက်များပင် မဟုတ်ပါလော။

မောင်တည်ကြည်သည်သို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားနေပြီးနောက် အားလုံးသော ကော်ရင်ဂျီများ အာရုံစူးစိုက်နေကြစဉ် အတွင်း...

“ဟေ့... မင်းတို့ကို ငါသနားတယ်ဣာ... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့တော့ နေလို့မရဘူး... အလုပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ မှန်မှန်လုပ်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် မင်းတို့ကို ငါနေခွင့်ပေးမယ်... ငါကျေးထားမယ်... ဝယ်လို့ရနိုင်တာပေးမယ်... မရနိုင်တာတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ ကြားကြလား... အာမခံနိုင်ကြမလား... ယောက်ျား မိန်းမမရွေး အလုပ်လုပ်ကြမလား”

(သံပြိုင်) “လုပ်ပါမယ် ဒွာရား... မလုပ်ရင် ဖိနှပ်နဲ့ရိုက်ပါ... ဟနုမန်ဘုရားဣ”

ထိုသံပြိုင်မှာ အတော်ကျယ်ရကား ဘန်ဂလိုအောက်ရှိ ခွေးတွေပင် လန့်၍ ဟောင်ကြတော့သည်။

“အေး... အေး... ဒါဖြင့် ပြန်ကြတော့၊ မင်းတို့ ရန်လည်း မဖြစ်ကြရဘူး၊ အေးအေးနေကြရမယ်၊ အလုပ်လည်းမှန်မှန်လုပ်ကြရမယ်”

“ဘုရားဣ... ဒွာရား ကျွန်တော်တို့ကောင်းကောင်းနေပါမယ်၊ အလုပ်လည်း ကောင်းကောင်းလုပ်ပါမယ်” ဟု သံပြိုင်ပြောကြပြီးလျှင် သူတို့တစ်တွေမှာအထူးကြည်လင်ရွှင်ပြစွာနှင့် ဘန်ဂလိုအောက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ သူတစ်ခွန်း၊ ငါတစ်ခွန်း ပြောဆိုသွားကြသည်မှာ ဆူညံပေစွာ၊ အောက်သို့ရောက်လျှင် ယောက်ျားတွေက သံချပ်ထိုး၍ မိန်းမတွေက ကွေးညွတ်နေအောင် ကခုန်သွားကြတော့သည်သာ၊ ခွေးတွေကလည်း ကျယ်လောင်စွာ အူသွားကြသည်သာ။ ကြောင်တွေကမူကား အပြီးတွေ ထောင်၍ ခွေးတွေနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။



ကျွန်းသာယာပေါ် ကော်ရင်ဂျီများအနက် ထူးခြားသော ကော်ရင်ဂျီများအကြောင်းကို အနည်းငယ် လင်းပြပါအံ့။

အသက် ၅၀-ကျော် မယ်ဆရီမှာ အပက်ဆာမိဆိုသူဖြစ်သည်။ သူသည် မြန်မာစကားကို အတော်လည်ပတ်စွာ ပြောနိုင်သဖြင့် မြန်မာများနှင့် အတော်ရင်းနှီးပေရာ မြန်မာများက သူ့ကို ‘နောင်ပက်’ ဟုခေါ်ကြသည်။ ‘နောင်’မှာ ‘ကို’ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ထပ်တူထပ်မျှပင် ဖြစ်သည်။ ‘နောင်ပက်’ မှာ ‘ကိုပက်’ ပင်တည်း။

နောင်ပက်ကား သာမညကော်ရင်ဂျီမဟုတ်။ အတော်စန်းပွင့်ခဲ့သော ကော်ရင်ဂျီပင်တည်း။ သူ၏မယားချောမှာ မြိတ်မြို့အစပ် ရွာတစ်ရွာမှ အလွန်အသားဖြူ၍ ချောမောလှပသော တရုတ်သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အမည်မှာ မယ်ညက်ဖြစ်သည်။

အပက်ဆာမိသည် မြိတ်မြို့သို့ရောက်ခါစတွင် မြိတ်မြို့ပြင် ဘက်ရှိ အင်္ဂလိပ်တုမ္မဏီပိုင် ကော်ပတ်ခြံတစ်ခြံတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် ရင်း ငွေများကို စုဆောင်းသည်။ မယ်ညက်သည် သူ၏မိဘများနှင့် ၎င်းခြံအနီးတွင် ဝက်မွေး၍နေသည်။ နောင်ပက်က မယ်ညက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတော့ရာ မကြာမကြာ သွားရောက်ပိုးပန်းတော့သည်။ စုဆောင်းမိသည့် ပိုက်ဆံများကိုလည်း မကြာမကြာ ပေးခဲ့သည်။ ရွှေလက်ကောက်များကိုလည်း မကြာမကြာ ဝယ်ပေးသည်။ ထိုခေတ်က အမေရိကန်ဒေါ်လာ ငါးပူးပြားတစ်ပြား၏ တန်ဖိုးမှာ မြန်မာငွေ ၁၅/-မျှသာ ဖြစ်သည်။ မယ်ညက်ကား အစပထမတွင် နောင်ပက်ကို ‘ပိုင်းလုံး’ဟူ၍ သဘောထားပြီး ပေးသမျှတို့ကို ယူလေတော့သည်။ သို့နှင့် တစ်နှစ်ခန့် ကြာသွားသော် မယ်ညက်မှာ နောင်ပက်ကို အားနာမိလာတော့သည်။ ကော်ရင်ဂျီပင်ဖြစ်သော်လည်း မိမိအပေါ်တွင် တကယ့်မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်နေရာသူဖြစ်ကြောင်း တစ်စ တစ်စ သဘောပေါက်လာတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မယ်ညက်သည် နောင်ပက်နောက်သို့ ခိုးရာ လိုက်ပြေးလေတော့သည်။ မယ်ညက်၏အဘ ပြည်ကြီးသားအစစ်နှင့် အစ်ကိုများမှာ အထူးရှက်ရပြီးလျှင် ဝက်ထိုးလှံ ကိုင်ဆွဲ၍ လိုက်ကြတော့သည်။ တွေ့သည့်နေရာတွင် အသေသတ်မည်ဟု ကြုံးဝါးသွားကြသည်။ နောင်ပက်နှင့် မယ်ညက်တို့မှာကား ကုန်းလမ်းမှမပြေးဘဲ ရေလမ်းမှ လှေငယ်နှင့် ထွက်ပြေးကြသောကြောင့် လွတ်မြောက်သွားကြတော့သည်သာ။ သူတို့တွင် သားသမီးရှစ်ယောက် ထွန်းကားရာ အားလုံးမှာ မယ်ညက်

ဘက်သို့ မလိုက်ဘဲ နောင်ပတ်ဘက်သို့လိုက်ကြသဖြင့် အရုပ်ဆိုးကြတော့သည်။ သိကြားလည်း သူတို့မှည့်ထားသော နာမည်များကား ယဉ်လှပါဘိခြင်း။ မြဖူးငုံ၊ လွန်းကေသီ၊ အောင်မြရွှေ၊ ပန်းဝတ်ရည်၊ မြရွှေစိန်၊ သော်ကမယ်၊ သဇင်မယ်စသော နာမည်များမှာ ကဗျာဆန်ပေစွာ ချစ်ဖွယ်ကောင်းပေစွာတကား။

နောက်တစ်ယောက်မှာ 'ကဆပတလူး'ဆိုသူ အသက် ၆၀-ကျော် အုန်းတောစောင့် အဘိုးအိုပင်ဖြစ်သည်။ သူကား အလှအပကြိုက် သည်။ ကျောက်ပျဉ်ရှိသည်။ သနပ်ခါးနှေတိုင်း သွေးလိမ်းသည်။ တစ်ကိုယ်ရည်တကာယ ခွေးနှင့် အဖော်ပြုကာ နေလေ့ရှိသည်။ အားလျှင် သူ့ခွေးနှင့် စကားပြောသည်။ သူ့စကားပြောလျှင် သူ၏ခွေးသည် နားလည် ဘိသို့ နားရွက် ၂-ဖက်ကို ထောင်လေတော့သည်။ အစ်နှေသော် သူ၏ ခွေးကို အခြားခွေးတစ်ကောင် ဝင်ကိုက်၍ လက်ကိုးသွားသောကြောင့် သူသည် တစ်နေ့လုံး ငို၍ မဆုံးတော့ချေ။ သူ့မှာ သားမယားမရှိချေ။ ခရမ်းသီးနှင့် သခွားသီးများကို အမြဲတမ်းစိုက်ထားပြီးလျှင် သူ့ဆီသို့ လာသော ကုလားမများအား အလကားချည်း ပေးလေ့ရှိသည်။

အခြားတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။ သူ၏အမည်မှာ 'ကွတ်တားပန်း' ဖြစ်သည်။ သူကား အမြဲတမ်း ဘိုကေထားသည့် ကော်ရင်ဂျီတည်း။ သူ့တွင် မယား ၂-ယောက်ရှိရာ ထိုမယား ၂-ယောက်လုံးမှာ သူ့အားလွန်စွာ ချစ်၍ ပစ်မခွာနိုင်ကြချေ။ သူကား ကော်ပတ်ခြစ်ပြီးလျှင် အခန့်သာ နေရသည်။ ထင်းပေါက်၊ ရေခပ်၊ ထမင်းချက်အလုပ်များကို မယား ၂-ယောက်သာ လုပ်ကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်းသာယာပျော် ကော်ရင်ဂျီ တစ်လောကလုံးက ကွတ်တားပန်းသည် ဟနုမန်ဘုရားကို နေ့စဉ်ရှိခိုးသောကြောင့် ဘုရားမသည်ဟု ပြောကြသည်။

-\*-

ညချမ်းအချိန်သို့ ရောက်လာချေပြီ။ ဂန်ဂယား၏ တဲအိမ်မှ သီချင်းဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာပေပြီ။ တစ်စတစ်စနှင့် သူတို့၏တေးသံသည် ကျယ်လာတော့သည်နှင့်အမျှ တဲနီးချင်းများဖြစ်ကြသော ရမ္မာဆာမိ၊ ကွတ်တားပန်း၊ ဂယ်ဒီးနှင့် ဆင်မဆလွန်းတို့ အိမ်သားများ ရောက်လာကြတော့သည်။ အုန်းတောစောင့် ကဆပတလူးကြီးလည်း သူ၏ခွေးနှင့် ရောက်လာပြီးလျှင် သံပြိုင်ဝင်ဟစ်နေတော့သည်။ ထိုမျှမကသေး ကော်ရင်ဂျီကလေးငယ်တစ်စုကလည်း ဝင်၍ သံပြိုင်ဆိုကြတော့သည်။

ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံနှင့် တူလှပသော မြေငယ်လို ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်မှုတ်နေတော့သည်။ ခွေးတွေကလည်း ဝင်၍ အူကြတော့သည်။ ကော်ပတ်အဖေခံသည် သံပိုးများကိုလည်း ရိုက်တီးနေကြရာ ဆူညံ၍သာ နေတော့သည်။

သို့နှင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆို၍ ပြီးသွားရာ ဂန်ဂယားက မတ်တပ်ရပ်၍ ၃-မိနစ်ခန့် စကားပြောလိုက်သည်။ လွန်စွာမှပင် ကြားရခဲ့သည့် ကော်ရင်ဂျီကဗျာဆရာကြီး အားပန်းဆာမိ၏ လွန်စွာလွမ်းဖွယ်ကောင်း၍ အနှစ်သာရတွေ လျှမ်းသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူ့သီဆိုပြမည့် အကြောင်း ကောင်းစွာနားသောတဆင်ကြစေလိုကြောင်း နိဒါန်းပျိုးလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ထို့နောက် ဂန်ဂယားသည် မတ်တပ်ရပ်၍ ကောင်းကင်သို့ လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီးလျှင် အသံနေအသံထားဖြင့် ကော်ရင်ဂျီ ကဗျာပိဒုဆရာကြီး အားပန်းဆာမိ စိကုံးနှုန်းဖွဲ့အပ်သော အလွမ်းကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် အေးလေးငြိမ်ညောင်းစွာ သီဆိုလေတော့သည်။

သူ၏ အသံမှာ လွန်စွာဌာန်ကရိုက်ကျ၍ ကြည်မြတ်သပေရာသောတရှင်တို့၏ အမူအရာတို့မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာကြတော့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဂန်ဂယားသည် အချို့သော စကားလုံးများကို ရိုက်သံနှော၍ ကန္တကယ သီဆိုလိုက်သည်တွင် ကော်ရင်ဂျီတို့မှာ အထူးသဘောကျ စွဲမက်သွားကြသလောက် သူတို့၏ ခွေးများမှာ လန့်ဖျပ်၍ ဟောင်ကြတော့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခွေးရှင်ကုလားများက သူတို့ခွေးခေါင်းကို ပေါင် ၂-လုံးအကြား၌ ညှပ်၍ ထားလိုက်ကြတော့သည်။

ဂန်ဂယား၏ ကြည်မြတ်သသော ဆိုတေးသံသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အစွမ်းပြလာတော့ရာ ကော်ရင်ဂျီအားလုံးမှာ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ကျဆင်းကာ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးလာကြတော့သည်။ သူတို့ငိုသံများအကြားတွင် ကလေးတွေ ငိုသံလည်း ကြားညှပ်ပေါ်ပေါက်လာချေတော့ရာ ဂန်ဂယား၏ တဲတစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားပေတော့သည်။ သူတို့ကား ကဗျာဆရာကြီး အားပန်းဆာမိ ကရုဏာရသဖြင့် ပြည့်လျှမ်းပေသော ကဗျာတေးသံ၏ ဝီတအရသာတွင် ယစ်ပူလျက်ရှိကြတော့သတည်း။ ရမ်ကမားကမူ သူမ၏ လင်တော်မောင် မျက်ရည်မီးကျလာသည်ကို မြင်ရသော် သနား စိတ်ဝင်ကာ သူ၏ထဘီစနှင့် သုတ်ပေးနေတော့သည်။

သို့နှင့် ဂန်ဂယား၏ ဆိုတေးသံ တိတ်သွားပေတော့ရာ ကဗျာ

စာပေတွင် ဝါသနာထုံလှသော မောင်တည်ကြည်သည် ကော်ရင်ဂျီများ အား ငိုကြွေးစေနိုင်သော ယင်းကဗျာ၏ ဂုဏ်ရသများကို သိလိုသည့်အား လျော်စွာ တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ထိုကဗျာမှာ မုချအတွေး အခေါ်ကောင်းတွေ ပါလိမ့်မည်ဖြစ်၍ ထိုကဗျာ၏ အတွေးအခေါ်များကို မြန်မာကဗျာအဖြစ် ပြန်လှန်ရေးစပ်လိုလှ၏။ ယခုခေတ်တွင် ကော်ရင်ဂျီ တို့ တိုင်းပြည်ဖြစ်သော အိန္ဒိယပြည်မှ ကဗျာဆရာကြီး ရာဘင်ဒရာနတ် တဂိုး၏ ကဗျာများကို မြန်မာကဗျာသို့ ပြန်ဆိုနေကြသော ထုံးစံလေ့ကို လွန်စွာအားကျမိတော့သည်။ ကော်ရင်ဂျီကဗျာဆရာကြီး အာပနားဆာမိ သည် ရာဘင်ဒရာနတ်တဂိုးကဲ့သို့ ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါ လော။

မောင်တည်ကြည် တဲအတွင်းသို့ ရောက်သွားသော် အဆွေ ဓာတ် လွမ်းလျက်ငိုကြွေးနေကြသော ကော်ရင်ဂျီထူကြီးသည် အထူး အံ့အားသင့်သွားကြတော့သည်။ သူတို့၏ ခွေးအုပ်ကြီးကား လန့်ဖျပ်ကာ ဟောင်ပြေးကုန်ကြတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်သည် ဝန်ဂယား၏ ခြေ ၂-ချောင်းသာ ရှိသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မရဲတရဲ ထိုင်လိုက်တော့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ခွာရား”

“ဟာ... တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းသီချင်းဆိုတာ ကောင်း လွန်းလို့ နားထောင်ဖို့ လာတာ”

ဝန်ဂယားကား အထူးပီတိဖြစ်သွားတော့၏။

“ခွာရားနားထောင်လို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ခွာရားနားထောင်ချင်ရင် ကျွန်တော် နောင်နှစ်ကျထော့ ဆိုပြပါမယ်”

“ဟာ... မင်းက တယ်ဈေးတတ်တာကိုးကွဲ့၊ ငါ နောင်နှစ် တောင် မဆိုင်နိုင်တော့ဘူး... အခုကြားချင်တာ... အခုထပ်မဆို နိုင်ဘူးလား”

“မဆိုပါရစေနဲ့... ခွာရား၊ အခုမဆိုနိုင်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါ ခွာရား... ကဗျာဆရာကြီး အာပနားဆာမိက သူ သီချင်းရိုးသွားမှာကြောက်လို့ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါသာ ဆိုခွင့်ပေးပါတယ်၊ ဘယ်သူမဆို ၂-ခါဆိုရင် ဒုက္ခရောက်မယ်ခွာရား”

“အောင်မယ်... အတော်ကြီးကျယ်ပါကလား၊ ဘယ်လိုဒုက္ခ ရောက်မှာလဲ ဆိုသာဆိုပါကွယ်”

“ဟာ... ခွာရား၊ ကျွန်တော် ၂-ခါဆိုရင် တစ်လအတွင်းမှာ ဘေးသွားမယ်၊ နောက်တော့လေ... တောထဲမှာ ဖွတ်သွားဖြစ်မယ်၊ ဘုရားစူး၊ ဟနုမန် ဘုရားစူး... ကျွန်တော်မဆိုရဲဘူး၊ ခွေးဖြစ်ရင် ကောင်း သေးတယ်၊ ဖွတ်ဖြစ်ရင် တဝမကောင်းဘူး ခွာရား”

မောင်တည်ကြည်မှာ ဝန်ဂယား၏ ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုကို အထူး လေးစားကာ သူ့အား အတင်းအကျပ် သီချင်းမဆိုခိုင်းတော့ချေ။

“အေးကွယ်... မင်းကြောက်ရင်လည်း မဆိုပါနဲ့တော့၊ မင်း သွားပြီး ဖွတ်ဖြစ်သွားတာ ငါမကြည့်ရက်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ခွာရား ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မဆိုရဲတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ကွယ် မဆိုပါနဲ့တော့... ဒါပေမဲ့ ငါမသိတာ မေးချင် တယ်၊ မင်းပြောပြလား”

“ပြောပါမယ် ခွာရား... မေးပါ”

“မင်းဆိုတဲ့သီချင်း အားကြီးကောင်းတာပဲနော်”

“တဝကောင်းတယ်... တဝငိုချင်တယ် ခွာရား”

“ဘယ်လိုငိုချင်တဲ့အကြောင်းတွေပါသလဲ... ငါ့ကိုပြောပြစမ်း ပါကွယ်... ငါ မြန်မာလို ပြန်ရေးချင်တယ်”

“ငိုချင်တဲ့အကြောင်းတွေ တဝပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောပြပါ မယ်”

“အေး... ပြောပြစမ်းပါကွယ်”

ထိုစဉ် မောင်တည်ကြည်သည် ကော်ရင်ဂျီသီချင်းကဗျာ၏ အလွမ်းသဘောသွားများကို သိလိုစေနှင့် နားစွင့်နေတော့သည်။ ကော် ရင်ဂျီကဗျာ၏ အလွမ်းသဘောကို သိရတော့အံ့ဟု ပီတိဖြစ်နေမိတော့ သည်။

“ဒီလိုပါ ခွာရား၊ ရှေးရှေးတုန်းက ကုလားပြည်က ရွာတစ်ရွာမှာ ဆော်ရရားနဲ့ သူမိန်းမ ရန်ကယားမတို့ နေကြတယ်၊ သူတို့ဆီမှာ ကလေး ၆၅ ယောက်ရှိတယ်”

“ဟာ... ကလေးတွေ များလှချေကလား”

“ဟုတ်တယ် ခွာရား၊ ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီး အာပနားဆာမိ ဟာ လိမ်မပြောတတ်ဘူး၊ နောက်လည်း ရန်ကယားမနဲ့ ဆော်ရရားတို့ဟာ

အသက် ၃၅၀-ပုံကြဲတယ်”

“အဲဒါ... အတော်အသက်ရှည်ကြတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ကလေးတွေ ဒီလောက်များတာပေါ့”

“တစ်ညတော့ သူတို့အိမ်ထဲကို ပိုးစုန်းကြူးတွေ ဝင်လာပြီး အိမ် မီးလောင်သွားတယ်”

“အန်မာ... တယ်ဆန်းပါတလား”

“အဲဒီညမှာ လဟာ တဝသာတယ်၊ မိုးကလည်း ရွာတယ်၊ ကျီးကန်းကလည်း အော်တယ်... တဝင့်ဖို့ကောင်းတယ်”

“အဲဒါကသာပြီးလွမ်းစရာကောင်းသကဲ့... လကလည်း သာ... မိုးကလည်းရွာ”

“မီးလောင်တော့ ရန်ကယားရယ်၊ သူမိန်းမရယ် ကလေးတွေ ရယ်၊ တစ်အိမ်လုံး သေသွားကြတယ်၊ တဝင့်စရာကောင်းတယ်ခွာရား”

“အေးပေါ့... တကယ့်လွမ်းစရာကြီးပါပဲ၊ ကျွတ်ကျွတ်”

“နောက်တော့ သူတို့အိမ်က မီးကူးပြီး တစ်ရွာလုံး မီးလောင်ကုန် တယ်”

“ဟာ ဆိုးလှချေကလားကွယ်၊ အတော်သေကုန်မှာပေါ့နော်”

“တစ်ရွာလုံးမှာ လူတွေသေကုန်တယ်”

“ဟယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေကွယ်”

“ခွေးတွေသေတယ်... နွားတွေသေတယ်... ကြောင်တွေ သေတယ်... ဖွတ်တွေသေတယ်... ကြွက်တွေသေတယ်... တဝ ငိုချင်တယ် ခွာရား”

“ဟာ... သိပ်ဆိုးတာပဲကွ”

“အိမ်မြှောင်တွေ၊ ပိုးဟပ်တွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေ၊ တောက်တဲ့တွေ တစ်ကောင်မကျန် အားလုံးသေကုန်တယ်”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့... ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်”

“နောက်တစ်နေ့မှာ မိုးတစ်နေ့လုံး ရွာချပြီး တစ်ရွာလုံးကို ရေဖုံး သွားတယ်၊ တဝင့်ဖို့ကောင်းတယ် ခွာရား... အယိုးယိုး... အယိုးယိုး”

ဝန်ဝယားသည် သို့ပြောရင်း မနေနိုင်တော့သဖြင့် ရှိုက်ကြီးတဝင် ငိုကြွေးတော့ရာ ကျန်ကော်ရင်ဂျီအားလုံး ဝိုင်း၍ ငိုကြွေးတော့သည်။

တဗျာဆရာကြီး အာပနားဆာမိကား နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ချေ တကား၊ ရှိုက်စပီးယားနှင့် စလေဦးပုညတို့ထက် ဆယ်ဆထမ်းပိုးသာသော

‘အာဂ’တဗျာဆရာကြီးပေပင်တကား။ သောတရှင်တို့အား ချက်ချင်း မျက်ရည်ထွက်အောင် သူလိုရော့ပွဲနိုင်စွမ်းသော အကြင်ကဗျာဆရာမျိုး သည် သခုခေတ်လောကတွင် မပေါ်ပေါက်ခဲ့သေးပေတကား။

-\*

(၄)

နောက်တစ်နေ့ညတွင် မောင်တည်ကြည်သည် မိမိဘန်ဂလို အနီးရှိ ရမ္မာဆာမိကြီးအိမ်သို့ ကော်ရင်ဂျီအများ လာရောက်ကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ခဏကြာသော် “အား... အား... အား”ဟူသော အသံ များကို ကြားရသဖြင့် ပုံပြောကောင်းသော ရမ္မာဆာမိကြီးက ပုံပြောပြနေ ကြောင်း သိရသည်။ “အား... အား... အား...”မှာ အခြားမဟုတ် ကော်ရင်ဂျီများ ပုံနားထောင်နေစဉ် “အင်း”လိုက်ကြခြင်းမင်ဖြစ်သည်။ သို့ “အား... အား... အား”နှင့် “အင်း” လိုက်ကြမှလည်း ပုံပြောသူက အားရှိလေတော့သည်။ ပြောသူက တစ်ချက်ပြောလျှင် နားထောင်သူများ က “အား... အား... အား”နှင့် ၃-ခါ ‘အင်း’လိုက်ကြရသည်။

ပုံစံကို ထုတ်ပြရမည်ဖြစ်ပါက အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

(ပြောသူ) “ရှေးရှေးတုန်းက”

(နားထောင်သူ) “အား... အား... အား”

“ဗာရာဏသီပြည်မှာ”

“အား... အား... အား”

“ဖွတ်တစ်ကောင်ရှိတယ်”

“အား... အား... အား”

“အဲဒီဖွတ်ဟာ”

“အား... အား... အား”

“သစ်ခေါင်းထဲမှာနေတယ်”

“အား... အား... အား”

သူတို့ပုံပြောပုံနှင့် အင်းလိုက်ကြပုံများကို ကြားမိသော မောင် တည်ကြည်မှာ “အင်း... အင်း... အင်း”လိုက်ပါမည်။ ပြောစမ်း... ပြောစမ်း... ပြောစမ်း... ဒဏ္ဍာရီ”စသော နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်၏ သီချင်းကို ပြော၍ သတိရမိတော့သည်။

ရမ္မာဆာမိကြီး ပုံပြောပြသည်မှာ ည ၇-နာရီမှစ၍ ၁၁-နာရီ

တွင်မှ ပြီးဆုံးသွားတော့၏။ အတော်ပြောနိုင်သော ရမ္မာဆာမိကြီးပင် တကား။ တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခများထက်ပင် ပြောနိုင်သော ကော်ရင်ရှိ သူခမိန်ပင်တကား။

ရမ္မာဆာမိကြီး ပြောပြခဲ့သော ပုံမှာ နားထောင်သူတို့ အလွန် သဘောကျသော ပုံဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပုံနား ထောင်နေစဉ် အချို့မှာ ပြုံးကြသည်။ မဲ့ကြသည်။ စိတ်ဆိုးပြီး လက်သီး လက်မောင်း တန်းကြသည်။ ထခုန်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ကြသည်။ မကြာခဏပင် "ဟာ"ခနဲ "ဟင်"ခနဲ သံပြိုင်အော်ကြသေး သည်။

သို့ဖြစ်ရာ မောင်တည်ကြည်သည် ရမ္မာဆာမိကြီး ပြောသည် ပုံအကျဉ်းချုပ်ကို သိလိုလှသဖြင့် သူ၏တဲသို့ ကူးသွားလေတော့သည်။

"ရမ္မာဆာမိ... မင်းပြောတဲ့ပုံဟာ အတော်ကောင်းတယ်ထင် တယ်"

"ဟာ ဣဒါ... တဝကောင်းတဲ့ပုံပါပဲ တဝဆန်းတယ်"

"အေး... ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ်၊ နားထောင်တဲ့လူတွေ အတော်များတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်... ဣဒါ၊ တဝကောင်းတယ်၊ တဝဆန်းတယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် မင်းပုံကို ငါသိချင်တယ်ကွယ်... ပြောပြပါလား၊ မင်းပုံကို ငါ မြန်မာလို ဘာသာပြန်ချင်တယ်ကွဲ့"

"ပြောပါမယ်ဣဒါ... တဝဆန်းတယ်၊ နားထောင်ပါ၊ အခု ပြောမယ်"

"အေး... ပြောပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ အား... အား... အား မဆိုနိုင်ဘူးနော်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဣဒါ... ကျွန်တော်ပြောပါမယ်၊ အား... အားလို့ မဆိုပါနဲ့"

"ရှေးရှေးတုန်းက... ကော်ရန်ဂတိုင်းပြည်မှာ ရှိကြိဘုဝနာ ရန်ကနားဆာမိခေါ်တဲ့ မင်းနဲ့ ကြိလောကမေရယားခေါ်တဲ့ ဘုရင်မ အုပ်စိုးကြတယ်၊ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်နဲ့ မင်းပါပဲ"

"အောင်မယ်... မင်းတို့ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မနာမည်က အတော် ပဲခန့်ပါကလား၊ သင်ကြိုငှာနာမည်တွေပါကလား၊ အေး... အေး... ဆက်ပြောပါဦး"

"အဲဒီ... မင်းရဲ့မိန်းမဟာ တဝလှတယ်၊ နန္ဒင်းမလိမ်းဘဲနဲ့ အမြင်ဝါနေတယ်... လုံချည်အင်္ကျီကိုလဲဘယ်တော့မှ မဝတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရင် အဝတ်ရှိတယ်လို့ ထင်ရတယ်... ဘာကိုမှ မမြင်နိုင် ဘူး"

"အောင်မာ... အတော်ဆန်းတာပဲဟေ့"

"နောက်ပြီးတော့ ဒီမိန်းမဟာ ထမင်းဘယ်တော့မှ မစားဘူး"

"ထမင်းမစားဘူးလား... ဒါဖြင့် ဘာကိုစားသလဲ"

"ကျောက်ခဲတွေ... ကျောက်တုံးတွေကို စားတယ်၊ မီးသွေးခဲ တွေ စားတယ်"

"ဟာ... ဘယ်နှယ် မိဖုရားလဲကွယ်"

"ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဆန်းတယ်လို့ပြောတာပေါ့ဣဒါ"

"အောင်မယ်လေး... အတော်ပဲဆန်းတာပဲ"

"အဲဒီဘုရင်မဆိုမှာ ခြေထောက်ငါးချောင်းရှိတဲ့ ခွေးထီးတစ် ကောင်ရှိတယ်"

"ခြေထောက်ငါးချောင်းတောင်ရှိသလား... အပိုတစ်ချောင်း ဘယ်မှာရှိသလဲ"

"ခြေထောက်အပိုတစ်ချောင်းဟာ ခွေးခေါင်းပေါ်မှာရှိတယ်၊ ဣဒါ"

"ဪ... ခွေးခေါင်းပေါ်မှာ ခြေထောက်ရှိသလား"

"ဟုတ်တယ်ဣဒါ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဆန်းတယ်လို့ ပြောတာပေါ့"

"အေးကွယ်... ရှိစေတော့၊ ဟုတ်မှာပဲ၊ နောက် ဘာဖြစ်သလဲ"

"အဲဒီခြေထောက် ၅-ချောင်းရှိတဲ့ ခွေးထီးဟာ မျက်စိ ၄-လုံး ရှိတဲ့ နွားမတစ်ကောင်ကို ကြိုက်မိတယ်... ဣဒါ"

"အောင်မယ်လေး... ဆန်းပါပေဗျာ... ဆန်းပါပေ၊ ဒါပေမဲ့ မျက်စိအပို ၂-လုံးက ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ခေါင်းပေါ်မှာပဲလား"

"ခေါင်းပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး... ဣဒါ၊ တဝဆန်းတယ်... ကျောတုန်းပေါ်မှာ ၁-လုံးရှိတယ်၊ အပြီးပေါ်မှာ ၁-လုံးရှိတယ်"

"အောင်မယ်လေး... ကြာလေဆန်းလာလေပဲကွယ်၊ နောက် ဘာဖြစ်သလဲ ဆက်ပြောပါဦး"

"အဲဒီ ခြေ ၅-ချောင်းရှိတဲ့ ခွေးထီးက မျက်လုံး ၄-လုံးရှိတဲ့"

နွားမကို ကြိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ နွားမကပြောတယ်။ ငါ့ကို ဘုရင်မဝတ်တဲ့ အဝတ်တစ်ထည် ယူပေးရင် ကြိုက်မယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်”

“အလိုလေး... ဆန်းသကွာ၊ ပြောပါ... ပြောပါဦး”

“ဒီတော့ ခွေးကစဉ်းစားတယ်... မိဖုရားဟာ အဝတ်လဲ မဝတ်ဘူး။ ငါ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ယူပေးရမလဲ... တဝခက်တယ်တဲ့... ဒီလိုစဉ်းစားပြီး ခွေးက ငိုတယ်တဲ့... သူငိုတဲ့အသံဟာ ကျွန်တော်တို့ ရယ်တဲ့အသံလိုပဲတဲ့”

ထိုစဉ်ပင် ကျွန်းသားယာလော့ဆိပ်မှ သေနတ်သံ ၃-ချက်ပေါ် လာသဖြင့် ကော်ရင်ဂျီကုလားအားလုံး သူတို့တဲအသီးသီးသို့ အမြန်ပြန် ပြေးကုန်ကြတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်လည်း မိမိဘန်စလိုသို့ အမြန်ပြန်လာ၍ သေနတ် ၄-ချက်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် အသင့်စောင့်နေသည်။ ည ၁-နာရီ အထိ မားပြများ မလာခဲ့ကြသောကြောင့် ရမ္မာဆာမိကြီး၏ပုံကို နောက်နေ့ တွင် ဆက်၍ နားထောင်အံ့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် အိပ်လိုက်တော့သည်။

-\*

(၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ‘ပန်းစင်’ကျွန်းမှ ဝက်ရောင်းသည် လှေရောက်လာသဖြင့် ဂန်ဂယားခေါင်းဆောင်သော ကော်ရင်ဂျီအားလုံး ငွေစု၍ ဝက်တစ်ကောင်ကို ဝယ်လိုက်ကြတော့သည်။ သမဝါယမပင် တကာ။

နံနက် ၉-နာရီအချိန်တွင် ကော်ရင်ဂျီ ကျား/မ ၅၀-ခန့်သည် တုတ်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာကြတော့သည်။ ဂန်ဂယားက ဖယောင်းတိုင် ၃-တိုင် ထွန်းညှိဆုတောင်းပြီးလျှင် အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကော်ရင်ဂျီအုပ်ကြီးသည် တိုင်ငုတ်တစ်ခုတွင် ကြီးနှင့်ချင်နှောင်ထားသော ဝက်ကိုပိုင်း၍ ရိုက်ကြတော့သည်။ ရိုက်နေစဉ် သူတို့ခွေးတွေကလည်း ဝင်၍ တိုက်ပေးကြသည်။ ခွေး ၃-ကောင်မှာ အချောင်အရိုက်ခံရ၍ အတော်ပင် နာသွားကြတော့သည်။ သူတို့ကား ကျား/မ မရွေး ဓနိရည် သောက်ထားကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ဝက်ရိုက်ပွဲမှာ သနားစရာကောင်းလှချေသည်။ ဦးစွာ ပထမ ကော်ရင်ဂျီကလေးတွေက “ကိုတိုး... ကိုတိုး”ဟုအော်ကာ ဝင်ရိုက်ကြ

တော့သည်။ ‘ကိုတိုး’မှာ ‘ရိုက်’ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သည်။ ဝက်က နာ၍ ရုန်းနေစဉ် ကုလားမတွေက ဝင်၍ရိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် ကုလား ကြီးတွေက ဝင်၍ရိုက်ကြသည်။ “ကိုတိုး... ကိုတိုး”ဟူသော အသံများ ဖြင့် ဆူညံ၍နေပေတော့သည်။

ဝက်သေသွားပြီးနောက် ဆူညံဆူညံနှင့် လေလုံးထုတ်ကြသေး သည်။ ကလေးအချင်းချင်း၊ လူကြီးအချင်းချင်း ကြွားနေကြသည်။ သူရိုက်၍သာ သေသည်။ ငါရိုက်၍သာသေသည်။ မိမိသာလျှင် ခွန်အား ရှိသည်။ စသည်ဖြင့် ကြွားကြတော့သည်။ မည်သူက မည်သို့ပင်ပြောပြော ကြွားကြွား အသက် ၆၀-ကျော် အုန်းတောစောင့် အဘိုးကြီး ကဆပတ လူ့က သူရိုက်၍သေသည်တဲ့။

မကြာမီ သမဝါယမ ဝက်သေကို ဖျက်၍ သမဝါယမနည်းဖြင့် ဝေပုံကျ ခွဲယူကြတော့သည်။ သူဝေပုံမှာများသည်။ ငါဝေပုံမှာနည်းသည်။ မတရားဘူး စသည်ဖြင့် စကားများနေကြသော အသံတို့မှာ ထက်မိုးယံသို့ တက်ပြီးလျှင်သွားတော့သည်သာ။ အတော်ကို ငြင်းနိုင်ကြသော လူမျိုးပေ တကာ။

ထို့နောက် ကော်ရင်ဂျီတဲအိမ်တိုင်းမှ ဝက်သားခုတ်သံ၊ မဆလာ ထောင်းသံ၊ ကြိတ်သံများနှင့် ငြုတ်သီးထောင်းသံ၊ ထင်းခွဲသံများ ထွက်ပေါ် လာတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်သည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် သူတို့တဲများသို့ သွားရောက်၍ ကြည့်ရှုလေတော့သည်။ သူတို့မိသားဖသားစုများသည် အထူးရွှင်ပျော့နှင့် ဟင်းချက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ဂန်ဂယားကြီး ခုတ်ပြီးသား ဝက်သားတဲများကို ဦးစွာအိုးထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ငရုတ်၊ နနွင်းနှင့် မဆလာများကို ထည့်ကာ နယ်လေတော့သည်။

“ခွာရား... ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားပါနော်”

“ဟာ... ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့ပဲ ဝအောင်စားကြပါ”

“ဟာ... ဒီဝက်တဝကောင်းတယ် ခွာရား၊ ဝက်ဟာ အဘိုးကြီး မဟုတ်ဘူး၊ လူပျိုကလေးပါ ခွာရား၊ တဝကောင်းတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူးကွယ်... မင်းတို့ပဲ လောက်အောင်စားကြပါ”

“ဟင်းချက်ပြီးရင် ခွာရားစားဖို့ ကျွန်တော်တစ်ခွက် ပို့လိုက် မယ်နော်”



“ဟာ... မင့်ဟင်းစားလို့ ကောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အခုထဲက အတော်ပဲ နံ့နေပြီ”

“ဟာ... ဒွာရာ။ ကျွန်တော့်ဟင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်။ အခု မချက်သေးဘူး၊ လူတွေလာဝယ်နေကြပြီ... တဝကောင်းမယ်”

နေ့ ၁၂-နာရီခန့်တွင် ဝက်သားဟင်းချက်၍ ပြီးသွားပြီးဖြစ်၍ ကျန်းသာယာပျော် ကော်ရင်ဂျီ တစ်လောကလုံး အားပါးတရ မြိန်ရေ ရှက်ရေနှင့် ပလုပ်ပလောင်း လွေးနေလိုက်ကြသည်မှာ ပြောစရာ မရှိတော့ ပြီ။ သူတို့ထမင်းစိုင်းတွင် ဓနိရည်အိုးကိုယ်စီနှင့်ပင်တကား။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးမကျန် ဓနိရည်တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်၊ ထမင်း တလုပ် စားလိုက်၊ စကားများလိုက်နှင့် ပျော်တပြုံးပြုံး၊ မော်၍ မဆုံးဖြစ်နေကြ တော့သည်။ သူတို့ထမင်းစိုင်းအသီးသီးတွင် သူတို့ အချစ်တော် ခွေးနှင့် ကြောင်တွေလည်း ပွဲတော်တည်နေကြသည်တကား။

မောင်တည်ကြည်သည် သူတို့ အားပါးတရ စားသောက်နေကြ သည်ကို ကြည့်ရင်း လွန်စွာမှ ဝီတိဖြာနေတော့သည်။ မိမိခြံသာတွေ ထမင်းမြိန်သည်၊ ကျန်းမာသည်၊ ပျော်ရွှင်သည်ကိုသာ အမြဲမြင်လို၊ ကြားလိုလှသည်။ သို့မှလည်း သူတို့ အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်လျှင် မိမိအကျိုးပင် မဟုတ်တုံလော။

-\*  
(၆)

စားရခဲ့သော ‘သုကရမဒ္ဒဝံ’ ဝက်ပျိုသားနှင့် ထမင်းစားပြီးကြရာ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း စကားပြောနေကြပြီး ရမ္မာဆာမိကြီးက သူ၏ ဟင်းမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း ကြွားနေသည်။ ဟုတ်ပါပေသည်ဟု အများက ဝန်ခံကြသည်။ ကောင်းလွန်းလှ၍လည်း သူ၏ခွေးသည် ပန်းကန်၊ အိုးခွက်တွေကို ပြောင်အောင်လျက်လိုက်တော့သည် မဟုတ် ပါလော။

ထိုနောက် ဓနိရည်ခါး တန်ခိုးပြတော့သည်။ ဟိုအိမ်ကဆူညံ၊ သည်အိမ်က ဆူညံနှင့် စကားများလာချေပြီ။ ထိုစဉ်ပင် ကွတ်တားပနား အိမ်မှ စီခနဲအသံကြားလိုက်ရတော့သည်။ အဘယ်နည်း၊ အခြားမဟုတ် ကွတ်တားပနား အရက်မူးလွန်ပြီး ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကွတ်တားပနားက သူ၏ဟင်းသည် ‘ပန်ဒီပီယီ’မပါဘဲနှင့်

အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ ကော်ရင်ဂျီထဲတွင် ဘိုကေအမြဲတမ်း ထားနိုင် သဖြင့် သူ့အလှဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ လှသောကြောင့်လည်း မယား ၂-ယောက် ရခဲ့ကြောင်း၊ သူ့ကဲ့သို့ နှစ်ယောက်ကို ရယူနိုင်စွမ်းသော သူသည် ကော်ရင် ဂျီလောကထဲတွင် မရှိသေး၊ မပေါ်ပေါက်သေးကြောင်း၊ သူ၏မယား ၂- ယောက်တို့သည် အခြားသူများ၏ ကော်ရင်ဂျီမများထက် မနှိုင်းယှဉ် သာအောင် ချောကြောင်း၊ ဂန်ဂယားတို့ ၃၀၀-ပေးပြီး ဝယ်ခဲ့သော မယား ထက်သာကြောင်း၊ အော်ဟစ်ချီးကျူးနေတော့သည်။

ဂန်ဂယားတို့၏ မယားဖြစ်သူ ဗေဒါမားက မခံမရပ်နိုင်တော့ သဖြင့် အနှိပ်ခံနေရာကထ၍ ဆဲရောတော့သည်ကို ကွတ်တားပနား၏ ဝဲယာမယား ၂-ယောက်တို့က တဲပေါ်မှနေ၍ ပြန်ဆဲကြတော့သည်။ ဂန်ဂယားညီနောင် ၃-ယောက်တို့က မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် ဆဲကြတော့ သည်။ ကွတ်တားပနား၏ ဦးလေး တော်စပ်သူ ဆင်ကားပနားက ကူ၍ဆဲ ပေးနေပြီ။ ဂန်ဂယားတို့၏ မယားချော ဗေဒါမားကား ပက်ပက်စက်စက် ပြန်၍ဆဲနေတော့သည်။

အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်လာသည်မှာ ကျန်းသာယာ ပျော် ကော် ရင်ဂျီတစ်လောကလုံးသည် ၂-ခြမ်းကွဲသွားပြီးလျှင် ရန်ပွဲ အကြီးအကျယ် ဖန်တီးရန် ဟန်ပြင်လာကြတော့သည်။ ထိုကြိတ်ကြတော့ မည်။ ယောက်ျားများသာမက မိန်းမများလည်း အချင်းချင်းသတ်ပုတ်ကြ တော့မည်တကား။

ရွလော့... ရွလော့... ။

ဂန်ဂယားတို့ ညီနောင် ၃-ဦးစာရိတ္တမဏ္ဍိုင် ခြစားသွားပြီ။ သူတို့ သည် ဓားရှည်ကြီးကိုယ်စီဆွဲ၍ ကွတ်တားပနား၏ တဲအိမ်သို့ ပြေးသွားကြ ပြီ။ ကွတ်တားပနား၏ ‘သက်ဝေကြင်ဖော်’များကလည်း လင်ဘက်မှ ကူ ရန် လှဲကိုယ်စီ အသင့်ကိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီ။

ရမ္မာဆာမိကြီးကား ထင်းခွဲပေါက်ဆိန်ကြီးတစ်လက်ကို မနိုင် တနိုင် ကိုင်ဆွဲ၍ ကွတ်တားပနားဘက်မှ ကူရန်ထွက်ပြေးသွားပြီ။ သူ၏ မယားကား ဆန်ဖွတ်ကျည်ပွေ့ကြီးတစ်ချောင်းထမ်း၍ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါသွားချေပြီ။ အသက် ၆-နှစ်ခန့် သားငယ် ‘စွန်ဘီလူး’ကလေး ကလည်း သားရေဝကို ကိုင်လျက် မိဘ ၂-ပါးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားပြီ။

ထိုစဉ်ပင် အုန်းတောဘက်မှ အုန်းတောစောင့်အဘိုးကြီး ကဆပတလူးသည် ၁၅-ပေခန့်ရှည်သော တုတ်ကြီး ၁-ချောင်းကို ထမ်း

လျက်ပြေးလာနေပြီ။ သူ၏ခွေးကား သူနှင့် ထက်ကြပ်မကွာ။ တစ်လမ်းလုံးတွင် “ကိုတိုး . . . ကိုတိုး” နှင့် အော်လာချေပြီ။ ခွေးကလည်း ဟောင်လာချေပြီဟကား။

အခြားတဲများရှိ ကုလားမများကလည်း ကော်ပတ်ပုံထမ်းရာတွင် အသုံးပြုသည် ထမ်းပိုးများကို ကိုင်၍ ပြေးထွက်လာကြတော့သည်။ “ကိုတိုး . . . ကိုတိုး” နှင့် အော်ဟစ်လာကြပြီ။

ကွတ်တားပနား၏ တဲရှေ့သို့ရောက်လာကြပြီ။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . သတ်ကြတော့မည်တကား။ လွဲပါစေသား . . . ဖယ်ပါစေသား။

အလိုရွပါဦးလော့။ မေရယားတို့ ညီအစ်ကို ၂-ယောက်သည် တောပုန်းသေနတ်ကိုယ်စီကိုင်၍ လာကြပြီ။ ဝန်ဝယားတို့အား ချိန်ထားပြီတကား။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။

ရွပါဦးလော့။ အပုဆာမိကြီးက ဇီးလောင်နေသော ထင်းစရှည်ကြီးကို ကိုင်လာပြီတကား။ အကွဲအပြဲ ဆော်ကြတော့မည်မှာ မုချပင်တကား။

ကွတ်တားပနား၏ တဲအိမ်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓား၊ လှံ၊ ပေါက်ဆိန်တို့ဖြင့် ထိုးခုတ်ကြတော့မည်မှာ မလွဲတော့ဟု မောင်တည်ကြည်သည် တစ်ထစ်ချ ထင်မှတ်ယုံကြည်ကာ တထိတ်လန့်လန့် နှင့်ပင် နေရချေသည်။ သို့ရာတွင် အထင်နှင့် အမြင်မှာ လွဲခြင်းကြီးမက လွဲသွားတော့သဖြင့် လွန်စွာမှပင် အံ့အားသင့်သွားရတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အားလုံးသော ကော်ရင်ဂျီများသည် ကွတ်တားပနားတို့ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့ ကိုင်ဆောင်လာကြသော တုတ်၊ ဓား၊ လှံ စသည့်လက်နက်များကို ထိုးအံ့၊ ရိုက်အံ့၊ ခုတ်အံ့ဟူ၍ ဟန်ပြရုံသာ ပြုကြပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ချလိုက်ကြ၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ဆဲရုံသာ ဆဲတုန်ကြတော့သည်။ နိယာမာရီ၊ ဖွတ်ကလီဒဂါ၊ ဆော်လာ၊ မာဒါ၊ စသော် ဆဲဆိုသံများမှာ အတောမသတ် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး မရွေး ဆဲကြဆိုကြတော့သည်သာ။ ခွေးတွေကလည်း တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် ဟောင်နေကြ၊ ဟိန်းနေကြသည်။ တော်သေး၏။ . . တော်သေး၏။ လူသတ်ပွဲကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်တော့ချေ။

ထိုစဉ်ပင် သူတို့သည် အသီးသီးယူဆောင်လာ၍ ပစ်ချလိုက်သော လက်နက်များကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်၍ကောက်ယူကြပြန်သည်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . သည်တစ်ကြိမ်တွင် မုချ ရိုက်ကြ၊ သတ်ကြတော့မည်တကား။ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေသား။ ဘေးရန်ကင်းငြိမ်းကြပါစေသား။

သို့ လက်နက်အသီးသီးကို ကိုင်လိုက်ရာမှ အားလုံးသော ကော်ရင်ဂျီများသည် ထိုလက်နက်များကို မြေပေါ်သို့ ပြန်၍ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝင်ဖက်ကာ နပန်းလုံးကြလေတော့သည်။ ယူဆောင်လာကြသော လက်နက်များကို လုံးဝ အသုံးမပြုကြတော့ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်သီးနှင့် ထိုးကြသည်။ ဒူးဖြင့်တိုက်ကြသည်။ ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်ကြသည်။ ပါးရိုက်ကြသည်။ နားရင်းအုပ်ကြသည်။ ယောက်ျားအချင်းချင်း၊ မိန်းမအချင်းချင်း၊ ကလေးအချင်းချင်း နပန်းလုံးကာ သတ်ပုတ်ကြတော့သည်။ တစ်ယောက်လည်ပင်းကို တစ်ယောက်ညှစ်၍ ကော်ပတ်ပင်နှင့် ဆောင်ကြတော့သည်။ လဲကျသွားသောသူတို့၏ ဗိုက်ပေါ်သို့ တက်၍ ခုန်ကြတော့သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် တံတွေးထွေးကြတော့သည်။

ကုလားမများမှာ အချင်းချင်း သတ်ပုတ်ကြရာမှ တစ်ဦးဆံပင်ကို တစ်ဦးက ဆွဲဆောင်သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကုလားမအချင်းချင်းသည် အခြားနေရာတွင် မကိုက်ဘဲ နားရွက်ကိုသာ ကိုက်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ရှုလော့ . . . ရှုလော့ . . . ရန်ကမား၏ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဗေဒါမား ကိုက်နေပြီ။ တစ်သက်လုံး အလှပျက်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ကြဟန်တူသည်။ ရန်ကမားကမူ ဗေဒါမား၏ ပေါင်တွင်းကြောကို လိမ်၍ ဆောင်ဆွဲနေပြီ တကား။ ကလေးများကမူ သူတို့အမိဘတ်မှ ဝင်၍ ကူကြတော့ပြီ။ ဗေဒါမား၏ ခြေသလုံးကို ရန်ကမား၏ သားကလေးက ဝင်ကိုက်နေပြီ။ သားငယ်က မီးစဖြင့် ဝင်ထိုးလိုက်ပြီ။

သည်အကြားထဲတွင် ခွေးများသည် မိမိတို့သခင်၊ သခင်မများဘက်မှ ဝင်တူကာ ကိုက်ပေးကြတော့သည်။ ဝန်ဝယားကြီးမှာ ခြေသလုံးတစ်ဖက်စုတ်သွားပြီးလျှင် သွေးတွေယိုစီး ကျဆင်းလာပြီ။ ကွတ်တားပနားမှာ တင်ပါးပြုသွားချေပြီ။ သို့ရာတွင် ကွတ်တားပနားကား အနှံ့မပေးဘဲ မိမိအား ကိုက်နေသည့် ခွေးကို အတင်းဖမ်း၍ သနားစဖွယ် အော်ဟစ်နေတော့သည်။ ကူပူးဆာမိကြီးမှာ ခွေးကိုက်သဖြင့် ဆံပင်တွေပြတ်သတ်ကုန်ချေပြီ။ သူ၏သားက အထူးဒေါသဖြစ်ပြီး ဝင်ရိုက်ရာ ခွေးသည် ခြေတစ်ဖက်ကျိုးသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် “ကိုတိုး . . . ကိုတိုး . . . ကိုတိုး” ဟူသော အသံများသည်

ကော်ရင်ရှီ ကျား၊ မနှင့် ကလေးများ ပါးစပ်မှ ကျယ်သည်ထက်ကျယ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မောင်တည်ကြည်သည် ဘန်ဂလိုပေါ်မှနေ၍ ရန်ပွဲကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်ရန် ဖာစ်အော်သတ်ပေးလိုက်တော့သည်။ သို့ဘိ လည်း ခန့်ရည်တန်ခိုးသတ္တိကြောင့် မည်သူမျှ မဖြိုကြဲချေ။ သတ်ပုတ်မြဲ သတ်ပုတ်နေချေပြီတကား။ သို့ဖြစ်ရကား မောင်တည်ကြည်မှာ မည်သို့ မျှမတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ခြောက်လုံးပြုစုသောနတ်ကို အထက်သို့ မြှောက်၍ ၆-ချက်တိတိ ပစ်ဖောက်လိုက်တော့သည်။ သို့ပါလျက် ရန်ပွဲကြီးကား ရပ်စဲခြင်းမရှိချေ။

မောင်တည်ကြည်သည် နောက်ဆုံးတွင် အကြံဆန်းတစ်ခုကို ရုလာသည်နှင့် အသင့်ဝယ်ယူထားသော 'စိန်ရောင်ခြည်' ဖျောက်အိုး ၃-ထုပ်ကို အမြန်ယူ၍ ရန်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော တွတ်တားပန်း၏ တဲအိမ်သို့ အမြန်ပြေးသွားတော့သည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ထိုဖျောက်အိုး ၃-ထုပ်လုံးကို မီးရှို့၍ မရပ်မနားထပ်ပုတ်နေကြသော ကော်ရင်ရှီ အုပ်ကြီးထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်တော့သည်။

အလုံး ၃၀၀-ခန့်ရှိသော စိန်ရောင်ခြည်ဖျောက်အိုးများသည် လွန်စွာမြည်ဟီးပေါက်ကွဲသွားတော့သည်နှင့်အမျှ ထိုရန်ပွဲကြီးတွင် ကိုယ်ထိ၊ နားရွက်ထိ၊ လက်ရောက်၊ ပေါင်ရောက်၊ ပေါင်တွင်းကြောရောက်၊ ခြေသလုံးရောက်၊ တင်ပါးရောက် ပါဝင်ကျူးလွန်နေကြသော ကျွန်းသာယာပျော် အကြင်ကော်ရင်ရှီနှင့် ခွေးတစ်လောကလုံးမှာ အထူးလန့်ဖျပ်ကြောက်ရွံ့သွားကာ မိမိတို့တဲအိမ်အသီးသီးသို့ သုတ်ခြေတင်ကုန်ကြတော့သည်သာတည်း။

အသက် ၆၈-ကျော် အုန်းတော်စောင့် အဘိုးကြီး ကဆပတလူ့ကား ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ လေကဲ့သို့သော လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ပြေးလေတော့ သည်။ သူ၏ အချစ်တော်ခွေးမှာကား သူ၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ။

ဪ... ကျွန်းသာယာပျော် ကော်ရင်ရှီလောကပါတကား။ ခန့်ရည်ခါးနှင့် သူတို့၏ဝက်သားဟင်းကား လွန်စွာထူးခြားလှဘိတောင်း။ ဝက်သားဟင်း... ဝက်သားဟင်း...။

**မြဝတီမဂ္ဂဇင်း။**  
**၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ ဝီရိယာလ။**

-\*

www.foreverspace.com.mm

**ဆေးကောင်းခွေခေါင်း**

**အခန်း(၁)**

မြိတ်ကျွန်းစုအဝင် ကျွန်းသာယာပေါ်ရှိ ကော်ပတ်ခြံ၌ အသက် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဂန်ဂယားသည် ပင်လယ်လိပ်နှင့် ဖွတ်သားကို တိတ်တဆိတ် ရောနှောကာ ချက်စားမိရာမှ ကိုယ်ခန္ဓာ မအီ ကျန်းတော့ဘဲ၊ ဓာတ်အိမ်ကျိုးပျက်ကာ ထူးဆန်းသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရသည်မှာ ၇-ရက်ပင် တိုင်ချေပြီ။ သူ၏ဝေဒနာမှာ လျော့ပါးလာခြင်းမရှိဘဲ၊ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုမိုလွန်ကဲလာတော့ရာ၊ စိုးရိမ်ဖွယ် အခြေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်ကာ လူမှန်းသူမှန်းမသိတော့ဘဲ ကယောင်ချောက်ချား ထင်မိထင်ရာ ပြောဆိုအော်ဟစ်နေတော့သည်။ မကြာမကြာလည်း အသံနေအသံထားနှင့် ကော်ရင်ရှီတေးများကို သီကျူးနေတော့ရာ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် တဲအိမ်နီးချင်း ကော်ရင်ရှီများမှာ တရုဏာမသက်ကြသည်သာမက ဝါးခနဲပင် ရယ်ကြသေးတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်သည် ဂန်ဂယားဘာပြောဆိုနေကြောင်း သိလိုလှ၍ ရမ္မာဆာမိကြီးအား ဘာသာပြန်ပြောစေရာ၊ အောက်ပါအတိုင်း သိရှိလိုက်ရတော့၏။

“မွှေးရနံ့ကြွယ်သော ပန်းပွင့်ဝတ်ဆံဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည့် ချစ်ဝန်းလေး ဗေဒါမားသည်ကား ဧကန် ပင် ချောမောလှပ ယဉ်ကျေးစွဲကြည်စိုပြည်လန်းဆန်းကာ မြင်ရသူ၏ အသည်းဆိုင်ကို လှိုက်ဖိုစေသော ကာယိန္ဒြေနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၏။”

“သူကလေး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ကြည့်လေကြည့်လေ သရေတင့်ပါဘိရာ ငါတို့လို ကော်ပတ်ခြစ်သူများနှင့် မထိုက်တန်၊ ငါတို့ ကိုးကွယ်သည့် ဘုရားဟန်မာန်နှင့်သာ ထိုက်တန်ပေ၏တကား။ အဘယ်

... ဗေဒါမား... နွဲ့ပျောင်းကေသာ... ဆင်းဝါည့်အိ... အဘယ် ခင်တမိ... ဗေဒါမား”

“ကော်ပတ်ပင်သည် အဘယ်ကြောင့် အစေးထွက်ပါသနည်း”

“ယခင်ဘဝက နွားမဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် အစေးထွက်သည်”

“ခြံကြားတွင်ပေါက်သောဆူးသည် အဘယ်ကြောင့် ချွန်ပါ သနည်း”

“ယခင်ဘဝက လှံဖြစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ချွန်သည်”

“ဗေဒါမား၏ မျက်ခုံးများသည် အဘယ်ကြောင့် ၃-ရက်လပမာ သေးသွယ်ပါသနည်း”

“အလိုအလျောက် သေးသွယ်ခြင်းမဟုတ်... ဇာဂနာဖြင့် ဆွဲ နုတ်ထားသောကြောင့် သေးသွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို ငါသိ၏”

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အိမ်နီးချင်းများ၏ ရယ်သံတွေ ဖောက် လာသောကြောင့် မောင်တည်ကြည်သည် ဂန်ဂယားကို သနားလွန်းလှ၍ သူ့အခြေအနေကို စုံစမ်းရန် သူ့ထဲအိမ်သို့ အဖျားပြဒါးချိန်ကို ကိုင်ကာ သွားလေတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်သည် တဲအိမ်သို့ရောက်၍ ဂန်ဂယားကို မြင်ရ သောအခါ လွန်စွာမှ သနားမိသည်နှင့်အမျှ ရယ်လည်းရယ်ချင်လာတော့ သည်။

အကြောင်းသော်ကား ဂန်ဂယား၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို ထုတ်တွင် ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထား၍ သူ၏ခေါင်းသည်သာလျှင် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် တင်ရှိတော့သည်။ ထိုတွင်သာမကသေး၊ ဂန်ဂယား၏ လည်ပင်းတွင် ကြိုးကွင်းတပ်ထားပြီးလျှင် ကြိုးကို ၂-လံအကွာတွင် ‘စစ်တကောင်း’ အမည်ရှိသော ခွေးကြီး၏ အမြီးပင်တွင် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားလေ သည်။ တစ်ဖန် ၎င်းခွေးကြီး၏ လည်ပင်းမှကြိုးတစ်စကိုချည်ပြန်၍ ၂- လံအကွာတွင်ရှိသော ကြောင်မကြီးတစ်ကောင်၏ ကောက်နေသော အမြီးတွင် ချည်နှောင်ထားပြန်တော့သည်။ ထိုကြောင်မကြီး၏ အနီးတွင် ကား စွန်ဘီလူးကလေးက တုတ်ငယ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ ထိုင်စောင့် နေသည်။ စွန်ဘီလူးကလေးသည် ဂန်ဂယား၏ မျက်စိများကို အမြဲအကဲ ခတ်၍ ကြည့်ရှုနေသည်။ ဂန်ဂယား မည်သို့ပင်လှုပ်လှုပ်၊ အော်အော်၊ သီချင်းဆိုဆို ကြည်ဖြူစွာပင် အခွင့်ဖေးသည်။ သို့ရာတွင် ဂန်ဂယားသည် အိမ်ချင်လာသောကြောင့် မျက်စိမှိတ်စပြုလျှင်ပြုချင်း စွန်ဘီလူးကလေးသည်

မိမိအနီးရှိ အမြီးတွင် ကြိုးချည်ထားသော ကြောင်မကြီးအား တုတ်ငယ် ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်တစ်ချက် ရိုက်ပေးလိုက်တော့သည်တွင် ကြောင်မသည် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ ကြောင်မထပြေးသည်၏အဆုံး၌ အမြီးတွင် ချည်ထားသောကြိုးသည် ခွေးကြီး၏လည်ဆစ်ကို တုပ်လေတော့ရာ ခွေး ကြီးသည် ဒေါသအလွန်ထွက်ပြီးလျှင် ကြောင်မကို ကိုက်ရန် ထအလိုက် တွင် ကြိုးစသည် ဂန်ဂယား၏လည်ပင်းကို အစ်လိုက်တော့ရကား ဂန်ဂ ယားမှာ မအိပ်နိုင်တော့ဘဲ လန့်နိုးရရှာတော့သည်။

သည်ကိုမြင်ရသော ကော်ရင်ဂျီများမှာ လွန်စွာမှပင် ပွဲကျ၍ ဝါးခနဲရယ်ကာ လွန်စွာအားရကြလေတော့သည်။

ဤအချင်းအရာကို မြင်ရသော မောင်တည်ကြည်မှာ လွန်စွာ ဒေါသထွက်မိတော့၏။

“ဟေ့... ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ မင်းတို့ လူမမာကို ဘာကြောင့် ညှဉ်းဆဲရသလဲ”

သည်တွင် ရမ္မာဆာမိကြီးသည် မောင်တည်ကြည်အနားသို့ ကပ်လာပြီးလျှင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်နှာအမူအရာဖြင့်... .

“ဒွာရား... စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့ ကော်ရင်ဂျီ သမားတော်ကြီး ကူပူးဆာမိရဲ့ ဆေးကုနည်းအတိုင်း ဆေးကုနေတာပါ”

“အောင်မာ... ဒီလိုဆိုရင် ဂန်ဂယားသေတော့မှာပဲ၊ မုချသေ မှာပဲ”

“မသေနိုင်ဘူး... ဒွာရား မကြာခင် ပြန်ကောင်းလာမှာပါပဲ၊ စိတ်ချ... ကျွန်တော်တို့ သမားတော်ကြီး ကူပူးဆာမိဟာ အင်မတန် တော်ပါတယ်၊ သူ့ဆေးကုနည်းတွေဟာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်ပါပေတယ်”

“ဒါဖြင့်ကွယ်... မင်းတို့သမားတော်ကြီးဟာ အခုရှိသေး သလား”

“မရှိတော့ဘူး ဒွာရား၊ ကော်ရင်ဂတိုင်းပြည်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀-လောက်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်၊ အသက် ၂၅၀-ရှည်တယ်၊ အသက် ၂၅၀-ရောက်တော့ မအိုမနာသေးဘူး၊ သန်တုန်းမာတုန်းပဲ... ဒါပေမဲ့ ကူပူးဆာမိဟာ လူ့ပြည်မှာနေရာတာ ပျင်းပျင်းလာတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... အခါ ၂၀-ကြီးပြတ်သွားတဲ့အတွက် မသေဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်သူ ကျောက်ခဲတွေနဲ့ချည်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချ တယ်၊ ငါ့ကြီးတစ်ကောင်က သူ့ကိုမျိုလိုက်တယ်၊ အဲဒီငါ့ကို တံငါတွေ ဖမ်းမိတော့ ဈေးထဲမှာ မီးခွဲတက်၊ ငါ့တုန်းထဲမှာ ပူကူးဆာမိ မသေဘဲ

ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နဲ့ပစ်တယ်။ အမြောက်ကြီး နဲ့ပစ်တယ်။ မသေဘူး...။ မီးရထားလမ်းပေါ်မှာ သွားအိပ်လို့ မီးရထား ကြိတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးရထားဘီးတွေသာ ကျိုးသွားတယ်။ ကူပူးဆာမိ မသေဘူး...။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

အောင်မယ်... မင်းတို့သမားတော်ကြီးကတော့ဖြင့် တကယ် စွမ်းပါတလား”

“ဟာ... ဒွာရာ။ သူသေချင်တော့ အလွယ်ကလေး ဒွာရာ။ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အိမ်ခန်းထဲမှာ သူခေါင်းပေါ်ကို အိမ်မြှောင်တစ် ကောင် ကျလာပြီး ချက်ချင်းသေသွားတော့တာပဲ”

“ဟာ... ဘယ်နှယ့် အိမ်မြှောင်ပြုတ်ကျရုံနဲ့ သေပါမလား”

“ဟာ... ဒွာရာ... အိမ်မြှောင်တို့ ဖွတ်တို့ဟာ တဝ မကောင်းဘူး။ အိမ်မြှောင်ဟာ ဖွတ်ရဲ့ဆွေမျိုးပေါ့ ဒွာရာ...။ တဝဆို တယ်။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေဟာ ဖွတ်နဲ့မတဲ့ဘူး”

“ဪ... ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ဆန်းပါပေ့ကွယ်။ မင်းပြောမှပဲ သိရတော့တာပဲ။ ဒါထက် မင်းတို့သမားတော်ကြီးဟာ လူမမာတွေကို ဘယ်လိုဆေးကုသလဲကွယ့်...။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါ ဒွာရာ။ လူဟာမမာတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ထဲ မှာ သွေးတို့ လေတို့ ကောင်းကောင်းမသွားဘဲ လမ်းပိတ်နေလို့ဖြစ်တယ်။ လူမမာဟာ အိပ်ပျော်သွားရင် မကောင်းဘူး။ သွေးတွေလမ်းပိတ်သွားမယ်။ ဒါကြောင့် လူမမာကို အိပ်ခွင့်မပေးဘဲ ခဏခဏနို့ပေးရမယ်။ ဒီတော့မှ လှုပ်လာပြီး သွေးလေညီညွတ်လာနိုင်မယ်”

“အင်း... ဒီလိုလုပ်ပေးရုံနဲ့ ရောဂါပျောက်ရောလား။ ဘာ ဆေးမှ မကျွေးဘူးလား။ ဒီလိုဆိုရင် ဂန်ဂယားတော့ သေတော့မှာပဲကွာ...။ ဟေ့... အသာဖယ်ကြစမ်း။ ဂန်ဂယားကို ငါ ပြဒါးချိန်နဲ့ စမ်းကြည့်ချင် တယ်။ ငါ့ဆီမှာ ဆေးအမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ငါ ကုပေးမယ်ကွယ်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ ဒွာရာ။ ကျွန်တော်တို့ သဘောမတူဘူး။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးဟာ ကျွန်တော်တို့နည်းနဲ့မှ ကုလို့ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးကို နောက်ဆုံးဖော်ကျွေးပါမယ်။ တခြားနည်း တခြားဆေးနဲ့ မရနိုင် ဘူး။ နောက်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ဒွာရာကို တဝသနားတယ်”

“ဘာကြောင့် မင်းတို့က ငါ့ကိုသနားရတာလဲကွ...။ ထူးထူး ဆန်းဆန်း”

“ဟာ... ဒွာရာနည်းနဲ့ဆေးကုရင် ဂန်ဂယား ခုချသေမှာပဲ။ သေသွားရင် ဒွာရာလဲ ငရဲကြီးပြီး သေသွားမှာပဲ။ ဒွာရာသေရင် ဖွတ်ဖြစ် သွားမယ်။ ဖွတ်ဖြစ်တာ မကောင်းဘူး ဒွာရာ”

“အောင်မာ... မင်းတို့က ငါ့ကိုစိုးရိမ်ရန်ကော၊ ဒါဖြင့်ကွယ် ရှိစေတော့... ရှိစေတော့ ငါမကုတော့ပါဘူး”

သို့ပြောပြီးနောက် မောင်တည်ကြည်သည် ဂန်ဂယားအနီးသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင် သေချာစွာအကဲခတ်လိုက်တော့သည်။ ဂန်ဂယားသည် လည်ပင်းတွင် ကြိုးရာထင်နေပြီး၊ မျက်လုံးပြာကလပ် ပြာကလပ် ဖြစ်နေ ပြီးလျှင် အသားများ ဝါလွန်းလှသည်။ အိပ်ခွင့်မရသောကြောင့် မျက်တွင်း များ ချိုင့်ကုန်ပြီး၊ ရင်မှာလည်း ခုန်လွန်းလှသည်။



အခန်း (၂)

ဂန်ဂယားသည် မောင်တည်ကြည်ကို မြင်သောအခါ အားတက် လာပြီးလျှင် အသံသဲ့သဲ့ဖြင့်...။

“ဒွာရာ... ကျွန်တော် နေမကောင်းဘူး။ တဝနေမကောင်း ဘူး”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ရင်ပူတယ်။ ခေါင်းကိုက်တယ်။ ခြေနာတယ်။ ကျော နာတယ်။ ဝမ်းနာတယ်။ သွားနာတယ်။ နားရွက်နာတယ်။ မျက်စိနာတယ်။ လည်ပင်းနာတယ်။ အူထဲမှာနာတယ်။ ခြေထလုံးနာတယ်။ ဒူးဆစ်နာတယ်။ ဆံပင်နာတယ်။ ရင်ထဲမှာ ကြက်ဖလိုပဲ အော်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြက်တွေ ဘဲတွေ ရောက်နေပြီ။ တဝအော်နေပြီ။ ကိုက်နေကြပြီ။ ဝက်လဲ တစ်ကောင်ဝင်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမှမစားချင်ဘူး။ တဝအိပ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်အိပ်မယ်ဆိုရင် ဝမ်းထဲက ကြက်နဲ့ဝက် ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ အိပ်လို့ မရဘူး။ တဝအိပ်ချင်တယ်... ဒွာရာ”

“ဟာ... မင်းဟာက ထူးဆန်းလှချေကလားကွယ်။ မင်းစိတ် ထင်လို့ပါ။ ဘယ်ကမှ ကြက်တွေဝက်တွေ မင်းဝမ်းထဲမှာ မရှိပါဘူး”

“ဟာ... ဒွာရာ။ ရှိတယ်... ရှိတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို

ရိုက်ချင်တယ်၊ ဟုတ်တစ်ချောင်းကို မျှီချလိုက်ချင်တယ်၊ တုတ်ရှာပေးပါ။ ကျွန်တော် ခွေးလိုဟောင်ချင်တယ်၊ ကြောင်လိုအော်ချင်တယ်၊ ဖွတ်၊ တောက်တဲ့၊ လင်းတအသားကို ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ရောပြီး ချက်စားချင်တယ်၊ ဓနိရည်နဲ့ ရေနံဆီကို ဆားမထည့်ဘဲ ရောပြီးသောက်ချင်တယ်”

“ဟာ... မင်းဖြစ်ပုံက အဆန်းချည်းပဲပါလား”

“ကျွန်တော် လိပ်ချို၊ ခွေးချိုနဲ့ မြင်းချို ၃-မျိုးရောပြီး မဆလာနဲ့ ဆီပြန်ဟင်း ချက်စားချင်တယ်၊ ဆားမထည့်ပါနဲ့နော်”

“ဟေ့... တော်တော့... တိတ်တိတ်”

သို့နှင့် ဂန်ဂယားသည် မျက်စိမှိတ်လိုက်တော့သည်။

သည်တွင် စွန်ဘီလူးကလေးက ကြောင်မကို တုတ်နှင့် ရိုက်လိုက်ရာ ကြောင်မကအပြေး၊ ခွေးကအလိုက်နှင့် ဂန်ဂယား မအိပ်နိုင်တော့ပြီ။

မောင်တည်ကြည်သည် လွန်စွာမှပင် ကရုဏာဒေါသတွေ လွှမ်းလာတော့သဖြင့် ဝိုင်းနေသော တော်ရင်ကျီအုပ်ကြီးသို့ စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့သည်။ သို့ ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်...။

“ဟေ့... ဂန်ဂယားရောဂါ အင်မတန်ဆန်းတယ်ကွ၊ သူ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာများအစားမှာခဲ့သလဲကွယ့်”

တစ်ပြိုင်နက်ပင်လျှင် တော်ရင်ကျီတုလားမအုပ်ကြီးသည် သူတို့ ထင်မြင်ချက်များ အသိသီးကို ဆူညံစွာ ပေးကြတော့သည်။

(မြန်မာလို ဘာသာပြန်ချက်များ)

“ဂန်ဂယားဟာ သူ့ခြေသလုံးမွှေးတွေကို ဓားနဲ့ရိတ်လိုက်မိတဲ့ အတွက်ပေါ့”

“ဟာ... ဘာဟုတ်ရမလဲ၊ ဂန်ဂယားဟာ သူ့ဆံပင်ကို ဝက်ဆီ လိမ်းမိတဲ့အတွက်ပေါ့”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ ဂန်ဂယားဟာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြောင်း ပြန်မသောက်တော့တဲ့အတွက်ပဲပေါ့”

“ငါသိတယ်...။ ဂန်ဂယားဟာ စိမ်းစားငပိနဲ့ တညင်းသီးကို တိတ်တိတ်ခိုးစားတဲ့အတွက်ပေါ့”

“ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဂန်ဂယားဟာ နွားမကို တက်စီးမိလို့ ပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး...။ ဂန်ဂယားဟာ ပုရွက်ဆိတ်တက်နေတဲ့ ထမင်းတွေကို မဆေးဘဲ စားမိလို့ပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ဂန်ဂယားဟာ ဖွတ်သားနဲ့ ကြောင်သားကို ရောပြီး ချက်စားမိလို့ပေါ့”

“ဟေ့... ငါအခုမှသိတယ်၊ ဂန်ဂယားဟာ သူ့ကြောင်မကို နွားမပေါ်တင်ပြီး ရေချိုးပေးမိလို့ပေါ့”

“အို... ငါသိတယ်၊ တလောက မြန်မာအိမ်က ငါ့ပိပါတဲ့ ဟင်းကို ခိုးစားမိလို့ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး...။ ဂန်ဂယားဟာ သူ့မိန်းမထဘီကို မျက်နှာသုတ် မိလို့ပေါ့”

“အို... ငါသိပြီ၊ ဂန်ဂယားဟာ သူ့မိန်းမကို ဆနွင်းမလိမ်းပေး မိလို့ ကျိန်ဆဲခံရတယ်”

“ငါအခုမှသိတယ်...။ ဂန်ဂယားဟာ ရှင်ကြီးအိမ်မှာထွန်းထား တဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို သွားခိုးယူမိလို့ပေါ့”

“ဖြစ်မှာပေါ့...။ ဂန်ဂယားဟာ သူ့ခွေးအပြေးကို ဓားနဲ့ခုတ် ဖြတ်ပြီး တိတ်တိတ် ဟင်းချိုချက်သောက်တာကို၊ ကြည့်ပါလား... သူ့ခွေးအပြေး တစ်ဝက်ပဲကျန်တော့တယ်”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ...။ ဂန်ဂယားဟာ မြန်မာမကို နောက် ပိုးမိလို့ပေါ့”

“ဟေ့... ဂန်ဂယားဟာ အရင်အဝက ကဏန်းဖြစ်ပြီး တီကောင်တွေကို ဖမ်းစားခဲ့လို့ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး...။ တစ်နေ့က ဂန်ဂယားဟာ သူ့ခွေးနဲ့ ထမင်း တစ်ပန်းကန်ထဲ တူတူစားမိတာကိုး”

“မဟုတ်ဘူးကွယ့်...။ ဂန်ဂယားဟာ ဖားပြုတ်ကို ကင်ပြီး ဓနိရည်နဲ့ မြည်းတာကိုး”

ထိုတွင် စူးရှသော အသံတစ်သံသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက် လာတော့သည်။

အသုဋ္ဌေး...။

အသံရှင်ကား အခြားမဟုတ်။ ဂန်ဂယား မယားချော ဗေဒါမား ဖြစ်ပါသည်။

ဗေဒါမားသည် ပရိသတ်အား လက်ညှိုးထိုးပြီးရင်း ထိုးပြန်ရင်း

နှင့် ကက်ကတ်ယန်အောင် ရန်တွေ့ကျိန်ဆဲနေတော့သည်။

(မြန်မာဘာသာပြန်ချက်)

“အောင်မာ... နင်တို့က ငါ့လင်ကို မဟုတ်တန်းတရားတွေ ထင်ရာပြောမနေကြနဲ့၊ မဟုတ်တာပြောတဲ့လူတွေ သေကြပါစေ၊ နောင် ဘဝမှာ ဖွတ်ဖြစ်ကုန်ကြပါစေ...၊ အသက်မရှိတဲ့ ကျောက်ခဲတွေ ဖြစ် ကုန်ကြပါစေ...၊ နွားမရဲ့ အမြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါစေ...၊ မီးအပူ ခံရတဲ့ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါစေ...၊ အစားမစားဘဲ တစ်နေ့ဝမ်း အခါ ၅၀-သွားကြပါစေ...၊ ရေမသောက်ရဘဲ တစ်နေ့ ဆီး အကြိမ် ၁၀၀-သွားကုန်ကြပါစေ...၊ လည်ပင်းမရှိဘဲ ခေါင်းကိုက် သွားကိုက် နားကိုက်ကြပါစေ...၊ ဟနုမာန်ပျောက်ဘုရားရဲ့ ခြေဖဝါး အောက်မှာ မြေမှုန့် ဖြစ်ကုန် ကြပါစေ...၊ စော၁၀က် ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေး ဖြစ်ကုန်ကြပါစေ...၊ နူးပြီး ပွေးတွေပေါက်ကုန်ကြပါစေ...၊ ကျောကုန်း မှာ မျက်ခုံးမွှေး ပေါက်ပါစေ...၊ ခြေသလုံးမှာ နားရွက်ဖြစ်ကုန်ကြပါ စေ...၊ ကလေးမွေးလျှင် ဖွတ်အပြီး ခြေတစ်ချောင်း လက်သုံးချောင်းနဲ့ ခေါင်းလေးလုံးပါတဲ့ ကလေးတွေ မွေးကြပါစေ...၊ တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်ဘဲ အသက် ၅၀၀-နေကြရပါစေ၊ ခွေးလိုအူပြီး မွေးလာကြပါ စေ...၊ ကြက်လိုတွန်ပြီး သေကြရပါစေ...၊ သေရင် သူတို့အလောင်းကို ဖွတ်တွေစားကုန်ကြပါစေ...”

-\*

**အခန်း (၃)**

သည်တွင် ဤကဲ့သို့ ကျိန်ဆဲရမည်လောဟု အထူးဒေါသထွက် ကုန်ကြသော ကော်ရင်ကျိ ကုလားသီးနှင့် ကုလားမအုပ်ကြီးသည် ဗေဒါမားကို ရိုက်နှက်ရန် တုတ်ခားဆွဲကာ ဝိုင်းလာကြတော့သည်။ မောင် တည်ကြည်လည်း ၆-လုံးပြုသေနတ်ကို ခါးကြားမှ ဆွဲထုတ်ကာ အထက် ကောင်းကင်သို့ ၂-ချက်ပစ်ဖောက်လိုက်မှ လူအုပ်ကြီး ရှဲသွားကြတော့ သည်။ လူအုပ်ကြီးသည် မိမိတို့၏ တဲအိမ်အသီးသီးသို့ ပြန်ပြေးရင်း ကျယ် လောင်စွာ ဆဲဆိုသွားကြတော့သည်။ တချို့က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှပ်ညှစ် တံတွေးထွေးပြကြသည်။ မျက်မှောင်ချီပြကြသည်။ ခွေးလိုအူ၊ ကြောင်လိုအော်ပြကြသည်။

**ကော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်**

သည်တွင် မောင်တည်ကြည်သည် နောက်ထပ် သေနတ်တစ် ချက် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထောင်၍ ပစ်လိုက်တော့မှ ကော်ရင်ကျိအုပ်ကြီး ထွက်ပြေးကြတော့သည်။ ဆူညံဆူညံနှင့်သာပ။

ထိုနောက် ရုမ္မာဆာမိသည် ဒေါသထွက်နေသော မောင်တည် ကြည်အနားသို့ မရဲတရဲ ချဉ်းကပ်လာတော့သည်။

“တဝခက်တယ်... ဣရား၊ သူတို့ ဒီလိုပဲ ခဏခဏလာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးတာ မကောင်းဘူး၊ တဝမကောင်းဘူး...၊ ဂန်ဂယား တော်တော်နဲ့ ရောက်ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း... မင်းတို့နည်းကလည်း အဆန်းပဲကိုးကွ၊ ငါနည်းနဲ့ ငါတုရရင်ဖြင့် မြန်မြန်ပျောက်မှာပဲ...၊ ဒီလိုသာ ဆက်လက်ပြီး မင်းတို့ သမားတော်ကြီး ကူပူးဆာမိရဲ့ နည်းနဲ့ကူမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဂန်ဂယား အသက်ရှင်မယ်မထင်ဘူး၊ မင်းတို့ဘာဆေးမှလဲ မတိုက်ရဘဲကိုးကွ...၊ ဆေးမသောက်ရင် ဘယ်ကောင်းနိုင်မှာလဲကွ”

“ဟာ... ဣရား၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ရက်ပဲ စောင့်ကြည့်ဖို့လိုတော့တယ်၊ ဒီနေ့မသက်သာရင် မနက်ဖြန်ကျရင် ဂန်ဂ ယားအတွက် ဆေးဖော်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးတွေရှာပါမယ်၊ ဆေးတွေကို ရောစပ်ပြီး ညနေကျရင် ဆေးတိုက်မယ်၊ ဆေးသောက်ပြီးရင် ချက်ချင်း ကောင်းသွားမှာပဲ”

“ဪ... မင်းတို့ရှာမယ့်ဆေးတွေက ကူပူးဆာမိရဲ့ ဆေးနည်း ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဣရား၊ တဝကောင်းတဲ့ ဆေးနည်းပါပဲ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဘာတွေပါသလဲ”

“ဟာ... ဣရား၊ ကျွန်တော်အခုမပြောနိုင်ဘူး၊ ဆေးဖော်ပြီးမှ ပြောပါမယ်၊ အခုပြောလိုက်ရင် ဆေးပျက်သွားမယ်”

“အောင်မယ်... တော်တော်ကြီးကျယ်လိုက်တာပဲ၊ ကဲ... ကောင်းပြီ၊ မြန်မြန်သာဖော်ပြီး တိုက်ပေတော့”

-\*

**ကော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်**

### အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မောင်တည်ကြည်သည် ဂန်ဂယား တဲ့အိမ်သို့ သွားရောက်အကဲခတ်လေရာ၊ ဂန်ဂယားကို မြင်ရသည်မှာ အတော်စိတ်ပျက်သနားမိတော့သည်။

ဂန်ဂယားသည် ပျက်တွင်းအတော်ကျနေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အရိုးတွေ ပေါ်လာကုန်ပြီ။ တစ်ရေးမျှ မအိပ်ရချေတကား။ ဂန်ဂယား အနားတွင် ကြိုးချည်ထားသော ခွေးနှင့်ကြောင်အပြင် တုတ်ကိုင်၍ စောင့်နေသော စွန်ဘီလူးကလေးကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ အခြား ကော်ရင်ဂျီ ကျား၊ မ တစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် မေးကြည့်ရာ ဆေးဖော်ရန် အတွက် ဆေးအဖက်များကို ရှာဖွေစုဆောင်းရန် တစ်ယောက် မကျန် ထွက်သွားကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

ထိုစဉ် ဂန်ဂယားခမျာမှာ အိပ်ချင်လွန်းလှသောကြောင့် မျက်စိ အမှိတ်တွင် စွန်ဘီလူးကလေးက ကြောင်မကို တုတ်ဖြင့်အရိုက်၊ ကြောင်မ ကအပြေး ခွေးကြီးကအလိုက်နှင့် ဂန်ဂယား မအိပ်နိုင်တော့ချေ။

မောင်တည်ကြည်မှာ အထူးသနားလာတော့သဖြင့်. . . ။

“ဟေ့. . . စွန်ဘီလူး၊ ဂန်ဂယားကို အိပ်ပါစေကွာ၊ မင်းဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်. . . ၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ကွယ်. . . နော်. . . ဟုတ်လား”

“ဟာ. . . ဒွာရာ၊ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဂန်ဂယား မြန်မြန်သေသွား မှာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း နောက်တော့သေသွားမှာပဲ၊ သေသွားရင် ဖွတ်ဖြစ် မှာပဲ၊ ဖွတ်ဖြစ်တာ တဝဲကောင်းဘူးဒွာရာ၊ ကျွန်တော် တဝဲကြောက် တယ်”

သို့နှင့် မောင်တည်ကြည်သည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ လက်လျှော့ပြီး ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာရတော့သည်။

နေ့ ၁၂-နာရီခန့်တွင် ဆူညံသံတွေကြားရသဖြင့် ဆေးဖက်ရှာ သောသူများ ပြန်ရောက်ကြကြောင်း သိရတော့သည်။ တဲအိမ်အသီးသီးမှ ထုသံ၊ ယောင်းသံ၊ ခုတ်သံ၊ ထစ်သံ၊ ရိုက်သံ၊ ကြိတ်သံများ မရှေးမနှောင်း ပင် ထွက်လာကြတော့သည်။ ထိုအသံများနှင့်အတူ ခွေးအူသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာကြတော့သည်။ သည်အကြားထဲတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြီးအကျယ် အငြင်းပွားသံတွေလည်း ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ညနေ ၄-နာရီခန့်သော် ဆူညံသံများကို အရှေ့ဘက်မှ ကြားရသဖြင့် မောင်တည် ကြည်သည် ဘန်ဂလိုပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် ထကြည့် လိုက်တော့သည်။

လားလား. . . အခြားမဟုတ်။ ရမ္မာဆာမိကြီးဦးဆောင်လာ သော ၅၀-ကျော်ခန့်ရှိသည့် ကော်ရင်ဂျီ ကျား၊ မနှင့် ကလေးအုပ်ကြီးသည် သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ ကျွန်း၏အရှေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်သို့ ဦးတိုက်၍ လာနေကြပြီတကား။

ကော်ရင်ဂျီ ကျား၊ မနှင့် ကလေးများအားလုံး ကောင်းကင်သို့ လက်အုပ်ချီကာ ခြေလှမ်းများကို မလှမ်းချင်လှမ်းချင်နှင့် လှမ်း၍တက်လာ နေကြသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် “ဟနုမာန်. . . ဟနုမာန်. . . ဟနုမာန်”ဟူ၍ သုံးကြိမ် တခဲနက် ကြွေးကြော်လာကြသည်။ မကြာမကြာ လည်း “ဝေဠဝန်” ဟူ၍ အော်လာကြသည်။

ရမ္မာဆာမိကြီးသည် ‘စစ်တကောင်း’အမည်ရှိသော ခွေးကြီးကို လည်ပင်းတွင် ကြိုးချည်၍ ရှေ့ဆုံးမှ ဆွဲလာနေသည်။ သို့နှင့် သူတို့လူ အုပ်ကြီးသည် မောင်တည်ကြည်နေထိုင်ရာ ဘန်ဂလိုရှေ့ရှိ လမ်းမပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာကြတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်သည် ‘စစ်တကောင်း’ အမည်ရှိသော ခွေးကြီး၏ ခေါင်းပေါ်တွင် လက်သီးတစ်ဆုပ်စာမျှရှိသော စက္ကူထုပ်တစ် ထုပ်ကို ပြုတ်မကျသွားရန် ကြိုးဖြင့် ခွေး၏ဖေးတွင် ရစ်သိုင်းချည်နှောင် ထားသည်ကိုလည်း ထူးဆန်းစွာတွေ့မိတော့သည်။

“ဟေ့. . . ရမ္မာဆာမိ၊ မင်းတို့လူအုပ်ကြီးကဖြင့် မနည်းပါ ကလား၊ ဘယ်ကလာကြသလဲ၊ ဘာလုပ်ကြဖို့လဲ”

“ဟာ. . . ဒွာရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းနားသွားပြီး ဂန်ဂယား မြန်မြန်အဖျားပျောက်အောင် နတ်သမီးဆီမှာ ဆုတောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ ကြတယ်”



“ဪ... ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ဆုတောင်းတဲ့ နတ်သမီးဟာ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နတ်သမီးနာမည်ဟာ... ဝေဠုဝန်ပျာလွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဝေဠုဝန်ပျာလွန်းတဲ့လား... သူက ဘာနတ်သမီးလဲ... ဝေဠုဝန်ပျာလွန်းဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဟာ... ဒွာရာ၊ ဝေဠုဝန်ပျာလွန်းဟာ ပင်လယ်စောင့် နတ် သမီးပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဖွတ်ကို (ဝေဠုဝန်)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ (ပျာလွန်း) ဆိုတာက မိန်းမလို့ အဓိပ္ပာယ်ပေးတယ်... ဒါကြောင့် ဝေဠုဝန်ပျာလွန်း ဆိုတာ ဖွတ်မိန်းမလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်”

“ဪ... ဒါဖြင့် ဒီနတ်သမီးရဲ့လင်ဟာ ဖွတ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒွာရာ”

“အောင်မာ... ဒါဖြင့် ဒီဖွတ်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေ သလဲ၊ တော်တော်ဆန်းတာပဲ”

“ဒီဖွတ်ဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ နေတယ် ဒွာရာ... သူက ဖွတ်တွေရဲ့ ရှင်ဘုရင်ပေါ့... ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမက ဖွတ်မဟုတ်ဘူး... နတ်သမီးဖြစ်တယ်... သူ့ကို ပင်လယ်နတ်သမီးက ကြိုက်တယ် ဒွာရာ၊ ဒီနတ်သမီးဟာ အင်မတန်လှတယ်... တန်ခိုးရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကုလားတွေ ဖျားရင် သူ့ကိုရှိခိုးရတယ်... တောင်းမန်ရတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါထက် မင်းခေါ်လာတဲ့ ခွေးကြီးခေါင်း ပေါ်မှာ တင်လာတာ ဘာအထုပ်လဲ”

“ဟာ... ဒွာရာ၊ ဆေးထုပ်ပေါ့... ဝန်ဝယားကိုတိုက်ဖို့ ဆေးအမယ်တွေလေ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်မနက်လုံး အပင်ပန်းခံပြီး လိုက် ရွာကြလို့ အခုဆေးဖက်တွေ စုံပါပြီ၊ တစ်မျိုးကို စပါးတစ်လုံးခန့်သာ ထည့်ရပါတယ်၊ ဒီဆေးကို မကြာမီ ဝန်ဝယားကို တိုက်ပါတော့မယ်၊ သောက်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ကောင်းသွားမှာပဲ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ဝန်ဝယား အမြန်ပျောက်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်၊ ဒါထက် မင်းတို့ ဆေးနည်းဖက်တွေဟာ ဘာတွေလဲ... ဘာတွေပါသလဲ... ငါမသိ ရဘူးလားကွယ်”

“ဟာ... ဒွာရာကို ကျွန်တော်အခု မပြောနိုင်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သမားတော်ကြီး ကုပူဆာမိက ဒီဆေးနည်းကို လူနာမဟုတ်ခင်မှာ ဘယ်လူမျိုးခြားကိုမှ မပြောရဘူးလို့ မှာခဲ့တယ်၊ ကျွန် ကော် ဒွာရာကို အခုပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်သေသွားမှာပဲ... သေပြီး ရင် ဖွတ်သွားဖြစ်မယ် ဒွာရာ၊ တခြား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဖွတ် ဖြစ်ရင် တဝမကောင်းဘူး ဒွာရာ၊ ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့၊ တဝကြောက်နေတယ်... ဝန်ဝယားကို ဆေးတိုက်ပြီးရင် ကျွန်တော် ဒွာရာကို ပြောပြပါမယ်... စိတ်ချပါ...”

“အေး... ဒါဖြင့် ရင်လဲ စောင့်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါထက် ဆေးထုပ်ကို ဘာကြောင့် ခွေးကြီးခေါင်းပေါ်မှာ တင်လာတာလဲ... မင်းလက်နဲ့ ကိုင်လာပါတော့လား”

“ဟာ... ဒါက ဒီလိုပါ၊ ဒီခွေးကြီးဟာ ဝန်ဝယားရဲ့ ခွေးဖြစ်ပါ တယ်၊ ဆေးအမယ်တွေကို သူ့ခေါင်းပေါ်မှာထင်လာတော့ သူက သူ့သခင် ဒီဆေးကို သောက်ရင် အမြန်ပျောက်ပါစေလို့ တစ်လမ်းလုံး အမြဲ ဆုတောင်းလာမယ်... အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ သမားတော်ကြီး ကုပူဆာမိ ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့နည်းပဲ... တဝဉာဏ်ရှိတဲ့ သမားတော်ကြီးပဲ... သခင် ကို အချစ်ဆုံး သစ္စာအရှိဆုံးဆိုရင် ခွေးပဲ... ဘယ်သူမှ မမီဘူး၊ သူ့ကို နေ့တိုင်းထမင်းကျွေးတဲ့ သူ့သခင်သေသွားမှာ သူ တဝစိုးရိမ်တတ် တယ်... ဒါကြောင့် ဆေးကို မတိုက်ခင် ခွေးခေါင်းပေါ်မှာတင်ထားရင် အကောင်းဆုံးပဲ... ခွေးက အမြဲဆုတောင်းတော့တာပဲ... အဲဒါ သူ ဆုတောင်းနေပြီ၊ သူဆုတောင်းနေပြီ၊ ကြည့်ပါ... ကြည့်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆေးကောင်းချင်ရင် ခွေးခေါင်းပေါ်တင်ကြတဲ့ ထုံးစံရှိတယ်”

မောင်တည်ကြည်သည် စိတ်ထဲ၌ ပြုံးလိုက်မိ၏။ အယူသည်း နေသော ရမ္မာဆာမိကြီးနှင့် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်လိုရကား၊ ထွေထွေ ထူးထူး မည်သို့မျှ မပြောဘဲ...

“အေး... အေး... ဒီလိုဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပဲ... တို့ မြန်မာမှာ (ဆေးကောင်းသန်းခေါင်း)ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်၊ အခု မင်းတို့ ထုံးစံကိုသိရတော့ (ဆေးကောင်းခွေးခေါင်း)လို့ ဆိုဖို့သာရှိတော့တာပဲ... အေးအေး... ဒီဆေးကို သောက်ပြီး ဝန်ဝယား အမြန်ရောဂါပျောက်ပါ စေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်... မြန်မြန်သာ ဆေးတိုက်ကြပါတော့”



### အခန်း(၅)

မကြာမီပင် ရမ္မာဆာမိကြီးဦးဆောင်သော ကုလားအုပ်ကြီးသည် ဂန်ဂယား၏ တဲအိမ်သို့ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ တဲအိမ်သို့ ရောက်ပြီး နောက် ဆူညံဆူညံနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရာ နာရီဂက်ခန့်ကြာမှ အသံ တိတ်လေတော့သည်။ အသံတိတ်သွားရာမှ 'ဟနုမာန်'ဟူ၍ ၃-ကြိမ် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ အော်သံကြီးများကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ဂန်ဂယားကို ဆေးတိုက်ပြီးပြီထင်။

မကြာမီပင် ရမ္မာဆာမိကြီးသည် သုတ်သီးသုတ်ပျားပြားရွှင်စွာနှင့် မောင်တည်ကြည်၏ ဘန်ဂလိုပေါ်သို့ တက်လာပြီးလျှင် . . .

“ဂန်ဂယားကို ဆေးတိုက်ပြီးပြီ ခွာရား . . . မကြာခင် ကောင်း သွားမှာပဲ . . . တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာရင် သူ အလုပ်လုပ်နိုင်မှာ မုချပဲ။ အခု သူအိပ်ပျော်သွားပြီ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ ကြားရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ အမြန် ပျောက်ပါစေလို့ ငါလည်း အမြဲဆုတောင်းပေးနေတာပဲ။ အမြန်ပျောက်ပါ စေ”

“ခွာရားဆုတောင်းတာထက် ခွေးကြီးဆုတောင်းပေးတာက ပိုပြီး အကျိုးရှိတယ် ခွာရား . . . ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီး ကုပူဆာမိဟာ တဝ တော်ပါပေတယ်”

“အေး . . . ဒီလိုဆိုရင် တော်တာပေါ့၊ တကယ့်ကို တော်ပါပေ တယ်။ ကဲ . . . ဆေးသောက်ပြီးပြီမဟုတ်လား . . . ဆေးထဲမှာ ဘာအမယ်တွေ ပါသလဲ . . . ငါ့ကိုပြောစမ်းပါကွယ် . . . ဒီဆေးနည်းကို ငါသိချင်လှပြီ”

“ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ် ခွာရား၊ ကျွန်တော် ကတိကို မဖျက်

ပါဘူး . . . သစ္စာရှိပါတယ် . . . ပြောပြချင်လို့ အခုလာတာပေါ့”  
“အေး . . . ပြောပြစမ်းကွယ်၊ ကြားချင်လှပြီ”

ရမ္မာဆာမိကြီးသည် ဂုဏ်တက်မော်ကြားလောက်သော အမူ အရာ အသွင်အပြင်ဖြင့် ဂန်ဂယားအား တိုက်ကျွေးခဲ့သော ဆေးနည်းကို အားရပါးရ မလှို့ဝှက်ဘဲ ပြောပြတော့လေရာ အောက်ပါဆေးအဖတ် များကို ပမာဏအားဖြင့် စပါးလုံးတစ်လုံးခန့်စီ ထုချေရောစပ် စရနယ် ထားကြောင်း သိရှိရသည်။

၎င်းတို့မှာ . . .

ခွေးရိုး၊ ကြက်ဟင်းခါးရွက်၊ နန္ဒင်စိမ်း၊ ငရုတ်သီးမိုးမျှော်၊ အုန်း မြစ်၊ ကော်ပတ်စေး၊ ရေနံချေး၊ ဆေးမီးဖုတ်၊ ကျပ်ခိုး၊ ပျားရည်၊ ပျားဖယောင်း၊ ချေးသီး၊ ထုံးမှုန့်၊ ခရုခွံ၊ လိပ်ကြောက်အမြီး၊ ကမာခွံ၊ ကဏန်းလက်မ၊ ကောက်ညှင်းဆန်၊ ကြက်ဇီ၊ ဘယ်ဘက် အတက်၊ ပြာချ ထားသော နွားဇီအမွှေး၊ အိမ်မြှောင်သွား၊ ဖွတ်လျှာ၊ တောက်တဲ့ဇီ ညာဘက်နားရွက်၊ ကင်းခြေများဇီ၊ ခြေချောင်း၊ တင်လဲ၊ ထောပတ်၊ ဓားသွေးကျောက်မှုန့်၊ ရှိန်းခိုး၊ နွားမ ခွာအကြားမှ မြေကြီး၊ နွားချို၊ နွားသေး၊ ဖန်ခါးသီး၊ ပခိုင်းသီး၊ ဒန်ဒလွန် မြစ်၊ ရေညှိ၊ ပင်လယ်ရေမြှုတ်၊ မီးသွေး၊ နံ့သာ၊ ကြွက်ဦးနှောက်၊ မြွေဟောက်မျက်စိ၊ ရင်ကန်းဆူး၊ ငှက်ပျောစေ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ လေးညှင်း၊ သစ်ကြမ်းပိုး၊ နွားနို့ခို၊ ခြံတောင်ပိုးမြေ၊ နဖူးကြီး၊ လှော်တက်၊ ဖိုခနောက်အုတ်ခဲ၊ ဆေးတံချေး၊ တောအရက်၊ လူနို့ရည်၊ ဝမ်းဘဲသွေး၊ ပိုး၊ ကန်၊ ဒုတ်ထား၊ ဧဝဒိပျို့၊ သဲဆပ်ပြာ၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ပိန္နဲစေ၊ ဖွတ်သည်ခြေ၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ထိကရုန်းရွက်နှင့် ခွေးလေးယားသီးတို့ ပါဝင် ကြောင်း အံ့ဩစွာ ကြားသိရတော့သည်။

“ဒီလောက်ကောင်းလည်းကောင်း . . . ဆန်းလည်းဆန်း၊ အားလည်းရှိတဲ့ ဆေးအဖတ်တွေပါတော့ ဂန်ဂယား ရောဂါဘယ်မပျောက် ဘဲနေတော့မှာလဲ ခွာရား . . . မုချပျောက်တော့မယ် . . . စောင့်သာ ကြည့်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီး ကုပူဆာမိဟာ တဝတော်တဲ့လူ ပါပဲ၊ စိတ်ချပါ၊ မုချပျောက်ရမယ်”

သို့ အားပါးတရ ပြောပြပြီးနောက် ဆူညံဆူညံအသံများ ဖြစ်ပေါ်လာတော့လေရာ ရမ္မာဆာမိ၏ မျက်နှာအသွင်အပြင်မှာ တစ် မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

သို့နှင့်အမျှ “ဂန်ဂယား . . . ဆာချိုပိုန်းဒီ” ဟူသော ကော်ရင်ဂျီ

ကျား-မများ တစ်နက် စု၍ ဟစ်လိုက်သော အသံဆိုကြီးသည် ထက်မိုးယံ သို့ တစ်ယုတ်ချင်း တက်ဖြိုးလှုံ့သွားတော့သည်။

“ဟေ့... ရမ္မာဆာမိ (ဆာချိုပွန်းဒိ)ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ပြောစမ်း မြန်မြန်”

“ဟာ... ဒွာရား၊ ဝန်ဝယား သေပြီတဲ့ ဒွာရား...၊ ဝန်ဝယား သေသွားပြီ အရိုးရိုး... ဝန်ဝယား... ဆာ... ချို... ပွန်း... ဒိ... ဝန်ဝယား သေပြီ ဒွာရား...၊ ခွေးကြီး ဆုတောင်းပေးတာ နည်းသွားပြီ ထင်တယ် ဒွာရား...၊ အရိုးရိုး...”

**ဓူဝေမဂ္ဂဇင်း၊  
၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊**



### ကျွန်းသာယာသရဲ

(၁)

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတွင် လွတ်လပ်ရေးမရမီက နာနာ ဘာဝဂိုဏ်းဝင် သရဲတစ်မျိုးတည်သာ ရှိခဲ့ကြားလည်း လွတ်လပ်ရေးရပြီး သည်၏ နောက်ပိုင်းတွင်မူကား သရဲမျိုးစုံ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့ချေ တော့သည်။

ရှေးယခင်အခါများ မပေါ်ခဲ့ဖူးသေးသော လမ်းသရဲ၊ ရုပ်ရှင်သရဲ၊ အိမ်သာသရဲ၊ ရေချိုးခန်းသရဲ၊ စာသရဲ၊ ဖုန်းသရဲ၊ ကြေးနန်းသရဲ၊ ခွလေး သရဲ၊ တုတ်သရဲ၊ ခဲသရဲ၊ လေသေနတ်သရဲ၊ တွေးသရဲ၊ ကျောင်းသရဲ၊ ဆေးရုံ သရဲ၊ ဘောလုံးပွဲသရဲ၊ ဘူတာရုံသရဲ၊ မော်တော်ကားသရဲ၊ နတ်ပွဲသရဲ၊ ဇာတ် ပွဲသရဲ၊ အငြိမ်ပွဲသရဲ၊ မြင်းပွဲသရဲ၊ ဘုရားပွဲသရဲ၊ ဘုန်းကြီးပွဲသရဲ၊ ကန်တော် ကြီးသရဲ၊ တောင်ရိုးတန်းသရဲ၊ ကမ်းနားလမ်းသရဲ၊ ရေသရဲ၊ သတင်းစာ သရဲ၊ သတင်းထောက် သရဲ၊ ဓာတ်ပုံသရဲ၊ ဝိုစတာသရဲ၊ ကြော်ငြာသရဲ၊ ထီလက်မှတ်သရဲ၊ အောင်လက်မှတ်သရဲ၊ မီးတုတ်ပစ်သရဲ၊ ရေဘုံဘိုင်သရဲ၊ ဆေးလိပ်ခုံသရဲ၊ ဓာတ်မီးသရဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သရဲ၊ အရက်ဆိုင်သရဲ၊ ကွမ်းယာဆိုင်သရဲ၊ ချက်လက်မှတ်သရဲ၊ သုံးဘီးကားသရဲ၊ ဂျစ်ကားသရဲ၊ ဆိုက်ကားသရဲ၊ ဖဲသုံးချပ်သရဲ၊ ပန်းခြံသရဲ၊ အရူးချေးပန်းသရဲ၊ အိပ်ဆေး သရဲ၊ ဇရပ်သရဲ၊ လက်သရဲ၊ နိုင်ငံရေးသရဲ၊ ဗျောက်အိုးသရဲ၊ ငါးသရဲ၊ ထဘီသရဲ၊ စက်ဘီးသရဲ၊ စိပ်ပုတီးသရဲ၊ မီးသရဲ၊ သူတောင်းစားသရဲ၊ တံဆိပ်ခေါင်းသရဲ၊ အစရှိသည့် များလှစွာသော သရဲသစ်၊ သရဲထူး၊ သရဲ ဆန်းမျိုးစုံတို့သည် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ကြသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ ယင်းသရဲမျိုးစုံတို့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြခြင်း ကို မြတ်မဂ္ဂဇင်း စာရွှာအပေါင်းတို့ လွန်စွာအံ့သြခြင်း ဖြစ်ကြပေလိမ့် မည်။

သို့ရာတွင် မောင်တည်ကြည်အဖို့မှာမူကား ဇိုးစဉ်းမျှ အံ့ဩခြင်း မဖြစ်မိတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်တည်ကြည်သည် ယင်း သရဲမျိုးစုံတို့ထက် သာလွန်ပိုမိုဆန်းကြယ်ဆိုးရွားပြီး လူမဆန်လှသော သရဲ မျိုးစုံတို့နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးမရမီကတည်းကပင် ကျွန်းပေါင်း ရှစ်ရာကျော်မျှရှိသည့် မြိတ်ကျွန်းစုအဝင် 'ကျွန်းသာ ယာ' ကော်ပတ်၊ အုန်းနှင့် ဓနိခြံများပေါ်တွင် အထူးတလည် မိတ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။

ယင်းကျွန်းသာယာပေါ်တွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော သရဲမျိုးစုံတို့မှာ မြန်မာလူမျိုးများ မဟုတ်ကြဘဲ၊ ကော်ရင်ဂျီကုလားများသာ ဖြစ်ကြချေ သည်။ 'ကျွန်းသာယာ'ပေါ်တွင် နေပျော်လျက်ရှိကြသော လုပ်သားနှင့် လုပ်သမားများတွင် ကော်ရင်ဂျီကုလား ၃၀-ခန့်နှင့် ကုလားမ ၂၀-ခန့်မျှ ရှိကြလေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် ယောက်ျားလည်း အချင်းချင်း၊ မိန်းမ လည်း အချင်းချင်း မသင့်မြတ်ကြသည်သာ များချေသည်။

သို့တစေလည်း ကျွန်းသာယာသို့ 'မင်းဂုတ်' ကျွန်းမှ အရက် ရောင်းသော လှေများဆိုက်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် အရက်ဝယ်သောက်ကြ ပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်ခင်မင် သွားကြပေတော့သည်။

အခြားအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကျွန်းများပေါ်တွင် နေပျော်ကြသော ကော်ရင်ဂျီများမှာမူ အရက်မူးလာပြီဆိုလျှင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလေ့ရှိပြီပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်းသာယာပေါ် ကော်ရင်ဂျီများမှာမူ တစ်မူခြား၍ နေပေတော့သည်။ သူတို့သည် အရက်မူးလေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်လာ လေပင်။

ဤကဲ့သို့ အရက်မူးလာသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခိုက်ရန် မဖြစ်ပွားဘဲ ခင်မင်တတ်ကြခြင်းမှာ ကျွန်းသာယာကို အမြဲစောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုနေတော်မူသော အရှင်ကြီးက ကြပ်မတ်ပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သူတို့စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်နေကြပေတော့သည်။



(၂)

တပို့တွဲလ တစ်နံနက်တွင် ဦးအလွန်ရွာသောကြောင့် ကော်ပတ် မခြစ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ကော်ရင်ဂျီကုလားများ နေထိုင်ကြရာ တန်းလျားရှည် ကြီးတွင် အထူးပင် လူတွေစည်ကားနေတော့သည်သာ။

နံနက် ၇-နာရီအချိန်ခန့်တွင် မြန်မာစကားကို ရေလည်စွာ ပြော ဆိုတတ်သော 'မပုတ်ဆာမိ' ခေါ် ကော်ရင်ဂျီကုလားကြီးသည် မောင် တည်ကြည် နေထိုင်ရာ ဘန်ဂလိုသို့ အလောတကြီး ရောက်လာပြီး လျှင်. . .

“ဒွာရား. . . ဒွာရား. . . ဒွာရား” ဟူ၍ အလန့်တကြား ခေါ်လေတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်လည်း အိပ်ရာမှ အမြန်ထလိုက်ပြီးလျှင်. . . “အပုတ်ဆာမိမိကလား. . . ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့ နေကြတဲ့ တန်းလျားမှာ စကားများပြီး ရန်ဖြစ် ကုန်ကြပြီ. . . ဒွာရား”

“ဟေ. . . ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီမနက်မှာ မိုးရွာလို့ ကော်ပတ်မခြစ်နိုင်တော့ အိမ်မှာ လူတွေ များနေကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေဟာ လူများများစုဝေးမိကြရင် စကားများပြီး ရန်ဖြစ်ကြတတ်တာပါပဲ၊ ဒါကြောင့်. . . ဒါကြောင့် ဒွာရား သူတို့ကို ခေါ်ပြီး ရန်မဖြစ်ကြအောင် ပြောပေးပါ”

“အေး. . . ကောင်းပြီ၊ ဟောဟိုက ကုလားတက်ကြီးဆီကို မင်း သွားပြီး အချက် ၃၀-လောက် ခပ်ပြင်းပြင်း ထုခိုက်လိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့ မင်း အမြန်သွားပြီး သူတို့အားလုံးကို ငါ့ဆီအမြန်လာဖို့ ပြောလိုက်စမ်း”

အပုတ်ဆာမိလည်း လုံးပတ် သုံးတောင်မျှရှိမည့် သစ်သား

ကုလားတက်ကြီးကို အချက် ၃၀-မျှ တအားကုန် ထုရိုက်ပြီး မိမိတို့ နေထိုင်ရာ တဲတန်းလျားကြီးသို့ အပြေးသွားရောက်လေတော့သည်။ မကြာမီပင် ကော်ရင်ဂျီ ကျား-မအုပ်ကြီးသည် မောင်တည်ကြည်နေထိုင် ရာ ဘန်ဂလိုဆီသို့ ဦးတည်ကာ လာနေကြသည်ကို တွေ့ရပေတော့သည်။ သူတို့သည် တစ်လမ်းလုံး ကျယ်လောင်ဆူညံစွာ စကားပြောဆိုလာကြ သည်။

ရှေ့ဆုံးတွင် ကုလားများ၊ ၎င်းတို့နောက်တွင် ကုလားမများနှင့် သူတို့၏ သားသမီးငယ်များအပြင် ခွေးနှင့်ကြောင်များလည်း အမြီးများကို ထောင်လျက် လိုက်ပါလာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် ဘန်ဂလိုရှေ့သို့ ရောက်လာကြသော် စကားများ လိုက်ကြသည်ဖြစ်ခြင်း၊ ခွေးတွေကလည်း အူလိုက်ကြဘိခြင်း။

သို့ဖြစ်ရကား မောင်တည်ကြည်သည် ၂၅-ပစ္စတိုတစ်လက်ကို အထက်သို့မြှောက်ကာ ၃-ချက်တိတိ ပစ်ဖောက်လိုက်တော့မှ အသံတွေ တိတ်ကုန်ကြတော့သည်။ သေနတ်သံများကြောင့် ကြောင်များလန့်ပြေး ကြစဉ်၊ ကြောင်များနောက်သို့ ခွေးများ လိုက်ကုန်ကြတော့သည်သာ။

“ဟာ... လူတွေ အတော်များပါလား။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

သည်အခါတွင် ကော်ရင်ဂျီကျား-မများသည် စကားများကို ကျယ်လောင်စွာ တစ်ပြိုင်ညီ ပြောလာကြတော့သည်။

“ဟေ့... အပုတ်ဆာမီ၊ သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြသလဲ... ၊ ငါ့ကို မြန်မာလို ပြန်ပြောပြစမ်း”

“ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်... ဒွာရာ၊ သူတို့ ဒုက္ခတွေ တဝ တွေ့နေကြရပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ဒုက္ခကလွတ်မြောက်အောင် ဒွာရာက ကယ်ပါတဲ့”

“အလို... သူတို့ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ တွေ့နေရတာလဲ၊ မင်း မေးကြည့်စမ်း”

“သူတို့နေထိုင်တဲ့အိမ်ကို ဖိတ်ထား (တစ္ဆေ)တစ်ကောင် မကြာ မကြာ ဝင်ပြီးနှောင့်ယှက်နေတယ်တဲ့”

“အလို... တယ်ဆန်းပါလား၊ ဖိတ်တာ (တစ္ဆေ)က ဘယ်လို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ်တဲ့လဲ”

“စွန်ဘီလူးရဲ့ အုန်းဆံကြိုးနဲ့ ရက်ထားတဲ့ခုတင်ပေါ်မှာ ခွေးသေ တစ်ကောင်ကို ပစ်ချသွားတယ်တဲ့”

“ဟိုက်... တယ်ဆန်းပါလား”

“ဆင်ဂန်းမာရဲ့ ဟင်းအိုးထဲမှ တဝနံတဲ့ ကြောင်ချေးတွေကို တွေ့ရတယ်တဲ့၊ ဟင်းကိုစားမိမှ သိရတော့တယ်တဲ့”

“ဟင်... ဒါကသာပြီးဆိုးတယ်ဟေ့”

“အာပနား လှန်းထားတဲ့ လုံချည်ကို မီးရှို့သွားတယ်တဲ့”

“ဟာ... တဝယုတ်မာပါလား၊ မကောင်းဘူးဟေ့”

“စွပ်ပယား မွေးထားတဲ့ ခွေးရဲ့အမြီးကို တစ်ထွာလောက် ဖြတ်ပြီး ခွေးရဲ့လည်ပင်းမှာ ကြိုးနဲ့ ချည်ထားတာတွေ့ရတယ်တဲ့”

“ဟင်... တယ်ရက်စက်ပါကလား”

“ရန်ကမား နေလှန်းထားတဲ့ မဆလာမှုန့်တွေထဲမှာ ခွေးချေးမှုန့် တွေ ရောထည့်သွားတယ်တဲ့”

“ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မဆလာမှုန့်တွေ ထဲမှာ ခွေးချေးမှုန့်တွေ ရောထားလိုက်မှန်း ဘယ်နှယ် သိနိုင်သလဲ”

“ရန်ကမား မဆလာမှုန့်တွေထဲက အဖြူရောင်အမှုန့်တွေကို ရွေးယူပြီး သူ့ခွေးကို နမ်းစေတော့ ခွေးဟာ တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးသွား တော့တာပဲတဲ့”

“ခွေးများဟာ သူတို့ချေးကို တဝရွံ့တတ်ကြတယ်တဲ့”

“ဟင်... ဒီလိုကိုး၊ မကောင်းဘူးဟေ့... မကောင်းဘူး”

“လန်ဂျားရဲ့ သောက်ရေအိုးထဲမှာ ကြွက်သေတစ်ကောင်ကို ထည့်သွားတယ်တဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲကလား”

“ဂေါ်နားဆီရဲ့ ထမင်းအိုးထဲမှာ ရေနံဆီတွေ လောင်းချသွား တယ်တဲ့”

“အားကြီးဆိုး... တဝဆိုး”

“မေလားရဲ့ ဟင်းအိုးထဲမှာ ခုံဖိနပ်ငယ် တစ်ဖက်ကို ထည့်သွား တယ်တဲ့”

“တဝယုတ်မာတာပဲ”

“ဆာနပ်ဆီအိပ်နေတဲ့အခါမှာ သူ့ဆံပင်တွေကို ဖြတ်သွားတယ် တဲ့”

“ဪ... ဒုက္ခ”

“ဂန်ကမားရဲ့ သောက်ရေအိုးထဲမှာ သရော်ပင်က အစေ့တွေကို

ခပ်သွားလို့ ဝန်ကမ်း တစ်ညတည်းမှာ ဝမ်းအကြိမ် ၃၀-သွားခဲ့တယ်တဲ့”

“အားကြီးဆိုး... ဆိုးကြမ်း... ဆိုးကြမ်း”

“ရွတ်တို အိပ်နေတုန်းမှာ သူ့မျက်ခုံးမွှေးတစ်ဖက်ကို သင်တုန်း ဓားနဲ့ ရိုက်သွားတယ်တဲ့”

“ယုတ်မာလွန်းပြီဟေ့”

“ခွန်ဂလူးရဲ့ ကြောင်နားရွတ်တစ်ဖက် ဖြတ်ထားတာ တွေ့ရ တယ်တဲ့... အပြီးလည်း မရှိတော့ဘူးတဲ့”

“ဘူချနားရဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မီးခဲတွေလာချထားလို့ ခေါင်း အုံးမီးလောင်သွားပြီတဲ့”

“ပုတာလူး အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ခါချဉ် တစ်ထုပ် ချသွားတယ်တဲ့... ခါချဉ်တွေ အကိုက်ခံရလို့ ပုတာလူး ဖျား သွားပြီတဲ့”

“ကာကန်းနီ မွေးထားတဲ့ ကြက်ဖသုံးကောင်ဟာ ခြေတစ်ချောင်း စီပဲ ကျန်ရှိကြတော့တယ်တဲ့”

“ဗေဒါမားရဲ့ အဝတ်ထုပ်ထဲမှာ ခြံတွေကိုထည့်သွားလို့ အဝတ် တွေ ပေါက်ကုန်ပြီတဲ့”

“ဆူပက်တိုး အရက်မူးပြီး လဲနေတဲ့အခါ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးတစ် ဖက်ကို ဓားနဲ့ရိုက်သွားလို့ နှုတ်ခမ်းမွှေးတစ်ဖက်ပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့”

“ပါပါမားရဲ့ ကလေးပုခက်ကြီးကို ဓားနဲ့လှီးထားလို့ ကလေးကို သိပ်ဖို့ ပုခက်ပေါ်မှာ ချလိုက်တာနဲ့ ကြိုးပြတ်ကျပြီး ကလေး ခေါင်းကွဲသွား ပြီး သေတော့မယ်တဲ့”

“မာလီမူတူး အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ သူ့မျက်လုံး ၂-လုံးကို ပြုပြီး ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ ထည့်သွားလို့ မျက်စိတွေ ယောင်ကုန်ပြီတဲ့”

“အိမ်သာထဲက တုတ် ၂-ချောင်းကို ဓားနဲ့လှီးထားလို့ ဆာနာ ဆေး အိမ်သာတွင်းထဲ လိမ့်ကျသွားရတယ်တဲ့”

“ခွန်ဒယား သောက်နေကျ ဆေးတံအိုးထဲမှာ မီးခြစ်ဆံယမ်း မှန်နဲ့ ဆေးရွက်တွေရောပြီး ထည့်သွားလို့ မီးညှို့လိုက်တဲ့အခါမှာ ယမ်းတွေ ပေါက်တက်လို့ ခွန်ဒယား ဆံပင်တွေ မီးလောင်ကုန်တယ်၊ ကံကောင်းလို့ မျက်စိမကန်းတယ်တဲ့”

“မီးမာမားရဲ့ ကြောင်ကို မီးပုံထဲပစ်ချသွားလို့ ကြောင်ဟာ အမွှေးတစ်ပင်မှ မရှိတော့ဘဲ တဝချမ်းနေပြီတဲ့”

“ဇော်နယားစီးနေကျ ပတ္တမြားနပ်ထဲမှာ ကင်းမြီးကောက် နှစ်ကောင်ကို ထည့်သွားလို့ ကင်းမြီးကောက်အထိုးခံရလို့ ဇော်နယား ငိုနေ ပြီတဲ့”

“နမူဒီးရဲ့ မဆလာကြိတ်တဲ့ ကျောက်ပြားကို ရိုက်ခွဲသွားတယ်တဲ့”

“အာချနား ခြံနေကျ စောင်ထဲမှာ ခွေးလေးယားသီးမှုန့်တွေကို လာထည့်သွားလို့ အာချနား မအိပ်နိုင်တော့ဘဲ တဝယားပြီး ကုတ်နေရ ပြီတဲ့”

“နော်ကာလူ ချက်ထားတဲ့ ကြက်သားဟင်းအိုးထဲမှာ ကြက်သား တစ်တုံးမှ မကျန်တော့ဘဲ ဖွတ်သန်းခေါင်း (ပုတ်သင်ညို)အသေလေး ကောင်ကို တွေ့ရတယ်တဲ့”

“ဗိုနဂါးမွှေးထားတဲ့ နွားရဲ့အပြွေကို အရင်းက ဓားနဲ့ခုတ်သွားပြီး အပြွေကို သူ့အခန်းဝမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ဆွဲသွားတယ်တဲ့၊ နွားဟာလည်း တဝနာလို့ ငိုနေရပြီတဲ့”

“မူနီမားရဲ့ ချိုးရေအိုးထဲမှာ ကဏန်းကြီးအရှင်သုံးကောင်ကို ထည့်သွားလို့ မူနီမား ကဏန်းအညှပ်ခံရလို့ ဖျားသွားရပြီတဲ့”

“မူနီရမ်း အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ သူ့ဆံပင်တွေကို ရေနံဆီဆွတ်ပြီး မီးရှို့သွားလို့ ဆံပင်တွေ မီးလောင်ကုန်ပြီ၊ မူနီရမ်းလည်း ခေါင်းပူပြီး အော် နေရပြီတဲ့”

“ချန်နယား အိပ်ပျော်နေတုန်း သူ့ပါးစပ်ဟာနေတာ ကြောင်ခွေး တစ်တုံး ထည့်သွားလို့ အကြိမ်တစ်ရာကျော် ရေဆေးလိုက်ပေမယ့် အနံ့ မပျောက်ဘူးတဲ့”

“ဝန်နပါး တဲအိမ်ခန်းအဝင်ဝ တံစက်မြိတ်မှာ လူချေးမာမာ သုံးတုံးကို ဝါးနဲ့ညှပ်ပြီး မီးကင်ပြီး ကြိုးငယ်တစ်ချောင်းနဲ့ တွဲလောင်းဆွဲ ထားတယ်တဲ့”

“မနေညက တန်မလူးရေတွင်းမှာ ရေသွားချိုးနေတဲ့အခါမှာ သားရေခွလေးနဲ့ အပစ်ခံလိုက်ရလို့ ထိပ်ဖူးသွားပြီတဲ့”

-\*

(၃)

ဤသို့လျှင် ကော်ရင်နီ ကျား-မများသည် တစ်ပြိုင်ညီ အော်ဟစ် ပြောဆို တိုင်တမ်းနေကြတော့သည်မှာ ရပ်နားခြင်း မရှိကြသေးချေ။

ဤကဲ့သို့ တစ်ပြိုင်ညီ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြောဆို တိုင်တမ်းနေ ကြရာတွင် ပါရမီရင့်သန်၍ လားမသိ။ အပုတ်ဆာမိသည် မည်သူက မည်သို့ပြောကြောင်းကို တစ်ဦးစီ ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်းပါပေသည်။ ကော်ရင်နီ ပါရဂူပေတကာ။

ထူးဆန်းသည်မှာ သူတို့လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ အုန်းခြံစောင့် ကုလားအို 'တာဘား' ကြီး ပါမလာခြင်းပေတည်း။

ယင်းကဲ့သို့ ဟစ်အော်တိုင်တမ်းနေကြစဉ် ကုလားနှင့် ကုလားမ အချို့သည် မြေပြင်ကို ခြေဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်နှင်းပြကြသည်။ အချို့သည် ကုန်းပြကြသည်။ အချို့သည် နှပ်ညှစ်ပြကြသည်။ အချို့သည် မြေပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တံတွေးများ ထွေးချကြသည်။ အချို့ ကုလားမများသည် မိမိတို့ထာဘီကို ခူးဆစ်အထက်ကျကျသို့ ဆွဲတင်ပြ ကြသည်။ အချို့သည် ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မြေပြင်ကို ဖနောင့် ဖြင့် ပေါက်ပြကြသည်။ အချို့သည် လက်သီးဆုပ်ပြပြီး အချို့ကား လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြီး ရိုက်ကြပြုကြသည်။ အချို့သည် ဆေးပြင်း လိပ်မီးကို မိမိတို့ပါးစပ်အတွင်းသို့ ပြောင်းပြန်ထည့်သွင်းထားလျက်နှင့်ပင် စကား ပြောနိုင်ကြဘိသည်။ အော်ကျယ် အော်ကျယ်နှင့် စကားပြောနေကြ စဉ်ပင် ပါးစပ်အတွင်းမှ ဆေးပြင်းလိပ်မီးခိုးများကို အပြင်သို့ မှုတ်ထုတ် ပစ်နေကြတော့သည်။ သူတို့ အားလုံးလိုလိုပင် "ဆော်လားမားဒါ၊ ဖွတ် ကလီဒဂ်စ်" ဟူသော ဝေါဟာရ စကားလုံးများကို မကြာခဏ ကျယ်လောင် စွာ ပြောဆိုသုံးစွဲနေကြတော့သည်သာ။

သူတို့ တစ်ပြိုင်ညီ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများ ကား အထက်ဖူးယံသို့ တက်ဖြိုးလျှံသွားတော့သည်သာ။

မောင်တည်ကြည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ် ထချပ်လိုက်ပြီးလျှင်. . .

"ဟေ့. . . တော်ကြ. . . တော်ကြတော့ တိတ်တိတ်နေကြ စမ်း" ဟုအော်ပြောလိုက်တော့သည်။

သို့ငြားလည်း သူတို့သည် မတ်တပ်ကြဘဲ ပို၍ ဆူညံလာတော့ရ ကား မောင်တည်ကြည်သည် မိမိခါးတွင်ချိတ်ထားသော ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကောင်းကင်သို့ ၃-ချက် ပစ်ဖောက်လိုက်တော့မှ တိတ်ဆိတ် ကုန်ကြတော့သည်။

"ဟေ့. . . အပုတ်ဆာမိ မင်းဘာသာပြန်ပြီး ပြောပြလို့ ဖြစ်ခဲ့ သမျှ အကြောင်းစုံတွေကို ငါသိရပြီ။ သူတို့ကို ငါအင်မတန် သနားသွားပြီး သူတို့ခံစားနေလာခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကဖြင့် ဆိုးလှချေကလားကွယ်. . . ၊ ဒါ ကြောင့် သူတို့ကို ငါအစွမ်းကုန် ကယ်မယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပေတော့၊ ငါ လုပ်သားတွေ ဒုက္ခခံနေရတာကို ငါ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာနိုင်တော့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေတဲ့အချက်တွေ ရှိနေသေးတဲ့ အတွက် သူတို့ကို ငါမေးချင်သေးတယ်"

"ခင်ဗျား. . . ဒွာရားက သူတို့ကို အစွမ်းကုန် ကယ်မယ့် အကြောင်း ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်လို့ သူတို့ တဝဝံးသာကုန်ကြပြီ၊ ဒွာရား မေးချင်တာ မေးပါတော့"

"အေး. . . သူတို့ကို ဒီလိုဒုက္ခလာပြီးပေးနေတာ ဘယ်သူလို့ ထင်ကြသလဲ"

"သူတို့ကို တစ်တန်းတန်း ဒုက္ခလာပေးနေတာ လူမဟုတ်ဘူး၊ ဖိတ်ထာတစ်ကောင်လို့ ထင်နေကြတယ်. . . ဒွာရား ဒီဖိတ်ထာကို မြင်ဖူးတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ တဝကြီးရှိနေပြီ၊ ဒီဖိတ်ထာဟာလဲ အမျိုးမျိုး လုပ်ပြနိုင်တယ်တဲ့"

"အင်း. . . ဒီလိုဆိုရင် တဝဆန်းနေတာပေါ့၊ ဒါဖြင့်ရင် ဒီဖိတ် ထာကို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူတွေ မြင်ခဲ့ကြသလဲ၊ သူတို့မြင်ခဲ့ရတဲ့ ဖိတ်ထာရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေကို မေးပြီး ငါ့ကိုပြန်ပြောပြစမ်း"

"ကျွန်တော် မေးပြီးပါပြီ. . . ဒွာရား၊ ဒီဖိတ်ထာကို သူတို့ကော် ပတ်ခြံထိပ်မှာ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ရှင်ကြီးအိမ်နားမှာ မြင်ခဲ့ရတယ်တဲ့"

“ဒါဖြင့်ရင် သူတို့မြင်ခဲ့ကြတဲ့ ဖိတ်ထားရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးကို ငါတို့ပြောပြစမ်း”

အပုတ်ဆာမိ ပြန်လည်ပြောကြားချက်အရ ကော်ရင်ဂျီ လောကီများနှင့် မိန်းမများ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဖိတ်ထား၏အသွင်သဏ္ဍာန်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရပေတော့သည်။

စွန်ဘီလူး မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဖိတ်ထားမှာ ရှင်ကြီးအိမ်အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် တွယ်ကပ်ကာနေပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေသော ဖွတ်တစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်း၏ပါးစပ်မှ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ပြနေသည်ဆိုကြောင်း။

အာပနားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ခြေ ၃-ချောင်း ရှိသော လူပုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ ၎င်း၏ကျောကုန်းပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေး ၂-ဖက်ပေါက်နေသည်ဆိုကြောင်း။

ဗေဒါမား တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ဦးခေါင်းရှိသည်ဆိုကြောင်း။

ဂန်ဂယားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ရင်ဘတ်တွင် ပါးစပ်ရှိနေသည်ဆိုကြောင်း။

မေလယားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ခွေးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဖွတ်သန်ခေါင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ ၎င်းအား ၂၃-ကြိမ်ခေါင်းညိတ်ပြုကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ခေါင်းကို အထက်မှအောက်သို့ မဟုတ်ဘဲ ဝဲယာဆိုသာ ညိတ်ပြုလိုက်သည်ဆိုကြောင်း။

ဆော်လယားတွေ့ခဲ့ရသော ဖိတ်ထားမှာ ပေါင် ၂-ဖက်ပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးပေါက်နေ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း။

ဘူဒါမားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ခြေသလုံး ၂-ဖက်ပေါ်တွင် နှာခေါင်းတစ်ခုစီရှိသော အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအား ဆလံ ၉-ကြိမ်ပေးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်ဆိုကြောင်း။

ရန်ကနားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ လည်ပင်းတွင် မျက်စိ ၃-လုံးရှိပြီး၊ အမြီးတွင် နားရွက် ၂-ဖက်ရှိနေသည်ဆိုသော ဖွတ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း။

လန်ဂျားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ခွေးချေးတစ်တုံးကို ကိုင်၍ပစ်ရာ မိမိလုံချည်ကို ထိမှန်သွားသဖြင့် ဆပ်ပြာမွှေးအတုံး ၃၀-နှင့်

လျှော်ဖွပ်မှသာ အနံ့ပျောက်သွား တော့ကြောင်း။

စွပ်ပယားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ဦးခေါင်းလုံးဝမရှိဘဲ သီချင်းဆိုနေသော ပန်ချာပီ ကုလားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ ထိုဖိတ်ထားသည် ၎င်းအား “ရှုဝက်”ဟု ဆဲဆိုပြီး ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားတော့ကြောင်း။

ဆော်ဒနား တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ တမာကူသောက်ရှုနေသော တရုတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ မိမိကို မြင်လိုက်သော် မီးခိုးဖြင့် မှုတ်သဖြင့် မိမိလဲကျမှူးမေ့သွားရကြောင်း။

ဂန်ဂန်ပါး တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ဝက်ဆီတုံးကြီးတစ်တုံးကို အားရပါးရ စားချိနေသော ပန်းသေးတရုတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ ၎င်းသည် မိမိအား ခွလေးဖြင့် ပစ်လိုက်သောကြောင့် ထိပ်ဖူးပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည် ဆိုကြောင်း။

မေမားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ကျောကုန်းအထက်တွင် မျက်နှာဖြစ်ပေါ်နေသည်ဆိုသော ဂျပန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ ၎င်းအား အဝေးမှနေ၍ ခွေးတစ်ကောင်ကို တိုင်ပြီးပေါက်ရာ ခွေးသည် မိမိနှင့် ထိမိလျှင်ထိမိချင်း “ညောင် . . . ညောင်”ဟု အော်ကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်ဆိုကြောင်း။

မွတ်တရားတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ အနီရောင်ကို ရုံထားသော ကုလားဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ မိမိကို မြင်လိုက်သော် အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုဆိုပြီး တရုတ်အကကို ကပြသည်ဆိုကြောင်း။

ကန်မလား တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ ၎င်းသည် မိမိအား ပေ ၅၀-ခန့် အကွာနေရာမှ တံတွေးဖြင့် ထွေးရာ မျက်နှာကို ထိမှန်ပြီး အလွန်ပူစပ်ကြောင်း။

ဘူချာနီးတွေ့မြင်ခဲ့ရသည် ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ၁၀-တောင်မျှ ရှည်သောလျှာကို ထုတ်ပြသော ဖွတ်လန်ခေါင်းကြီး တစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ ၎င်းသည် မိမိအား လျှာဖြင့်ရိုက်ရာ မိမိသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးတစ်ဖက် မီးလောင်သွားတော့ကြောင်း။

ချွန်ကနားတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ စက်ဘီးစီးနေသော မျောက်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း၊ ၎င်းသည် မိမိအား



စက်ဘီးနှင့် ဝင်ကိုက်ရာ မိမိသည် မြေပေါ်သို့ သတိမေ့ပြီး လဲကျသွားရသည် ဆိုကြောင်း။

ဆင်ဂေါင်းတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ ခြေထောက် ၂-ခုချောင်းလုံး မရှိသော အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း။ သို့ရာတွင် ၎င်းအင်္ဂလိပ်မသည် မိမိအား မြင်လိုက်သော် လျှင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်ဆိုကြောင်း။

နော်ကွတ်တား တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားမှာ အုန်းသီးတစ်လုံး ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း။ အုန်းပင်ပေါ်မှ အုန်းသီးတစ်လုံး ကြွေကျလာသောကြောင့် မိမိသွားကောက်ရာ အနားရောက်ခါမှ ထိုအုန်းသီးသည် လိမ့်ပြေးပြီး အုန်းပင်ပေါ်သို့ ပြန်၍အက်သွားတော့ကြောင်း။ မကြာမီ ထိုအုန်းသီးပင်လျှင် မိမိခေါင်းပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းပြေးတော့ရာ မိမိအရှောင်အတိမ် ကျမ်းကျင်၍သာ ဦးခေါင်းနှင့် မထိဘဲ လွဲသွားရကြောင်း။ ၎င်းနောက် ထိုအုန်းသီးသည် အုန်းပင်ပေါ်သို့ ပြန်၍တက်သွားစဉ် မိမိလည်း အလွန်ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးလာရတော့ကြောင်း။ သို့ ထွက်ပြေး လာစဉ် ထိုအုန်းသီးသည် အုန်းပင်ပေါ်မှတစ်ဖန် မြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းပြီး မိမိနောက်သို့ လိုက်လာတော့ကြောင်း။ အုန်းသီးကို ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံးနှင့် ပစ်လိုက်ရာ ထိမှန်ပြီး ထိုအုန်းသီးသည် ရပ်တန့်ငြိမ်သက်သွား တော့ကြောင်း။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် ထိုအုန်းသီးရပ်တန့်လိုက်သော နေရာ သို့ သွား၍ကြည့်ရာ အုန်းသီးကိုမတွေ့ရတော့ဘဲ ဦးခေါင်းကွဲပြီး သေနေ သော ဖွတ်သန်ခေါင်းကြီးတစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့မြင်ရတော့သည် ဆို ကြောင်း။

-\*

(၄)

မောင်တည်ကြည်သည် ၎င်းတို့မြင်တွေ့ခဲ့ကြရသည်ဆိုသော ဖိတ်ထားများ အကြောင်းကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက်. . .

“အလို. . . မင်းတို့မြင်တွေ့ခဲ့ကြရတယ်ဆိုတဲ့ ဖိတ်ထားတွေ ကဖြင့် တဝဆန်းပါပေတယ်”

“ခင်ဗျာ. . . ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့. . . မင်းတို့နေထိုင်ကြတဲ့ တဲအိမ်ခန်းတွေထဲကို လာပြီး မကြာခဏ ခုက္ခပေးနေတဲ့လူဟာ ဖိတ်ထားဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“လူမဟုတ်ရ ခွာရား. . . ဖိတ်ထားသာဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ. . . ငါတော့ ဖိတ်ထားဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။ မင်းတို့အထဲက လူတစ်ယောက်ယောက်ဟာ မင်းတို့ကိုလာပြီး နောက်ပြောင်တယ် လို့ ငါထင်တာပဲ”

“လူမဟုတ်ရ. . . ခွာရား၊ ဖိတ်ထားပဲဖြစ်ရမယ်” (သံပြိုင်)

“ဟင်. . . ဖိတ်ထားဆိုရင် ချေးတုံးတွေကို ကိုင်ပါ့မလား။ သူ့ရွံ့မှာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့လဲ ချေးတုံးတွေကို ကင်ဖို့ မီးဘယ်ကရမလဲ”

“ဖိတ်ထားတွေမှာ တန်ခိုးရှိတာပေါ့ ခွာရား. . . မီးကို သူတန်ခိုးနဲ့ လုပ်နိုင်တာပေါ့ ခွာရား။ ဖိတ်ထားဟာ ချေးကိုမရွံ့ဘူး။ သူစားနေကျပါပဲ”

“ဟာ. . . ဖိတ်ထားဟာ ချေးမစားဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“မဟုတ်ရ ခွာရား. . . ရှင်ကြီးအိမ်နားမှာ ချေးသွားပါထားရင် မနက်ကျတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒီနေရာတွေကို ခွေးတွေလည်း မသွားကြဘူး။ ဘာခြေရာကိုမှလဲ မတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် ချေးတွေကို ဘယ်သူစားမလဲ၊ ဖိတ်ထားကသာ စားလိုက်မှာပေါ့”

“ငါကတော့ မင်းတို့ထင်သလို မထင်ဘူး”

“ခွာရားက ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ”

“မင်းတို့ကို မကြာမကြာလာပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့လူဟာ ဖိတ်ထား မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“ဖိတ်ထားမဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ”

“မင်းတို့အထဲက လူတစ်ယောက်ယောက်ပဲလို့ ငါထင်တယ်. . . မင်းတို့နေတဲ့ တဲအိမ်ခန်းတွေကို မကြာမကြာလာလည်တတ်ပြီး မင်းတို့နဲ့ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဘူးသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်. . .”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရန်မဖြစ်သေးဘူးတဲ့လူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေပေါ့. . . ခွာရား၊ မိတ်ဆွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးပါ့မလား”

“အေး. . . မင်းတို့တွေ့တာလည်း မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ ငါတစ်ဖို့တွေ့မိနေတယ်”

“ခွာရား ဘယ်လိုတွေ့မိနေပါသလဲ”

“အေး... ငါထင်မြင်ချက်တွေကို ပြောပြမယ်၊ မိတ်ဆွေတွေဟာ သူတို့ချစ်နေတဲ့လူတွေကို နောက်ပြောင်တတ်ကြတယ်၊ အခု မင်းတို့ဆီကို မကြာမကြာ လာပြီးဒုက္ခပေးတယ်လို့ မင်းတို့ထင်နေကြတာ ဖိတ်တာမဟုတ်ဘဲ မင်းတို့နဲ့ ခင်မင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ သူက မင်းတို့ဆီကို မကြာခဏ ဘာကြောင့်လာပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ အခုမပြောနိုင်သေးဘူး၊ သူ့ကို ငါဖမ်းပေးမယ်၊ သူ့ကို ဖမ်းမိပြီးတဲ့ အခါကျမှ သူဟာ ဘာကြောင့်မင်းတို့ဆီကို မကြာမကြာ လာပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိနိုင်တော့မယ်၊ ဒါထက် မင်းတို့အားလုံးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း မတည့်ကြဘူးလို့ ငါကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့အထဲမှာ မင်းတို့အားလုံးနဲ့ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးသေးဘဲ မင်းတို့အားလုံးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့လူ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်... ရှိပါတယ်” (သံပြိုင်)

“ဒါဖြင့် သူဟာဘယ်သူလဲ”

“အသက် ၆၃-နှစ်ရှိတဲ့ အုန်းခြံစောင့်(တာတာ)ကြီးပေါ့၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးနဲ့ အင်မတန်ခင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်တိုင်းကို မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာလည် ပတ်ပြီး ကောင်းကောင်းနေထိုင်ကြဖို့ မကောင်းတာမလုပ်ကြဖို့၊ တရားရှိ ရှိနေကြဖို့ အမြဲဆုံးမခဲ့ပါတယ်၊ သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက် အမှန် ဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်တော့လည်း သူဟာ ကျွန်တော်တို့လို မဟုတ်ဘဲ၊ အမြဲ ပဲသက်သတ်လွတ်စားနေတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် သူ ဘာတွေစားသလဲ”

“သူဟာ ဖွတ်သားကို အမြဲစားပါတယ်၊ သူ့ခွေး ၃-ကောင်နဲ့ ကမ်းနားကို အမြဲဆင်းပြီး ဖွတ်တွေကို လိုက်ဖမ်းပါတယ်၊ ဖမ်းလို့မိလာတဲ့ ဖွတ်တွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် မသတ်ဘူး၊ သူ့ခွေးတွေကို ကိုက်သတ်ခိုင်းတယ်၊ ဖွတ်သားတွေကို အခြောက်လှမ်း၊ မီးဖုတ်ပြီး ဆန်ပြုတ်နဲ့စားတယ်”

“ဟာ... ဖွတ်ဟာ အသက်ရှိတာပေါ့၊ အသက်ရှိလို့ လမ်းလျှောက်နိုင်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး... ဖွတ်မှာ အသက်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးရဲ့ အယူဝါဒက တိရစ္ဆာန်တွေထဲမှာ ဖွတ်ဟာ အယုတ်မာဆုံးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားက ဒီလိုပဲ ဟောခဲ့ပါတယ်၊ ဖွတ်ဟာ တခြားတိရစ္ဆာန်တွေလို သွားလာလှုပ်ရှားနေပေမယ့်လို့ အသက်မရှိဘူးတဲ့၊ အသိဉာဏ်

သာရှိတယ်တဲ့... ဒါကြောင့် ဖွတ်ကို ရိုက်သတ်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲ၊ နည်းနည်းမှ အပြစ်မရှိဘူးတဲ့”

“ဟာ... မင်းတို့အယူဝါဒက တစ်မျိုးပဲပါကလား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် အမှန်တွေကိုသာ ပြောပါတယ်၊ ဒီအုန်းခြံစောင့် (တာတာ)ကြီးဟာ တကယ့်ကို သူတော်ကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ၊ နောက်တော့လဲ သူ့ဆီမှာ မယားမရှိဘူး၊ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ အားနေရင်လဲ အမြဲပုတီးစိပ်ပါတယ်၊ ဘယ်တော့မှလဲ မကောင်းတာမလုပ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် သူ ပုတီးကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာ ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါကလား”

“သူစိပ်တဲ့ ပုတီးဟာ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားလို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ သူစိပ်တဲ့ပုတီးဟာ ဣရားစိပ်နေတဲ့ ပုတီးကဲ့သို့ အလုံးမများပါဘူး၊ သူပုတီးကို သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ အမြဲတင်ထားရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူပုတီးစိပ်မှာ ပုတီးဘယ်နှလုံးရှိသလဲ”

“နှစ်လုံးတည်း ရှိပါတယ် ဣရား”

“ဟင်... အင်မတန်ဆန်းတဲ့ ပုတီးပါကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူပုတီးနှစ်လုံးဟာ အုန်းသီးအခြောက် နှစ်လုံးဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်ဘက်တစ်လုံး၊ ညာဘက် တစ်လုံး အမြဲတင်ထားတယ်၊ သူ အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲနေရင်း ညာဘက် လက်နဲ့ ဘယ်ဘက် အုန်းသီးကို တစ်ချက်ရိုက် ပြီး၊ ဘယ်ဘက် လက်နဲ့ ညာဘက်အုန်းသီးကို တစ်ချက်ရိုက်ပေးတယ်၊ ဒီလို တစ်လှည့်စီရိုက်ပြီး ပုတီးစိပ်တယ်၊ ဒီလိုပုတီးစိပ်တဲ့နည်းဟာ အသံကိုလည်း ကြားနိုင်လို့ တဝကောင်းတယ်၊ ဣရား ပုတီးစိပ်ဟာ ဘာအသံကိုမှ မကြားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ စိတ်ချပါ ဣရား (တာတာ)ကြီးလို သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီကို မကြာမကြာလာပြီး ဒုက္ခပေးပါ့မလား၊ ကျွန်တော်တို့ကို လာပြီးဒုက္ခပေးခဲ့တာ လူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖိတ်တာတစ်ကောင်သာ ဖြစ်ရမှာပဲ”

သို့နှင့် အပုတ်ဆာမိပြောသော စကားများ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ တော်ရင်ကျီကလားအုပ်ကြီးသည် “ဆော်လား... မားဒါ... နီယာမာ ဒီ... ဖွတ်ကလီဒဂါး” စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်တိုင်းထွာ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းပြီး မြေပြင်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆောင့်နင်းကြ

တော့သည်။ ၁၅-မိနစ်ခန့် ကြာသော်လည်း မတိတ်ကြသေးသဖြင့် မောင်တည်ကြည်သည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို အထက်မြှောက်၍ တစ်ချက် ဖောက်လိုက်တော့မှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။

၎င်းနောက် မောင်တည်ကြည်သည် မပုတ်ဆာမိအား . . .

“ဟေ့ . . . သူတို့ ဘာတွေပြောကြသလဲ၊ ငါ့ကိုပြောပြစမ်း”

“သူတို့ ဒုက္ခပေးတဲ့ဖိတ်တာကို ကျိန်ဆဲနေကြပါတယ်”

“ဘာတွေ ကျိန်ဆဲနေကြသလဲ”

“ဒီတစ္ဆေဟာ မြန်မြန်သေပြီး၊ ပါးစပ်မရှိတဲ့ ဖွတ်ဖြစ်သွားပါစေ

တဲ့”

“ခွေးအပြီးပေါ်မှာ သန်းဖြစ်သွားပါစေတဲ့”

“ကလေးဝမ်းထဲမှာ သံကောင်ဖြစ်ပါစေတဲ့”

“ကြောင်နှုတ်ခမ်းမွှေး ဖြစ်ပါစေတဲ့”

“အိမ်သာထဲမှာ လောက်တောင်ဖြစ်ပါစေတဲ့”

“နှာခေါင်းထဲမှာ နှပ်ချော့ဖြစ်ပါစေတဲ့”

“ကင်းလိပ်ကမွှေးတဲ့ အိမ်မြှောင်ဖြစ်ပါစေတဲ့”

“ငရုတ်ဆုံဖြစ်ပါစေတဲ့”

“မီးခဲဖြစ်ပါစေတဲ့”

“တစ်နေ့ အကြိမ် ၅၀- ဝမ်းသွားပါစေတဲ့”

“မဆလာကြိတ်တဲ့ကျောက်ပြား ဖြစ်ပါစေတဲ့”

“သူ့ကိုဖမ်းမိရင် ကော်ပတ်ပြားကြိတ်တဲ့ စက်ထဲထည့်ပြီး ကြိတ်

ပစ်မယ်တဲ့”

“လက်နှစ်ဖက်ကို ဓားနဲ့ဖြတ်ပြီး ဆားရေစိမ်ထားမယ်တဲ့”

“ဗိုက်ကိုခွဲပြီး ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ သိပ်ထားမယ်တဲ့”

“ရေနံဆီလောင်ပြီး မီးရှို့ပစ်မယ်တဲ့”

“ခနဲတောမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထားပြီး ဖြုတ်တွေကို ကိုက်စေမယ်တဲ့”

“ငရုတ်သီးခြောက်တွေကို မီးမြှိုက်ထားတဲ့ အိုးကြီးထဲမှာ အမြဲ

ထည့်ပြီး ထားခဲ့မယ်တဲ့”

“လမ်းကြိတ်ရထားနဲ့ ကြိတ်သတ်မယ်တဲ့”

မောင်တည်ကြည်သည် ကုလားမများ၏ ကျိန်ဆဲပုံအမျိုးမျိုး တို့ကို ကြားမိရသော် လွန်စွာ အံ့ဩသွားပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက် ချင်လှ၏။ သို့သော် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိပါက သူတို့ကို ပြက်

ရယ်ပြုရာရောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိပြီး အထူးဣန္ဒြေဆည်ကာ စိတ်ထဲ တွင်သာ ပြုံးရယ်လိုက်ရချေတော့သည်။

“အေးကွယ် . . . မင်းတို့ဒုက္ခဖြစ်နေကြတာကို ငါအင်မတန် သနားမိတယ်၊ မင်းတို့ ဒုက္ခကင်းသွားရအောင် ကူညီဖို့ ငါ့ဆီမှာ တာဝန်ရှိ နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ အစွမ်းကုန်ကူညီမယ်၊ ကယ်ဆယ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့တို့ ဒုက္ခပေးတာ လူမဟုတ်ဘဲ ဖိတ်ထားဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ငါ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူးကွယ်၊ ဒါထက် ဒီဖိတ်ထားကို ဖမ်းနိုင်တဲ့ နည်းများ မရှိဘူးလား၊ မင်းတို့သမားတော်ကြီးက ပြောမပြထားခဲ့ဘူးလား၊ မင်းတို့ရဲ့ သမားတော်ကြီး (ကူပူးဆာမိ)ဟာ အင်မတန်တော်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒွာရာ . . . ကျွန်တော်တို့သမားတော်ကြီး ကူပူး ဆာမိဟာ စာဝဉာဏ်ရှိတာပေါ့၊ သူနာမည်ဟာ အခုထက်ထိ ကျော်စော နေပါတယ်၊ သူဟာ တဝအသက်ရှည်တယ်၊ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀-နေနိုင်ခဲ့ပါ တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မဖျားမနာခဲ့ဘူး၊ နောက်တော့လဲ သူဟာ ကျမ်းစာအုပ် ပေါင်း ၁၂၀၀-ကို ရေးခဲ့ပါတယ်၊ သူရေးထားခဲ့တဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေထဲမှာ ဖိတ်ထားတွေကို ဖမ်းနိုင်တဲ့နည်းတွေ အများကြီးပါတာပေါ့ . . . ဒီနည်း တွေကို ကျွန်တော်တို့ သိထားကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီနည်းတွေကိုသုံးပြီး ဘာကြောင့် ဒီဖိတ်ထားကို မဖမ်းကြတာလဲ”

“ဒါတော့စိတ်ချပါ . . . ဒွာရာ၊ အခွင့်ပေးရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီနည်းတွေကို သုံးပြီး ဖမ်းပြပါမယ်၊ ဒွာရာက ဖမ်းဖို့အခွင့်ပေးမှကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်နေကြပါတယ်”

“ငါ့ဆီက အခွင့်တောင်းဖို့လိုသေးသလား . . . ငါနဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ၊ အခွင့်တောင်းဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဒီလိုပါ ဒွာရာ၊ ဒွာရာဟာ ဒီကော်ပတ်ခြံရဲ့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီဖိတ်ထားက ဒွာရာရဲ့ ကော်ပတ်ခြံမှာနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒွာရာ အခွင့်ပေးမှ ဒီဖိတ်ထားကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းနိုင်ပါတော့မယ်၊ ဖမ်းရင် မုချ မိမှာပါပဲ . . . ဒါပေမဲ့ ဖမ်းလို့မိပြီး ခုနစ်ရက်ကြာရင် ခြံရှင် ဖြစ်တဲ့ဒွာရာဟာ မုချသေသွားရလိမ့်မယ်”

“အလို . . . ငါသေသွားမယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒွာရာ . . . ကျွန်တော်တို့ သမားတော်ကြီး ကူပူး ဆာမိက သူရေးခဲ့တဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေထဲမှာ အသေအချာ ပြောပြထားခဲ့

ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သမားတော်ကြီးဟာ လိမ်မပြောပါဘူး၊ အမှန်တွေကိုသာ ရော့ခဲ့ပါတယ်”

“အလို... ဘုရား၊ ငါကသေပေးရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား... ဒါကြောင့် ဘုရားအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အခွင့်တောင်းနေတာပေါ့... ဒါကြောင့် ဘုရားအခွင့်ပေးရင် ဒီဖိတ်ထာကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမှာပဲ... ဖမ်းလို့မိတဲ့အခါ ခုနစ်ရက်အတွင်း မဟုတ်ရင်လည်း ခုနစ်လအကြာမှာ ဘုရားသေသွားမှာပဲ၊ ဘုရားသေသွား ရင်လဲ လူပြန်မဖြစ်တော့ဘဲ ဖွတ်ဖြစ်သွားရမယ်၊ ဖွတ်ဖြစ်သွားရင် တဝ မကောင်းဘူး၊ ခွေဖြစ်တာက ကောင်းဦးမယ်”

မောင်တည်ကြည်သည် စိတ်ထဲတွင် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်ပင်...

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်နေကြတာကိုတော့ ငါ အင်မတန်သနားနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီဖိတ်တာကို မိအောင်သာဖမ်းကြပါ၊ ငါ အခွင့်ပေးပါတယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ ဒုက္ခကို ငါမကြည့်နိုင်တော့ဘူး... ဖိတ်ထာကို ဖမ်းမိပြီး ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာဖြစ်စေ၊ ခုနစ်ရက်အလွန်မှာဖြစ်စေ ငါသေသွားချင် သွားပါစေ၊ ငါမကြောက်ပါဘူး၊ ငါဟာ ဖွတ်မတလို့ ဖွတ်သန်ခေါင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကင်းလိပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြစ်ချင်ရာဖြစ်သွားပါစေ၊ ငါမကြောက်တော့ဘူး၊ မင်းတို့ဒုက္ခမတွေ့ကြရတော့ဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ခွင့်ရကြတယ်ဆိုရင် ငါဝမ်းသာရမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်ပြန်ကြမယ်... အိမ်ပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့သမားတော်ကြီး ကူပူဆာမိ ရေးထားခဲ့တဲ့ ကျမ်းထဲမှာ ပါရှိတဲ့နည်းတွေအတိုင်း ဒီဖိတ်ထာကို ဖမ်းမိဖို့ လုပ်ပါတော့မယ် ဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တဲအိမ်တွေကို ဒီညနေလာ ကြည့်ပါနော်... ဒါကြောင့် ပညာတွေ တိုးလာမှာပါပဲ”

“အေးအေး... ငါလာခဲ့မယ်၊ ဆက်ဆက် လာခဲ့မယ်”

သို့နှင့် ကော်ရင်ကျီအုပ်ကြီးသည် အထူးဝမ်းသာရွှင်ပျစွာနှင့် သီချင်းဆိုသူဆို၊ သံချပ်ထိုးသူထိုး၊ ကသူက၊ ခုန်သူခုန်ကာ မိမိတို့ တဲတန်းကြီးဆီသို့ ပြန်သွားကြတော့သည်သာ။ သူတို့နောက်ပါးမှ ခွေးနှင့်ကြောင်များသည် အပြီးတထောင်ထောင်နှင့် လိုက်ပါသွားကြတော့သည်သာ။



(၅)

မောင်တည်ကြည်သည် ထိုညနေ ၅-နာရီအချိန်တွင် ကုလား များ နေထိုင်ကြသော တဲအိမ်တန်းလျားဆီသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေတော့သည်။

ကုလားမအုပ်ကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ လက်အုပ်ချီပြီး အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့် ဘုရားရှိခိုးနေကြတော့သည်ကို ဦးစွာမြင်တွေ့ရတော့သည်။

သူတို့တဲအိမ်ခန်း အဝင်ဝအသီးသီးတွင်မူကား အချင်းအားဖြင့် တစ်တောင်ခန့်စီရှိမည့် စက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းစီကိုလည်းကောင်း၊ စက်ဝိုင်းများအတွင်း၌ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ၏ ပုံတစ်ပုံစီကိုလည်းကောင်း မြေပေါ်တွင် ထုံးမှုန်ဖြင့်ဖြူးကာ သရုပ်ဖော်ထားပေသည်။

၎င်းစက်ဝိုင်းအသီးသီး၏ နံဘေးတွင် စကောတချပ်စီကို ချထားပြီး ၎င်းစကောများပေါ်တွင် ခွေးချေး၊ နွားချေးနှင့် ကြောင်ချေး တစ်တံစီကို တင်ထားလေသည်။

ထို့ပြင် ဖွတ်သန်ခေါင်းတစ်ကောင်စီကို ရိုက်သတ်ထားပြီး တဲအခန်းဝအသီးသီးတွင် ကြိုးဖြင့် တွဲလောင်းဆွဲချထားလေသည်။

၎င်းအပြင် နွားထီးတစ်ကောင်၏ ကျောပေါ်တွင် ခွေးတစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားလေသည်။

အခန်းဝင်ဝများတွင် ဓနိပင်၏ အကိုင်းစိမ်းများကို ခုတ်ပြီး ထောင်ထားလေသည်။

ယင်းသို့ သူတို့ပြုလုပ်ထားခြင်းများကို မြင်ရသောအခါ မောင်တည်ကြည်သည် လွန်စွာရယ်ချင်လာတော့သည်။ သို့ရာတွင် အထင်အရှား မရယ်ခွဲသောကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြီး ဟန်မပျက်ပင်

နေလိုက်ရတော့သည်။

“ဟေ့. . . အပုတ်ဆာမိ၊ မင်းတို့ဘာတွေ လုပ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဖိတ်ထားကို ဖမ်းမိဖို့ ဆေးလုပ်ထားကြတာပါ”

“ဪ. . . ဆေးလုပ်ထားကြတာကို၊ ဒီဖိတ်ထားကို ဖမ်းမိရင် အင်မတန်ကောင်းမှာပဲ”

“မုချဖမ်းမိတော့မှာပါပဲ ဒွာရာ၊ ဒီလိုလုပ်ထားတာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သမားတော်ကြီး ကူပူးဆာမိရေးထားခဲ့တဲ့ ကျမ်းစာအုပ် တွေထဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အင်မတန်တော်တဲ့ သမား တော်ကြီးများ ဖြစ်ပါတယ်ဒွာရာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီဖိတ်ထားကို အယ်တော့လောက် ဖမ်းမိမှာလဲ”

“သုံးညအတွင်းမှာ ဖမ်းမိပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့. . . ဒွာရာကို ကျွန်တော်တို့ တဝသနားနေကြပါတယ်”

“ငါ့ကို ဘာကြောင့်သနားနေကြတာလဲ”

“ဒီဖိတ်ထားကို ဖမ်းမိပြီးတဲ့အခါ ဖမ်းဖို့သဘောတူအခွင့်ပေး ထားတဲ့ ခြံရှင်ဒွာရာဟာ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ သေသွားရမယ်၊ ဒွာရာ သေသွားရင် ဖွတ်ဖြစ်သွားရတော့မယ်၊ ဖွတ်ဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ ခွေးဖြစ်တာက အများကြီးကောင်းပါတယ်”

“ဖိတ်ထားကို ဖမ်းမိလို့ မင်းတို့ဒုက္ခကင်းသွားတယ်ဆိုရင် ငါတဝ ဝမ်းသာမှာပဲ၊ ငါသေချင် သေသွားပါစေ၊ ငါမကြောက်ပါဘူး၊ ငါသေသွား လို့ ဖွတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖွတ်သန်ခေါင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကင်းလိပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကင်းပြီး ကောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်မြှောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါစေ၊ ငါမကြောက် တော့ဘူး၊ မင်းတို့ စိတ်အေးချမ်းသာနဲ့ နေထိုင်သွားရတာကို ငါမြင်ချင်ပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့အခုလုပ်ထားတဲ့ နည်းနဲ့ ဒီဖိတ်ထားကို အမြန် ဖမ်းမိနိုင်ကြပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးပါမယ်၊ ဒီဖိတ်ထားကို ဖမ်းမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ့ဆီကို မြန်မြန်လာပြီး အကြောင်းကြားကြ၊ ငါ ချက်ချင်း လိုက်လာပြီး ဒီဖိတ်ထားကို ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးနဲ့ တစ်ချက်တည်း ပစ်သတ်ပေးမယ်”

မောင်တည်ကြည်သည် ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုအားပေး နှစ်သိမ့်ပြီး နောက် မိမိဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာလိုက်တော့သည်။

မောင်တည်ကြည်သည် ၃-ရက်ကြာမျှ နားစွင့်ကာ ထောင်နေ တော့သည်။ သို့ငြားလည်း ဖိတ်ထားကို ဖမ်းမိပြီဟူသော သတင်းကို မကြား

ရသေးချေ၊ ကုလားများ နေထိုင်ကြသော တဲအိမ်များတွင် အထူးပင် တိတ်ဆိတ်နေချေတော့သည်။

၄-ရက်မြောက်သောနေ့ ညနေတွင် မောင်တည်ကြည်သည် အပုတ်ဆာမိအားခေါ်ပြီး. . .

“ဟေ့. . . မင်းတို့ဖိတ်ထားကို ဖမ်းမိကြပြီလား၊ အခု ၃-ရက်လွန် သွားပြီမဟုတ်လား”

“ဖမ်းလို့မမိဘူး ဒွာရာ”

“ဘာကြောင့်မမိသေးတာလဲ”

“အမျိုးမျိုးပြောနေကြတယ် ဒွာရာ”

“ဘယ်လို ပြောနေကြပြန်ပြီလဲ”

“တချို့က ဒီဖိတ်ထားဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆေးလုပ်ကြတာ လွန် သွားလို့ ခြေကွိုးသွားပြီး မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်၊ တချို့က တော့ ဒီဖိတ်ထားဟာ ဖျားပြီးသေသွားတော့တဲ့အတွက် မလာနိုင်တော့ဘူး လို့ ပြောနေကြတယ်၊ တချို့ကတော့လည်း ဖိတ်ထားဟာ ကျောက်ပေါက် နေလို့ မလာနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ တချို့ကတော့ ဒီဖိတ်ထားဟာ လိပ်ခေါင်း ထွက်နေလို့ မလာနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ တချို့ကတော့ မိန်းမခိုးပြေးသွားလို့ တဲ့၊ တချို့ကတော့ အုန်းပင်ပေါ်က အုန်းသီး သူခေါင်းပေါ် ကျလာပြီး ထိပ်ကွဲသွားလို့တဲ့၊ ခွေးမအကိုက်ခံရလို့၊ ကဏန်းအညှပ်ခံရလို့၊ ပဒူကောင် အတုပ်ခံရလို့၊ သူခေါင်းပေါ် ကျိုးကန်းချောပါချလို့၊ ရှင်ကြီးက သူ့ကို ကြီးနဲ့ တုပ်ထားလို့၊ နွားအဝှေ့ခံရလို့၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပွေးကွက်တွေ ထွက်နေလို့၊ တောအရက် ၆-ပုလင်းသောက်ပြီး မျက်စိ ကန်းသွားလို့၊ တစ်နေ့မှာ ဝမ်း အကြိမ် ၃၀-သွားနေလို့၊ အိပ်ပျော်နေတုန်း မိုးကြိုးအပစ်ခံရလို့၊ သူ ယောက္ခမက သူ့ကို ၁၉-ကြိမ် ပါးရိုက်၊ ၂၁-ကြိမ် ဖေနှာင့်နှဲပေါက်ပြီး ၃၃- ကြိမ် လက်သီးနဲ့ ထိုးထားလို့၊ ရာထူးတိုးပြီး ဘီလူးဖြစ်သွားလို့၊ နားပေါက်ထဲကို ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဝင်နေလို့၊ သူ့မိန်းမ ကလေးမွေးနေလို့၊ ကင်းပြီးကောက် အကိုက်ခံရလို့၊ မြွေဟောက်အပေါက်ခံရလို့၊ တောဝက် အပက်ခံရလို့၊ ချွေးတွင်းထဲ လိမ့်ကျသွားလို့၊ ငရဲပြည်ကိုသွားပြီး ဆေးကု နေရလို့၊ မြိတ်မြို့ကိုတက်ပြီး လည်နေတဲ့အခါမှာ မော်တော်ကာ အတိုက် ခံရလို့. . . အမျိုးမျိုးပြောနေကြတယ် ဒွာရာ”

“အောင်မယ်. . . တယ်ဆန်းပါကလား၊ သူတို့ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်ကြသလဲ”

“သူတို့ဆီမှာ ပြောနိုင်တဲ့နည်းတွေ ရှိတယ်”  
 “ခါဖြင့်ရင် အဲဒီနည်းတွေကို ငါတို့ပြောပြစမ်း”  
 “ဒီနည်းတွေကို ကျွန်တော်ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”  
 “ဘာဖြစ်လို့ မပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒီနည်းတွေဟာ အင်မတန်လျှို့ဝှက်တယ်၊ လူမျိုးခြားတွေကို မပြောပြရဘူးလို့ သမားတော်ကြီး ကျွေးဆာမိက မှာထားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားကို ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်ရင် ကျွန်တော် ၅-ရက်အတွင်းမှာ သေ သွားပြီး ဖွတ်ဖြစ်သွားရမယ်၊ ဖွတ်ဖြစ်သွားတာ တဝမကောင်းဘူး၊ ခွေးဖြစ် တာက ကောင်းသေးတယ်”



(၆)

“ဪ... ဒီလိုကိုး မပြောပြပါနဲ့တော့ကွယ်၊ မင်းသေပြီး ဖွတ်ဖြစ်သွားတာ ငါမကြည့်ရက်ပါဘူး...”

ကော်ရင်ဂျီကုလားနှင့် ကုလားမများအား မကြာခဏ လာပြီး ဒုက္ခပေးနေသောသူမှာ ၎င်းတို့နှင့်အတူတကွ တန်းလျားအတွင်း၌ နေ သောသူမဟုတ်နိုင်၊ အကယ်၍ တန်းလျားတွင် နေထိုင်သူတစ်ဦးဖြစ် နေပါက အလွယ်တကူပင် ဖမ်းဆီးရမိနိုင်ဖို့ ရှိလေသည်။ ကော်ရင်ဂျီများ သည် တစ်ယောက်အခန်းသို့ တစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝင်ထွက် လေ့ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလော့။

သို့ စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်နေမိသည့်အတိုင်း မောင်တည်ကြည်သည် ကော်ရင်ဂျီများကို မကြာခဏ ဒုက္ခပေးခဲ့သော ဖိတ်ထားအား မိမိကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးရန် အထူးပင် စိတ်အားသန်လျက် ရှိတော့သည်။

ထိုညမှာ တပေါင်းလကွယ်နေ့ဖြစ်ရာ အထူးပင် မည်းမှောင်နေ သည်။ မည်းမှောင်လှသည်နှင့်အမျှ ကော်ရင်ဂျီများသည် ဘယ်ကိုမှ မသွား ကြ၊ လည်ပတ်ခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ မိမိတို့ အိမ်ခန်းအသီးသီး၌သာလျှင် အောင်နေကြပြီး သီချင်းဆိုနေကြတော့သည်သာ၊ သီချင်းဆို၍ ပြီးသွား သောအခါ ဘုရားရှိခိုးကြတော့သည်။ ဝါထာများကိုလည်း ရွတ်ကြတော့ သည်။ ဝါထာများ ရွတ်၍အပြီးတွင် “ဆော်လား... မာဒါး...”

ဖွတ်ကလီဒါး” စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဆဲဆိုကြတော့သည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် ည ၁၀-နာရီအချိန်ခန့်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ကုန်ကြ တော့သည်။ အချို့ကား မိမိတို့ခွေးများကိုပင် ဖက်ပြီးအိပ်ကြတော့သည်။

ကော်ရင်ဂျီတန်းလျားမှ သန်းခေါင်ကြက်များ တွန်ကုန်ကြတော့ သည်။ ကော်ပတ်ခြံအတွင်းရှိ ပန်းတိမ်ဖိုငှက်တစ်ကောင်သည် “တိန်... တိန်... တိန်... တိန်” နှင့် မှန်မှန်အော်မြည်နေတော့သည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် မည်းမှောင်နေပါဘိခြင်း၊ သို့နှင့်အချိန်သည် တဖြည်း ဖြည်းကုန်လွန်သွားတော့သည်သာ။

မောင်တည်ကြည်သည် မိမိအိပ်ခန်းအတွင်းရှိ နှိုးစက်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ၁-နာရီရှိပြီကို တွေ့သိရသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်တည် ကြည်သည် တပည့်ဖြစ်သူ မောင်တင်ရွှေအား နှိုးလိုက်တော့သည်။

၎င်းနောက် ပြောင်းဝ ဒဿမ ၄၅-ရှိ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ခါးတွင် ထိုး၍ မောင်တင်ရွှေအား ပြောင်းဝ ဒဿမ ၄၇၅-ရှိသော ‘ဂျက်ဖရီ’ နှစ်လုံးပူး ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးကို ထမ်းစေ၍ ဘန်ကလိုပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် ကော်ရင်ဂျီများနေထိုင်ရာ တဲအိမ်တန်းလျားဘက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းသွား ရာ ၁၅-မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရောက်လေတော့သည်။

တဲတန်းလျားများရှိ ခွေးအားလုံးသည် အိပ်ပျော်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ ဟောင်သံများကို လုံးဝမကြားရတော့ချေ။ ကော်ပတ်ခြံအတွင်းရှိ ပန်းတိမ် ဖိုငှက်ကား အဆက်မပြတ် အော်မြည်နေဆဲပင်။

မောင်တည်ကြည်တို့သည် တဲတန်းလျားအနီးရှိ ကော်ပတ်ပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် တန်းလျားဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ အသာအယာ ထိုင်ချလိုက်ကြတော့သည်။ ထိုအတွင်း ပုရစ်တစ်ကောင်၏ အော်သံကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ကြားနေရသည်။

မောင်တည်ကြည်သည် မိမိ၏ ညကြည့်လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ၂-နာရီထိုးလုနီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့သိရသည်။

ဤကဲ့သို့ အသံမပြုဘဲ ထိုင်နေကြရာမှ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းကို နင်းမိသဖြင့် ကျိုးသွားသော အသံမျိုးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်တည်ကြည် သည် မိမိခါးတွင် ထိုးထားသော ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ထားလိုက် တော့သည်။

မကြာမီပင် ကော်ပတ်အစေးထည့်ရန် တဲတန်းလျားအရှေ့တွင်

ထားရှိသော သံပိုးတစ်လုံးကို တိုက်မိလိုက်သည့်အသံမျိုးကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်တည်ကြည်သည် ရှစ်တောင့်ထိုး လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကြီးကို အသံကြားရာဘက်သို့ ထိုးလိုက်ရာ မျက်နှာကို လုံချည် အုပ်ထားသော ကုလားတစ်ယောက်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုကုလားသည် ထိန်လင်းလှသော ဓာတ်မီး၏ အရောင်ကြောင့် အထူးလန့်ဖျပ်သွားပြီး ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် မောင်တည်ကြည်လည်း ကောင်းကင်သို့ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ၄-ချက်တိတိပစ်ဖောက်လိုက်ပြီး ကော်ရင်ဂျီစကားဖြင့် အော်ပြောလိုက်တော့သည်။

“ကူးဂါး... ကူးဂါး... ပါရီဂစ်တိုးကို... ပါရီဂစ်တိုးကို” ထိုကော်ရင်ဂျီစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ထိုင်လိုက်... ထိုင်လိုက်... မပြေးနဲ့... မပြေးနဲ့” ဖြစ်သတည်း။

ထိုကုလားလည်း အထူးပင်ကြောက်ရွံ့သွားပြီး မောင်တည်ကြည်၏ အမိန့်အတိုင်းပင် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ်ပင် ယခင်က အထူးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့သော တဲတန်းလျား တစ်ဆောင်လုံးသည် အထူးလှုပ်ရှားသွားတော့သည်။ ခွေးများ ဆူညံစွာ ဟောင်နေကြစဉ် မောင်တည်ကြည်က...

“ဟေ့... ငါပါကွ၊ ခွာရားလေ... ၊ မင်းတို့ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့တော့... ၊ အားလုံး ထွက်လာကြပေတော့၊ မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဖိတ်ထားကို ငါအခုဖမ်းမိထားပြီ... လာကြည့်ကြစမ်း”

သို့ပြောလိုက်မှ တန်းလျားအတွင်းရှိ ကုလားထီး-မများသည် မီးခွက်ကိုယ်စီ ထွန်းညှိပြီး တဲပြင်သို့ ထွက်လာကြတော့သည်။

ကုလားမများသည် ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ထိုင်နေသောသူကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “ကိုတိုး... ကိုတိုး” (ရိုက်... ရိုက်)ဟု သူတို့လင်များကို အော်ဟစ်ပြောဆို တိုက်တွန်းကြတော့သည်။

ထိုနောက် ကုလား ၁၀-ယောက်ခန့်သည် ထိုသူအနီးသို့ တုတ်ဖြင့်ရိုက်ရန် ချဉ်းကပ်လာကြစဉ် မောင်တည်ကြည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကောင်းကင်သို့ တစ်ချက်ပစ်ဖောက်လိုက်တော့မှ ရှေ့သို့ မတိုးတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားကြတော့သည်။

“ဟေ့... မရိုက်ကြနဲ့... မရိုက်ရဘူး၊ ရိုက်တဲ့လူကို ငါသေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်မယ်၊ အပြစ်ရှိတဲ့လူကို အပြစ်ပေးဖို့ဟာ မင်းတို့တာဝန်မဟုတ်ဘူး၊ ခြံရှင်ဖြစ်တဲ့ ငါတာဝန်သာ ဖြစ်တယ်၊ ဟေ့... ”

ရမ်းမော့ဆာမိ”  
“ဟေ့... ခွာရား”  
“ဟိုလူအနားကို ကပ်သွားပြီး သူ့မျက်နှာမှာ ဖုံးထားတဲ့လုံချည်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်စမ်း”

“ဟာ... ခွာရား၊ ကျွန်တော်မချွတ်ရဲဘူး၊ သူဟာ လူမဟုတ်ဘူး၊ ဖိတ်ထားဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကိုက်လိုက်မှာကြောက်တယ်၊ ဖိတ်ထားကိုက်ရင် တစ်ခါတည်း သေသွားမှာပဲ”

“အောင်မယ်... မင်းက အတော်သတ္တိနည်းသေးသကိုး၊ ဟေ့ စွန်ဘီလူး၊ အာပနားနဲ့ ဝန်ဂယားတို့ လာကြစမ်း၊ မင်းတို့ ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ လူဆီကို အခုချွတ်ချင်းသွားပြီးတော့ သူ့မျက်နှာမှာ ဖုံးထားတဲ့ လုံချည်ကို ချွတ်လိုက်ကြစမ်း၊ မင်းတို့ မသွားဘူးလား... ၊ ငါနိုင်သလို မလုပ်ကြဘူးလား... ၊ မင်းတို့သွားဖို့ လုပ်ဖို့ ငြင်းကြလို့ရှိရင် မင်းတို့ကို ငါဟောဒီဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးနဲ့ အသေသတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာမှတ်ကြသလဲ၊ ငါ့ကို မကြောက်ကြဘူးလား”

သို့မှ သူတို့ ၃-ဦးသည် ကံ့ကံ့ကလေး ထိုင်နေသော ဖိတ် ထား၏ အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားသည့် လုံချည်ကို မရဲတရဲနှင့် အမြန်ဆွဲချွတ်လိုက်ကြတော့သည်။

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုမှပေါ့... ၊ သူ့ကို မတ်တတ်ထခိုင်းပြီး သူ့မျက်နှာကို တန်းလျားဘက်သို့ လှည့်ပြထားဖို့ ပြောလိုက်ကြစမ်း”

မောင်တည်ကြည် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ကော်ရင်ဂျီကုလား ၃-ယောက်က ဖမ်းမိထားသော ဖိတ်ထားအား အော်ဟစ်ပြီး ၎င်း၏ မျက်နှာကို လှည့်ပြီး ခြုံထားပေတော့သည်တွင် ထိုတစ္ဆေသည် မလှုပ်ချင် မရှားချင်နှင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် တန်းလျားဘက်သို့ လှည့်လိုက်တော့သည်။

ထိုဖိတ်ထားကား အသူနည်း၊ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ပေ လော။ ဖိတ်ထားအစစ်ပေလော။ ဂုဏ္ဍာန်လော။ ယက္ခလော။

ထိုသူကား ဖိတ်ထားအစစ်မဟုတ်ပါ။ သူသည် ကျွန်းသာယာ ပျော်ကော် ရင်ဂျီတစ်လောတလုံး၏ ချစ်ကြည်ရီသေကြည်ညိုလေးစားအားထားခြင်း ခံရပြီး သူတော်ကောင်း အစစ်အမှန် ဖြစ်ပါပေသည်ဟူ၍ ယုံကြည်ကိုးစားခြင်း ခံနေရသော အုန်းခြံစောင့် 'တာတား'ကြီးပါပေတကာ။

သူ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကော်ရင်ရှီ တစ်လောကလုံးသည် “ဟာ”ခနဲ ဖြစ်သွားပြီ။ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩတွေဝေစေမောသွားကြတော့သည်။ ဘုရားမှတ်၍ ကိုးကွယ်လာခဲ့ ရာ ဖွတ်ထွက်မှတောင်ပိုမှန်း သိသွားကြရသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုနောက် မောင်တည်ကြည်သည် တာတားကြီးနံဘေးရှိ မြေကြီးပေါ်တွင် တောင်လတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတောင်းထဲတွင် ပါရှိသော အရာဝတ္ထုများကို အပုတ်ဆာမိအား ထုတ်ယူစေပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် ချထားစေတော့သည်။

ထိုပစ္စည်းများမှာ ဝါးညှပ်ဖြင့် ညှပ်ပြီး မီးကင်ထားသော လူ့ခွေးသုံးတုံး၊ အရှည်တစ်ထွာသာသာခန့်ရှိမည့် ခွေးအမြီးအသစ်စက်စက် တစ်ချောင်း၊ ကြောင်ချေးအခြောက် ၅-တုံး၊ ခါချဉ်ထုပ် ၃-ထုပ်၊ ခြကောင်ရေ ၅၀၀-ခန့်ရှိမည့် စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်၊ လူ၏ကျင်ငယ်ရည် ထည့်ထားသော ပုလင်းတစ်ပုလင်း၊ စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော ခွေးလေးယားသီး အလုံး ၂၀၊ မြွေဟောက်အသေတစ်ကောင်၊ လက်မအလွန်ကြီးသော ကဏန်းအရှင် ၃-ကောင်၊ အမြီးဖြတ်ထားသော ကင်းမြီးကောက်အရှင် ၂-ကောင်တို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မောင်တည်ကြည်သည် ကုလားများဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် . . .

“ဟေ့ . . . မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ လူကို အခုမြင်ကြရပြီ မဟုတ်လား၊ ဖိတ်ထားမဟုတ်ဘဲ လူဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မင်းတို့မြင်ကြရပြီ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ သူယူဆောင်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ မြင်ကြရပြီမဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ယုတ်မာသလဲကွယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဣဒါရား၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြင်ခဲ့ကြရပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအဘိုးကြီးဟာ အင်မတန် ရိုးသားပြီး တရားရှိတဲ့လူပါ။ သူ ဘာကြောင့် ယုတ်ယုတ်မာမာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး စဉ်းစားလို့ မရနိုင်ကြတော့ပါဘူး။ သူဟာ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်လဲဖြစ်တယ်၊ ဘာမှပူစရာမရှိတော့ဘဲ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ပါ တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အခုလို လိုက်ပြီးဒုက္ခပေးခဲ့တာတော့ တဝမကောင်း ဘူး ဣဒါရား”

“အေး . . . ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ သူ့ကို ငါ့ခြံမှာထားလို့တော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒီခြံပေါ်မှာ သူရှိနေသရွေ့ ဒီလိုပဲ မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ၊ ဒါကြောင့်

သူ့ကို ငါ ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးနဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တော့မှ မင်းတို့ စိတ်အေးအေးနဲ့ နေထိုင်သွားနိုင်ကြတော့မယ်၊ မောင်ရွှေတင် . . . ငါ့ကို ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး ပေးစမ်း”

သို့နှင့် မောင်ရွှေတင်သည် ၄၇၅-တိုက်သော ‘ဂျက်ဖရီ’၏ ၂-လုံးပြား ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးကို မောင်တည်ကြည်အား လှမ်းပေးလိုက် တော့သည်။ မောင်တည်ကြည်လည်း ၎င်းသေနတ်ကြီးကို ချိုးဖွင့်လိုက်ပြီး ယမ်းတောင့် ၂-တောင့်ကို ပြောင်းအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်တော့သည်။

သည်အချင်းအရာကို မြင်လိုက်သော ကော်ရင်ရှီကျား-မ အားလုံးတို့သည် အထူးပင် ချောက်ချားသွားကြတော့သည်။ သူတို့သည် လူများပင်မဟုတ်ပါလော။ သို့နှင့်အမျှ သူတို့တွင်လည်း ကိုယ်ချင်စာစိတ်၊ အကြင်နာစိတ်နှင့် မေတ္တာစိတ်များ ရှိကြရမည်ပ။

သို့ဘိရှိရာ သူတို့သည် အုန်းခြံစောင့်အဘိုးကြီး တာတားသေရ တော့မည်ကို သိကြသောအခါ၊ ၎င်းအပေါ်တွင် ရှေးကထက်ပို၍ ချစ်ခင် ကြင်နာသည့် စိတ်များသည် တားမနိုင်အီးမရ ဖြစ်ပေါ်လာကြဟန်တူသည်။

သို့နှင့်အမျှ ကုလားမများသည် ငိုကြွေးကြပြီး၊ မောင်တည်ကြည်၏ မြေ ၂-ဖက်ကို သူတို့၏ ဆံပင်များနှင့် ပွတ်တိုက်ကြပြီးလျှင် . . .

“ဣဒါရား . . . တာတားကြီးကို မသတ်ပါနဲ့တော့၊ သူ့ကို ချမ်းသာပေးပါ၊ သူဟာ အသက်ကြီးလာတဲ့အတွက် စိတ်ဖောက်ပြန်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ကူညီဖို့၊ လမ်းပြပေးဖို့ သားမယားတွေ မရှိတဲ့အတွက် မကြာခဏ စိတ်လေနေဟန် တူပါတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့ အင်မတန်သနားကြပါတယ်၊ နောက်ထပ်မလုပ်စေရအောင် ကျွန်မတို့ သူ့ကို မကြာခဏ သတိပေးနေကြပါမယ်၊ ဣဒါရား သူ့ကိုသတ်ရင် သူသေသွားမှာပါပဲ . . . သူသေသွားရင် ဖွတ်ဖြစ်သွားတော့မယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့ မေးကြည့်ပါရစေဦး”

အဘိုးအို တာတားကြီးသည် အရှက်ကြီးရှက်သွားပြီးလျှင် ခေါင်းမထောင်တော့ဘဲ ငို၍သာနေတော့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လက်အုပ်ချီပြီး တောင်ကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှလည်း တိုးတိုးရှက်ဆိုနေတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်က တာတားကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် မသမာမှုများ ပြုခဲ့ကြောင်းကို အပုတ်ဆာမိအား မေးမြန်းစေတော့သည်။



အပုတ်ဆာမိသည် တာတားကြီးအား မေးမြန်းလိုက်ပြီးလျှင် ပြန်လည်ပြောပြလေသည်။

ကျွန်းသာယာပေါ်ရှိ ကော်ရင်ဂျီတစ်လောကလုံးကို မကြာမကြာ နှောင့်ယှက်လာခဲ့သူမှာ မိမိပင်ဖြစ်သည်ဟု တာတားကြီးက ပြောပြကြောင်း၊ မိမိမငြင်းလိုတော့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိသည် ၎င်းတို့အား နစ်နာစေလို၍ မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိသည် မကြာခဏ ဤကဲ့သို့ ပြုမူခဲ့ခြင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ မိမိသည် သားမယားမရှိသော လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် အုန်းခြံကြီးအတွင်း၌လည်း တစ်ယောက်တည်း နေရာယူဖြစ်၍ အလွန်ပျင်းရိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရကား ကုလားများနေထိုင်ကြသော တန်းလျားသို့ အခါအားလျော်စွာ တိတ်တိတ်ခိုးလာရောက်ပြီး နောက်ပြောင်နေရကြောင်း၊ သို့မှလည်း မိမိမှာ အပျင်းပြေသွားတော့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ စိတ်ညစ်သွားကြသည်ကို သိရလျှင် မိမိသည် လွန်စွာ မှပင် ပျော်ရွှင်ကြည်မွေ့နှလုံးတွေ့ရတော့ကြောင်း၊ မိမိ၏လက်ချက်ကြောင့် အခြားသူများ ဒုက္ခတွေ့ရကြောင်းကို ကြားမြင်တွေ့ရခြင်းသည် မိမိအတွက် အသက်ရှည်ဆေး တစ်ပုလင်းကို သောက်ရသည်နှင့် မခြားတော့ကြောင်း၊ လူများမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကြဘဲ ဝါသနာ တစ်မျိုးစီ ရှိကြကြောင်း၊ ဝါသနာများကို ဝိတ်ပင်ထားမြစ်နိုင်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် လာပြီဖြစ်သော ကြောင့် နောင်တရပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခမပေး မနှောင့်ယှက် လိုတော့ဘဲ အေးအေးသာလျှင် နေထိုင်သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိကတိပေးကြောင်း၊ မိမိအား ဣဒရားက ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးနှင့် ပစ်သတ်၍ မိမိသေရပြီး ဖွတ်ဘဝသို့ ရောက်သွားလျှင် မိမိသည် ညအချိန်များတွင် လာရောက်ပြီး တန်းလျားများကို မီးရှို့ပြီး ကလဲ့စားချေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖွတ်သည် သစ်ပင်ကြီးများအပေါ်သို့ အလျင်အမြန် အလွယ်တကူ တက်သွားနိုင်ပြီး သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွင် ဘေးကင်းစွာ ပုန်းပြီးနေကြောင်း၊ ၎င်းပြင် ဖွတ်သည် ပါးစပ်အတွင်းမှ လေကို မှုတ်ရုံနှင့်ပင် မီးလျှံကို ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု သမားတော်ကြီး ကူပူးဆာမိ၏ ကျမ်းတစ်စောင်တွင် မိမိဖတ်ဖူးကြောင်း စသည်ဖြင့် တာတားကြီး၏ပြောပြချက်များကို အပုတ်ဆာမိက မြန်မာလို ပြန်လည်ပြောပြလေတော့ရာ မောင်တည်ကြည်မှာ လွန်စွာရယ်လိုလှတော့သည်။

ထို့နောက် ကော်ရင်ဂျီအုပ်ကြီးက...

“ဣဒရား...။ တာတားကြီးကို ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးနဲ့ မပစ်သတ်ပါနဲ့တော့...။ သူဟာ သူ့အမှားကို သတိရလာပြီ၊ နောက်ကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးတော့ဘူးလို့လဲ သူကတိပေးထားပါပြီ၊ သူကို မသတ်ပါနဲ့ ဣဒရား...။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အတွက် အာမခံပါတယ်၊ သူ့ကို သနားပါ ဣဒရား...။ သူ့သေသွားရင် ဖွတ်ဖြစ်သွားမယ်” စသည်ဖြင့် မောင်တည်ကြည်အား တစ်ပြိုင်ညီ ဝိုင်းဝန်းကာ တောင်းပန်ကြတော့သည်။

သူတို့တောင်းပန်ကြသောကြောင့် မောင်တည်ကြည်သည် အုန်းခြံစောင့် တာတားကြီးအပေါ်တွင် ကြင်နာသနားသည့် စိတ်တွေ ယိုဖိတ်လာလေတော့သည်။ သို့နှင့်အမျှ ၎င်းအား အပြစ်မှ လွတ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

“မင်းတို့တောင်းပန်ကြလို့... ငါ တာတားကြီးကို ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးနဲ့ မပစ်သတ်တော့ဘဲ ချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ မင်းတို့ဆီလာပြီး နောက်ထပ်ဒုက္ခပေးပြန်ရင် ဘယ်လိုလုပ် ရမလဲ”

“ဒါတော့ ဣဒရားမပူပါနဲ့၊ သူ့နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးရင် သူ့ကို တို့များ တစ်ခါတည်း ခြေထောက်ရိုက်ချိုးထားလိုက်မယ်၊ ခြေထောက်ရိုက်ချိုးပြီးတော့ ချေးတွင်းထဲမှာ ပစ်ချလိုက်မယ်”

“အေး... ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တာတားကြီးကို ဆင်ပစ်သေနတ်နဲ့ မပစ်သတ်သေးဘဲ ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး လုပ်ပြန်ရင်တော့ ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ဘူး”

သို့နှင့် ကော်ရင်ဂျီအုပ်ကြီးသည် အထူးပင် ဝမ်းသာကုန်ကြပြီး လျှင် ကသူက၊ ခုန်သူခုန်၊ သီချင်းဆိုသူဆိုနှင့် အထူးပင် ကျေနပ်သွားကြကုန်တော့သည်။ ထိုနောက် “ဣဒရား ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ အသက် ၂၅၀-နေရပါစေ” စသည်ဖြင့် ဆုမွန်ကောင်းများကို တောင်းပေးကြတော့သည်။

-\*

(၇)

သို့နှင့် ကျွန်းသာယာပေါ်ရှိ ကော်ရင်ဂျီတစ်လောကလုံးတွင် ရှေး ယခင်ကကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက် မခံကြရတော့ဘဲ စိတ်အေးချမ်းစွာ ပြန်လည်နေထိုင်နိုင်ကြတော့သည်။ သူတို့အား နှောင့်ယှက်ဒုက္ခပေးခဲ့သော ဖိတ်ထာအို တာတားကြီးကား သူတို့နေထိုင်ရာ တဲတန်းလျားဆီသို့ မလာမရောက်တော့ဘဲ အုန်းခြံအတွင်းရှိ မိမိတဲအိမ်အတွင်း၌ပင် သူတော် ကောင်းစိတ် ပြန်စင်လာပြီး ခွေးတစ်ကောင်ကို အဖော်ပြုကာ ပုတီးစိပ် နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် မောင်တည်ကြည်သည် အထူးဝမ်း မြောက်သွားပြီး သာဓုခေါ်မိလေတော့သည်။

သို့နှင့် တန်ခူးလကွယ်နေညသို့ ရောက်လာချေတော့သည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် အထူးပင် မည်းမှောင်နေတော့သည်။ ကော်ပတ်ခြံအတွင်း၌ကား ပန်းတိမ်ဖိုငှက်တစ်ကောင်သည် “တိန်... တိန်... တိန်... တိန်” နှင့် အဆက်မပြတ် အော်မြည်နေပြီးလျှင် အသောင်းမကသော ပိုးစုန်းကြူးများ လှုပ်ရှားပျံသန်းနေကြတော့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်မူ ကော်ရင်ဂျီတန်းလျားဆီမှ ခွေးဟောင်သံများကို သဲ့သဲ့ကြားနေရတော့သည်။

မောင်တည်ကြည်သည် ထိုည ညစာထမင်းကို ကဖာဆီပျံဟင်း၊ ကဏန်းပေါင်း၊ မကန်းကြော်တို့ဖြင့် အထူးမြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ နံနက်လေးနာရီကျမှ မိမိဘန်ဂလို၏ တံခါးကို ပြင်းပြောထုရိုက်သံ များကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာရချေတော့သည်။ မောင်တည်ကြည် လည်း အိပ်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ...

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲကွဲ့”  
“ကျွန်တော်ပါ ခွာရာ အပုတ်ဆာမိလေ”

“ဪ... အပုတ်ဆာမိလား၊ ဘာကိစ္စလဲ...၊ ဘာဖြစ်ကြ ပြန်ပြီလဲကွဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ တဲတန်းလျားမှာ ဖိတ်ထာလာပြီး ဒုက္ခပေးပြန်ပြီ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ အင်မတန် စိတ်ဆိုးနေကြပြီ ခွာရာ”

“ဟင်... ဘယ်ကဖိတ်ထာလဲ၊ အုန်းခြံစောင့်အဘိုးကြီးပဲလား၊ ဘယ်လို ဒုက္ခပေးပြန်ပြီလဲကွယ်”

“ဘယ်က ဖိတ်ထာလဲလို့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဆော်လ ယားရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကဏန်းအရှင်နှစ်ကောင် ပစ်တင်ထားလို့ ဆော် လယား ကဏန်းအညှပ်ခံရပြီး ငိုနေရပြီ”

“စွန်ဘီလူးရဲ့ အခန်းဝမှာလည်း ချွေးပုံတစ်ပုံကို တွေ့ရတယ်၊ မူတလားမရဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာလည်း ခါချဉ်တစ်ထုပ်ကို ပစ်ချသွားလို့ ခါချဉ် အကိုက်ခံရလို့ မူတလားမ ငိုနေရပြီ၊ မေလမားရဲ့ အခန်းပြင်ဘက်မှာ လှန်းထားတဲ့ ထဘီသုံးထည်ကို မီးရှို့သွားပြီ၊ ဘာယနားရဲ့ သောက်ရေအိုး အဖုံးပေါ်မှာ ဝါးညှပ်နဲ့ ညှပ်ထားတဲ့ လူချေးအမာ သုံးတုံးကိုတွေ့ရတယ်၊ အပန်းရဲ့ ကြောင်မဟာလည်း အပြီးပြတ်သွားပြီ၊ ခွေးဟာလည်း ခြေ သုံးချောင်းပဲ ကျန်တော့လို့ ငိုနေပြီ၊ တော်ကမားရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာလည်း မီးခဲတွေကို ပစ်ချ သွားလို့ အိပ်ရာမီးလောင်သွားပြီ၊ စွပ်ယားရဲ့ အိပ်ခန်းဝ မှာလည်း သေးတွေကို လောင်းချသွားတယ်၊ ဆင်ဂန်းမားရဲ့ အိပ်ရာ ပေါ်မှာလည်း ခွေးလေးယားသီးတွေကို ပစ်ချသွားလို့ ဆင်ဂန်းမား ငိုနေ ရပြီ၊ တဝဆိုးတယ်... ခွာရာ”

“ဟာ... ဘာပြန်ပလား ဒီဖိတ်ထာ အားကြီးဆိုးတာပဲကွယ်၊ ဒီဖိတ်ထာဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အုန်းခြံစောင့်အဘိုးကြီးပဲလား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ မဟုတ်ချင်လည်း နေမှာပဲ”

“အေး... ဒီလိုဆိုရင် ခဏစောင့်သေးတာပေါ့၊ မိုးလဲလင်းခါ နီးပြီမဟုတ်လား၊ မိုးလင်းရင် ငါလာကြည့်မယ်”

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုင်းပြည်များတွင် ရာဇဝင်ဇာတ်ကြောင်းသည် ထပ်မြဲပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုနည်းတူစွာ ကော်ရင်ဂျီများ ပျော်စံရာ ကျွန်း သာယာ၏ ဇာတ်ကြောင်းသည် အဘယ်မှာလျှင် မထပ်ဘဲရှိနိုင်ချေအံ့ တော့နည်း။ ကော်ရင်ဂျီများ နေထိုင်ကြရာ တဲတန်းလျားသို့ ယခင်က မကြာခဏ လာရောက်၍ အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့ဖူးသည့် အစဉ်အလာမှာ

တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ပျောက်ပျက်သွားနိုင်ချေအံ့လော။

ငါ့မည်ပင် ကော်ရင်ရှီများ၏ ဆဲဆိုသံ၊ အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရပြီ ၎င်းအသံများသည် အုန်းတောဘက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရှေးရှုသွားနေသည်ကို မောင်တည်ကြည်သည် သတိပြုမိတော့သည်။

မကြာမီပင် အုန်းတောကြီးအတွင်း တာတားကြီး နေထိုင်ရာ တဲအိမ်နေရာလောက်ဆီမှ မိတောက်အိလျှံကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မောင်တည်ကြည်သည် မနေသာတော့ရကား ပစ္စတိုသေနတ်ကို ခါးကြားထိုးပြီး အုန်းတောဘက်ဆီသို့ အပုတ်ဆာမိနှင့်အတူ အပြေးသွားရောက်လေတော့ရာ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာလေသည်။ သို့ငြားလည်း မောင်တည်ကြည်ရောက်သွားသည့် အချိန်တွင် တာတားကြီး နေထိုင်ခဲ့သော တဲအိမ်မှာ မီးလောင်၍ ပြာကျသွားနှင့်ပြီးဖြစ်သည်ကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။ တဲအိမ်၏ အနီးတွင်သော်လည်းကောင်း၊ ကော်ရင်ရှီ တစ်ယောက်တလေကိုမျှ မမြင်လိုက်ရချေ။

သို့နှင့် မီးလင်းလာတော့သဖြင့် မောင်တည်ကြည်သည် အပုတ်ဆာမိအား မီးလောင်ပြာကျသွားပြီဖြစ်သော တာတားကြီး၏ တဲအိမ်နေရာကို သေချာစွာ လှန်လှောရှာဖွေ ကြည့်ရှုစေသည်တွင် မီးလောင်ထားသော လူရိုးတစ်ရိုးကိုမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရတော့ချေ။

သို့ဖြစ်ရကား တာတားကြီးသည် မီးလောင်၍ မသေခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားနေသဖြင့် မောင်တည်ကြည်သည် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်မိတော့သည်။ လူ၏အသက်တစ်ချောင်းကား ဖြစ်ခဲ့တိတောင့်ပင် မဟုတ်ပါ လော။ သို့ရာတွင် တာတားကြီးသည် မီးလောင်၍ မသေလျှင် အဘယ်နေ ရာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားချေမည်နည်း။

ထူးဆန်းသည်မှာ တာတားကြီးကို နောက်ခုနစ်ရက်အထိ ကျွန်းသာယာပေါ်တွင် မမြင်မတွေ့နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်တည်း။ သို့ဖြစ်လျှင် ၎င်းသည် အဘယ်နေရာသို့ သွားရောက်ပြောင်းရွှေ့သွားလေပြီနည်း။ မည်သူမျှ မပြောနိုင်တော့ချေ။

ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်းသာယာပျော် ကော်ရင်ရှီ လောကအတွင်းမှ တာတားကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သတင်းစကားများ သိုးသိုးသန်သန် ပေါ်ထွက်လာသည်ကို မောင်တည်ကြည်သည် အံ့သြစွာ ကြားမိတော့သည်။

၎င်းသတင်းစကားမှာ...

တာတားကြီးသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ သူနေသော တဲအိမ် မီးလောင်နေသည်ကို မြင်လိုက်လျှင်မြင်လိုက်ချင်း တဲအတွင်းမှ အမြန်ထွက်ပြေး ကျွန်းသာယာအရှေ့ဘက်ရှိ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဘက်သို့ အမြန်ပြေးသွားကြောင်း၊ ၎င်းကမ်းစပ်မှနေ၍ ငါးမန်းများ အလွန်ပေါသော ဘီလူးတောင်ကျွန်းတစ်ဝိုက်ရှိ ပင်လယ်ရေပြင်ကိုလက်ပစ်ကူးဖြတ်ပြီး ၁၅-မိုင်ဝေးသော မြိတ်မြို့သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ မြိတ်မြို့တွင် တစ်ရက်မျှ အနားယူပြီး ရန်ကုန်သို့ လမ်းလျှောက်ရာ နှစ်ရက်အကြာတွင် ချောမောစွာ ရောက်သွားကြောင်း၊ တဖန် ရန်ကုန်မြို့မှ သင်္ဘောစီးပြီး သွားပြန်ရာ အိန္ဒိယပြည်ရှိ 'ဗီဇဂပတန်' သင်္ဘောဆိပ်မြို့သို့ ရောက်သွားကြောင်း၊ ၎င်းမြို့မှတဖန် 'အင်ဒရာပြည်နယ်အတွင်းရှိ မိမိရွာသို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်သွားပြန်ရာ ရွာအဝင်ဝတွင် မြွေအကိုက်ခံရသောကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာပြီဖြစ်ကြောင်းများပင်တည်း။

ကျွန်းသာယာပျော် ကော်ရင်ရှီ ကုလား-မများသည် ရှင်ကြီးအိမ်သို့ သွားရောက်ကြပြီး တောအရက် ၆-ပုလင်းတင်မြှောက်ကာ မေးမြန်းကြသောအခါ ရှင်ကြီးက ပြောကြားလိုက်သောကြောင့် အထက်ပါသတင်းများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရတော့သည်။

**မှတ်ချက် ။** ဆရာကြီးကုသမှာ မြိတ်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဂျပန်ခေတ်အတွင်း မြိတ်ခရိုင်၌ နေထိုင်သွားလျက် မြိတ်စကားနှင့် အကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ စကားအသုံးအနှုန်း ဆိုလိုချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။  
ဖိတ်ထာ - ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ။  
ကော်ပတ်ခြစ်သည် - ကြက်ပေါင်စေးထုတ်လုပ်သည်။

မြိတ်မဂ္ဂဇင်း၊  
၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်ဘာလ၊



# ကုသ

ဝမ်းကွဲ  
နှင်း  
ဟာသ  
လေ့ရှိသူ

